

Het heilig Hart van Maria volgens den heiligen Alphonsus, of, overwegingen voor de maand van Maria, voor de feesten der H. maagd, en voor de zaterdagen van het jaar, getrokken uit de werken van den H. kerkleeraar

<https://hdl.handle.net/1874/237169>

304

Vak 55

mm 1406g

MIRAKULEUS BEELD

VII

onze lieve Vrouw van gedurigen bijstand

VAK

55
HET

No. 304

H. HART VAN MARIA

VOLGENS DEN

HEILIGEN ALPHONSUS

OF

OVERWEGINGEN

VOOR DE MAAND VAN MARIA,

VOOR DE FEESTEN DER H. MAAGD,

EN VOOR ALLE ZATEPDAGEN VAN HET JAAR,

getrokken uit de werken van den H. Kerkleeraar

DOOR PATER SLOMER *CSA R*

PRIKTES VAN DE CONGREGATIE DES ALLERH. VERLOSSERS.

UIT HET FRANSCH VERTAALD

door J. van Bergen CSA R

Derde Uitgave

LUIK

's BOSCH

H. DESSAIN, DRUKKER

W. VAN GULICK

1877

VERKLARING

Om te gehoorzamen aan de decreten van Paus Urbanus VIII z. g. verklar ik aan de wonderen-
openbaringen, gunsten en andere in dit werk voor-
komende feiten, alsmede als geschenken van Heilig of
Gelukzalig geschonken van Gods, die door
de Kerk nog niet als zoet verklaard, slechts
een bloot menschelijk geschenken toekennen,
behoudens datgene wat al is door de
H. Roomsche Katholieke Kerk en den H. Apos-
tolischen Stoel, wier gehoorzaam ik belijd te
zijn; weshalve ik aan hun naam en mijn persoon
en al wat in dit boek staat neder onderwerp.

GOEDGEKEURD.

† JOSEPH, BISCHOP VAN GERR
Gen.-Vic.

Luik, den 11 April 1876

AAN HET HART VAN MARIA.

HET ONBEVLEKT, GENADEVOL,
BOVEN ALLE HARTEN GEZEGEND HART!

AAN HET HART

HET DIERBAARSTE AAN HET HART VAN JESUS,
DEN WELLUST DER ALLERH. DRIEVULDIGHEID,
DEN SPIEGEL VAN ALLE DEUGDEN,
HET PALEIS VAN LIEFDE,
DEN TROON VAN BARMHARTIGHEID,
DE VOORSPRAAK DER ELLENDIGEN,
DEN STEUN DER ZWAKKEN,
HET GENEESMIDDEL DER ZIEKTEN,
DE ARK DES LEVENS,
DE POORT DES HEMELS,
DE HOOP DER WANHOPENDEN,
DE TOEVLUCHT DER ZONDAARS,
DEN TROOST DER BEDRUKTEN,
HET HEIL DER STERVENDEN,
DEN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND DER
CHRISTENEN.

DRAAGT EEN ZIJNER DIENAREN,
HOEWEL ELLENDIG EN ONWAARDIG,
NEDERIG DIT WERKJE OP.

*Brief van Zijne Eminentie Kardinaal Dechamps,
Aartsbisschop van Mechelen, aan den Eerwaarden
Pater St-Omer.*

Na reeds het HART VAN JESUS te hebben verheerlijkt, was het zeer natuurlijk, dat gij ook hetzelfde deedt voor het HART VAN MARIA. Uw eerste werk is met een goeden en welverdienden uitslag bekroond, omdat gij het getrokken hebt uit de zoo degelijke, heldere en zalvende geschriften van den H. Alphonsus. Daar nu het tweede uit dezelfde bronnen voortkomt, zal het door de geloovigen niet minder goed ontvangen, en door God niet minder gezegend worden. Uw plan is zeer gelukkig uitgedacht. Behalve eene *Maand van Maria*, schenkt gij ons daarenboven stof tot lezing en overweging voor alle *Zaterdagen* van het jaar en voor de voornaamste *Feesten* der allerheiligste Maagd. Dus is uw boek een VOLLEDIG HANDBOKK van godsvrucht tot deze Hemelkoningin, en is zijn inhoud ontleend aan misschien het schoonste werk, dat een Heilige, een Kerkleeraar ter verheerlijking van Gods Moeder heeft geschreven. Ik wensch u geluk, en twijfel er niet aan, of de Gelukzalige Maagd zal u er voor loonen: *Qui elucidant me, vitam aeternam habebunt.* (Eccl. 24. 31.)

Mechelen, den 16 Juni 1875.

† V.-A. Kardinaal DECHAMPS.
Aartsbisschop van Mechelen. C. SS. R.

VOORWOORD VAN DEN VERTALER.

De goede ontvangst welke te beurt is gevallen aan de hollandsche vertaling van het fransch werkje « *Het H. Hart van Jesus volgens den H. Alphonsus,* » door den belgischen Redemptorist, Pater St-OMER, heeft ons aangespoord om ook dit boekje « *Het H. Hart van Maria volgens den H. Alphonsus,* » van denzelfden schrijver, in onze taal over te zetten.

Niet ten onrechte meenen wij de hoop te mogen koesteren, dat ook deze vertaling bij onze katholieke landgenooten welkom zal wezen. De bijval welken het oorspronkelijk boekje reeds gevonden heeft, is ons daarvoor een zekere waarborg. Kon het ook wel anders, of dit werkje moest gretig ontvangen worden! 't Is immers, zooals zijne Eminentie, de Kardinaal Aartsbischop van Mechelen, zeer juist aanmerkt, geheel ontleend aan het schoonste werk, dat wellicht ooit een Heilige of een Kerkleeraar tot glorie van Gods Moeder geschreven heeft. —

Moge dit boekje bewaarheiden wat de pas genoemde Kardinaal van het groote werk, waaruit het hoofdzakelijk geput is, getuigt: « De ondervinding bewijst alle dagen, dat de *Heerlijkheden van Maria* de zondaars roeren en tot God terugbrengen, terwijl zij de rechtvaardigen troosten en tot de volharding aanmoedigen. » Dit is de vurige wensch:

VAN DEN VERTALER.

1870

1871

1872

1873

1874

1875

1876

1877

1878

1879

1880

1881

1882

1883

1884

1885

1886

1887

1888

1889

1890

1891

1892

1893

1894

1895

1896

1897

1898

1899

1900

JESUS ! MARIA ! JOSEPH ! ALPHONSUS !

AAN DE DIENAREN VAN MARIA.

Onder allen, die over de Allerheiligste Maagd hebben geschreven, heeft niet één dit met beteren uitslag gedaan dan de H. Alphonsus-Maria de Liguori. Zijn werk over de heerlijkhe:den van Maria is ontegenzeggelijk het schoonste gedenkteeken, hetwelk de christelijke godsvrucht en het genie der heiligen opgericht hebben, ter eere der moeder van God. Het is een onwederlegbaar getuigenis van de diepe kennis, de uitgestrekte wetenschap, den apostolischen ijver, en de teedere en kinderlijke godsvrucht van zijn beroemden schrijver. Onnoodig is het, den lof uit te meten van een boek dat in alle talen is overgezet, zich in handen van zoovele geloovigen bevindt en in de H. Kerk zoo gunstig bekend is. Lof zoude in zekeren zin misprijzing zijn, want geen lof kan deszelfs verdiensten evenaren. Met kan het de goudmijn noemen der katholieke overlevering over de barmhartigheden der Onbevleete Maagd. De godvruchtige Leeraar van Maria doet er alle eeuwen in spreken. Door middel van zijne pen, komen alle Kerkvaders, Kerkleeraars, Godgeleerden en Heiligen ons beurtelings de grootheden, de deugden, de rijkdommen, de macht, de liefde en barmhartigheid van 's hemels koningin verkondigen. Niet één heeft

beter dan de H. Alphonsus de groote plaats aangewezen, die Maria in het verlossingswerk inneemt : wat eene Moeder is in de orde der natuur, is Maria in de orde der genade. Bij voorkeur noemt de geleende schrijver haar : Onze Moeder, onze eenige Middelaressen na Jesus-Christus, onze eenige Voorspraak, onze eenige Hoop, onzen Altijdurenden Bijstand.

Hetgeen de H. Alphonsus vooral onderscheidt is, dat hij in al zijne werken optreedt als de Apostel des gebeds en der vereering van Maria. Den zondaar, die biat en zich met volharding aan de Moeder Gods aanbeveelt, vreest hij niet de eeuwige zaligheid te beloven. Aanhoudend noemt hij Maria : Moeder van Barmhartigheid, eene Moeder, wier werk het is de zielen tot het bovennatuurlijk leven te baren, ze te voeden met de melk der genade, tot God terug te voeren, wanneer zij verdwaald zijn, te sterken in zwakheid, te troosten in droefheid, ze bij te staan in het gewichtig oogenblik des doods, en het eeuwig geluk te doen verwerven. Van waar kwam den Heilige die zoo diepe en ware kennis van het Moederhart van Maria? Van de grondige studie, die hij gemaakt had, van het H. Hart van Jesus, gelijk dit al zijne werken bewijzen; ja, hij had volmaakt begrepen dat de goddelijke Verlosser, om aan zijn verlangen van de menschen zalig te maken te voldoen, ons eene moeder moest geven, begaafd met de uitgestrektste macht en de grootste barm-

hartigheid, om voor ons den weg naar den hemel gemakkelijk te maken.

In ons verlangen nu om aan de geloovigen Overwegingen over het Allerheiligste Hart van Maria aan te bieden, meenden wij eenen bijzonderen zegen over ons boek te zullen doen nederdalen, door deszelfs inhoud geheel uit de Werken van onzen roemrijken Kerkleeraar te putten. Zoo zullen wij de zoete overtuiging hebben van der zielen eene zekere en beproefde leer, zelvende en troostvolle gedachten, een stevig en weldadig voedsel, een eenvoudigen, gemeenzamen stijl, en nuttige afwisselende overwegingen te geven.

Behalve de Inleiding, het Plan der overwegingen en de Toepassingen, heeft dus dit werkje geene andere bron dan de Werken van den H. Alphonsus. * Grootendeels zelfs is het getrokken uit de Heerlijkheden van Maria, waarvan wij de teksten te zamen gevoegd en gerangschikt hebben op

* Volgens de vertaling van den Eerw. Pater Dujardin. — Het ascetiesch gedeelte der Werken van den H. Alphonsus bevat: 1. De voorbereiding tot den dood. — 2. De weg der zaligheid en der volmaaktheid. — 3. De voorname middelen ter zaligheid en ter volmaaktheid. — 4. 5. 6. De liefde tot de zielen. 3 deelen. — 7. 8. De Heerlijkheid van Maria. 2 deelen. — 9. De Zegepraal der Martelaren. — 10. 11. De ware Bruid van Jesus-Christus. 2 deelen. — 12. De Congregatie des Allerheiligsten Verlossers. — 13. De waardigheid en de plichten eens priesters. — 14. De H. Mis. — 15. De Getijden. — 16. De Prediking. — 17. Preeken. — 18. Verspreide werkjes.

zulke wijze, dat ons werk de meest gewenschte eenheid en verscheidenheid aanbiedt.

Ons plan is zeer eenvoudig : aan het Hart van Maria eene jaarlijksche, maandelijksche, wekelijksche en dagelijksche eeredienst te bewijzen, dat is de gedachte die wij hebben gezocht te verwezenlijken. * Van daar is dit boek verdeeld in vier verschillende afdeelingen :

I. DE MAAND VAN MARIA.

II. DE FEESTEN VAN MARIA.

III. DE ZATERDAG , TOEGEWIJD AAN MARIA.

IV. DAGELIJKSCHE GEBEDEN TOT MARIA.

Daar de godsvrucht van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand ons de leer te binnen brengt, die den H. Alphonsus zoo dierbaar was, namelijk : dat alle genaden ons door Maria toekomen ; dewijl daarenboven die godsvrucht zeer algemeen wordt, dagelijks door tal van wonderen wordt beloond, en door Z. H. Paus Pius IX, een mirakuleus Beeld, onder dien titel, aan onze Congregatie is toevertrouwd , hebben wij eene Novene van Overwegingen ter eere van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand, voor de maand Juni, aan dit boekje toegevoegd.

* Gelijk men ziet, volgen wij het plan van ons boek, getiteld : Het Heilig Hart van Jesus, volgens den H. Alphonsus, of Overwegingen voor de maand Juni, voor het Veertig-urengebed en voor den eersten Vrijdag der maand.— Bij Dessain, uitgever, te Luik.

Wij smeeken den godvruchtigen Leeraar van het Hart van Jesus en het Hart van Maria deze bladzijden te willen zegenen, ze als zijn eigendom te beschouwen, en te maken, dat zij, zich verspreidend, er het hare toe bijbrengen om den eerbied, het vertrouwen en de liefde te vermeerderen, die zoo wettig verschuldigd zijn aan Haar, die wij allen het groot geluk hebben Onze Moeder te mogen noemen.

Luik, den 19^{den} Maart 1876. Op den Feest-dag van den H. Joseph.

J.AARLYKSCH EEREDIENST VAN HET
HART VAN MARIA.

MAAND VAN MARIA.

INLEIDING

*Verhevenheid en tijaigheia der vereering
van het Hart van Maria.*

Wonderbaar zijn de uitvindingen der goddelijke liefde!... In zijn verlangen om tot elken prijs onze zielen, die door de zonden verloren waren, te herwinnen, heeft zich de eeuwige Vader niet tevreden gesteld met ons zijn goddelijken Zoon tot Verlosser te geven, maar daarenboven Maria ons tot moeder willen schenken. Even gelijk Hij in Jesus Christus een hart schiep, bijzonder gemaakt om ons, onwaardige zondaars, te beminnen, zoo gewaardigde Hij zich in Maria een hart te vormen begaafd met de levendigste teederheid en treffendste barmhartigheid, om ons met hem te verzoenen. Gelijk het de zending is van het Hart van Jesus onze middelaar te zijn bij zijn Vader, zoo is het de taak van het Hart van Maria in ons belang bij haren Zoon werkzaam te zijn. Hoe aantrekkelijk moet dus voor ons de vereering zijn van dit moederhart, welks eenig verlangen is, ons het hemelsch geluk te bezorgen. Om deze vereering naar be-

hooren te waardeeren, zullen wij hare verhevenheid en tijdigheid gaan overwegen.

I. Tot goed begrip van de verhevenheid der vereering van het Hart van Maria is het voldoende dit Hart te beschouwen in zich zelf, in zijne liefde tot God en in zijne teederheid tot ons.

1. In zich zelf beschouwd, is het Hart van Maria, na het Hart van Jesus, het waardigste voorwerp onzer vereering. In stoffelijken zin is het inderdaad een der edelste deelen van het lichaam van Gods Moeder, dat wil zeggen, van het heiligste lichaam hetwelk ooit, na dat van den Zaligmaker, gevormd is. Dit Hart is daarenboven nu verheerlijkt. Welnu, indien men aan het onbezield hart van een Heilige, hetwelk onbedorven bewaard blijft, een bijzondere eer bewijst, als aan een zeldzaam en kostbaar overblijfsel; hoeveel grootere eer moet men dan niet bewijzen aan het Hart van Maria, een met leven bezield Hart, het Hart van de Moeder van God, en met dezen zoo innig vereenigd, een glorievol, gelukkig en werkzaam Hart? — De Kerk roept Maria aan als koningin der martelaren. Dat martelaarschap heeft Maria niet slechts in hare ziel, maar ook in haar vleeschelijk Hart doorgestaan. « Ja, zegt de geleerde Muzzarelli, het Hart der Allerheiligste Maagd was het stoffelijk en gevoelig middenpunt van dat onuitspreekbaar martelaarschap, hetgeen hare ziel gedurende het lijden van haar goddelijken Zoon doorstond. Als de Kerk verlangt, dat men een martelaar

meer bijzonder in dat gedeelte zijns lichaams vereert, in hetwelk hij voor Jesus Christus, geleden heeft, met meerder reden verlangt zij, dat men Maria vereere in haar Hart, in hetwelk zij het grootste martelaarschap voor Jesus Christus geleden heeft.

In figuurlijken zin beteekent het Hart van Maria haren wil, hare liefde. Maar welke wil was ooit heiliger? Immers de Allerheiligste Maagd was niet alleen bewaard voor de erfzonde, maar ook vrij van elke dagelijksche zonde, ja zelfs van alle ook de geringste onvolmaaktheid. Welnu, dergelijke heiligheid vindt men in niet één ander zuiver schepsel: zij is een voorrecht, alleen aan Maria's Hart geschonken. Wanneer wij dus op bijzondere wijze de ledematen der heiligen vereeren, welke voor het bederf zijn bewaard gebleven, hoe veel meer moeten wij dan niet het Allerheiligst Hart van Maria vereeren, hetwelk niet alleen van alle stoffelijk maar ook van alle zedelijk bederf, dat is van de zonde, is vrij gebleven.

2. Een wil, vrij van alle ongeregelde gehechtheid, gelijk het de wil was van Maria, ruimt eene opene en welbereide plaats in aan de goddelijke liefde. Het Hart van deze zoo reine Maagd was dan ook vervuld met eene zeer volmaakte liefde tot God, die zoo veel te vuriger was, omdat de God, dien zij beminde, haar eigen Zoon was. Zij heeft God meer bemind, zegt de H. Alphonsus, dan alle Heiligen te zamen. Indien de heilige vlam der goddelijke liefde

het hart van den H. Philippus Nerus zoo zeer konde aandoen, dat een zijner ribben zich uitzette door het hevig kloppen, dan moet men besluiten, dat de gloed, die het Hart van Gods Moeder in vlam zette, waarlijk onbegrijpelijk is. Na het Hart van Jesus verdient dus geen hart grootere eerbewijzing dan het maagdelijk Hart van Maria, omdat geen hart God vuriger dan het Hare bemind heeft.

3. Indien wij het Hart van Maria beschouwen ten onzen opzichte, zullen wij het even vereerenswaardig vinden. Want hare liefde heeft het wezen en de hoedanigheden der moederliefde. Ja, God heeft voor ons in Maria de liefde eener moeder gelegd. Wat heeft zij al niet tijdens haar sterfelijk leven in haar Hart verduurd, om ons tot het leven der genade te baren? Hoe werd haar Hart niet vaneengereten, toen zij de aanhoudende beledigingen voorzag, die de menschen God aandoen, onze geringe liefde voor Jesus Christus en het eeuwig verderf van zoovele christenen? Nu, terwijl zij in den hemel heerscht, houdt haar Hart niet op teeder voor ons te kloppen; wanneer wij Haar al vergeten, zij vergeet ons niet; Zij waakt voor ons geluk, deelt in onze moeielijkheden, verzoent ons met onzen Rechter, beschermt ons in onze gevaren, en overlaadt ons met weldaden. Ach! zouden wij zulk een moederhart niet moeten beminnen en heeft het geen recht op onze bijzondere vereering?

Hieruit volgt dat, gelijk onze godsvrucht

tot het Hart van Jesus onophoudelijk aangroeit, zoo ook dagelijks onze vereering van Maria's Hart moet aangroeien. Beide Harten zijn zoo onafscheidelijk door den gouden keten der liefde verbonden, dat wij zeker den Zoon behagen, als Hij ons het Hart zijner Moeder ziet vereeren. Het uitverksel dezer godsvrucht zal zijn, onze nauwere vereeniging met Jesus-Christus door de genade, opdat wij met den Apostel, en meer nog, met Maria kunnen zeggen: ik leef, niet meer ik, maar Jesus-Christus leeft in mij. *Vivo autem, jam non ego; vivit vero in me Christus.* (Gal. 2. 20.)

Ook heeft de H. Kerk nimmer in hare vereering deze beide zoo innig verbonden harten gescheiden. Zoodra zij begon het Hart van Jesus te aanbidden, ving zij aan het Hart van Maria eene eer te bewijzen, hooger dan zij aan andere Heiligen bewijst. Zoodra zij het Feest, de Mis en het Officie van het Hart van Jesus had goedgekeurd, was zij er op bedacht aan het Feest, de Mis en de Getijden van het Hart van Maria hare goedkeuring te geven. De vereering van het Hart der Moeder groeide in dezelfde mate als de godsvrucht tot het Hart des Zoons.

Beide vereeringen zijn zoo onafscheidelijk als de Harten die er het voorwerp van zijn. Of nog beter: de godsvrucht tot het Hart van Maria is de door de Voorzienigheid gebaande weg om tot de ware liefde van het Hart van Jesus te geraken. Het Hart van Jesus is ons het eerst door Maria's Hart geschonken: en zoo zal het

ons tot het einde der wereld worden gegeven. In den hoogsten graad verheven is dus de vereering van het Hart van Maria.

II. Laat ons er bijvoegen, dat zij niet beter van pas had kunnen komen dan in de hoogmoedige, zinnelijke, schuldige en ongelukkige eeuw, waarin wij leven.

1. Nooit heeft de hoogmoed met zoo veel stoutheid het hoofd verheven; hoogmoed in de wetenschappen, hoogmoed in de staatkunde, hoogmoed in de pers, hoogmoed in denkwijzen over godsdienst, een hoogmoed die den geest van opstand en onafhankelijkheid in alle rangen der maatschappij heeft aangewakkerd. De wetenschap wil niet meer door het geloof verlicht worden; zij verzekert met veel ophef, dat de rede haar voldoende is. De staatkunde heeft het christelijk recht afgezworen, om het te vervangen door het ruwe recht van het eigenbelang en de macht. De pers heeft alle gezag zich van de schouders geschud en zelfs de regelen van het gezond verstand, om zich aan de teugelloosste vrijheid over te geven.

In godsdienstzaken willen velen niets als geloofswaarheid aannemen dan hunne eigene denkwijze. En ziet men niet daar waar de verschillende rangen der maatschappij met elkaar in aanraking komen, het gezag der machthebbenden verzwakt en de wederspanningheid der ondergeschikten altijd toenemende? Ach! het kwaad is groot, verouderd, ingeworteld! Is er een middel krachtig genoeg om het te genezen?

En zoo ja, waar het te vinden? Zie hier dit middel: men moet aan den tot zijn toppunt gestegen hoogmoed den diepsten ootmoed tegenstellen. Men vindt dien in het Hart van Jesus: «Leert van Mij,» zegt Hij, «dat ik zachtmoedig en ootmoedig ben van harte» (*Matth.* 11, 29). Maar is het een schepsel wel mogelijk dit goddelijk, oneindig ootmoedig Hart na te volgen? Zeker, Maria heeft het in den hoogsten graad nagevolgd en ziet, op haar beurt, komt zij allen menschen toeroepen: Leert van mij dat ik zachtmoedig en ootmoedig van harte ben. Laat u niet afschrikken door de gedachte, dat ik Gods Moeder ben, want ik ben ook uwe Moeder. Mijne kinderen, schaamt u niet mij tot voorbeeld te nemen, het zal u zacht zijn mij na te volgen; zoo gij mij slechts aanroept, zal ik u er de kracht en de genade toe geven. De eerste stap, dien men moet zetten op den weg des ootmoeds, is zich kind te toonen, een kind van Maria. Aldus wil Hij het, die in het Evangelie gezegd heeft: «Zoo gij u niet bekeert en niet aan kleine kinderen gelijk wordt, zult gij het Hemelrijk niet ingaan» (*Matth.* 18, 3). Zoo dra de Koningin des ootmoeds een mensch zich ziet vernederen, al is het slechts door Haar ter cere de eene of andere oefening van godsvrucht te verrichten, dan komt zij aanstonds door hare hulp in hem het voornaamste beletsel aan de genade vernietigen, den hoogmoed namelijk, wiens vader satan is: *Ipsa conteret caput tuum* (*Gen.* 3, 15).

2. Bij den hoogmoed, een bederf des geestes, voegt zich gewoonlijk de wellust, een bederf des harten. Onder de Christenen zijn er, men moet het bekennen, nog vele zuivere zielen; maar helaas, van den anderen kant, hoe vele verlaagde wezens! gene moet men behoeden voor den zoo besmettelijken adem der ondeugd, deze moeten herboren worden. Welk krachtiger middel kan men, ter bereiking van dit dubbel doel, vinden dan de aandacht der geloovigen te vestigen op een persoon, welke, door hare volmaakte zuiverheid, waardig is hun tot voorbeeld te strekken, niet om hen af te schrikken door de verhevenheid harer natuur, maar om hen integendeel tot zich te trekken door alle aanlokselen, die in staat zijn 's menschen hart te verleiden? Ziet, dit heeft de oneindige Wijsheid gedaan, die alles met kracht en met zachtheid beschikt. Zij stelt ons het schoonste en volmaaktste voorbeeld van zuiverheid voor oogen; dat voorbeeld is, om aantrekkelijk te zijn, eene moeder, en om nog liefelijker te zijn, is het het hart eener moeder. Welk is dan dat hart? Het is het Hart der Maagd bij uitnemendheid, der Maagd, die de Onbevleete heet, der Maagd, welke de H. Kerk als geheel schoon en gansch zuiver verkondigt.

3. Het bederf onzer eeuw heeft de zondaars vermenigvuldigd. Maar de altijd medelijdende God heeft door den mond zijns Profets verklaard, dat Hij niet den dood dezer verdwaalde zielen wil; wat Hij ver-

langt, is hunne bekeering, hun heil (Ez. 33, 11). Hij geeft ons er een doorslaand bewijs van door zijn eenigen Zoon tot den kruisdood te leveren. Van zijnen kant heeft Gods Zoon zijne eigene Moeder ons tot moeder gegeven; konde Hij ons op gevoeliger wijze zijn verlangen uitdrukken van de zondaars gered te zien? Want, overal wordt het hart eener moeder als het zinnebeeld van goedheid en barmhartigheid beschouwd. Maar gelijk de boosheid in de laatste tijden haar toppunt schijnt bereikt te hebben, zoo heeft God in zekeren zin zijne barmhartigheid grenzenloos willen maken door den schuldigen, als heilmiddel, eene moeder niet alleen, maar het Hart eener Moeder aan te bieden, een Hart, in goedheid onuitputbaar, in liefde onoverwinnelijk, een Hart, dat den zondaar bemint met al de teederheid, waarmede de H. Geest het vervuld heeft om een Zoon, die God is, te beminnen.

4. De zonde en het ongeluk gaan altijd gepaard. Reeds lang geleden heeft de Waarheid zelve dit aan de wereld gezegd: *Miseros facit populos peccatum* (Prov. 14, 34). Wanneer onverschilligheid in godsdienst, goddeloosheid, ondeugd, verzuim der heiligste plichten, hetzij een volk, hetzij een huisgezin, hetzij een hart binnendringen, is het geluk er van dat oogenblik af uit gebannen. Vele personen hebben hier tegenwoordig de droeve ondervinding van. Hoe vele zuchten, die zich onwillekeurig uit veler benauwde borst ont-

wringen, verraden eene lange, diepe, ongeneeselijke smart, welke men te vergeefs tracht in zich verborgen te houden? Welnu, om eene smart te bevatten, moet men persoonlijk er de bitterheid van geproefd hebben; om er medelijden mede te hebben, moet men een gevoelig, rechtschapen hart bezitten; en van alle harten is dat eener moeder het meeste geschikt om te troosten. Maar welke moeder is te vergelijken met Maria, en wie heeft meer dan zij hier beneden geleden? Wie begrijpt nu niet, waarom God voor deze eeuw de ontwikkeling der vereering van het Allerheiligste Hart van Maria heeft weggelegd?

O, gij die weent, misschien gaat ge gebukt onder het gewicht eener sombere wanhoop, die u, u zelve als voor het ongeluk bestemd, doet gelooven. Neen, neen, de God dien gij vergeten hebt is te barmhartig om u te vergeten. Richt uwe met tranen bevochte oogen hemelwaarts, zie daar het Hart van Maria, dat zich u aanbiedt als een toevluchtsoord, door den God van alle vertroosting aan het ongeluk geschonken. Gaat tot dat Hart, hetwelk zoo goed in staat is, u te begrijpen; gaat aan die moederborst den stroom uwer tranen storten; gaat, vreest niet, het is een Hart, door het Hart zelf van Jesus op bijzondere wijze geschonken aan die ongelukkige christenen, die te vergeefs elders troost, vergiffenis, hoop en liefde zouden zoeken.

EERSTE DEEL.

HEILIGHEID VAN HET HART VAN MARIA

OF VOORBEREIDING TOT DE GAVE VAN HET HART VAN JESUS.

God had van alle eeuwigheid beschikt, dat zijn Goddelijke Zoon mensch zoude worden, om de wereld die verloren was, te verlossen, en terzelfder tijd had Hij besloten, Hem eene zijner waardige Moeder te geven. Wij zullen in het eerste deel van ons werk de voorbereiding beschouwen tot dit groot werk der goddelijke liefde. God en Maria moeten te zamen er aan medewerken. Aan eene Moeder van God komt eene heiligheid toe zonder grenzen. God zal Haar dus ter oorzake der zending, voor welke Hij Haar bestemt, onbevlekt scheppen en met eene buitengewone eerste genade versieren: dit zullen wij zien in het eerste hoofdstuk, dat tot opschrift draagt: Schepping van het Hart van Maria. Van haren kant zal de H. Maagd, door hare medewerking met de reeds verkregen groote gaven, meer en meer aan God dierbaar worden door hare standvastige getrouwheid, hare geheele toewijding en hare uitstekende deugden: dit zal het onderwerp zijn van een tweede hoofdstuk met het opschrift: Heiliging van het Hart van Maria. Ten laatste zal zij een zoo hoogen graad van volmaaktheid bereiken, dat zij door haren ootmoed en hare verzuchtingen de waardigheid van Moeder des Verlossers zal verdienen (*de congruo*), waarvoor door den Hemel zelve hare toestemming zal verzocht worden; van daar het derde hoofdstuk, dat voor opschrift zal hebben: Medewerking van het Hart van Maria in de menschwording.

EERSTE DAG.

SCHEPPING VAN HET HART VAN MARIA.

I. *Hare groote zending.*

God, de teederheid zijner liefde voor de menschen willende uitdrukken meende ons er geen beter begrip van te kunnen geven, dan door zich zelven bij eene moeder te vergelijken: « Kan, vraagt Hij, eene moeder haar kind vergeten ? » (Is. 49. 15.). En nogtans zoude de liefde van alle moeders ter wereld onmachtig zijn om eene enkele ziel te redden ! Van den anderen kant had God beschikt, dat het hart eener moeder de bron zoude zijn, niet alleen van het heil van ééne, maar van alle zielen.

Waar dan dat hart te vinden ? Het moet zoo barmhartig zijn, dat geene ondankbaarheid het kan overwinnen, zoo goed, dat geene ellendè het kan afschrikken, zoo liefdevol dat geene ziel aan zijne omhelzingen kan ontsnappen, zoo heilig dat het de Verlossing kan verdienen, zoo groot dat het alle genaden kan bevatten, zoo verheven dat het een ladder des hemels is, zoo aangenaam aan God, dat het altijd toegang heeft tot zijn troon, zoo invloedrijk eindelijk op het Hart van God, dat deze niets aan hetzelfde zal kunnen weigeren. Welnu, dat eenig meesterstuk zal God in de schatten zijner wijsheid en goedheid vinden; de Zoon van God zal de zoon eener vrouw wor-

den, en als hij deze vrouw den hoogsten graad van liefde zal zien bereikt hebben, zal Hij haar den mensch toonen, zeggende: Vrouw, zie daar uw' zoon; bemin hem gelijk gij mij hebt bemind. Deze woorden bevatten het geheele geheim der zending van Maria; zij zal eene waardige moeder van God zijn om door hare teederheid en macht tot het heil der menschen mede te werken.

I. Volgens den engelachtigen Leeraar, geeft God iemand, dien Hij tot zekere waardigheid bestemt, te gelijkertijd de hoedanigheden, die noodig zijn om dezelve te bekleeden; waaruit hij besluit dat God Maria tot zijne Moeder kiezende, Haar zeer zeker door zijne genade waardig maakte het te zijn. Welnu, Maria zoude niet waardig zijn geweest Gods moeder te worden, zoo in haar Hart eenige onvolmaaktheid bestond; want eene moeder moet vooral uitblinken door liefde. Van af het oogenblik harer onbevleete ontvangenis werd dus Maria's Hart zoodanig gewond en doorboord door de liefde dat het geheel ontstoken werd. Maar dit heilig vuur ontvlamde bovenmate, toen deze zuivere maagd moeder werd, en wel moeder van een God. De liefde van andere moeders wordt verdeeld tusschen verscheidene kinderen of hecht zich minstens aan andere schepselen. Maar wat Maria aangaat, deze zal slechts één Zoon hebben, en deze Zoon zal onvergelykelijk schooner zijn dan alle andere kinderen van Adam; hij zal bovenmate beminnelijk zijn, omdat hij alle hoedanigheden, die liefde wekken, zal be-

zitten; gehoorzaam zal hij zijn, deugdzaam, onschuldig, heilig, in een woord, volmaakt. Daarenboven zal de liefde dezer moeder zich niet aan andere voorwerpen hechten; alle hare genegenheden zullen dezen eenigen zoon toebehooren, en zij zal niet vreezen hem zonder mate te beminnen, omdat deze zoon, als God, eene oneindige liefde verdient. En nu vraag ik: Wie kan het Hart van eene moeder van God peilen? Wie de maat harer liefde aangeven? . . . Welnu, springen wij van vreugde op, alleen voor ons heeft Jesus Christus dat zoo beminlijk Hart gevormd; Hij heeft het ons gegeven, toen Hij sprak: Ziet daar uwe Moeder.

II. De voornaamste taak van de H. Maagd, toen zij op de aarde geplaatst werd, was de van de genade beroofde zielen op te beuren en met God te verzoenen. « Gelijk de Heer, zegt Richardus van St-Laurentius, de zoon geschapen heeft, ter verlichting van alle deelen der aarde, zoo heeft Hij Maria gemaakt, om aan geheel de wereld al zijne goddelijke barmhartigheden uit te deelen.» De godvruchtige Lansperge laat onzen Zaligmaker aldus tot de menschen spreken: Gij, arme Adamskinderen, die te midden van zoo vele vijanden en zoo groote ellende leeft, eert met eene bijzondere toegenegenheid Haar, die mijne en uwe moeder is, want ik heb Haar aan de wereld geschonken, om uwe toevlucht te zijn, uw troost en onafgebrokene hulp; zelf heb ik Haar zoodanig gevormd, dat niemand vrees voor Haar behoeft te hebben of afschrik om

Haar aan te roepen ; daarom vooral heb ik Haar eene zoo goede en medelijdende inborst geschonken, dat zij hen, die hare hulp afsmeeken, niet zoude kunnen verachten ; haar barmhartig Hart staat altijd voor allen open en nooit laat zij toe, dat men, na zich aan hare voeten geworpen te hebben, ongetroost heenga. O! geloofd zij altijd de onmetelijke goedheid van onzen God, die ons in deze groote koningin eene moeder geschonken heeft met een zoo teeder en zoo liefdevol Hart.

Volgens den H. Joannes Chrysostomus is Maria tot de waardigheid van Moeder Gods verheven, opdat de ellendigen die, ter oorzaak van hun slecht leven, volgens de wetten der goddelijke rechtvaardigheid niet konden gered worden, door hare barmhartigheid hun eeuwig heil zouden bekomen. De H. Anselmus bevestigt dit en geeft voor reden op, dat de gelukzalige Maagd eene dusdanige glorie veeleer voor de zondaars dan voor de rechtvaardigen heeft gekregen, want J.-C. heeft getuigd dat Hij gekomen was niet om de rechtvaardigen maar de zondaars te roepen. (*Math. 9.*) Ook richt de H. Kerk tot Haar deze woorden : « Gij verafschuwt de zondaars niet, zonder welke Gij nooit zulk eenen zoon waardig zoudt bevonden zijn. » En Gulielmus van Parijs gaat zoo ver van Haar deze nog meer be teekenisvolle woorden toe te voegen. « O Maria, Gij zijt verplicht de zondaars te helpen omdat Gij alle gaven, genaden, grootheid, in een woord, alles wat uwe waardig-

heid van Moeder Gods bevat , aan de zondaars, als men het zeggen mag, verschuldigd zijt; want ter hunner oorzaak zijt gij waardig gemaakt een God voor Zoon te hebben. » De beminnenswaardige Maagd heeft zich gewaardigd zelve hare troostvolle zending te openbaren. « Ik ben, zeide zij eens aan de H. Brigitta, ik ben de Moeder van barmhartigheid; Ik ben de vreugde der rechtvaardigen en de deur door welke de zondaars tot God toegang hebben. Geen zondaar leeft op aarde in zulken staat van vervloeking, dat hij van de uitwerkselen mijner zachtmoedigheid beroofd is; niet een is zoodanig door God verworpen, dat hij niet, na mij aangeropen te hebben, tot God terugkeeren en vergeving bekomen kan. Geheel de wereld noemt mij Moeder van barmhartigheid, en waarlijk, het is Gods barmhartigheid jegens de menschen, die mij zoo barmhartig voor hen gemaakt heeft.

Vertrouwt dus, kinderen van Maria, en als gij vreest voor uwe zaligheid, peilt dan de barmhartigheid van het Hart uwer Moeder; peilt de liefde van eene Moeder van God.

TOEPASSING

Zoo ooit het Hart van Maria zijne zending bewezen heeft, is dit wel in onze dagen, in het bevoorrecht heiligdom van O. L. V. der Overwinningen te Parijs. In 1837 treedt een officier van het leger, als door eene onzichtbare hand voortgestuwd, in deze

kerk, en, ziet, weldra staat hij voor het altaar van het Onbevleete Hart. Juist stond op den preekstoel een priester die zijnen hoorders het leven van den H. Augustinus verhaalde. Plotseling roept deze, onder den indruk eener godvruchtige ingeving, uit : « Mijne broeders, indien zich onder u een zondige Augustinus bevindt, laat ons dan het Hart van onze zoo barmhartige Moeder bidden, van hem een berouwhebbenden Augustinus te maken. » De kapitein tot weenens toe bewogen door het leven van dezen grooten kerkleeraar, door de liefde van den godsdienst, door de hoop op vergiffenis en meer nog door de genade die in zijn hart werkte, zeide in zich zelve : « gij zijt die zondige Augustinus » en op zijne knieën vallende, smeekt hij het H. Hart van Maria, hem de genade te verwerven van weldra den berouwhebbenden Augustinus gelijk te zijn. Van toen af was zijne bekeering volmaakt en even duurzaam als oprecht en schitterend. Indien het eenvoudig gebed eens zondaars zulke barmhartigheid heeft kunnen verwerven, met hoe vele onschatbare gunsten zal de beste der moeders dan niet die ziel overladen, die haar dagelijks getrouw hare hulde brengt. Laat deze laatste gedachte ons opwekken om deze maand van Maria met den grootsten ijver te vieren.

GEBED.

O Moeder van mijn Zaligmaker! ik erken dat de ondankbaarheid, waarmede ik zoo

vele jaren, God en U bejegend heb, zoude verdienen, dat gij als gerechte straf, mij uwe zorgen onttrokt, want de ondankbare is geene weldaad meer waardig. Maar, o zachtzinnige heerscheresse! ik heb een grooten dunk van uwe goedheid en ben overtuigd, dat zij verre mijne ondankbaarheid te boven gaat. Ga dus voort een armen zondaar, die op U vertrouwt, bij te staan. O moeder van barmhartigheid, reik uwe hand toe aan een ongelukkige, die uw medelijden inroept. O, Maria, of wel verdedig mij, of wel zeg, waar ik moet gaan om iemand te vinden, die mij, beter dan gij, kan beschermen. Maar waar zoude ik eene voorspreekster kunnen vinden die medelijdender is en machtiger bij God dan gij, die zijne moeder zijt? Door de Moeder des Verlossers te worden zijt gij bestemd de zondaren te redden, en gij zijt mij tot mijne zaligheid gegeven. O Maria, help hem die tot u vlucht! Uwe liefde verdien ik niet, maar het verlangen dat Gij hebt van hen, die vergaan, te redden, boezemt mij het vertrouwen in, dat gij mij bemint; en als gij mij bemint, hoe zoude ik dan verloren kunnen gaan. O, dierbare Moeder, als ik, gelijk ik hoop, door uwe hulp zalig word, dan zal ik niet meer ondankbaar zijn; door U eeuwig te loven zal ik mijne vroegere ondankbaarheid herstellen, en met al de krachten mijner ziel de liefde erkennen, die gij mij hebt toegedragen; in den hemel, waar gij eeuwig heerscht, zal ik altijd blijde uwe barmhartigheid bezingen en

nimmer zal ik ophouden die liefderijke hand te kussen die mij van de hel verlost heeft, zoo dikwijls ik die door mijne zonden verdiend had. O Maria! O mijne Bevrijdster! O mijne Hoop! O mijne Koningin! O mijne Moeder! ik bemin U, ik bemin U en wil U eeuwig beminnen. Zoo hoop ik, zoo zij het!

TWEEDE DAG.

SCHEPPING VAN HET HART VAN MARIA.

II. *Hare Onbevleete Ontvangenis.*

Het is eene geloofswaarheid, dat de gelukzalige Maagd Maria, van af het eerste oogenblik harer ontvangenis, door een voorrecht en eene bijzondere genade van God, uit kracht der verdiensten van Jesus Christus, Verlosser van het menschelijk geslacht, bevrijd is geweest van elke smet der erfzonde. Deze gezegende woorden zijn uitgesproken door O. H. V. Paus Pius IX, den 8 December 1854. Alzoo is dan het Hart onzer Moeder onbevleet. Verheugen wij ons er over en laat ons ter vermeerdering van onze vreugde en van ons vertrouwen, overwegen, hoe God het Hart van Maria voor de erfzonde beschut heeft, dewijl Hij Haar bestemde 1^e om den kop van de helsche slang te verpletten; 2^e om de wereld uit hare puinhoopen op te heffen;

3^e om ons het barmhartig Hart van Jesus Christus te schenken.

I. Zeker, het betaamde dat het Hart van Maria van de erfsmet bewaard bleef, omdat God haar bestemd had den kop te verpletten van de helsche slang, den verleider onzer eerste ouders, den verderver van alle menschen. *Ik zal*, had God bij het begin der wereld tot de helsche slang gezegd, *vijandschap stellen tusschen u en de Vrouw* bij uitnemendheid, die eens zal komen; *Zij zal u den kop verpletten*. Als Maria die sterke Vrouw was, op de wereld gezonden om Lucifer te overwinnen, was het dan voegzaam, dat eerst Zij door hem overwonnen en tot slavernij gebracht werd? Neen, de billijkheid vorderde veel-
eer, dat Zij vrij bleef van alle smet en alle afhankelijkheid van haar vijand. Gelijk deze hoovaardige geest met zijn gif geheel het menschelijk geslacht besmet heeft, zoo zoude hij eveneens het Hart van dit verheven schepsel hebben willen bereiken; maar, gezegend zij voor altijd de Heer, die de schaduw zelfs der smet van deze geliefde Maagd verwijderde, door haar met eene uitstekende genade te voorkomen, opdat zij zoo satans hoogmoed konde vernederen en beschamen! Neen, zegt de H. Bonaventura, het paste niet dat zij die onzen smaad moest *uitwissen*, al ware het slechts voor een oogenblik, door den duivel werd overwonnen.

II. Nog betaamde het dat God aan Maria een onbevlekt Hart schonk, omdat zij de

Herstelster moest worden der verloren wereld en de Middelaars van vrede tusschen God en de menschen. Deze voor ons zoo troostrijke namen zijn haar door de H. Vaders gegeven. «O gezegende Maagd,» roept haar de H. Joannes Damascenus toe, «gij zijt geboren om aan geheel de aarde het heil aan te brengen.» De H. Athanasius geeft Haar de namen van «Tweede Eva» en «Moeder des levens,» in tegenstelling met de eerste vrouw, die eene moeder des doods was. De H. Theophanus van Nicea zegt ons «dat zij het kwaad door Eva gesticht, heeft weggenomen.» De H. Basilius van Seleucië noemt Haar «de Vredestichtster tusschen God en de menschen;» en de H. Ephrem «de Verzoenster der geheele wereld.»

Welnu, het is zeker niet passend, dat hij die den vrede sticht, de vijand zij des beledigden, en nog minder, dat hij aan de belediging medeplichtig is. De H. Gregorius zegt, dat als men een vijand is van den rechter, men zich niet bij hem kan vervoegen, om hem te stillen; want wel verre van bedaren, zoude men hem verbitteren. Welnu, daar Maria de vredestichtster moest zijn tusschen God en de menschen, mocht zij niet de vijandin zijn van God, maar zijne geheel zuivere, geheel vlekkelooze vriendin.

III. Vooral betaamde het, dat God deze uitverkorene Dochter voor de zonde van Adam behoedde, omdat zij voorbeschikt was de Moeder te worden van het vleesch-

geworden Woord. Van alle eeuwigheid had de Heer haar boven alle anderen uitgekozen om haar tot deze verhevene waardigheid op te leiden. Hij moest dus, ten minste voor de eer van zijn Zoon, zoo niet om eene andere reden, in haar een onschuldig, onbevlekt Hart scheppen, omdat uit dat maagdelijk Hart eens de toestemming moest komen tot de menschwording van het Woord.

Volgens den engelachtigen Leeraar moet alles, wat voor Gods aanschijn gesteld is, heilig en smetteloos zijn. Daarom zeide David, de pracht willende uitdrukken, waarmede de tempel van Jerusalem behoorde gebouwd te worden: « *niet voor een mensch moet er een woning worden bereid, maar voor een God.* » Welnu met welke kostbare gaven moet de oppermachtige Schepper dan niet Maria's Hart versierd hebben, opdat zij eene woning, het eeuwig Woord waardig, zoude zijn.

Men weet, dat het als een groot voordeel voor een kind wordt gerekend, als het uit adellijke ouders geboren wordt. Men verdraagt in de wereld eerder den naam van misdeeld te zijn van goederen of wetenschap, dan eene lage afkomst te hebben; want een arme kan zich door werkzaamheid verrijken en een onwetende kan, door te studeeren, geleerd worden; maar hij, die van eene geringe afkomst is, kan zich moeielijk adeldom verwerven, en komt hij er al toe, dan kan men hem nog altijd de

smet zijner afkomst tegenwerpen. Hoe zoude dan de Eeuwige Vader, in wiens macht het was zijn Zoon uit eene edele Moeder te doen geboren worden, door haar van alle smet te vrijwaren, gewild hebben, dat hij uit eene door de zonde besmette moeder voortkwam? Had Lucifer hem niet zijne schande kunnen verwijten en zeggen: «Gij zijt geboren uit eene vrouw, die eertijds mijne slavin was?» Neen, de Heer heeft deze oneer niet toegelaten; hij heeft voor de eer van zijn Zoon gezorgd door aan zijne Moeder het voorrecht te schenken van onbevlekt te zijn, opdat zij een Jesus Christus waardige tempel zoude worden.

Groot gelijk had dus dit verheven schepsel, toen zij uitriep: «*De Heer heeft groote dingen in mij gewrocht!...*» Deze kreet van erkentelijkheid moest ook uit onze harten stijgen. 't Is waar, wij zijn in ongerechtigheid ontvangen, maar deze erfsmet is in ons uitgewischt door de genade van het Doopsel; eene groote genade, die niet aan alle menschen geschonken is en ons heeft verheven tot de waardigheid van kinderen Gods, ledematen van Jesus Christus en tempels van den H. Geest. Waarom heeft God ons zoo zeer bevoorrecht? Opdat wij eene vijandschap zonder einde zouden stellen tusschen ons en den duivel; opdat wij middelaars van vrede zouden zijn door onze gebeden tusschen God en de menschen; opdat wij door onzen raad en goede voorbeelden Jesus Christus in het hart onzer broeders zouden voortbrengen. Helaas,

hebben wij niet juist het tegenovergestelde gedaan van wat God van ons wil?

TOEPASSING.

Laat geen dag voorbijgaan zonder de een of andere eer aan het Onbevleete Hart te bewijzen. Duizende wonderen hebben het heilzame dezer vereering bewezen. In 1638 werd Lotharingen door eene afschuwelijke pestziekte verwoest. Het ter neêr geslagen volk nam zijne toevlucht tot den Eerwaardigen Petrus Fourrier. Deze raadde het aan zich tot de Onbevleete Maagd te wenden en hij voegde er bij, dat de geesel hen zoude sparen, die met godsvrucht een briefje bij zich zouden dragen met de woorden: « Maria is zonder zonde ontvangen. » Deze in weinige dagen verspreide devotie verlost de streek van den geesel, die haar teisterde. — De stad Nemours ondervond in eene algemeene ramp van een anderen aard, hoe krachtig deze vereering is. Daar, na de inneming dezer stad, de tijding zich verspreid had, dat zij aan plundering zou worden prijs gegeven, sloeg de schrik in alle wijken en hoorde men overal niets dan gekerm. Eensklaps denkt men er aan op de deur van alle huizen deze woorden te schrijven: « Maria zonder zonde ontvangen. » Dadelijk werd het bevel ter plundering ingetrokken; en de soldaten, die niets dan wraak ademden, kregen menschelijker gevoelens. — In onze dagen dragen de geloovigen eene medaille bij zich met het opschrift: « O Maria, zonder zonde ont-

vangen, bid voor ons, die onze toevlucht tot U nemen.» Laten wij ons ten plicht stellen deze medaille te dragen, en dikwijls dat kort gebed te herhalen.

GEBED.

O onbevleete Maagd, ik verheug mij U met zoo groote zuiverheid versierd te zien. Zonder ophouden zal ik den Schepper bedanken, dat Hij U van alle zondesmet bewaard heeft. Ik erken in u met de H. Kerk dien schoonen Morgenstond, altijd bestraald door het goddelijk licht; die Ark des heils, gered uit de algemeene schipbreuk der zonde; die volmaakte en vlekkelooze Duif, gelijk u onze goddelijke Bruidegom noemt; dien gesloten Tuin, die Gods wellust uitmaakt; die verzegelde Fontein, tot welke de vijand niet kan geraken om hare wateren te beroeren; en eindelijk die schoone Lelie onder de doornen, gij, die onder Adams kinderen geboren, op de wereld gekomen zijt geheel rein, geheel zuiver, altijd en in alles aangenaam aan uwen Schepper. O Duif gansch zuiver, gansch rein, gansch schoon, altijd met God bevriend! O onbevleete Maagd, zoete, beminnelijke Maria! Gij die zoo schoon zijt in 's Heeren oogen, werp toch een barmhartigen blik op mijne ziel; heb medelijden met mij en genees mij. O zoete minnares der herten! trek ook mijn hart tot U. Gij, die van het eerste oogenblik uws levens zuiver en schoon voor God zijt verschenen, heb mededoogen met mij, die niet alleen in

zonde ben geboren, maar nog na mijn doopsel op nieuw mijne ziel besmeurd heb. Zal die God, die u tot zijne dochter, Moeder en Bruid heeft verkozen, en u hierom van alle smet bewaard en in zijne liefde boven alle schepselen verkoren heeft, u iets kunnen weigeren? O onbevleete Maagd, gij moet mij redden. Het schijnt mij toe, dat ik nog duizend jaren hier beneden moet vertoeven, zoo zeer verlang ik uwe schoonheid in den hemel te gaan zien, om u meer te loven en te beminnen. O Maria, mijne Moeder, mijne Koningin, mijne Welbeminde, geheel schoon, geheel zoet, geheel zuiver! Amen.

DERDE DAG.

SCHIPPING VAN HET HART VAN MARIA.

III. *Hare eerste genade.*

Als een vorst dezer aarde eene geliefde dochter op den troon wenscht te verheffen, geeft hij haar een bruidsgeschenk, dat zeer kostbaar zal zijn, naar gelang 1^e zijn persoonlijk vermogen groot; 2^e de waardigheid, voor welke hij haar bestemt, verheven; en 3^e de liefde, die hij haar toedraagt, uitgestrekt zal zijn. Aldus handelde de Heer ten opzichte zijner welbeminde dochter Maria.

I. Het geschenk der genade, door God gegeven aan het Hart van haar, welke hij

bestemde tot koningin van het heelal, is onmetelijk. Het Hart van Maria is in waarheid het kostbaarste, dat God geschapen heeft. Zelfs is het, na het Hart van het vleeschgeworden Woord, het schoonste meesterstuk, dat door de handen des Almachtigen gevormd is. De genade daalde in Maria's Hart, niet, gelijk bij de andere Heiligen, droppelsgewijze, maar volgens Davids voorzegging, *als de regen op een vacht neder* (Ps. 71.) Het Hart der Maagd, zegt de H. Thomas, nam zonder verlies van een enkelen droppel, geheel dezen overvloed van genade tot zich, zoodat het geheel er mede vervuld werd, volgens deze woorden van den Ecclesiasticus, welke de Kerk in Maria's mond legt: « *In plenitudine Sanctorum detentiomea.* » (Eccl. 24.) woorden, welke de H. Bonaventura aldus verklaart: « Wat de andere Heiligen slechts ten deele bezitten, bezit ik in al zijne volheid. »

De genade, welke God in het Hart dezer zoo zuivere maagd stortte, overtrof niet alleen die van elken Heilige in het bijzonder, maar zelfs die van alle Heiligen en Engelen te zamen. Deze voor onze koningin zoo roemvolle meening wordt door de godgeleerden als gegrond beschouwd. Men verhaalt zelfs, dat de Moeder Gods Pater Martinus Guttierrez naar Pater Suarez zond, om dezen voor haar te bedanken, dat hij dit gevoelen zoo goed had verdedigd. Zelfs wordt algemeen aangenomen, dat Maria deze alles overtreffende genade ontving op

het oogenblik harer onbevleete Ontvangenis.

II. Het geschenk der genade aan Maria gegeven was in overeenstemming met de hooge waardigheid, tot welke God haar bestemde. Men kan er waarlijk niet aan twifelen of terzelfder tijd, toen in Gods besluit bepaald was, dat het eeuwig Woord mensch zoude worden, niet de moeder voorbestemd werd, uit welke hij het vleesch zoude aannemen. Die moeder was Maria. Welnu, zegt de H. Thomas, aan een ieder geeft de Heer eene genade, beantwoordende aan de waardigheid, tot welke hij hem wil verheffen. Toen dus de gelukzalige Maagd tot Gods Moeder werd verkozen, was het passend, dat de Heer zelfs van af het eerste oogenblik, haar Hart versierde met eene genade, die onmetelijk was en van eene hoogere orde dan alle menschen en engelen ontvangen hebben, omdat deze genade moest overeenstemmen met de verheven waardigheid van Moeder Gods. Van af hare ontvangenis werd dus de H. Maagd bekleed met eene zoo volmaakte heiligheid, dat zij geschikt werd voor zoo groot eene waardigheid. Als Maria genoemd wordt « *vol van genade* » moet men echter niet gelooven dat dit gezegd wordt ten opzichte der genade zelve, want zij bezat dezelve niet in den hoogst mogelijken graad. Zij wordt genoemd « *vol van genade* » ten opzichte van haar zelve, dewijl zij eene onmetelijke, voldoende en met hare hooge waardigheid overeenstemmende genade ont-

vangen had, zoodat deze genade haar geschikt maakte om Moeder van God te worden. Ja, het was naar deze onvergelykelijke waardigheid, dat de aan Maria geschonken graad van genade werd afgemeten. O, onbegrijpelijke rijkdom van het Hart onzer Moeder!

iii. Het geschenk der genade, aan het Hart van Maria gegeven, was ook in overeenstemming met Gods brandende liefde tot haar. Een koning overlaadt met zijne kostbaarste giften de dochter, die het voorwerp is van al zijne teederheid. Waarom zeide David, *dat de grondslagen van Gods stad gelegd moesten worden op de kruin der bergen; (Ps. 81.)* met andere woorden, waarom moet Maria, van af het begin haars levens, verhevener in heiligheid zijn, dan alle heiligen die de hoogste volmaaktheid bereikt hebben? Waarom? O, het is omdat zij de eerste plaats innam in het Hart van God, wien zij dierbaarder was dan alle tenten van Jakob (*idem*).

's Heeren liefde heeft Maria met eene zoo groote genade verrijkt, dat hij de schoonste beeldspraak kiest, om ons dezelve te doen begrijpen. De rozen zijn uitgelezen onder alle bloemen; maar Maria is de meest uitgelezene van alle, want zij is *de Roos van Jericho (Eccl. 24.)* Verheven zijn de Ceders, maar Maria is verhevener dan alle, want zij is *de Ceder van den Libanon (id.)* De Olijfboomen zijn schoon, maar Maria is *de Olijfboom, die door zijne schoonheid de meeste aandacht verdient (ib.)* Schitterend

zijn de sterren van het uitspansel, maar Maria is *schitterend als de zon*; (*Cant. 6.*) want gelijk de zon alle sterren zoodanig in glans overtreft, dat zij deze doet verdwijnen, zoo overtreft de door God geliefde Maagd heel het hemelsch hof in verdiensten. Zij was een berg van genade, maar een berg, die op den top der hoogste bergen geplaatst is, omdat zij tot 's Heeren woning moest dienen, omdat zij alle volkeren moest verrijken, (*Is. 2.*) die hare gunsten zouden afsmeeken. Zoo waar is het te zeggen, dat het Hart van Maria versierd werd met genade naar de mate van liefde, welke God haar toedroeg.

Verheugen wij ons dan, Maria met zoo vele hemelsche gunsten overladen te zien; ja, verblijden wij ons er over, want als zij de volheid der genade verkregen heeft, is het niet alleen voor hare glorie, maar ook voor ons geluk. Vele heiligen hebben genoeg genade ontvangen, om met zich vele andere, maar niet alle menschen te redden; alleen Jesus en Maria hebben eene genade ontvangen, bekwaam om geheel de wereld zalig te maken. Gelijk de H. Joannes zegt dat wij allen van de volheid van Jesus Christus ontvangen hebben, zoo zeggen de heiligen van Maria, dat er niemand is, die niet in hare gunsten deelt. Richten wij dan onze gebeden tot deze rijke Vorstin, en wij zullen zelve zoo gelukkig zijn van er overvloedig deel in te hebben,

TOEPASSING.

Van alle genaden, die wij van God ontvangen hebben, is de gave des geloofs de eerste, de minst verdiende, de grootste en de bron van alle andere. Welke dankbaarheid moest ons niet bezielen, omdat God ons in den schoot zijner Kerk opgenomen heeft bij voorkeur van zoo vele anderen, die in ongeloof leven! Hoe vele millioenen menschen zijn niet beroofd van de sacramenten, onderrichtingen, goede voorbeelden en andere middelen ter zaligheid, welke de ware Kerk van God ons aanbiedt. Wie heeft ons deze gunst verworven, zoo niet het genadevolle Hart van Maria, Moeder des geloofs. Laat ons hier een wonder harer goedheid aanhalen.

De H. Alphonsus leide van af zijne kindsheid een zeer godvruchtig leven. Een Moor, door zijn vader als slaaf in dienst genomen, verlangde al spoedig gedoopt te worden. Men vroeg hem «Wie heeft u deze gedachte ingegeven?» Het voorbeeldig leven, antwoordde hij, van mijn jeugdigen meester, want onmogelijk kan ik eenen godsdienst als valsch beschouwen, welken ik met zoo groote ingetogenheid en godsvrucht zie beoefenen. Men begon hem dan langzamerhand te onderwijzen, tot hij eens des nachts, zich ongesteld gevoelende, met veel aandrang verzocht gedoopt te worden. Zoo even, zeide hij, zag ik de H. Maagd, die mij aanspoorde, mij dadelijk te laten doopen, omdat zij mij in het Paradijs wilde

hebben. Hij ontving dus het doopsel, waarna men hem aanraadde rust te nemen. Maar hij zeide : het is nu geen tijd om te rusten , want zoo dadelijk zal ik in het Paradijs komen. Onwillekeurig lachte men over deze taal, want de ziekte had niets gevaarlijks ; maar na verloop van een half uur, gaf de jonge Moor, met een glimlach op de lippen, zijne schoone ziel aan God , al te gelukkig de gave des geloofs te hebben ontvangen en er getrouw aan geweest te zijn. Laat ons aan Maria vragen, het geloof in ons te bewaren, en zelfs het mede te deelen aan zoo vele zielen, die buiten de ware Kerk leven.

GEBED.

O, mijne Vorstin ! Gij, die de Moeder van mijn Verlosser en de groote Middelaress der ongelukkige zondaars zijt, heb medelijden met mij : ik vraag u barmhartigheid. 'T is waar , ik heb door mijne ondankbaarheid verdiend door God en u verlaten te worden, maar ik hoor zeggen, dat gij nooit weigert hem, die in vertrouwen tot u zijne toevlucht neemt, te helpen. Welnu, o Maria ! Gij, verhevenste aller schepselen, die alleen God boven u geplaatst ziet, en voor wie de grootsten in den hemel klein zijn ! O, heilige der heiligen ! Afgrond van genade ! Vol van genade ! help een ongelukkige, die door eigen schuld de genade heeft verloren. Ik weet dat God u zoo bemint, dat Hij u niets weigert ; ook weet ik, dat gij er vermaak in schiept uwe macht ten voor-

deele der arme zondaars te gebruiken. Ach, gewaardig U de grootheid van uwen invloed bij God te toonen, door voor mij eene zoo sterke goddelijke liefdevlam te bekomen, dat zij mij van zondig heilig make, mij van alle aardsche genegenheid onthechte, en geheel van liefde tot God vervulle. Doe dit, mijne Vorstin, dewijl Gij het kunt; doe het uit liefde tot dien God, die u zoo groot, zoo vermogend, zoo barmhartig gemaakt heeft. Alzoo hoop ik. Amen.

VIERDE DAG.

HEILIGING VAN HET HART VAN MARIA.

I. Hare getrouwheid aan de genade.

Als een reiziger verlangt in een dag den grootst mogelijken afstand af te leggen, moet hij 1° 's morgens vroeg vertrekken en volkomen met den weg bekend zijn, 2° geen tijd verliezen noch hindernissen ontmoeten, en 3° spoedig, ja zoo spoedig hij slechts kan, voortgaan. Maria wilde in één dag, dat wil zeggen, in den zoo korten levenstijd, den hoogsten graad van volmaaktheid bereiken. Heeft zij, om dit doel te verwezenlijken de drie door ons aangegeven voorwaarden vervuld? Zeker, want

I. Maria begon zoo vroeg zij kon God te dienen, dat is, op het oogenblik zelf van hare onbevleete Ontvangenis. Van toen af, niet tevreden met de eerste genade, wel e

zij had ontvangen, begon zij, gelijk de H. Thomas zegt, *zich door haar eigen verdienste te heiligen*, ik wil zeggen, door hare getrouwheid aan de genade. Maar had zij, om te kunnen verdienen toen reeds het gebruik der rede? Ja; *Maria in den schoot harer moeder de heiligmakende genade ontvangende, ontving tegelijk het volmaakt gebruik harer rede, met eene groote goddelijke verlichting, in overeenstemming met de genade waarmede zij verrijkt was.* Wij kunnen dus aannemen, dat van af het oogenblik, waarop hare schoone ziel met haar allerzuiverst lichaam vereenigd werd, geheel het licht der goddelijke wijsheid haar bestraalde, ter volmaakte kennis der eeuwige waarheden, der schoonheid van de deugd, en vooral van Gods oneindige goedheid, alsook van zijn recht op de liefde aller menschen. Zij was den Heer bijzonder dankbaar voor de onschatbare gaven waarmede Hij haar Hart versierd en door welke Hij Haar van alle menschen onderscheiden had, (met Haar van de erfzonde te vrijwaren, eene onmetelijke genade te schenken, en Haar te bestemmen, om de Moeder van het Woord en de Koningin des heelals te worden.)

II. Een reiziger die zijn tijd verliest en oponthoud heeft, gaat langzaam voort, maar Maria, vol van dankbaarheid jegens God, begon dadelijk *zonder één oogenblik te verliezen*, al het goede, dat zij konde, uit te werken, en den grooten schat van genaden, haar toevertrouwd, vruchtbaar te

maken. Er zich op toeleggend om de oneindige goedheid te beminnen en te behagen, beminde zij deze *van af het eerste oogenblik* uit al hare krachten en bleef zoo zonder ophouden beminnen gedurende de negen maanden, die hare geboorte vooraf gingen en geheel haar leven, altijd zich beijverende om meer en meer door vurige verzuchtingen van liefde met God vereenigd te worden. Vrij zijnde van de erfzonde, was zij tevens *vrij van elken hinderpaal*, van elke aardische gehechtheid, van elke ongeregelde beweging, van elken opstand der zinnen, van alle verstrooiing, die haar hadden kunnen verhinderen altijd meer in de goddelijke liefde toe te nemen; al hare zintuigen waren zelfs in overeenstemming met haar gezegend Hart om zich tot God te verheffen.

III. Veronderstelt dat een reiziger vroegtijdig vertrekt en onderweg geen oponthoud heeft, dan volgt daar nog niet uit, dat hij een langen weg heeft afgelegd, want hij kan langzaam voortgaan. Maar het Hart van Maria vloog, bevrijd van alle hinderenis en zonder wijlen, onophoudelijk tot God, beminde hem voortdurend en groeide altijd aan in zijne liefde. Daarom kan men het vergelijken *bij den plataan, die zich aan den oever der wateren verheft* (Eccl. 24.) Zij was gelijk aan deze plant, omdat zij, altijd besproeid door de wateren der genade Gods, nooit ophield in deugden aan te groeien. Nog kan men haar vergelijken bij den *wijnstok*, (Eccl. 23.) omdat de

wijnstok altijd hooger klimt. Andere boomen als de oranjeboom, de moerbeziënboom, de pereboom hebben eene beperkte hoogte, maar de wijnstok klimt altijd en wordt hooger, naar gelang de boom, aan welken hij zich hecht, opgroeit. Evenzoo steeg Maria's Hart voortdurend in volmaaktheid, gelijk aan een krachtvollen wijnstok, altijd vereenigd met haren God, op wien alleen zij steunde.

Werd ooit een leven beter besteed dan dat van deze gelukzalige Maagd? Wat is het onze vergeleken bij het hare? O, kenden wij de waarde des tijds, dien schat, welke alleen op deze aarde gevonden wordt! In de hel roepen de verdoemden aanhoudend uit: « *O, ware mij slechts één uur gegeven!* » maar nooit zullen zij dat uur hebben. In den hemel is geen berouw, maar als de gelukzaligen over iets berouw konden hebben, dan zoude het zijn van in dit leven tijd te hebben verloren, een tijd, waarin zij eene grootere glorie hadden kunnen verwerven. Daarom wekt ons de Profeet op *om God te dienen voordat het licht ons ontbreekt.* (Eccl. 12.) Welke teleurstelling is het voor een reiziger, als de nacht daalt en er geen tijd meer is zijne dwaling te herstellen, te zien, dat hij zich in den weg vergist heeft. Zoo zal in het stervensuur de smart zijn van hem, die den tijd zijns levens niet in den dienst van God heeft doorgebracht. Het stervensoogenblik zal voor hem de nacht zijn. Zijn geweten zal hem den tijd herinneren, dien hij gehad,

maar ten nadeele zijner ziel besteed heeft : al de opwekkingen, al de genaden, die hij ontvangen heeft om zich te heiligen en van welke hij geen voordeel heeft willen trekken ; (1), *onzinnige, die ik geweest ben*, zal hij uitroepen ! O verloren tijd ! O verstooten genaden ! O nutteloos leven ! Maar waartoe zullen deze jammerkreten dienen aan hem, die reeds *het uur nadert, waarvan zijne eeuwigheid afhangt* ?

TOEPASSING.

Laat ons in den geest den loop onzes levens overwegen. Op welken leeftijd zijn wij begonnen God te dienen ? Hoe lang zijn wij hem getrouw geweest ? Hebben wij niet jaren lang in zonde geleefd ? Hebben wij ons best gedaan om Gode te behagen ? Als wij van onzen levensduur de jaren onzer kindsheid afrekenen, de uren besteed aan den slaap, aan de vermaken, aan nutteloosheden, den tijd, dien wij in vijandschap met God hebben doorgebracht, wat blijft dan over voor den Verlosser, die ons zoo zeer heeft bemind.

O, tellen wij.... kunnen wij na dit alles ons *dienaren* Gods noemen ? Hebben wij recht op het loon, hetgeen hij beloofd heeft aan hen, die hem den dag huns levens toewijden ? Vergelijken wij ons leven bij voorbeeld met dat van den H. Alphonsus, den schrijver der schoone gedachte, die in dit boek vervat zijn. Deze heilige leefde 91 jaren. Nooit besmeurde hij het kleed zijner onschuld. Hij deed de heldhattige belofte

van nooit tijd te verliezen en aan zijne vereering van Maria was hij de genade harer trouwe vervulling verschuldigd. Als ware dienaar van Maria liet hij geen dag voorbijgaan zonder een altaar, aan haar toegewijd, te bezoeken. Des zaterdags vastte hij streng op water en brood en hij bereidde zich tot hare feestdagen voor, door het houden eener novene en het plegen van verschillende verstervingen. Dagelijks bad hij het rozenhoedje en zoo dikwijls het u ur sloeg bad hij een *wees gegroet*. Het lag hem vooral aan het hart overal de eer en barmhartigheid zijner zoete koningin te verkondigen. Zoo werd deze teedere godsvrucht tot haar voor dezen grooten heilige een onuitputtelijke bron van genaden, en zij zal het ook voor ons worden, indien wij hem willen navolgen !

GEBED.

O mijne teedere moeder ! ik bedank u voor al het goed dat gij mij, ongelukkige, die de hel verdiend heb, bewezen hebt. Uit hoevele gevaren hebt gij, vermogende koningin, mij niet verlost ; hoe groote verlichting en barmhartigheid hebt gij voor mij niet van God verkregen ? Welk goed of welke groote eer hebt gij toch van mij ontvangen, dat gij mij zoo gaarne uwe weldaden uitdeelt ? Aan uwe goedheid alleen ben ik die verschuldigd. O, als ik voor u mijn bloed en mijn leven gaf, zoude het weinig zijn bij de verplichting, die ik aan u heb ; gij hebt mij van den eeuwigen dood

verlost; gij hebt mij, naar ik vertrouw, Gods genade terug verworven; in één woord, u ben ik alles verschuldigd. O mijne beminnelijke Weldoenster, alles wat ik, ellendige, in ruil kan geven, is u te loven en u altijd te beminnen; ach! versmaad niet de hulde van een arm zondaar, wien uwe goedheid in liefde heeft ontstoken. Zoo mijn hart onwaardig is u te beminnen, omdat het vol met vlekken en aardsche genegenheden is, het hangt maar van u af het te veranderen; ik bid u dus, verander het, hecht mij aan mijn God en hecht mij zoo vast, dat ik mij nimmermeer van zijne liefde kan scheiden. Gij vraagt mij uwen God te beminnen en dat juist vraag ik van u. Verkrijg mij dus hem te beminnen en ik verlang niets meer. Amen.

VIJFDE DAG.

HEILIGING VAN HET HART VAN MARIA.

II. *Hare toewijding aan God.*

Gelijk het aarden vat den pottenbakker behoort, die het gemaakt heeft, zoo behoort de mensch aan God, zijn Schepper: maar omdat de mensch vrij is geschapen, verlangt God van hem een vrije gift van alles wat hij heeft en is, vooral van zijn hart: «*Mijn zoon, zegt hij, geef mij uw hart*» (Prov. 23). Maar, helaas, hoe vele menschen weigeren aan God hun hart! En hoe gebrekkig is de offerande van hen, die het

hem al geven. Deze gebreken kunnen vier in getal zijn: 1° zoo laat mogelijk geven; 2° zoo min mogelijk geven; 3° terug zien te nemen wat men gegeven heeft, en 4° half onwillig en als gedwongen geven.

Maria had de strenge verplichting begrepen, haar Hart aan God te moeten geven; ook wijdde zij het Hem toe op de volmaakte wijze.

I. Zij gaf aan God haar Hart *zoo spoedig zij konde*. Van af het begin van haar bestaan kende zij haren Heer en wel zoodanig dat, gelijk de engel tot de H. Brigitta zeide: «geen tong zou kunnen uitspreken, hoezeer het begrip der H. Maagd in de kennis van God doordrong van af het eerste oogenblik, dat zij hem kende.» Hieruit volgt dat het Hart van Maria, aldus verlicht door deze eerste genade zich den Heer offerde, door zich geheel aan zijne liefde en eer te wijden, gelijk de engel nog aan de H. Brigitta zeide: «Onze Koningin besloot aanstonds haar Hart met al zijne genegenheden, voor den ganschen duur van haar leven aan God op te offeren, en niemand kan bevatten met welke edelmoedigheid zij zich toen onderwierp aan alles wat den Heer aangenaam zoude zijn.

II. Maria schonk haar Hart aan God niet op eene onvolmaakte wijze, maar zij offerde het Hem *in zijn geheel*. Door den hemel verlicht, wist het heilig Kind reeds, dat God niet een verdeeld hart ontvangt, maar dat Hij het geheel aan zijne liefde gewijd wil zien volgens het voorschrift, dat Hij ons heeft gegeven: *Gij zult den Heer, uwen*

God, uit geheel uw hart beminnen (Deut. 6). Van het oogenblik dat zij begon te leven, begon zij dan ook God uit al hare krachten te beminnen en gaf zich geheel aan Hem. Nog meer, haar heilig Hart verlangde vurig naar den dag waarop zij zich geheel, openlijk en plechtig, haren Heer konde toewijden. Die dag brak aan. Het zoete kind, dat nog geen drie jaren oud was, maakte geen bezwaar zich in den tempel te Jerusalem te gaan opsluiten. O met welken ijver betrad deze liefelijke Duive dit heilig oord! Eerst wierp zij zich neder om de aarde te kussen, dewijl zij zich in Gods Huis bevond; daarna bedankte zij Hem voor de gunst van haar te verplichten tijdelijk in zijn heiligdom te wonen. Eindelijk offerde zij zich geheel aan Hem op, zonder eenig voorbehoud, en wijdde Hem al hare hoedanigheden, al hare zinnen, geheel haren geest, geheel haar Hart, geheel hare ziel en haar geheel lichaam.

Maria heeft haar Hart aan God geschonken, niet voor een korten tijd, maar zij gaf het Hem voor altijd en *met het besluit van het nooit terug te nemen*; want alsdan was het, gelijk men gelooft, dat zij, om aan God te behagen, de belofte aflegde van eeuwig Maagd te zullen blijven, eene belofte, die vòòr haar nooit gedaan was. Zij offerde zich op zonder tijdsbepaling gelijk Bernardinus de Bustis verzekert, want zij had het voornemen gemaakt, zich, zoo God het wilde, voor geheel haar leven, aan den dienst der goddelijke Majesteit in den

tempel te wijden, zonder deze geheiligde schuilplaats te verlaten.

IV. Ten laatste, Maria gaf haar Hart *met de grootste vreugde* en de grootste vurigheid. O, met welke genegenheid riep zij uit: « *Mijn welbemide is aan mij, en ik ben aan Hem!* (Cant. 2); woorden, welke de Kardinaal Hugo aldus uitlegt: « Mijn Heer en mijn God! ik ben hier slechts gekomen om U te behagen en om U alle mogelijke eer te bewijzen; ik wil hier, als U dit aangenaam is, voor U leven en sterven; neem het offer aan, dat uwe arme dienstmaagd U brengt en geef haar de genade van U getrouw te blijven. » Ga dus, o Koningin der wereld», roept de H. Germanus, Patriarch van Constantinopel, uit; « ga, o Moeder Gods! ga met blijdschap in 's Heeren Huis om er de komst af te wachten des H. Geestes, door welken Gij in uwe kuische ingewanden het eeuwig Woord moet ontvangen. »

Overtuigen wij ons dan, gelijk Maria, dat God alleen ons kan bevredigen; maar Hij bevredigt alleen diegenen, die hem uit geheel hun hart beminnen. In waarheid, welke plaats blijft er voor de goddelijke liefde over in een hart, gevuld met het aardsche? Zoo lang eene ziel zich niet geheel aan God heeft overgegeven, *is zij altijd in gevaar van hem te verlaten en verloren te gaan*; maar zoodra men zich waarlijk aan God gegeven heeft, kan men verzekerd zijn van Hem niet meer te zullen verlaten, want de Heer is edelmoedig en getrouw

jegens een ieder die zich zonder voorbehoud aan Hem overgeeft. Waarom zijn zekere personen, na een heilig leven geleid te hebben, naderhand zóó diep gevallen, dat zij der wereld weinig hoop voor hunne zaligheid gelaten hebben? Waarom? omdat zij zich niet geheel aan God geschonken hadden; hun val zelf is er het bewijs van.

TOEPASSING.

Ons hart kan Gode toebehooren in welken staat wij ook in deze wereld geplaatst zijn. Laat ons dus deze Maand van Maria niet eindigen, zonder ons geheel aan Jesus-Christus geschonken te hebben. Schrijven wij er zelfs de plechtige verklaring van: vele Heiligen hebben deze met hun bloed onderteekend. Kiezen wij het oogenblik eener H. Communie, om haar door de handen van Maria in het Hart van Jesus neêr te leggen. De eerwaardige Victoria Fornari ondervond hoe goed Maria is voor hen die zich aan Haar toewijden. Op 23-jarigen leeftijd werd zij weduwe en bleef zij over met zes kinderen. Onderworpen, maar ontroostbaar, werpt zij zich aan de voeten van de Troosteresse der bedrukten. «Medelijdende Maagd,» roept zij snikkende uit. «aanvaard deze kleine kinderen, die ik u aanbied, neem ze tot de uwe aan; helaas! zij kunnen zich met recht weezen noemen, daar zij hun vader hebben verloren en ik niet in staat ben hun tot moeder te zijn.» Niet zoodra was dit offer volbracht, of de H. Maagd verscheen haar en zeide: «Vic-

toria, mijne dochter, heb goeden moed, ik neem kinderen en moeder onder mijne bescherming. Ik zal voor uw huisgezin zorg dragen; verlaat u op mijne goedheid en denk voortaan aan niets meer dan om God boven alles te beminnen.» Maria's belofte werd vervuld; Victoria had het geluk te zien, dat al hare kinderen zich in het geestelijk leven aan God toewijdden en zelve stichtte zij in het jaar 1604 te Genua de Congregatie van de Zusters der Annonciade, welker doel het is eene bijzondere eer aan de Moeder Gods te bewijzen. Haar dool, die even heilig was als haar leven, leert ons, dat het zoët is den Heer te dienen onder het schild van Maria.

GEBED.

O Maria, gij hebt u naar den tempel begeven om u zonder uitstel en zonder voorbehoud aan de liefde van uwen Heer toe te wijden; waarom kan ik u heden niet de eerste jaren mijns levens wijden om mij geheel aan uwen dienst te verbinden, o mijne heilige en zoete Heerscheres! Maar de tijd hiervoor is voorbij voor mij, die ongelukkig zoo vele jaren verloren heb in den dienst der wereld en mijner luimen, zonder mij met u of met God bezig te houden. Ik verwensch die ongelukkige jaren: en dewijl het beter is laat te beginnen dan nooit, kom ik, o Maria, mij nu voor mijn nog overigen levenstijd aan uwen dienst wijden; met u verlaat ik alle schepselen en offer ik mij zonder voorbehoud aan de liefde

van mijn Schepper. Alzoo, mijne Koningin, wijd ik u mijn geest, om altijd aan de liefde, welke gij verdient, te denken, mijne tong, om u te loven, mijn hart om u te beminnen. Neem, o heilige Maagd, hoe ellendig zondaar ik ook ben, de offerande aan, die ik u opdraag; neem haar aan; ik smEEK het u door den hemelschen troost, dien uw hart smaakte op het oogenblik, dat gij u aan God in den tempel toewijddet. En begin ik u al laat te dienen, dan is het billijk, dat ik door verdubbeling van ijver en liefde den verloren tijd herwin: sta mijne zwakheid bij, door mij van uwen Jesus de volharding en de kracht te verkrijgen, van u tot mijn dood getrouw te blijven, opdat ik, na in dit leven u gediend te hebben, u in den hemel eeuwig moge gaan loven. Amen.

ZESDE DAG.

HEILIGING VAN HET HART VAN MARIA.

III. *Hare deugden.*

Maria's roeping eischte dat zij met alle deugden versierd werd: anders ware zij niet waardig geweest Gods moeder te zijn, en konde zij den menschen, hare aangenomen kinderen, niet tot voorbeeld strekken. Overwegen wij derhalve hoe het Hart van Maria 1° aanhoudend in deugden toenam en hierdoor 2° niet ophield Gods hart te rooven.

I. Hoe zullen wij den *uitwendigen* glans van Maria's deugden malen? Dit beminne-lijk schepsel nam aanhoudend toe in deugd, *gelijk*, zegt de H. Geest, *de dageraad in licht toeneemt.* (Cant. 6.) Wie zoude kunnen uitdrukken, hoe zich in haar van dag tot dag en met altijd schooner glans de deugden ontwikkelden van liefde, zedigheid, ootmoed, stilzwijgendheid, versterving en zachtmoedigheid? « In 's Heeren huis geplant, » zegt de H. Joannes Damascenus, « werd deze door den H. Geest overvloedig besproeide en gevoede Olijfboom de zetel van alle deugden. » Maria's uitzicht was zedig, haar geest ootmoedig, haar spraak zacht en innemend, als komende uit een geregeld hart. Zij was leerzaam, zegt ons op zijne beurt de H. Anselmus, zij sprak weinig, haar uiterlijk was altijd kalm zonder ooit te lachen of zich te verstoren. Met volharding beoefende zij het gebed, het lezen der H. Schriften, het vasten en alle goede werken. » Volgens den H. Hieronimus had Maria aldus haar tijd geregeld: den morgen tot negen uur besteedde zij aan het gebed; van negen tot drie uren in den namiddag hield zij zich met een of ander werk bezig. en daarna hervatte zij haar gebed. Van allen stond zij het eerste op; zij was het stiptste in het onderhouden van Gods wet, had den diepsten ootmoed, en was in alle deugden het volmaaktste. Nooit zag men haar verstoord; al hare woorden ademden zoo zeer de zachtmoedigheid, dat men er altijd Gods Geest in herkende.

Indien haar uitwendig leven zoo goed geregeld was, wat zullen wij dan van haar *inwendig* leven zeggen? Hare gedachten van alle aardsche voorwerpen aftrekkende, omhelsde zij alle deugden; en zoo doende, maakte zij in de volmaaktheid zulken voortgang, dat zij in korten tijd een Gode waardig heiligdom was. Vooral schein zij vermaak in de liefde, den ootmoed en het gebed. Deze gelukzalige Maagd verklaarde aan de H. Elisabeth, eene zuster van den regel des H. Benedictus, dat zij, onder alle voorgeschreven geboden, vooral voor oogen hield dat der liefde: *Gij zult den Heer uwen God beminnen uit geheel uw hart*; en dat zij dikwijls den Heer, te middernacht, voor het altaar in den Tempel ging bidden om zijne hulp in het vervullen der wet. Als de Heilige dit hoorde, riep zij vol verwondering uit: « maar, mijne Koningin, waart gij dan niet vol genade en deugd? » Waarop Maria antwoordde: weet, dat ik mij beschouwde als het ellendigste schepsel en het minst Gods gunsten waardig; zie, daarom smeekte ik zoo genade en deugd af. » Eindelijk, om ons te overtuigen van de noodzakelijkheid voor ons allen om van God de noodige hulp te vragen, voegde zij er bij: « Denkt gij, dat ik de genade en de deugd zonder moeite heb verkregen? Weet dan, dat ik van God niet eene gunst heb ontvangen zonder groote moeite, een aanhoudend gebed, en vele tranen en verstervingen. » Ziehier wat wij lezen in de openbaringen van de H. Brigitta: « Maria

was van af hare kindsheid vervuld van den H. Geest en naarmate zij in ouderdom toenam, groeide ook in haar de genade aan. Toen reeds besloot zij God uit geheel haar Hart te beminnen, zoo, dat zij hem nooit in woord noch daad zoude beledigen. Zij verachtte alle goederen der aarde. Aan de armen gaf zij al wat zij bezat. Zoo matig was zij in haar voedsel, dat zij, om haar lichaam te onderhouden, slechts het hoog noodige brood gebruikte. » Laat ons in één woord zeggen dat Maria's zoo uit- als inwendige deugden eener Koningin der Heiligen waardig waren.

II. Door dit bewonderingswaardig leven werd Maria het voorwerp van het welbehagen des Allerhoogsten. Hij zag het Hart van deze jonge Maagd zonder ophouden naar de verhevenste volmaaktheid streven en zich tot den hemel verheffen als eene *rookkolom den goeden geur der verrukkelijkste deugden verspreidende*. (Cant. 3.) Dit kind van zegening was waarlijk, zegt de H. Sophronius, de Tuin van 's Heeren welbehagen; hij vond er alle soorten van bloemen en den geur van alle deugden. Zij kwam het goddelijk Woord zoo schoon voor, dat zijn Hart er door gewond werd. « *Wat zijt gij schoon, o, mijne welbeminde*, riep hij uit, *wat zijt gij schoon!.... Gij hebt mijn hart gewond, mijne zuster, mijne Bruid, gij hebt mijn hart gewond!* (Cant. 4.) Ontstoken van liefde door eene zoo verrukkelijke schoonheid, wilde hij in haren schoot nederdalen,

om mensch te worden. « Ja, » zegt ons de H. Joannes Chrysostomus, God koos Maria om zijne moeder op aarde te worden, omdat hij in de wereld geen heiliger, noch volmaakter maagd vond, noch eene plaats, die waardiger woonplaats voor hem was dan haar schoot. Want, volgens den H. Antonius, moest de gelukkige dochter van Adam, welke verkoren en bestemd zoude worden tot de waardigheid van Moeder Gods een zoo voltooide volmaaktheid bezitten, dat zij die van alle schepselen overtrof.

Doch stellen wij ons niet tevreden met Maria's deugden te bewonderen, maar trachten wij dezelve ook na te volgen. Zij noemt gelukzalig hen, die ijverig zijn in de navolging harer deugden: « *Mijne kinderen,* » zegt zij, « *hoort mij: Gelukzalig zijn zij die mijne wegen bewaren.* (Prov. 8.) Hij, die bemint, is reeds gelijkvormig aan den beminden persoon, of tracht het te worden. Bijgevolg moeten wij, zoo wij Maria bebeminnen, trachten ons hart aan het hare gelijkvormig te maken, omdat dit de grootste hulde is die wij haar kunnen brengen. Alleen zij, die hare deugden zoeken na te volgen kunnen zich noemen en zijn ware kinderen van Maria. Doen wij dus ons best onze Moeder na te volgen, indien wij hare gunst willen verwerven.

TOEPASSING.

Waarin hebben wij Maria tot dus verre nagevolgd? Moeten wij niet schaamrood

worden over ons zelve? Zij was zoo kuisch, zoo nederig, zoo lijdzaam, zoo liefderijk, zoo gehoorzaam; en wij, wij zijn onzuiver, hoovaardig, ongeduldig, baatzuchtig, ongehoorzaam. Ach, maken wij, gelijk de H. Joanna van Chantal, het voornemen de deugden der H. Maagd na te volgen. Weduwe op 25 jarigen leeftijd, vergaf zij hem die haren man gedood had. Verplicht om bij een schoonvader van een zeer lastig karakter te leven, toonde zij niets dan zachtmoedigheid en voorkomendheid. Onderworpen aan eene huishoudster, die hare meesteres wilde zijn, verdroeg zij dezer kwade behandeling zonder zich te beklagen. Vol medelijden met de ongelukkigen, weigerde zij nooit eene aalmoes, en eens dat drie armen haar verrasten, toen zij geen geld bij zich had, gaf zij liever haar trouwring, dan hen door eene weigering te bedroeven. Zij stichtte, met den H. Franciscus van Sales, de orde der Visitatie, welke regels bestaan in de deugden van Maria en vooral hare liefde na te volgen.

GEBED.

O moeder van barmhartigheid! daar gij zoo medelijdend zijt en zoo groot verlangen hebt goed te doen aan de ongelukkigen, kom ik, de ongelukkigste van allen, uwe goedheid afsmeeken. Laat anderen u vragen wat zij willen, gezondheid, rijkdom en tijdelijke voordeelen: ik, o Maria! vraag u, wat gij zelve verlangt in mij te vinden, wat het meest overeenkomstig is met uw

allerheiligst Hart, en hetzelfde het meest behaagt. Gij zijt zoo nederig, verkrijg voor mij de nederigheid en de liefde tot de verachting. Gij zijt zoo geduldig geweest in de moeielijkheden van dit leven, verkrijg voor mij geduld in tegenspoed. Gij zijt zoo van liefde tot God vervuld, verkrijg voor mij de gave der heilige liefde. Gij zijt vol naastenliefde, verkrijg voor mij de liefde tot allen, en vooral tot hen, die mij vijandig zijn. Gij zijt altijd met Gods wil vereenigd, verkrijg voor mij eene volkomene onderwerping aan de beschikkingen der Voorzienigheid. In één woord, Gij zijt het heiligste van alle schepselen; maak mij, o Maria, heilig. Gij kunt en wilt mij alle goed verschaffen; alleen dus mijne onachtzaamheid om u aan te roepen of mijn klein vertrouwen in uwe voorspraak, zouden een beletsel zijn tot het ontvangen uwer gaven; maar deze noodzakelijke voorwaarden, namelijk getrouwheid in u aan te roepen en vertrouwen in u, moet Gij zelve mij geven; van u vraag ik ze dus, van u verwacht ik ze met zekerheid, van u, o Maria, mijne Moeder, mijne Hoop, mijne Liefde, mijn Leven, mijne Toevlucht, mijne Hulp en mijn Troost. Amen.

ZEVENDE DAG.

MEDEWERKING VAN HET HART VAN MARIA IN DE MENSCHWORDING.

I. *Hare nederigheid.*

Hoeveel vermag de nederigheid op Gods Hart! Door deze deugd onderwerpt men zich aan een ieder, wederstaat men niemand, en, hoe ongeloofelijk! zij heeft de kracht van den Almachtige te overwinnen. Door hare nederigheid heeft Maria God overwonnen; door hare nederighe'd heeft zij den Koning des hemels op aarde doen nederdalen; door hare nederigheid heeft zij, in zekeren zin, de goddelijke Majesteit gedwongen, zich tot haar te vernederen. Laat ons dit geheim overwegen met het doel om door liefde tot deze deugd ontstoken te worden.

I. Er staat geschreven dat *God zijne genade schenkt aan de nederigen (Jac. 4)*; hieruit volgt, dat de grootste overvloed van genade aan de grootste nederigheid moet geschonken worden. Welnu, daar Maria de nederigste onder alle schepselen bevonden werd, ontving zij een zoo grooten toevloed van genade, dat zij waardig werd Gods Moeder te zijn. Van daar deze gedachte van den H. Augustinus, dat de nederigheid van Maria's Hart als eene hemelsche ladder was, langs welke de Heer zich

gewaardigde naar de aarde te dalen, om mensch te worden. De H. Antoninus bevestigt deze gedachte door van de gelukzalige Maagd te getuigen, dat de nederigheid hare volmaakte en naaste gesteltenis was om Gods Moeder te worden. Isaias heeft hetzelfde willen zeggen door zich in zijne profetie aldus uit te drukken: « *Uit den tak van Jesse zal eene spruit voortkomen, en uit zijn wortel eene bloem opschieten* (Is. 11). De gelukzalige Albertus de Groote merkt op, dat de goddelijke Bloem, dat is Gods eenige Zoon, moest geboren worden, niet uit de kruin, noch uit den stam van de plant van Jesse, maar uit den wortel, juist om de nederigheid zijner Moeder te doen uitkomen.

II. Daarenboven, moest de grootste waardigheid der wereld als belooning aan het nederigste der schepselen worden gegeven volgens den door Jesus-Christus vastgestelden regel: *hij die zich vernedert, zal verheven worden* (Matth. 23). Zeer waar is het, zegt de H. Bernardus, dat deze onschuldige Maagd zich bij God aangenam heeft gemaakt door hare maagdelijkheid, maar door hare nederigheid is het, dat zij, voor zooverre het een schepsel kan zijn, zich waardig gemaakt heeft de Moeder van haren Schepper te worden. De H. Hieronymus ondersteunt dit gevoelen door te zeggen: « dat God Maria tot zijne Moeder koos, eerder om hare nederigheid dan om al hare andere deugden. » Zij zelve had dit daarenboven in haar gezang, waarin

de nederigheid ten hoogste uitblinkt, reeds uitgedrukt: « *De Heer heeft de nederigheid zijner dienstmaagd aanschouwd...; groote dingen heeft Hij, die machtig is, in mij gewrocht.* » De gelukzalige Maagd zegt niet, dat God hare maagdelijkheid had aanschouwd noch hare onschuld, maar alleen hare nederigheid, en door dit woord « nederigheid » wilde zij niet uitdrukken hare deugd van nederigheid, maar haar niet, — O deugd, dierbaar aan Gods Hart!... O verhevene deugd van Maria!... O deugd, den mensch zoo noodzakelijk, dat zonder haar, God nooit zijn hart zal binnentreden.

III. Van een anderen kant kon God in zijne wijsheid zoo verheven eene waardigheid niet toevertrouwen dan aan eene grenzenlooze nederigheid; welke gevaren zoude anders eene zoo hoog verheven ziel niet geloopt hebben! Zoo zelden gaan nederigheid en grootheid te zamen! Maria kende, in hare groote verlichting, heel de grootheid van de waardigheid van Moeder Gods; en zie, daar verschijnt een engel, die haar komt boodschappen, dat zij die gelukkige Moeder is, welke zich de Heer heeft uitverkoren. Desnietteenstaande besteedt zij geen oogenblik om zich in hare verheffing te verlustigen. Van den eenen kant haar niet en van den anderen kant Gods oneindige Majesteit beschouwende, die haar tot Moeder heeft gekozen, acht zij zich zulk eene eer onwaardig, maar wil zich niet tegen den wil van haren godde-

tijken Meester verzetten. Wat doet zij dus, nu hare toestemming gevraagd is? In zich zelve vernietigd en toch geheel ontvlamd van verlangen, om zich door dit middel nauwer met God te vereenigen, geeft zij zich geheel aan den goddelijken wil over en antwoordt: *ik ben de dienstmaagd des Heeren*; mijn plicht is te doen, wat de Heer mij beveelt. Alsof zij wilde zeggen: als de Heer mij tot zijne Moeder kiest, mij, die niets uit mij zelve heb, dewijl ik alles van zijne goedheid heb ontvangen, zal men dan ooit kunnen denken, dat Hij mij ter oorzake mijner verdiensten gekozen heeft?

Welke verdiensten kan eene dienstmaagd hebben, om de Moeder van haren Heer te worden? Geprezen zij 's Heeren goedheid, zij alléén, en niet zijne *dienstmaagd*! Want het is een louter uitwerksel zijner goedheid, dat Hij zijne oogen laat vallen op een zoo laag schepsel als ik, om het tot eene zoo hooge waardigheid te verheffen.

IV. De grootst mogelijke nederigheid wordt noodzakelijk vergezeld van alle genaden, alle deugden, alle verdiensten. Maria's nederig Hart moest dus bovenmate aan God behagen en Hem met onweerstaanbare kracht tot zich trekken. De H. Geest had juist deze nederige Maagd op het oog, als Hij haar in het Hooglied laat zeggen: *Terwijl mijn koning sliep, heeft mijn nardus zijn welriekenden geur gegeven* (Cant. 1). De nardus, eene kleine, lage plant, met een zoeten geur, beteekent de nederigheid van Maria, welker geur tot den hemel steeg en

het goddelijk Woord uit zijns Vaders schoot in, haren maagdelijken schoot trok, zoodat de Heer aangetrokken door den geur dezer nederige Maagd, haar, toen hij mensch wilde worden, tot Moeder koos.

Daarom was het, dat de Heer haar zeide: *Keer uwe oogen van mij af, want zij hebben mij gedwongen de vlucht te nemen, (Cant. 6)* — en uit den schoot mijns Vaders in uwen zoo zuiveren schoot te vliegen. Deze zoo nederige oogen van Maria, waarmee zij altijd Gods grootheid beschouwde, zonder ooit haar eigen niet uit het oog te verliezen, oefenden op den Heer zulk een geweld uit, dat zij Hem in haren schoot trokken.

Men ziet hieruit, waarom de H. Geest zoo zeer *de schoonheid zijner Bruid* geprezen heeft, *ter oorzaak harer duiven-oogen (Cant. 4)*. Het is omdat Maria, God met den eenvoud en de nederigheid eener duif beschouwende, Hem zoodanig door hare schoonheid bekoorde, dat zij hem in de banden der liefde strengelde en hem in haar maagdelijken schoot gevangen stelde. Uit al het voorgaande moeten wij dit besluit trekken: Maria heeft zich niet meer kunnen vernederen dan zij zich vernederd heeft; zij heeft dus uit voegzaamheid (*de congruo*) de menschwording verdiend, en God, door haar tot zijne Moeder te kiezen, heeft haar niet hooger kunnen verheffen, dan Hij haar verheven heeft.

TOEPASSING.

Men zou de oogen moeten sluiten om niet te zien, dat de nederigheid de grootste rijkdom eener ziel is. Ik begrijp, waarom de H. Augustinus aan God den schat der nederigheid vroeg. Het is een schat, omdat de Heer de nederigen met den overvloed zijner goederen overlaadt. Als een hart vol is van zich zelf, kan het niet de goddelijke gaven ontvangen. Het lijkt een *berg*, op welken de wateren der genade niet kunnen stilstaan. Wij moeten ons dus vernederen en «*valleien*» worden. Helaas! hoeveel hoogmoed in onze gedachten, in onze voornemens, in onze woorden, in ons gedrag! Te vergeefs zullen wij op 's hemels gunsten aanspraak maken, zoolang wij niet het vat der nederigheid bezitten om dezelve te ontvangen.

In 1683 was de Christenheid haar heil meer nog aan de nederigheid, dan aan de dapperheid van den grooten Sobieski verschuldigd. Weenen werd belegerd door de Turken. De stad stond op het punt van ingenomen te worden, toen de standards van den dapperen Pool verschenen. Zijn troep was klein, maar vol godsvrucht en moed. Den 12^{den} September woonde Sobieski, die wist dat de mensch niets, maar God alles vermag, de mis bij, en diende haar zelf op zijne knieën liggende, met de armen kruisgewijze uitgestrekt; hij communiceert, stelt zich en zijne soldaten onder de bescherming

der H. Maagd en vervuld van moed en een nieuw vertrouwen, roept hij uit: «vooruit nu, onder de almachtige bescherming van de Moeder van God.» Aldra ziet het klein leger de talrijke vijandelijke escadrons zich in slagorde stellen met hunne bliksemende artillerie. Onwillekeurig van schrik bevangen, weten de Polen, dat alleen God hun de overwinning kan geven; maar zij hebben Hem vol geloof door de voorspraak van Maria gebeden. Reeds zijn zij vertroost. De Turken, verschrikt door de hevigheid van den eersten schok, deinzten terug en vluchten; hun nederlaag is volkomen. Sobieski vol dankbaarheid jegens de H. Maagd, heeft zelf het Te Deum aan. — Wie ziet hier niet de dwaling in van hen, die meenen, dat de nederigheid niet met moed kan samengaan? Zijn wij nederig en wij zullen overwinnaars zijn, vooral over onze onzichtbare vijanden.

GEBED.

Zie, o Maria! aan uwe voeten een arm zondaar, die dikwijls, door eigen schuld, een slaaf der hel is geworden. Ik bekken, dat ik mij door den duivel heb laten overhalen, om niet tot u te snellen, die mijne toevlucht zijt; hadde ik u aangeroepen, nooit ware ik bezweken. Nu, o beminnelijke Vorstin, vertrouw ik, dank zij uwe hulp, uit 's duivels handen ontsnapt te zijn en van God vergiffenis te hebben bekomen, maar ik beef bij de

gedachte, dat ik in de toekomst weder in zijne ketenen zal geraken, en dat hij reeds nieuwe aanvallen en nieuwe bekoringen voor mij bereidt. O, mijne Koningin en mijne Toevlucht! help mij, duld niet dat ik weder zijn slaaf worde. Ik weet, dat gij mij bijstaan en de overwinning zult geven, zoo dikwijls ik u zal aanroepen, maar ik vrees, dat ik in de bekoringen er niet aan denken zal u aan te roepen. Daarom, o H. Maagd, vraag ik van u deze genade, van mij altijd uwer te herinneren, vooral in den strijd dien ik te doorstaan zal hebben; verleen mij getrouw te zijn in u dikwijls aan te roepen, door te zeggen: Maria, help mij; help mij, o Maria! — En als eindelijk mijn laatste strijd tegen de hel zal komen, ach! mijne Koningin, ondersteun mij dan nog krachtiger in dat oogenblik; doe mij er dan aan denken, u dikwijls, hetzij met den mond, hetzij met het hart, aan te roepen; opdat ik stervende, met uw zoeten naam en dien van uw goddelijken Zoon op de lippen, toegelaten mag worden, u in het Paradijs, in eeuwigheid, te zegenen en te loven. Amen.

ACHTSTE DAG.

MEDEWERKING VAN HET HART VAN MARIA
IN DE MENSCHWORDING.

II. *Hare gebeden.*

De Heer kan niets weigeren aan hem, die met ootmoed bidt. *Het gebed van eene nederige ziel*, zegt ons de H. Geest, *dringt in den hemel door, stelt zich voor den troon des Allerhoogsten, en gaat niet heen dan na verhoord te zijn.* (Eccl. 35.) Maria's Hart was zoo nederig en bijgevolg zoo aangenaam in 's Heeren oogen, dat het in alles verhoord moest worden. Zij bad den Verlosser en verkreeg.

Beschouwt hier deze jonge Maagd, levende in de eenzaamheid en een groot gedeelte van den dag en den nacht aan het gebed en innerlijk onderhoud met haren God wijdende. Het was de meest gewenschte bezigheid van haar van liefde brandend Hart; het was haar grootste vermaak. O! hoe goed wist Maria de groote zaak van 's werlds verlossing met God te behandelen!.. Zij openbaarde aan de heilige maagd Elisabeth, dat zij elken nacht voor het altaar in den tempel Gods ging bidden, om haar de genade te verleenen, in deze wereld de Moeder des Verlossers te mogen zien, en hem smeekte van haar de oogen te

bewaren, om haar te beschouwen, de tong, om haar te prijzen, de handen en voeten, om haar te dienen en de knieën, om het eeuwig mensch geworden Woord in haren schoot te aanbidden. Dit stemt overeen met de openbaringen aan de H. Brigitta gedaan. « Toen Maria uit de H. Schriften begreep, dat Gods Zoon uit eene maagd moest geboren worden om de wereld te verlossen, ontvlamde haar Hart zoodanig door de goddelijke liefde, dat zij geen ander verlangen of gedachte had dan God; en in hem alleen haar geluk vindende, vermeed zij tot zelfs het onderhoud met hare ouders uit vrees, dat deze haar God uit de gedachte zouden doen verliezen. Vurig verlangde zij, dat in haar leven de tijd zou aanbreken van de komst des Messias, om de dienstmaagd te kunnen zijn van de gelukkige Maagd, die zoude verdienen zijne Moeder te zijn. »

O, zonder twijfel verhaastte onze Verlosser, uit liefde tot deze verheven dochter van Israël, het oogenblik zijner komst want, terwijl zij zich in haren ootmoed onwaardig oordeelde de dienares te worden van Gods Moeder, werd zij zelve verkozen om deze Moeder te zijn: en door de kracht harer gebeden trok zij den Zoon des Allerhoogsten in haren maagdelijken schoot. Ook werd Maria door haar goddelijken Bruidegom *Tortelduif* genoemd, niet alleen omdat zij gelijk de tortelduiven de eenzaamheid beminde, en hier beneden als in een woestijn leefde; maar ook, omdat zij, gelijk aan de tortelduiven, die zuchtende de vel-

den rondvliegen, zonder ophouden in den Tempel zuchtte, vervuld met deernis over de ellende der verloren wereld. Aanhoudend smeekte zij God onze verlossing af *en de Heer luisterde naar hare stem*. O met welke vurigheid en met welken ijver hield zij bij den hemel aan om den Verlosser te zenden! *Heer*, riep zij met den Profet uit, *zend ons dat goddelijk Lam, hetwelk de gerechtigheid in de wereld moet doen heerschen*. — *Hemelen! zendt ons uwen dauw; dat de rechtvaardige als een wel-doende regen nederdale!* — O Verlosser der wereld! *mocht gij eindelijk de hemelen openen en ons weldra komen verlossen!* (*Is. 1°.-45.-64.*)

Welnu, eens terwijl de H. Maagd zich in hare schamele woning te Nazareth bevond, zuchtende naar de komst des Verlossers en God met een vuriger verlangen dan ooit biddende, dat hij ons hem zoude zenden, zie, daar komt de aartsengel Gabriel bij haar zijne hooge zending vervullen. Hij treedt binnen, groet en zegt: *Ik groet u, o genadevolle Maagd! de Heer is met u, gezegend zijt gij onder alle vrouwen*. — Op deze woorden springt Maria's Hart op van vreugde; haar gebed is verhoord; de wereld zal dan eindelijk haar Verlosser hebben. O macht van het gebed van een zuiver hart!

II. Volgen wij Maria's vurige verzuchtingen na. 't Is waar, wij behoeven de komst des Verlossers in deze wereld niet meer te vragen, dewijl dit reeds een voldon-

gen feit is; maar wij moeten zijne komst in onze zielen vragen.

1. God komt in ons door de *heiligmakende genade*. Deze gave overtreft alle gaven, die een sterveling kunnen geschonken worden, dewijl zij is *eene deelneming aan de goddelijke natuur*. (2. Petr.) Alzoo zijn wij, in Gods genade levende, één met hem. Deze schoone vereeniging wordt telkens nauwer, wanneer wij eene verzuchting van liefde doen. «O, gelukkige pijn!» roept de H. Gregorius van Nysse uit, «die God in ons hart doet ingaan!» Dit beteekent, dat, als de Heer in ons hart een liefdepijn doet dringen, dat is, een lichtstraal, eene bijzondere genade, die ons de liefde toont welke hij ons toedraagt en zijn verlangen om door ons bemind te worden, God zelf met dien liefdepijn ons hart binnendringt, omdat hij, die dien pijn werpt *de liefde zelf is*. (Joan. 4.) O, aanhoudend moeten wij de genade vragen, door den pijn der heilige liefde gewond te worden.

2. Jesus-Christus komt in ons door *de H. Communie*. Hij die mijn vleesch eet, zegt hij, *blijft in mij, en ik in hem*. (Joan. 6.) Alhoewel God almachtig is, kan hij ons geen grooter geschenk geven. Aan de H. Tafel ontvangen wij datzelfde vleeschgeworden woord, hetwelk Maria ons door hare gebeden heeft verkregen. Mochten onze verzuchtingen ons hart bereiden om hem dikwijls en waardig te ontvangen!

3. Ten laatste: God komt in zijne uitverkorenen door de *hemelsche glorie*. Dat

is het waarachtig en eeuwig rijk van God in ons, een rijk, hetgeen wij moeten vragen, door dikwijls het gebed te herhalen, dat onze zaligmaker ons heeft geleerd: *ons toekome uw rijk ! ons toekome uw rijk!*

TOEPASSING.

Dewijl door het gebed God in ons hart daalt, moeten wij ten allen tijde bidden, maar vooral zoo wij eene doodzonde hebben bedreven. Haasten wij ons alsdan om Maria aan te roepen en tot het sacrament van boetvaardigheid te snellen, om niet voor wij met onzen Rechter verzoend zijn, door den dood verrast te worden. Zoo prijzenswaardig handelde een jong mensch die, een christelijk leven leidende, eens door slecht gezelschap misleid, eene zware zonde bedreef. Toen hij zich des avonds te bed had begeven, kon hij geen oog sluiten. Hij staat op en besluit zijn biechtvader op te zoeken, die op een uur afstands van daar woonde. De nacht was somber, en zijn weg leidde door een bosch. Verschrikt staat hij stil; zelfs wil hij op zijne schreden terugkeeren. Daar herinnert hij zich, dat bij den ingang van het bosch, in den hollen stam van een ouden eikenboom, zich een beeld bevindt van de H. Maagd. Aan de voeten zijner goede Moeder verdwijnt alle vrees. Spoedig daarna is hij in de pastorij; zijn biechtvader ontvangt hem vol goedheid, hoort zijne biecht en dringt er bij hem op aan te blijven overnachten. De jongeling

blijft echter bij zijn besluit om terug te keeren. Toen hij den volgenden morgen niet uit bed opstond, klopten zijne ouders op de deur zijner kamer; geen antwoord: men klopt nogmaals; dezelfde stilte... men treedt binnen... hij lag dood!... Maar als hij nu eens zijne biecht tot den volgenden dag had uitgesteld?... En als hij Maria niet had aangeroepen?... O, als wij nog geloof hebben, laat ons dan bidden, laat ons bidden vooral als wij in staat van doodzonde verkeeren, uit vreeze van door den dood te worden verrast.

GEBED.

O zeer heilige Maag! o schepsel, gij die het nederigste en het grootste voor God zijt! Met u verheug ik mij u zoo zeer met God vereenigd te zien, dat een eenvoudig schepsel het niet inniger kan zijn. U zoo nederig en toch zoo volmaakt ziende word ik schaamrood, ik, die zoo hoovaardig en toch zoo zondig ben. Echter durf ook ik, hoe ellendig dan ook, u te komen groeten: *Ave Maria, gratia plena!* Gij zijt vol genade, O, verwerf er mij een gedeelte van. *Dominus tecum:* Die Heer, die met u geweest is van af het eerste oogenblik van uw bestaan, heeft zich met u nog inniger vereenigd door uw Zoon te worden. *Benedicta tu in mulieribus.* O Vrouw, gezegend onder alle vrouwen! verkrijg ook voor ons de goddelijke zegeningen. *Et benedictus fructus ventris tui:*

O gelukzalige Plant, die der wereld een zoo edele en heilige vrucht geschonken hebt! *Sancta Maria, Mater Dei!* O, Maria, ik erken dat gij de waarachtige Moeder van God zijt; en om deze waarheid vol te houden, ben ik bereid duizend malen mijn leven te geven. *Ora pro nobis peccatoribus* : Maar zoo gij Gods moeder zijt, zijt gij ook de moeder van ons heil, want om de zondaren zalig te maken, is God mensch geworden, en hij heeft u tot zijne moeder genomen, opdat uwe gebeden de kracht zouden hebben ons allen te redden. Bid dan, o Maria, bid voor ons. *Nunc et in hora mortis nostræ* : Bid altijd, bid nu, terwijl wij in dit leven blootgesteld zijn aan zoo vele bekoringen en zoo groote gevaren van God te verliezen. Maar bid vooral in het uur van onzen dood, als wij op het punt zullen staan deze wereld te verlaten en voor den stoel des oppersten Rechters te verschijnen; bid, opdat wij, gered door de verdiensten van Jesus-Christus en uwe tussenkomst, eens zonder vrees voor onze zaligheid, u en uwten goddelijken zoon, door de geheele eeuwigheid, in den hemel gaan loven. Amen.

NEGENDE DAG.

MEDEWERKING VAN HET HART VAN MARIA IN DE
MENSCHWORDING.

III. *Hare toestemming.*

Een zeer machtige koning, op onwaardige wijze door een naburig volk beleedigd zijnde, besloot het uit te roeien. Zijn zoon, door medelijden bewogen, gaat hem opzoeken: en zegt: Vader, er bevindt zich onder dat volk eene prinses van buitengewone schoonheid; als zij er in toestemde mijne bruid te worden, zoudt gij dan om haar dat onbeschaamd volk niet sparen: de koning antwoordde toestemmend. Afgezanten worden nu naar de prinses gezonden. Op deze tijding herleeft de hoop in het hart der schuldigen; aller blikken richten zich op haar, die in hare handen aller toekomstig lot draagt. Van alle kanten doet men beloften, opdat zij de voorstellen van den prins moge aannemen.

Een duizendmaal plechtiger dag dan deze brak voor de wereld aan. Het was toen God een hemelschen afgezant naar Maria zond om hare toestemming tot de Menschwording te vragen, eene toestemming, waarvan het eeuwig heil van het heelal afhing. Laat ons nu gaan zien van den eenen kant hoe de hemel deze toestemming vroeg en van

den anderen kant, hoe de ongelukkige Adamskinderen dezelve met ongeduld afwachtten.

I. Het eeuwig Woord, verlangende de eer en de verdiensten zijner dierbare Moeder te vermeerderen, wilde niet, dan na hare toestemming ontvangen te hebben, haar Zoon worden.

Terwijl alzoo de nederige Maagd zich in hare schamele woning bevindt, zuchtende naar de komst des Verlossers en God met nog vuriger verlangen dan ooit biddende om hem te zenden, treedt daar de Aartsengel Grabiël binnen, groet haar en zegt: *Ik groet u, o Maagd! vol van genade; Gij die altijd rijker in genaden waart dan alle overige heiligen! De Heer is met u, omdat gij zoo nederig zijt; gezegend zijt gij onder alle vrouwen*, dewijl alle andere den vloek der zonde hebben beloopen, terwijl gij de moeder moetende zijn van hem die uit zich zelf gezegend is, altijd gezegend en van alle smet bewaard zult zijn.

Wat antwoordt de nederige Maria op een groet zoo vol van lof? zij antwoordde niets, en er over nadenkende, wordt zij ontsteld. Wat veroorzaakt deze ontsteltenis? Is het misschien vrees voor eene begoocheling? Of is hare zedigheit verschrikt op het zien van een man, gelijk men beweerd heeft, denkende dat de engel haar onder menschelijke gedaante verschenen is. Geenszins, zij werd ontsteld door de woorden van den hemelschen afgezant en niet door zijn aanschijn. Gelijk de Zaligmaker door

een engel heeft willen versterkt worden , evenzoo moest de H. Gabriël, Maria zoo ter neer geslagen ziende, door zijne woorden, haar gerust stellen, zeggende : *Vrees niet, o Maria !* en wees niet verwonderd over de heerlijke namen die ik u in mijne groetenis heb toegevoegd ; want, zoo gij al niets zijt in uwe eigen oogen, heeft toch God, die de nederigen verheft, *u waardig gemaakt , de genade te vinden*, welke de menschen hebben verloren. Daarom heeft hij u voor de algemeene smet der Adamskinderen bewaard, heeft hij u van af het oogenblik uwer ontvangenis, met eene grootere genade, dan welke heilige ook, begiftigd en u eindelijk nu zoo verheven, van u tot Moeder te kiezen : *gij zult dan ontvangen en een Zoon baren ; de naam, dien gij hem zult geven, zal zijn Jesus.* (Luc. 1.)

II. Maar, wat verwacht men dan ? Laat ons hier het woord geven aan den H. Bernardus : « De engel , o Maria ! wacht uw antwoord, en wij, ongelukkige veroordeelden tot den eeuwigen dood, wachten er op met veel meer reden. Zie ; nu is de prijs onzer zaligheid u aangeboden : het goddelijk Woord wil uw Zoon worden ; als gij het aanneemt, zullen wij oogenblikkelijk van den dood zijn verlost. En de Heer zelf , naarmate hij meer met uwe schoonheid is ingenomen, verlangt zoo veel vuriger naar uwe toestemming, door welke hij besloten heeft de wereld te redden. »

Maar luisteren wij... Maria gaat ant-

woorden : *Ecce ancilla Domini ; fiat mihi secundum verbum tuum.* : Ik ben 's Heeren dienstmaagd, mij geschiede naar uw woord. O antwoord schooner, nederiger, voorzigtiger, dan de wijsheid van menschen en engelen te zamen, na er millioenen jaren over nagedacht te hebben, hadde kunnen uitvinden. O machtig antwoord, dat den hemel verblijdt en der aarde een onmetelijken oceaan van genaden en weldaden aanbrengt ; een antwoord dat ter nauwer-nood uit Maria's nederig Hart gekomen, het goddelijk Woord uit den schoot zijns Vaders in den schoot dezer zoo zuivere, geheel onbevleete Maagd trok ; want op hetzelfde oogenblik dat deze woorden werden uitgesproken werd Gods Zoon de Zoon van Maria. — « O machtig Fiat, roept de H. Thomas van Villanova uit, O weldoend, heerlijk Fiat ! Door zijn Fiat schiep God het licht, hemel en aarde ; maar door het Fiat van Maria werd een God mensch gelijk wij.

Welke dankbaarheid moeten wij dan het Hart van Maria toedragen, omdat zij door hare toestemming zoo waarlijk tot onze verlossing heeft medegewerkt !

TOEPASSING.

Het Fiat mijner schepping is door God uitgesproken geworden : van daar dat ik besta. Het Fiat mijner Verlossing is uitgesproken, eerst, gelijk wij gezien hebben, door Maria en daarna door Jesus, toen hij te midden van zijn doodstrijd zijnen Vader

toeriep : dat niet mijn wil, maar de uwe geschiede; van daar ben ik verlost. Maar deze beide Fiat's zijn niet voldoende; nog moet het Fiat mijner heiligmaking volgen en dit hangt af van mij zelve, bijgestaan door de genade. Noch God, noch Maria kunnen mij zonder mijne toestemming zalig maken. Mijne zaligheid is in mijne handen. Evenzoo is het gesteld met mijne volmaking; ik zal heilig zijn, zoo ik wil, maar ik moet het krachtadig willen. Ben ik niet van het getal dier christenen die den hemel verlangen, die zelfs aanspraak maken op volmaaktheid, zonder evenwel de hiertoe noodzakelijke middelen aan te wenden? Deze middelen zijn 1° eene vaste wil, 2° eene groote liefde tot het gebed, 3° een veelvuldig gebruik der Sacramenten, en een hevige strijd tegen de heerschende drift.

De zaligheid, gelijk de heiligheid, hangt dikwijls af van een edelmoedig offer, hetwelk het Hart van Maria wint. Zie er hier een tastbaar voorbeeld van. Een jong mensch begon, tijdens eene zeereis, in een slecht boek te lezen, aan hetwelk hij zeer gehecht was. Een geestelijke die hem wilde bekeeren, zocht door eene welwillende samenspraak, zijn vertrouwen te winnen. Hij sprak hem ten laatste van de H. Maagd. — Helaas, zuchtte de jongeling, vroeger beminde ik haar! zelfs heb ik eenigen tijd haar kleed gedragen; maar alles heb ik verlaten, en mij zelfs geschaamd haar toe te behooren. Kan ik nu nog hare gunsten terug verwerven? — Zeker, mijn vriend,

zeide hem de geestelijke, en weinig zelfs zal het u kosten ze te verkrijgen. Waar is dat boek, hetgeen u zoo lief is? — Ach, mijn vader, laat ons er over zwijgen. — Integendeel, wij moeten er over spreken: gij verlangt, zegt gij, Maria's vriendschap te herwinnen, we nu! breng haast dit boek ten offer. Verscheur het en werp het in zee. — Verzekert gij mij dat dit haar aangenaam zal zijn? — Ja, mijn zoon, dit verzeker ik u. — Dadelijk werpt de jongeling het boek in de golven, en zoodra hij in Genua, zijne vaderstad, was teruggekeerd, ontvlamde Maria zijn hart zoodanig, dat hij haar zijn leven in den geestelijken stand wilde toewijden, waarin hij heilig leefde en stierf. Ziedaar, hoe het hart onzer Moeder de offers, die men hetzelfde brengt, weet te beloonen.

GEBED.

O, Moeder Gods, Koningin der Engelen, en Hoop der menschen! verhoor hem die tot u zijne toevlucht neemt. Zie mij heden aan uwe voeten geknield, mij, ellendigen slaaf der hel, ik wijd mij voor altijd aan u, als uw dienaar, en bied mij u aan om u geheel mijn leven uit al mijne macht te dienen en te eeren, Ik weet wel dat gij niet vereerd kunt zijn door de hulde van een zoo nietigen en bedorven slaaf als ik ben, die zoo zeer Jesus-Christus uwen Zoon en onzen Verlosser beleedigd heb; maar zoo gij mij, hoe onwaardig ook, als uw dienaar aanneemt door mij, door uwe tusschen-

komst, waardig te maken het te zijn, zal deze daad zelve van barmhartigheid u de eer geven, welke een ellendige als ik u niet zou kunnen bewijzen. Ontvang mij dan mijne Moeder! en verstoot mij niet. Om de verloren schapen te zoeken is het eeuwig Woord uit den hemel op aarde gedaald, om hen te redden is hij uw Zoon geworden en gij zoudt een arm schaap versmaden die tot u zijne toevlucht neemt om Jesus weder te vinden. Reeds is de prijs van mijne zaligheid betaald; reeds heeft mijn Verlosser voor mij zijn bloed gestort, dat bloed hetwelk voldoende is om een oneindig aantal werelden te redden; er blijft mij dus slechts over zijne verdiensten op mij toe te passen en dat hangt af van u, o gezegende Maagd! Ja, aan u is het de verdiensten van dat goddelijk bloed uit te deelen, aan wien u zulks behaagt. Sta mij dus bij, o mijne Koningin; mijne Vorstin, red mij! Vandaag stel ik mijne ziel geheel in uwe handen; vergeet niet haar zalig te maken. O, Heil van hen, die u aanroepen, maak mij zalig,

TIENDE DAG.

GELUK VAN MARIA'S HART.

1. *Het bezit van Jesus.*

Nooit zal eene menschelijke tong Maria's vreugde kunnen uitdrukken, toen zij met hare oogen, voor de eerste maal het goddelijk kind Jesus aanschouwde, hetwelk zij juist ter wereld gebracht had. Haar Hart sprong op van zuiver hemelsche vreugde. Zij zag daar een kindje zoo schoon, zoo be-minnelijk, dat het haar in verrukking bracht; zijne armpjes strekte het uit naar zijne Moeder, om haar zijn verlangen te toonen van op hare armen te zijn en aan haar Hart gedrukt te worden. Maria roept Joseph tot zich: «Kom, zegt zij, kom en aanschouw Gods Zoon, die zoo juist geboren is.» Joseph komt dadelijk en Jesus reeds geboren ziende, aanbidt hij Hem onder een vloed van tranen. Daarna neemt de gelukzalige Maagd vol eerbied haar lief kind op, houdt het op de armen en tracht het, door het aan hare borst te drukken en met hare moederlijke kussen te overladen, te verwarmen. Verbeelden wij ons welke gevoelens van godsvrucht, teederheid en liefde het Hart dezer teedere Moeder moest ondervinden, toen zij op hare knieën den oppersten Heer van het Heelal, den Zoon des eeuwigen Vaders, die ook haar Zoon geworden was, zag liggen. Welke vreugde!

TWEEDE DEEL.

ADELDOM VAN HET HART VAN MARIA,

OF HARE VEREENIGING MET HET HART VAN JESUS.

Maria heeft haar *Fiat* uitgesproken : zij heeft er in toegestemd de Moeder van onzen Verlosser te worden : en op hetzelfde oogenblik is *het Woord Vleesch geworden*. In de overweging voor den 25ten Maart, zullen wij de innige en onverbreekbare vereeniging aantoonen, welke bestaat tusschen het Hart van Jesus en het Hart van Maria. In deze vereeniging ligt geheel de adeldom van Maria's Hart en zij verheft Haar tot eene hoogte voor ons begrip ten eenenmale onbereikbaar. Doch niet alleen door de menschwording heeft het goddelijk Woord zich met Maria vereenigd, maar ook door de verlossing en de heerschappij der wereld. Van daar zal dit tweede deel gewijd zijn aan het beschouwen van Maria's Hart in zijn *Geluk*, in zijn *Martelaarschap* en in zijne *Heerlijkheid*. Maria is in het bezit geweest van Jesus, zij heeft zorg voor hem gedragen, heeft hem bemind en zich door hem bemind gezien : ziedaar haar geluk. Zij heeft Jesus voor het heil der wereld opgeofferd, hem zien lijden en sterven en hem onophoudelijk bovenmate bemind : ziedaar haar martelaarschap ; zij heeft eene vroegde verrijzenis verdiend, een heerlijken triomf en een onbegrijpelijk genot van het hoogste goed ; ziedaar hare glorieijke heerlijkheid.

Hem, dien zij aanbidt als haar God, vereert als haar Koning, hem kan zij, o onuitsprekelijk geluk! de wangen kussen, dewijl het haar kind is.

Och, roept de H. Bernardus uit, wat schijnt dit kindje beminnelijk in zijns moeders oogen! Het spreekt niet, het schreit slechts, maar dat geschrei is een pijl, die haar moederhart van liefde wondt. De kinderen zijn altijd het voorwerp van de teederste genegenheid hunner moeder; allen echter komen met zonde bevuurd ter wereld, terwijl Jesus volmaakt heilig en zonder eenige smet geboren werd. *Mijn geliefde*, zeide Maria, met veel meer reden dan de Bruid van het Hooglied, *mijn geliefde is geheel rood van liefde en gansch wit van onschuld en zuiverheid* (Cant. 5). Hoe zoude Hij, die het voorwerp was van zijns Vaders welbehagen, niet het voorwerp geweest zijn van het welbehagen zijner Moeder!

Wie zal de vreugde van Maria beschrijven, toen zij de herders uit de omstreken van Bethlehem haar Zoon zag komen aanbidden? Door het geloof verlicht, erkenden zij in Hem de overmaat van Gods liefde, en zelve van liefde ontstoken, begonnen zij den Heer te loven en te prijzen. *Zij keerden terug zegt de Evangelist, God verheerlijkende en lovende over alles wat zij gezien en gehoord hadden* (Luc. 2).

Groot was ook Maria's vreugde, toen zij haar lief kind, ten dage der besnijdenis, den zoeten naam gaf van Jesus. Het was de

grootsche naam, dien de eeuwige Vader voor het Vleesch geworden Woord bestemd had, zoo als de engel Gabriël het Maria kenbaar maakte: Gij zult hem Jesus noemen (*Luc. 1*). Het was de naam der namen, de eenige, waaraan zij wist dat onze zaligheid verbonden was. Zij was de eerste, die deze naam van zegening aanbad. O Jesus, mijn God! O Jesus, mijn Zoon! riep zij uit, Gij zijt dan 's werelds Verlosser. Ik dank u, dat gij dezen zoo heiligen naam hebt willen aannemen, tot troost, bemoediging en heil van het menschelijk geslacht. Mochten alle volkeren hem aanroepen en eenige hoop in hem stellen!

Welke vreugde eindelijk, toen Maria de Wijzen zag aankomen! Haar tevreden gelaat, haar oog, stralend van hemelsche zoetheid, alles zegt hun dat zij hen ontvangt en bedankt van het eerst gekomen te zijn om hun oppersten Meester te aanbidden. En het kind Jesus vindende, deelen zij in Maria's blijdschap; als zij, voelen ze hun hart zich vastketenen aan het beminnelijk God-Kind; dat zij aanbidden. Dat stroo, die armoede, dat geschrei van den Zaligmaker, o, hoe vele liefdeschichten waren dit alles, hoe vele gelukkige vlammen, zoo voor het Hart van Maria als voor dat van hare gelukkige bezoekers.

In de vervoering harer vreugde, en den Koning der koningen op haar schoot ziende slapen, zong het Hart dezer zoete Maagd een gezang van liefde.

Gij slaapt nu, mijn Engel!
 Mijn Kind en mijn God!
 Gij slaapt! en ik sterve
 Van moedergenot!

Verbergt ge ook uw blikken
 Zoo helder, zoo zoet!
 De lucht, die gij ademt
 Ontvlamt reeds 't gemoed.

Och! maakt reeds uw oogje
 Gesloten zoo blij:
 Wat vreugd wacht mij morgen
 Als 't opziet naar mij?

Uw blozend gezichtje
 Vervoert mij zoozeer,
 Dat ik als van liefde
 Verkwijn en verteer.

Vergeef mij, o Kindje!
 Och laat mij het doen,
 Uw rozenrood mondje
 Het dwingt mij .. een zoen!

Zij zwijgt en bukt bevend
 Naar 't goddelijk Wicht,
 En drukt in vervoering,
 Een kus op 't gezicht.

't Ontwaakt nu en opent
 Zijn oogjes, zoo zacht,
 En staart dan zoo minzaam
 Naar moeder en .. lacht.

O fonkelende oogen!
 O lachende mond!
 Gij slaat van de liefde
 Nog dieper de wond!

Mijn ziel! hoe gij gloeit niet
 Voor Moeder en Zoon?
 Gij ziet dan hardvochtig
 Dat schouwspel zoo schoon?

Wat toeft ge? De schoonheid
 Der aard is slechts schijn.
 Beslis nu: uw liefde
 Voor wien zal zij zijn?

Voor u, o mijn Jesus!
 Maria, voor u!
 Ja! Gij hebt verwonnen
 Bezit mij dan nu!

O god'lijke schoonheid,
 Ik minde u te laat,
 Doch 'k zweer dat nu eeuwig
 Mijn hart voor u slaat.

Ja! 't Kind en de Moeder,
 De Moeder en 't Kind,
 De roos en de lelie;
 Weest beide bemind!

De plant en de vruchte,
 De vrucht en de bloem,
 Zij zijn mijne liefde,
 Mijn vreugde en mijn roem!

Ik vraag hier op aarde
 Geen schatten, geen kroon,
 U minnen is alles,
 U minnen mijn loon!

TOEPASSING.

Wij deelen in Maria's geluk, wanneer
 wij tot de H. Tafel naderen. Alsdan bezit-

ten wij Hem, die als het Hart zelf van Maria is. Beminnen wij Hem zoo zeer, dat Hij als het ware ook ons hart wordt. De Heer, sprekende over man en vrouw, zegt dat *beide één zullen zijn in hetzelfde vleesch* (Gen. 2). Welnu, Jesus en wij, zullen slechts te zamen één hart uitmaken. Zulk een wonder werkt de liefde uit. Het schoonste gebed, dat wij bij het communiceeren kunnen doen, is wel dit: «Mijn Jesus, ik bemin u.» — Groot was het geluk van den H. Felix van Cantalice, bijgenaamd «de gunsteling van Maria.» Eens, terwijl hij 'snachts in eene kerk bad, gevoelde hij zich zoozeer door de goddelijke liefde ontvlamd, dat hij plotseling opstond, en, als zich zelf niet meester, naar het altaar der H. Maagd liep: daar smeekte hij met al de levendigheid zijns geloofs en vurigheid zijner liefde, de Moeder Gods, van hem toch voor een oogenblik haar lieven Zoon te geven om hem te omhelzen. Hij werd verhoord. De zoete Moeder verscheen hem aanstonds, door glorie omstraald, en legde het kind Jesus in zijne armen. Groot was de vreugde van den heilige; maar is niet de onze, als wij aanzitten aan den goddelijken maaltijd, veel grooter, omdat wij alsdan den beminnelijken Jesus niet in onze armen maar in ons hart bezitten? Laat ons, ter H. Tafel gaande, den heiligen Cajetanus navolgen, die Jesus-Christus aan het altaar als uit de handen der H. Maagd ontving.

GEBED.

O Maria, heilige Moeder, ik bezweer u, verkrijg mij de genade van altijd te leven in de gelukkige ketenen der liefde tot uw aanbiddelijken Zoon; zeg hem, dat hij mij als slaaf zijner liefde aanneme, hij doet toch al wat gij vraagt. O, mijne Moeder, zie hier wat ik verlang; als ik op het punt ben tot de H. Tafel te naderen, wenschte ik uw Hart en uwe liefde te bezitten, die liefde die gij zelve gevoeldet als gij Jesus-Christus ontvingt. Geef mij alsdan uw zoeten Jesus, gelijk gij hem eertijds aan de herders en wijzen hebt gegeven; ik wensch hem altijd uit uwe zuivere handen te ontvangen. Zeg hem dat ik uw toegenegen dienaar ben; dan zal hij mij meer teeder aanzien, en zich nauwer met mij vereenigen, iederen keer, als hij mij zal komen bezoeken.

ELFDE DAG.

GELUK VAN MARIA'S HART

II. *Zorgen voor Jesus.*

Isaias beschrijft met honigzoete woorden eene moeder, als zij haar kind op de knieën houdt, het liefkoost, vleit en met de teederste zorgen overlaadt. (Is. 66.) Niets treffender in waarheid, dan die gevoelige ontboezemingen der

moederliefde. Welnu, als nooit een hart meer dan dat van Maria voor haar kind ontvlamd was, nooit ook was er eene moeder die meer zorgen voor haar kind besteedde dan deze gelukkige Maagd. Laat ons haar beschouwen, terwijl zij Jesus nu eens inwindt, dan weder de borst geeft; nu eens hem aan haar hart drukt of bij zijne kribbe waakt, dan weder hem zijn voedsel toereikt of in zijne eerste schreden ondersteunt.

Verbeelden wij ons dan dat Maria haar goddelijken Zoon in de armen neemt en na hem, als God aanbeden te hebben, *hem in windselen wikkelt*, (*Luc. 2.*) gelijk het Evangelie getuigt. Zij zag het kind Jesus gehoorzaam haar zijne handjes en voetjes aanbieden en zich in doeken laten winden. Moest zij alstoen niet met den H. Laurentius Justinianus uitroepen: o goddelijke Liefde! alleen gij hebt hem, die mijn God is, tot mijn gevangene kunnen maken! O mijn Zoon! Gij hebt dus uit liefde tot de menschen in deze banden willen gekneld worden? Zullen zij na dit alles weigeren zich door de banden der liefde aan u te laten hechten? Zullen zij nog den droeven moed hebben uwe zoete en beminnelijke ketenen te verbreken om die van Satan te dragen?

Zoodra Jesus in doeken was gewikkeld gaf hem zijne Moeder de borst. De Bruid der gezangen wenschte haar jongeren broeder te zien, als hij de melk zijner moeder nam. (*Cant. 8.*) Onze Koningin heeft een

veel grooter geluk gesmaakt; want zij heeft Gods Zoon, mensch en onze broeder geworden, de melk harer maagdelijke borst zien gebruiken. O welk schouwspel was het voor Maria te zien, hoe het eeuwig Woord, kind geworden, de melk van hare borst tot zich nam. O van harte geliefd kind! O mijn Jesus! vergun mij hier met de vrouw van het Evangelie uit te roepen: *zalig de schoot die u gedragen heeft, en de borsten die gij gezogen hebt*, (Luc. 11.) Ja gij zijt wel gelukkig, o Moeder van God! gij die het vleeschgeworden Woord gevoed hebt! O! sta toe dat ik mij vereenige met uw goddelijken Zoon, om van u, dierbare Moeder, de melk te ontvangen eener teedere en gevoelvolle godsvrucht tot het kind Jesus en tot uw onbevlekt Hart!

Daarna legde de zoete Maagd Jesus in de kribbe, maar verwijderde zich niet. Zij bleef bij hem, geheel van liefde ontvonkt, in beschouwing van den Zoon Gods die zich aan de ellende van dit leven had onderworpen, die ofschoon de eeuwige Wijsheid, slechts door tranen sprak, die hoewel de eenige Groote, klein was geworden; die de Allerhoogste zijnde zich zoo diep had vernederd; die, hoewel onmetelijk Rijk, arm was geworden; die de Almacht zelve zijnde, zwak geworden was; die in één woord zijne goddelijke Majesteit verborgen had onder de gedaante van een kindje. O welk paradijs smaakte Maria's Hart van bij Jesus te kunnen blijven!

Ondertusschen werd Jesus grooter en

moest hij gespeend worden. Tot nu toe had de gelukkige Moeder hem met hare melk gevoed ; nu moest zij hem met de hand het voedsel geven. Hoe treffend is het haar te zien, terwijl zij het gezegend kind op de knieën houdt, van een bordje een weinig in water geweekt brood neemt en het aan zijn heiligen mond brengt. Spoedig daarna vervaardigde zij voor hem zijn eerste kleedingstuk en begon, toen de tijd er voor gekomen was, hem, na de doeken verwijderd te hebben, te kleeden ; daarna nam zij hem onder de armen om hem de eerste schreden te leeren zetten. Deze zorgen waren echter voor Maria zeer aangenaam ; want naarmate Jesus ouder werd, nam hij ook toe in schoonheid en beminnelijkheid. Dagelijks werd hij dus dierbaarder aan het Hart zijner Moeder. Hoe gewillig gehoorzaamde hij ! Welke ingetogenheid, als hij liep ! Hoe zedig gebruikte hij zijn voedsel. Welke waardigheid in zijne taal ! Hoe minzaam onderhield hij zich met iedereen ! Hoeveel godsvrucht in het gebed ! In één woord, alles in dit goddelijk kind doordrong, alles bekoorde, alles verrukte het Hart van het meest beminnende aller schepselen.

TOEPASSING.

O, hadden wij, gelijk de H. Joseph, met Maria de zorgen mogen deelen, welke Jesus' kindsheid vereischte ! Met welke teederheid zouden wij hem gediend hebben.... Wij kunnen, zoo wij willen, dit

geluk genieten ! Jesus leeft voort in de armen, in de zieken, in de verlaten kinderen ; laat ons ten hunnen opzichte liefde uitoefenen en wij zullen Jesus verzorgen. In persoon verblijft hij in het H. Sacrament des Altaars ; laat ons zijn tempel versieren, de godslamp, onderhouden gelijk Pius IX dagelijks zelf doet, zorgen voor de reinheid van alles wat voor het heilig altaar moet dienen, en wij zullen Jesus verzorgen. Voor eenige jaren ging een priester de biecht hooren van een ouden voddenraper die op sterven lag. Ziende, dat er in dat huis, waar Jesus - Christus ging binnentreden, overal groote onreinheid heerschte, deelde de dienaar Gods dit aan eene jonge dame, van voorname geboorte, mede. Zoudt gij, vroeg hij haar, dat hok niet willen laten reinigen ? Gaarne , antwoordde zij, zelve zal ik er heen gaan met mijn kind van zeven jaar ; het aanschouwen der ellende zal hem goed doen. Den volgenden dag was huis, grijsaard en linnengoed gereinigd. De priester, het geloof van den zieke willende opwekken, voegde hem voor de Communie eenige woorden toe over het H. Sacrament des Altaars. Dit alles weet ik, zeide de stervende, die goede dame met haar kleinen jongen heeft mij alles geleerd en daarna hebben zij mij veel laten bidden tot den goeden God en de H. Maagd. Wat ben ik tevreden !.... Nauwelijks had de priester gedaan, of de dame grijpt de handen des grijsaards en legt er een van op haar hoofd en de andere op dat van haar kind.

« Gij hebt den goeden God ontvangen, zeide zij, zegen ons nu, dat zal ons geluk aanbrengen. » O ! antwoordde hij, God zal u zegenen, want gij zijt engelen; alleen de engelen zijn zoo goed als gij..., en hij stortte tranen !... Zonder twijfel was deze dame dierbaar aan Maria, want zij droeg zorg voor Jesus in het heilig Sacrament en in de armen. (*Propag. de S. Joseph.*)

GEBED.

Verhevene Moeder Gods ! gedenk dat het niet alleen voor u maar ook voor ons is, dat gij eene zoo groote macht en zoo hooge waardigheid hebt verkregen; dat een God zich, door van u de menschelijke natuur aan te nemen, tot een schuldenaar heeft willen maken, is geschied, opdat gij, naar believen, de rijkdommen der goddelijke barmhartigheid aan de arme zondaren zoudt kunnen uitdeelen. Wij zijn uwe dienaars, wij hebben ons op eene bijzondere wijze aan uwen dienst verbonden, wij roemen er op onder uwe bescherming te leven: als gij wel doet aan hen zelfs die u niet kennen of verwaarloozen u te eeren, wat hebben wij dan niet te hopen van uwe onmetelijke goedheid, van u die de zondaars opzoekt om ze te troosten, wij, die u eeren, die u beminnen en in u ons vertrouwen stellen. Wij zijn groote zondaars, maar God heeft u verrijkt met een medelijden en eene macht grooter dan al onze boosheden. Gij kunt en wilt ons redden; en wij, wij willen het vaster hopen, naar gelang wij onwaar-

diger zijn, om u, als wij door uwe voor-
 spraak den hemel bekomen, er meer te lo-
 ven. O Moeder van barmhartigheid, wij
 bieden u onze door de zonde zoo gruw-
 zaam besmeurde zielen aan, opdat gij er
 aan denkt ze te zuiveren. Verkrijg voor ons
 eene oprechte verbetering, de liefde tot
 God, het Paradijs. Wij vragen u groote
 dingen, maar hoe, kunt gij niet alles voor
 ons verkrijgen? Zoude het voor de liefde,
 welke God u toedraagt, te veel zijn? Het
 is u voldoende den mond te openen en uwen
 Zoon te bidden; niets weigert hij u. Bid, o
 Maria, bid dan voor ons; zeker wordt gij
 verhoord, en wij zullen onfeilbaar gered
 zijn.

TWAALFDE DAG.

GELUK VAN MARIA'S HART.

Studie van het Hart van Jesus.

*Maria bewaarde al deze dingen, dezelve
 in haar Hart overwegende (Luc. 2, 19 en
 51).* Deze woorden, twee maal door den
 H. Lucas in zijn Evangelie herhaald, lee-
 ren ons welke Maria's gewone bezigheid
 was na de menschwording van het Woord;
 zij was, Jesus beschouwen, de werken van
 Jesus overwegen en het Hart van Jesus tot
 het voorwerp harer studie maken. De H.
 Geest wilde zonder twijfel op deze wijze
 aan de geloovigen de school aanwijzen,
 waar zij, op het voorbeeld hunner Moe-

der, de beoefening van alle deugden moeten leeren.

En vooreerst, welke hooge achting vatte Maria niet op voor de armoede, als zij Gods Zoon in een stal zag geboren worden en de armoede tot onafscheidelijke levensgezellen kiezen?

Welken prijs stelde zij niet op de nederigheid, daar zij zonder ophouden een God, vernietigd onder de menschelijke gedaante, aan hare zijde zag? Een God mensch geworden!... Welke vernedering! Wie zal zich nu nog verwonderen dat Maria, terwijl zij hare waardigheid van Moeder Gods bewonderde, te gelijk slechts haar roem stelde in de *nederige dienstmaagd des Heeren* te zijn (*Luc. 1*). Hierdoor verklaarde zij zelve de eerste leerlinge te zijn van Hem, die gezegd heeft: *Leert van mij dat ik nederig van Harte ben* (*Matth. 11*). Gedurende dertig jaren zag zij de gehoorzaamheid van dien menschengeworden God. *Hij was hun onderdanig*: ziedaar, volgens het Evāngelie, het kort begrip van geheel het leven van Jesus te Nazareth. Daar werkzaam in den winkel van een arm ambachtsman, dien geheel de wereld als zijn vader beschouwde, deed Jesus het werk van een eenvoudig werkman. In de Heilige Familie, merkt de H. Joannes Chrysostomus op, was noch dienaar, noch dienaar; de eenige dienaar in huis was de Zoon van God, die de zoon eens menschen, dat is van Maria, had willen worden, om een nederig dienaar te zijn en als zoodanig aan

een man en eene vrouw te gehoorzamen. O! hoe gaarne beschouwde Maria Jesus, als hij nu eens aan het hout, dat Joseph moest bewerken, de eerste hand legde, dan weder de spaanders bijeen raapte, om ze te verbranden, water ging putten en den winkel opende of sloot. Een God die dient! Een God die het huis veegt! een God die werkt! Een God ten laatste, die gehoorzaamt! O! welken indruk moest zulk een schouwspel op het Hart zijner Moeder maken!

Maar hetgeen vooral het voorwerp was van Maria's studie en bewondering, was te zien dat Hij, dien de Apostel noemt «*den eenigen gelukkige, den eenigen machtige*» (I Tim. 6), op aarde een leven omheilde vol van smart en lijden. Deze gedachte maakte dat haar Zoon, dat eenig voorwerp harer liefde, voor haar een bundel mirre werd, welke haar Hart met voortdurende bitterheid vervulde. Telkenmale als zij dat geliefd kind aanschouwde, dacht zij aan de omstandigheden, die zijn lijden zouden vergezellen, en aldus deelde haar Hart voortdurend in de angsten, die reeds te voren Jesus Hart kwelden.

Deze diepe studie van het goddelijk Hart verschafte Maria eene meer en meer heldere kennis van de liefde die God den menschen toedraagt. Ook voelde de Moeder Gods van dag tot dag het verlangen in zich levendiger worden om de Moeder van het menschedom te worden. Volmaakt vereenigd met Gods wil, en ziende dat Jesus-

Christus ons zoo zeer beminde, dat hij voor ons wilde sterven, stemde zij van haar kant toe in den dood haars Zoons, door hem op te offeren aan den eeuwigen Vader, opdat wij allen zouden gered worden. Deze offerande was voor dat Moederhart buitenmate smartelijk. Wij zullen in de volgende overwegingen aantonen, hoe Maria door de verdiensten harer smarten, daadwerkelijk aan ons heil heeft medegewerkt.

TOEPASSING.

Als Maria, moesten wij ons inwendig met niets anders bezig houden dan met het Hart van Jesus te bestudeeren. Hoe vele vruchten van heiliging zouden wij uit zulke beschouwing niet trekken? Door het zien van Jesus' armoede, zouden wij geene moeite hebben ons hart van de goederen dezer wereld te onthechten; bij het zien der diepe vernedering van Jesus, zouden wij, als de Heiligen, gretig naar vernedering verlangen; bij het beschouwen der volmaakte gehoorzaamheid van Jesus, zouden wij er eene eer in stellen onzen oversten te gehoorzamen. Door het lijden van Jesus te overwegen, zouden wij ons schamen zoo zeer de vermaken der wereld en het levensgenot te zoeken, en ons gelukkig gevoelen ons kruis in het gevolg des Zaligmakers te dragen; ten laatste door de liefde voor de zielen te doorgronden, welke het Hart van Jesus verslond, zouden wij ook door heiligen ijver ontstoken worden; en moesten wij door lijden en opoffe-

ringen tot hare zaligheid mede werken, dan zouden wij ons gaarne aan het moeielijkste onderwerpen in vereeniging met Jesus. — In 1857 stierf, in geur van heiligheid, op haar kasteel te Murinais, (*Isère*) Mej. Adèle, markiezin van Murinais, voortreffelijker nog door hare deugd dan door hare hooge geboorte. Moeielijk zoude men, zelfs in de levens der Heiligen, eene ziel vinden die meer dan zij der vereering van de Koningin des hemels was toegedaan. Op zestienjarigen leeftijd ontving Adèle van Maria een zoo buitengewone verlichting over de ijdelheid der wereld, dat zij zich haastte hare maagdelijkheid aan God toe te wijden. Van af dien dag was haar ijver grenzenloos. De levende Rozenkrans, het broederschap van het H. Hart, de Communie om Jesus eerboete te schenken, versiering der altaren, het bezoek van het Allerheiligste, hulpverschaffing aan zieken in hunne woning, voorbereidend onderwijs aan kinderen tot het ontvangen der H. Communie, in één woord, niet een goed werk geschiedde er in de parochie en zelfs in den omtrek, waarvan niet zij de ziel en ingeefster was. Voor allen die haar naderden was zij eene wijze raadgeefster en een engel van troost. Den wanhopenden zondaars herinnerde zij dat Maria hunne Moeder is; de bedroefde zielen noodigde zij uit met Maria aan den voet des kruises te bidden; de personen, die door gewetensangsten gekweld werden, wekte zij op zich kinderlijk op het Hart van Jesus te verlaten; aan de zielen die zich

wilden heiligen, herhaalde zij zonder ophouden : *Beschouwt Jesus ; hoe meer gij hem beschouwt, zoo veel te meer zult gij hem beminnen.* Adèle had eene bijzondere godsvrucht tot de Moeder der smarten en den gekruisigden Jesus en was voortdurend in den geest op Calvarië. Daar was het dat zij eene ingeving ontving om haar werk bij uitnemendheid, namelijk de Instelling der Zusters van O. L. V. van het Kruis, te stichten. Deze Congregatie is, gelijk zij zelve verklaart, gewijd aan de H. Maagd, welke de Zusters voornamelijk in haar lijden vereeren. Men heeft bij haar naam, dien van O. L. V. van het Kruis, gevoegd, opdat zij altijd met Maria aan den voet van het Kruis de zonden der menschen beweenen, voor de bekeering der zondaars bidden, en zich zelve zouden opwekken om uit al hare macht mede te werken aan de redding der zielen, die onzen goddelijken Verlosser zooveel gekost hebben. Het hoofdzakelijk doel dezer instelling is aan de kinderen der bergbewoners eene door en door godvruchtige en eenvoudige opvoeding te geven, en de zieke armen in hun huis te gaan verzorgen. Vol verdiensten zag Adèle onbevreesd het uur haars doods genaken. In het hevigste harer smarten ontsnapte haren mond geen andere zucht dan de H. Namen van Jesus, Maria, Joseph. Ook gaf zij onder het uitspreken dezer woorden den geest. Hare gedachtenis is in zegening bij alle familiën van Dauphiné. (Haar leven door Pater Prat. Lecoffre, te Lyon.)

GEBED.

O onbevleete Maria! Gij, wier Hart altijd volkomen gelijkvormig was aan het Hart van Jesus, verkrijg voor mij de genade van voortaan niets meer te willen en te verlangen, dan wat gij en Jesus goed vindt. Zoo zij het.

DE RTIENDE DAG.

MARTELAARSCAP VAN MARIA'S HART.

Het martelaarschap der edelmoedigheid.

God wil geëerd worden door ons bestaan : *Honora Dominum de tua substantia.* (*Prov. 3.*) Ter vervulling van dit voorschrift gaven sommigen den Heer al hunne tijdelijke goederen ; men zag zelfs eenigen hem hun bloed en hun leven opofferen. Maar niemand dreef de edelmoedigheid zoo ver als Maria : want zij offerde den eeuwigen Vader haar goddelijken Zoon, den eeuwigen rijkdom van haar Hart, en daardoor bracht zij eene offerande van oneindig grooter waarde dan alle goederen der wereld en alle menschenlevens ; eene offerande, waarlijk *gemeend, volbracht en vruchtbaar.*

I. Maria heeft wel wezenlijk hare toestemming gegeven tot de offerande van haren Zoon, en daardoor is het dat zij den schoonen naam heeft verkregen van «*mede-*

verlosseres, »dien de H. Vaders haar geven. En te recht; de eeuwige Vader had besloten den door de zonde verloren mensch te redden en van den eeuwigen dood te verlossen; maar, terzelfder tijd willende dat zijne rechtvaardigheid voldaan werd, spaarde hij het leven van zijne eigen Zoon niet, maar eischte, dat hij de door de menschen verdiende straf in alle gestrengheid zoude ondergaan. Toen hij hem dus op aarde zond om de menschelijke natuur aan te nemen, koos hij hem eene moeder, en bestemde hiervoor de Maagd Maria. Maar, gelijk hij niet wilde dat zijn Woord Maria's zoon zoude worden, voor dat zij er hare bijzondere toestemming toe had gegeven, zoo wilde hij evenmin, dat Jesus zijn leven als een offer voor het heil der menschen zoude opdragen, zonder diezelfde toestemming van Maria, opdat met het leven des Zoons tegelijk het Hart der Moeder zoude worden geslachtofferd. De H. Thomas leert, dat de hoedanigheid van Moeder een bijzonder recht geeft op de kinderen; gevolglich schijnt het billijk dat Jesus, die in zich zelf onschuldig was en door eigen fouten niet de minste straf verdiende, niet bestemd werd om als Offer voor 's menschen zonden op het kruis te sterven, zonder dat zijne Moeder er in toestemde en hem alzoo vrijwillig den dood wijdde.

Maar, hoewel Maria reeds hare toestemming tot den dood van Jesus had gegeven door er in toe te stemmen zijne Moeder te worden, wilde echter de Heer, dat zij er in

den Tempel een plechtig offer aan de goddelijke rechtvaardigheid van bracht. Daarom geeft haar de H. Epiphanius den naam van Priesteres: *Virginem appello velut sacerdotem.*

Uit de H. Schrift wist Maria reeds, dat haar Zoon veel zoude te lijden hebben; maar toen Simeon voorspelde, dat een zwaard haar Hart zoude doorboren, werden haar al de bijzondere omstandigheden ontsluierd der zoo in- als uitwendige smarten, die haar lieve Jesus in zijn lijden zoude moeten uitstaan.

Zij stemt in alles toe, en dat met eenen moed die de Engelen verbaasd doet staan: zij spreekt het vonnis uit, dat haar Zoon ter dood veroordeelt, tot een dood zoo vol lijden en schande: zij sprak: Eeuwige Vader! ik vereenig mijn wil met Uw heiligen wil; ik offer U mijn welbeminden Zoon op; ik stem er in toe dat hij het leven geeft voor uwe eer en het heil der wereld. Met hem offer ik U mijn Hart op; dat het, zoo veel u belieft, van smart worde doorboord; mij, mijn God! is het voldoende, dat Gij er door verheerlijkt en voldaan zijt.

II. Maria heeft hare offerande geheel voltooid. Somwijlen stelt zich God met de goede meening tevreden; zoo kwam, toen Abraham op Gods bevel het zwaard greep om zijn dierbaren Zoon Isaac te offeren, een engel zijn arm tegenhouden, hem zeggende, het kind geen leed te doen, omdat God slechts zijne gehoorzaamheid op de proef had willen stellen. Maar met Maria's goede

meening stelde hij zich niet tevreden; hij eischte ook de uitvoering. Ja, zij moest in wezenlijkheid haar beminnelijken Zoon offeren. En wanneer offerde zij hem op? Ten eerste, toen zij toestond dat Hij ter dood zoude worden gebracht. Zij heeft hem opgeofferd, toen, terwijl anderen uit haat of vrees hun plicht verzaakten, zij alleen het leven haars Zoons bij zijne rechters had kunnen verdedigen. Moet men inderdaad niet gelooven dat de woorden eener wijze en teedere Moeder voldoende indruk op Pilatus zouden gemaakt hebben, om hem den dood te ontraden van een mensch, dien hij zelf onschuldig had verklaard? Maar neen, Maria wilde geen enkel woord ten voordeele van haar Zoon spreken om zich niet tegen zijn dood, waarvan ons heil afhing, te kanten. — Zij heeft hem ten laatste opgeofferd en duizendmaal opgeofferd aan den voet des kruises, gedurende de drie uren dat zij bij de foltering van dien dierbaren Zoon tegenwoordig was. Ja, gedurende dien langen en wreeden doodstrijd deed zij niets anders dan ieder oogenblik in uiterste smart en met de grootste liefde het leven van haar welbeminden Jesus opofferen. En zoo verrestrekte zich hare edelmoedigheid uit, dat, waren er geene beulen geweest, zij zelve hem zoude gekruisigd hebben, om den eeuwigen Vader, die door den dood zijns Zoons ons wilde redden, te gehoorzamen. Want wij moeten verzekerd zijn, dat, als Abraham de kracht gehad heeft

er in toe te stemmen met eigen hand zijn zoon te slachtofferen, de Moeder Gods, heiliger en gehoorzamer dan Abraham, een dergelijk offer met meer moed en vastberadenheid zoude gebracht hebben.

III. Het offer van Maria is zeer vruchtbaar geweest in zijne gevolgen. Vandaar dat deze goddelijke Moeder, ter oorzake der onmetelijke verdienste welke zij verwierf door aan God voor het heil der wereld een zoo groot offer te brengen, zeer terecht door de H. Vaders genoemd wordt: de Herstelster van het menschelijk geslacht, de Verlosseres der gevangenen, de Hervormster der verwoeste wereld, het Geneesmiddel onzer kwalen, de Moeder aller geloovigen, de Moeder der levenden, de Moeder des levens: want *bij den dood van Jesus-Christus vereenigde Maria haar wil zoodanig met dien van haar Zoon, dat zij met Hem een zelfde offer opdroeg; aldus bewerkten Zoon en Moeder te zamen de verlossing der menschen, de Zoon, door voor onze zonden te voldoen, en Maria, door te verkrijgen dat ons deze voldoening werd toegerekend.* O! welken dank zijn wij Maria niet verschuldigd voor eene zoo edelmoedige liefdedaad, ik wil zeggen voor het smartelijk offer dat zij voor ons in het leven haars Zoons heeft gegeven, om ons allen te redden. De Heer wist Abraham te beloonen voor het offer dat hij hem in zijn zoon Isaac wilde brengen; maar wij, wat kunnen wij Maria aanbieden voor de weldaad van het leven te hebben opgeof-

ferd van haar Jesus, haar Zoon, die wel meer verheven en bemind was dan de zoon van Abraham. Die liefde van Maria legt ons eene zware verplichting op haar te beminnen, omdat zij ons, door haren eenigen Zoon, dien zij meer dan zich zelve beminde, te geven, eene onbegrijpelijke liefde heeft betoond.

TOEPASSING.

Van het offer van Jesus hing 's werelds heil af, en de H. Vaders zeggen ons, dat Maria's toestemming er toe noodig was. Ongelukkig waren wij, zoo zij geweigerd hadde!... Moeten ook wij niet een offer brengen, van hetwelk misschien ons eeuwig geluk afhangt? Moeten wij, b.v., niet vaarwel zeggen aan een persoon, een huis, eenen dienst, een vermaak, een boek of eene vriendschap, die ons in gevaar stellen God doodelijk te beledigen? Is ons geweten niet besmeurd met eene zware zonde, welker bekentenis ons te moeielijk schijnt? Ongelukkig zijn wij, zoo ons edelmoedigheid ontbreekt in zulke voorname punten van het christelijk leven... In Duitschland leefde een man, die, in zware zonde gevallen, zich schaamde die te biechten; van den anderen kant niet langer de wroeging zijns gewetens kunnende verduren, besloot hij zich te verdrinken; maar onder weg bleef hij stilstaan en bad God, met tranen in de oogen, hem zijne zonde zonder biecht te vergeven. Eens des nachts, terwijl hij sliep, voelde hij zich op den

schouder kloppen, terwijl eene stem hem zeide: «Sta op en biecht.» Hij begaf zich naar de kerk, maar had niet den moed te biechten. Een anderen nacht hoorde hij dezelfde stem en op nieuw ging hij naar de kerk; maar, daar aangekomen, zeide hij liever te willen sterven dan die zonde te biechten. Voor dat hij echter naar huis wederkeerde, wilde hij zich der H. Maagd, voor haar beeld geknield, aanbevelen. Nauwelijks echter lag hij op de knieën, of hij gevoelde zich geheel veranderd; aanstonds staat hij op, vraagt een biechtvader en spreekt onder een stroom van tranen zijne geheele biecht; zoo zeer had hem de genade, welke de Moeder des Zaligmakers hem geschonken had, getroffen. Naderhand betuigde hij grootere tevredenheid te gevoelen dan als hij al het goud der wereld had gewonnen (*H. Alph. Deel 8, bl. 258*). O! hoe machtig is de H. Maagd om ons te verlossen van de valsche schaamte in de biecht, die oorzaak is, dat zoo vele zielen verloren gaan! Evenzoo biedt zij hare hulp aan hen, die haar aanroepen ter overwinning van misdadige gewoonten.

Een jong mensch, die zeer losbandig leefde, kreeg van den H. Philippus Nerijs, bij wien hij gebiecht had, als boetdoening opgelegd, dagelijks zeven maal het *Salve Regina* te bidden en daarna te zeggen: *misschien ben ik morgen dood!*... Niet lang bleef de verandering uit, en zijn leven was daarna eene aaneenschakeling van deugdzaame werken. — Als men Maria in

dusdanige omstandigheden niet aanroept, als men niet de heilzame raadgevingen zijns biechtvaders volgt, is het een doorslaand bewijs, dat men de ondeugd niet verlaten en in de ketenen der hel wil gesloten blijven.

GEBED.

O, H. Moeder van God, en ook mijne Moeder Maria! gij hebt dan zooveel belang in mijne zaligheid gesteld, dat gij tot zelfs het dierbaarste voorwerp van uw Hart, uw welbeminden Jesus, ter dood hebt opgeofferd. Dewijl gij zoo zeer mijne zaligheid verlangt, is het billijk, dat ik in u, na God, al mijne hoop stel. Ja, gezegende Maagd! ik vertrouw mij geheel aan u toe; ach! bid uwen Zoon, dat hij door de verdienste van het groote offer, dat gij God van zijn leven gebracht hebt, medelijden hebbe met mijne ziel, voor welke dat vlekkeloos lam niet geweigerd heeft den kruisdood te ondergaan. Op uw voorbeeld, mijne Koningin, zoude ik heden mijn arm hart aan God ten offer willen opdragen; maar ik vrees, dat hij het zoo bedorven en besmeurd ziende, zal weigeren. Maar zoo gij u gewaardigt zelve het Hem op te dragen, dan zal hij niet weigeren: al de offers, welke uwe handen hem opdragen, neemt Hij aan. Tot u dan, o Maria! kom ik, en aan u geef ik mij, hoe elendig dan ook, geheel over; neem mij aan als uw eigendom en bied mij met Jesus den eeuwigen Vader aan: bid Hem dat

Hij door de verdiensten van mijn Zaligmaker en de uwe, mij in bezit moge nemen. O, mijne zoete Moeder! door de liefde van uwen goddelijken Zoon, dien gij voor mij hebt opgeofferd, help mij altijd en verlaat mij nooit: sta niet toe, dat ik ooit door mijne zonden dien beminnelijken Verlosser verlies, dien gij met zooveel smart, voor mijne zaligheid, aan het kruis hebt geofferd. Zeg hem dat ik uw dienaar ben; zeg hem, dat ik in u al mijne hoop heb gesteld; zeg hem, in één woord, dat gij mij wilt zalig zien, en zeer zeker zal hij niet weigeren u te verhooren. Amen.

VEERTIENDE DAG.

MARTELAARSCHAP VAN MARIA'S HART.

II. *Het martelaarschap der smart.*

Geen inniger vereeniging bestaat er in de natuur dan die tusschen eene moeder en haar kind; eene moeder haar zoon, en vooral haar eenigen zoon, ontnemen, staat gelijk met haar het hart uit te rukken. Waar is het dus als men zegt, dat Maria ons haar Hart heeft geofferd, toen zij uit liefde tot ons er in toestemde, haren Zoon door de handen der beulen te zien sterven. Maar merkt wel op, dat deze smartvolle offerande niet gelijk de andere, een zaak van korten duur was: 1^e zij is begonnen bij de opdracht van Jesus in den tempel;

IIe zij heeft drie en dertig jaren lang geduurd; IIIe zij is op den Calvarieberg voltooid.

I. Overwegen wij hier, hoe wreed en hartverscheurend het voor Maria was zich genoodzaakt te zien zelve het wreede vonnis te gaan onderteekenen, hetwelk Jesus ter dood veroordeelde. Ziet, daar gaat zij den weg op naar Jerusalem; zij verhaast hare schreden naar de slachtplaats, en zelve draagt zij het offer, dat haar Hart van bitterheid vervult, in de armen. Zij treedt den tempel binnen, nadert het altaar en biedt daar vol zedigheid, ootmoed en godsvrucht, het offer aan den Allerhoogste. Terzeldertijd neemt de H. Simeon, die van God de belofte had ontvangen van niet te zullen sterven, voor hij den Messias had gezien, het goddelijk kind van de armen zijner Moeder, en door den H. Geest verlicht, kondigt hij Maria alles aan, wat haar het offer zoude kosten, hetgeen zij bracht in haar Zoon, met welken ook hare gezegende ziel geslachtofferd moest worden.

Beschouwen wij hier den goeden grijsaard, die op het punt van zijne heillooze voorzegging uit te spreken, ontroerd wordt en zwijgt. «O, Simeon, zegt hem Maria, waarom ontroert gij te midden dezer groote vertroosting?» De grijsaard antwoordt haar: «O, edele Maagd! ik zoude zoo gaarne eene zoo droevige tijding u niet willen aankondigen; maar dewijl de Heer het wil om uwe verdiensten te vermeerderen, luister wat ik u ga zeggen. Dit kind, hetwelk u nu

zulke groote en wettige vreugde geeft, zal u, helaas, eens de verscheurendste smart veroorzaken, welke ooit eenig schepsel op de wereld geleden heeft: want gij zult hem van alle kanten vervolgd zien, en op aarde geplaatst, als om tot mikpunt te strekken aan de verachtingen beledigingen der menschen, die hem zoo zullen vervolgen, dat hij onder uwe oogen de doodstraf zal ondergaan. Weet ook, dat er naderhand vele martelaars zullen zijn, die uit liefde tot uw Zoon, ook pijniging en dood zullen ondergaan; maar zij zullen dat martelaarschap slechts in hun lichaam ondervinden, terwijl gij, o goddelijke Moeder, het in uw Hart zult lijden. Ja, Maria moest in haar Hart gemarteld worden, omdat alleen haar medelijden met de smarten van haar beminden Zoon het zwaard van droefheid moest zijn, waarmede haar Moederhart zou worden doorboord.

II. De smart, welke Maria bij deze pijnlijke offerande ondervond, was hiermede niet ten einde; integendeel begon zij slechts, omdat deze moeder van toen af en gedurende heel het leven van Jesus, den dood en al de pijnen die Hij zou moeten lijden, voor oogen had; zoodat haar Moederhart meer verscheurd werd, naarmate zij meerdere schoonheid, liefelijkheid en beminnelijkheid in hem zag. Alzoo offerde Maria haar Zoon niet alleen in den Tempel ter dood, maar ieder oogenblik gedurende haar geheel leven. Aan de H. Brigitta heeft zij geopenbaard dat het zwaard van droef-

heid, haar door den H. Simeon voorspeld, niet ophield tot aan hare hemelvaart toe, haar het Hart te verscheuren. Daarom zegt de H. Anselmus tot haar: «O mijne zoete Vorstin, ik kan niet gelooven dat gij één oogenblik in zulke smart hadt kunnen leven, zoo niet God, die het leven geeft, u door zijne almogende kracht hadde ondersteund.»

III. Maar vooral gedurende het lijden van haar Zoon werd Maria's Hart smartelijk gemarteld. Alstoen had men op Calvarië twee altaren kunnen zien, waarop twee groote offers lagen, het een was het Hart van Jesus, het andere, het Hart van Maria; of om beter te zeggen, er was slechts één altaar, namelijk het kruis van Jesus, waarop naast het goddelijk Lam te gelijker tijd zijne Moeder werd geslacht-offerd. «O, mijne Moeder, roept haar medelijdend de H. Bonaventura toe, o, mijne Moeder, waar zijt gij? aan den voet van het kruis? Ach! ik zoude eerder zeggen dat gij op het kruis zelf zijt, gekruisigd met uw beminden Zoon!» In waarheid, wat de nagelen uitwerkten in het lichaam van Jesus, dat werkte de liefde uit in het Hart van Maria, en terwijl aldus de Zoon zijn vleesch offerde op het altaar des kruises, offerde er de Moeder haar Hart. In deze omstandigheid moest Maria zich zelve meer geweld aandoen en toonde zij zich edelmoediger, dan wanneer zij zich zelve had opgeofferd om te lijden al wat haar Jesus leed. Hare smart overtrof die van alle mar-

telaren; want de martelaars offerden slechts hun leven op, terwijl de H. Maagd het leven van haar goddelijken Zoon opdroeg, hetwelk haar oneindig dierbaarder was dan het hare.

TOEPASSING.

Niets valt der natuur harder dan het aanvaarden van vernedering en verachting. Dat is het *martelaarschap van het hart*, het *geestelijk offer*, hetwelk wij, willen wij Maria dierbaar zijn, aan God moeten opdragen. Dit martelaarschap moest de H. Alphonsus ondergaan, en daarin liet hij geheel zijne deugd uitblinken. Onder het gewicht van valsche beschuldigingen, liet hij niet eene klacht tegen zijne onrechtvaardige beschuldigers ontsnappen; hij herhaalde slechts met Jesus-Christus: «*Mijn Vader! vergeef hun.*» Vooral werd hij in deze verschrikkelijke vervolging getroost door de beschouwing van Maria aan den voet van het kruis. De goddelijke rechtvaardigheid bleef echter niet ongevoelig bij zulk een aanslag. Het onwaardig schepsel dat den laster tegen den H. Alphonsus had uitgestrooid, werd de tong door de wormen doorknaagd. Toen erkende zij de grootheid harer misdaad en trok hare leugens in. Een man, die aan deze boosheid medeplichtig was, stierf in wanhoop, terwijl hij blafte als een hond. Een ander, die ook tot het getal der hevigste vervolgers van den Heilige behoorde, stierf al schreeuwende onder buitengewone

stuiptrekkingen. Een ander, die honderde pogingen had aangewend om valsche getuigen te vinden, kreeg eene stijve hand, verloor zijn zoon, werd krankzinnig en stierf in de grootste ellende. In één woord, allen die aan de vervolging hadden deel genomen, ondervonden de slagen der goddelijke gerechtigheid. — Laat ons in vervolging en laster het geduld van den H. Alphonsus navolgen. «De vernederingen, zeide hij, welke wij ons zelven opleggen, zijn goed, maar de beste zijn die, welke ons door anderen worden aangedaan.» Aanvaarden wij dezelve zonder haat en zonder wrevel, uit liefde tot Maria en in vereeniging met haar gemarteld Hart.

GEBED.

O, H. Maagd! grootste en verhevenste aller schepselen! Van uit deze aardsche ballingschap groet ik u, ik ellendige zondaar, die zoo dikwijls tegen mijn God ben opgestaan en eerder straf verdien dan genade. Mijne zoete Koningin, als ik aldus spreek, is het niet, dat ik uwe goedheid wantrouw: ik weet, dat gij er uwen roem in stelt, even weldadig als groot te zijn; ik weet, dat gij u zelve geluk wenscht zoo vele rijkdommen te bezitten om ze aan ellendigen, zoo als ik ben te kunnen uitdeelen; ik weet dat, naarmate zij, die tot u vluchten armer zijn, gij er zoo veel te meer prijs op stelt hen te beschermen en te redden. O, mijne Moeder! Gij die zoo zeer uwen

voor mij gestorven Zoon hebt beweend, offer, bid ik u, uwe tranen aan God op, en verkrijg mij eene ware droefheid over mijne zonden. De zondaars hebben u zoo veel smart veroorzaakt, ik zelf heb u zoo zeer door mijne ongerechtigheden bedroefd: o, Maria, verkrijg voor mij, dat ik ten minste in het vervolg u niet door ondank bedroeve. Waartoe zouden mij de tranen, die gij voor mij gestort hebt, dienen, als ik voortging u ondankbaar te zijn? waartoe uwe barmhartigheid, als ik op nieuw ontrouw werd en verloren ging? Neen, mijne Koningin, neen, laat dit niet toe. Gewaardig u aan te vullen al hetgeen mij ontbreekt. Gij verkrijgt van God alles wat gij verlangt; gij verhoort allen die u vragen; verwerf mij dus, smee ik u, de genade van nooit meer mijn God te beleedigen en die van hem evenzeer te beminnen, als ik hem mishaagd heb.

VIJFTIENDE DAG.

MARTELAARSCHAP VAN MARIA'S HART.

III. *Het martelaarschap van Liefde.*

Maria's Hart werd niet alleen gemarteld door het zwaard der droefheid maar ook door dat der liefde. Dit soort van lijden wordt alleen begrepen door hen die God zonder voorbehoud beminnen. Maria beminde hem zoozeer dat zij van liefde is gestorven. Daarom, wel verre van gelijk

wij den dood te vreezen, verlangde zij ten zeerste, om zich met het voorwerp van al haar verlangen te vereenigen; en in plaats van zich, gelijk de meeste menschen, uit nooddwang aan denzelven te onderwerpen, ontving zij hem met uitbundige vreugde.

I. Eene moeder verlangt ten zeerste een zoon, dien zij met overgrootte liefde bemint, weder te zien. Maar welke moeder beminde ooit haar zoon, gelijk Maria Jesus beminde? Hij was haar eenige Zoon, opgegroeid te midden van zoo vele smarten, een Zoon, buitengewoon beminnelijk en vol liefde voor zijne Moeder; en deze Zoon, die te gelijk haar God was, was op aarde gekomen, om het vuur der goddelijk liefde in aller harten te ontsteken. Hoe vurig moet hij dus niet het Hart zijner Moeder ontvlamd hebben, dat Hart, zoo zuiver en ontdaan van alle aardsche genegenheid! *De liefde bewerkstelligde eene zoo innige vereeniging tusschen het Hart van Jesus en dat van Maria, dat beide slechts één Hart vormden.* Die mengeling van verschillende hoedanigheden, van Dienstmaagd en Moeder, van Zoon en God, ontstak in Maria's Hart een brand van duizend vlammen.

Haar Hart brandde onophoudelijk door de goddelijke liefde; door een bijzonder en aan niet een ander heilige geschonken voorrecht, beminde Maria God *daadwerkelijk in ieder oogenblik van haar leven*, en dat met zulken gloed, dat een voortdurend wonder vereischt werd om te mid-

den van zoo sterke liefdevlammen te kunnen blijven leven. Gewillig verlangde zij haar verblijf hier beneden, wetende dat zoo Gods wil was voor het welzijn der Kerk; evenwel kon zij niet nalaten te zuchten, zich beroofd ziende van het aanschouwen van haar beminden zoon, die ten hemel was geklommen; want waar men gelooft zijn schat en geluk te vinden, daarheen wendt men aanhoudend zijne liefde en het verlangen des harten. Als dus Maria niets anders beminde dan Jesus, die in den Hemel was, waren ook alle hare verlangens daarheen gericht.

't Is waar, de H. Maagd troostte, gedurende deze pijnlijke verwijdering, haar van liefde vervuld Hart door de plaatsen te bezoeken die door het lijden van haren goddelijken Zoon waren geheiligd: zoo bezocht zij dikwijls nu eens den stal van Bethlehem, waar Jesus was geboren, dan weder den winkel te Nazareth, waar hij zoo lange jaren arm en veracht had geleefd; op een anderen keer den tuin van Gethsemani, waar zijn lijden was begonnen en ook het voorhof van Pilatus, waar hij gegeeseld en met doornen gekroond werd; het meeste echter bezocht zij Calvarië, waar hij gestorven was en het heilig graf, waar zij hem ten laatste had moeten verlaten.

Doch dit alles was niet genoeg om haar Hart te voldoen, hetwelk hier beneden geene volmaakte rust meer konde vinden. Zij zuchtte dan onophoudelijk tot den Heer gelijk David, maar met brandender liefde

dan deze, uitroepende: *Wie zal mij de vleugelen eener duif geven om tot mijn God te vliegen?* (Ps. 54.) *Gelijk het gewond hert snakt naar eene fontein, zóó, o mijn God! verzucht mijn van liefde gewond hart tot u.* (Ps. 41.)

O! de zuchten dezer heilige Tortelduif moesten noodwendig het Hart van Jesus binnendringen; Hij hoorde haar smachtend geklaag (Cant. 2.) Daarom, niet langer zijne Welbeminde ongetroost willende laten, verhoorde hij ten laatste haar verlangen en riep haar in zijn koninkrijk.

II. Als eene moeder langen tijd van haar beminden zoon is gescheiden geweest, dan is hare vreugde, wanneer zij verneemt dat zij hem gaat wederzien, onbeschrijfelijk. Zoodanig was Maria's geluk, toen zij begreep ten laatste te zullen gaan sterven en met haar God en Zoon vereenigd te worden. Haar dood was haar leven gelijk; *gelijk de goddelijke liefde haar het leven had gegeven, zóó gaf zij haar ook den dood: want de liefde alleen was, volgens het eenparig gevoelen der godgeleerden en H. Vaders, de ziekte die haar deed sterven; en de H. Ildephonsus verzekert dat zij, of niet, of slechts van liefde moest sterven.*

En ziet nu, daar nadert de dood van de heiligste aller stervelingen; reeds heeft de goddelijke liefde, door de hitte van haar gloed, bijna al hare levensgeesten verteerd en gaat deze hemelsche Phoenix, te midden van een onmetelijken liefdebrand, het leven verliezen. In talrijke groepen komen de

Engelen aan, als om bereid te zijn voor den heerlijken triomf waarmede zij hunne koningin naar het Paradijs moeten vergezellen. Maria werd getroost op het gezicht dezer zalige geesten, maar haar troost was niet volmaakt, omdat zij nog niet haar dierbaren Jesus, de liefde van haar Hart, zag verschijnen. Daarom sprak zij tot hen: « Heilige Engelen, gij troost mij door uwe beminnelijke tegenwoordigheid; doch ik kan niet geheel voldaan zijn, zoo lang ik niet mijn Zoon zie. Gaat dus, zoo gij mij lief hebt, en zegt hem dat ik van liefde kwijn: *Nuntietis ei quia amore langueo.* (Cant. 5.) Zegt dat hij kome, en wel spoedig kome, omdat ik sterf van verlangen om hem te zien. »

Maar ziet, daar komt Jesus zijne Moeder halen om haar in het verblijf der gelukzaligen te leiden. Aan de H. Elisabeth is geopenbaard, dat de Zaligmaker aan Maria verschenen is, voor zij stierf: *in zijne hand hield hij het kruis om de bijzondere glorie te toonen die hij door de verlossing had verkregen, dewijl hij door zijn dood dit verheven schepsel had verworven, hetwelk hem in eeuwigheid meer dan alle menschen en engelen zoude eeren.*

Dadelijk verschijnt nu de dood, niet vergezeld van rouw en droefheid, gelijk bij andere menschen, maar schitterend van licht en vreugde, Maar hoe! wat zeg ik? de dood! — Zeggen wij liever *dat het de goddelijke liefde is, die den draad van dit heerlijk leven komt afbreken.* Gelijk eene fakkel

in hare laatste flikkeringen, voor zij uitgaat, nog een helderder licht verspreidt, evenzoo werpt zich deze goddelijke Moeder op het oogenblik dat haar Zoon haar uitnodigt hem te volgen, als een vlinder, in de vlammen harer liefde, en te midden harer liefdezuchten, slaakt zij eene nog heviger zucht van liefde, bezwijkt daarna en sterft. Ziedaar hoe deze groote ziel, deze schoone duif des Heeren, de banden van dit leven afschudde en hare vlucht nam tot de eeuwige glorie, waar zij is en in geheel de eeuwigheid zijn zal de koningin van het Paradijs.

Maria heeft dus deze aarde verlaten en woont nu in de hemelen. Van daar ziet deze barmhartige Moeder op ons neêr, neemt deel in onze ellenden en belooft ons haren bijstand. Bidden wij haar altijd van ons, door de verdiensten van haar heiligen dood, een gelukkigigen dood te verwerven.

TOEPASSING.

De Heiligen verzuchtten naar het uur des doods om den hemel in te gaan en niet meer blootgesteld te zijn aan het gevaar van God te verliezen. Een missionaris zeide eens aan een jong lid der keizerlijke familie van China: « Mijn kind ik geloof dat gij met God op goeden voet staat, maar gij zijt jong en dit land is voor u vol gevaren. Wie weet of gij zult volharden? Deze gedachte doet mij voor u beven. » « Heb geene vrees, antwoordde de prinses, liever zoude ik sterven dan God te beleedigen. » Zoo dit

het geval is, hernam de Missionaris, raad ik u aan, de H. Maagd te vragen van liever te sterven dan eene doodzonde te bedrijven. Dadelijk knielt het jonge meisje voor een beeld van Maria neder, en met het hoofd ter aarde gebogen, bidt zij een oogenblik met vurigheid; daarna vervoegt zij zich weder bij den Missionaris en zegt: « zij nu gerust, mijn Vader, ik hoop dat de H. Moeder Gods mij zal verhooren. » Eenige dagen later openbaarde zich op haar aangezicht de kanker. Zij verdroeg deze ziekte met eene heldhaftige standvastigheid en stierf vol vreugde, overtuigd, dat haar dood de vrucht was van haar gebed tot de H. Maagd, welke in hare goedheid de zaligheid van hare getrouwe dienstmaagd had willen verzekeren. En wij nu, waarom hebben wij zooveel afschrik voor den dood, en verlangen wij zoo weinig naar den hemel! O, bidden wij Maria, ons van de zonde en de wereld te onthechten, opdat wij met den H. Ignatius kunnen zeggen: « O; hoe nietig schijnt mij de aarde toe, als ik den hemel beschouw! »

GEBED.

Mijne beminnelijke en liefdevolle koningin! gewaardig u mij op te nemen onder het getal uwer dienaren, die met u eens in den hemel zullen heerschen. Na God, zult gij altijd mijne hoop en liefde zijn. In alle mijne behoeften, in alle moeielijkheden, in alle bekoringen zal ik tot u vluchten: gij zult altijd mijne toevlucht en vertroosting

zijn. Ik verlang alleen God en U om mij te ondersteunen in den strijd, den kommer en het verdriet van dit leven. Ik verzaak aan alles en wil liever uw dienaar zijn dan over de geheele wereld heerschen, mijn koningschap zal bestaan, in u, o mijne Vorstin, te dienen, te zegenen en op aarde te beminnen! want u te dienen, zegt de H. Anselmus, is koning zijn. O gij, die de Moeder der volharding zijt, verkrijg voor mij de genade u tot aan mijn dood getrouw te blijven. Op uwe hulp steunende, hoop ik eens den hemel in te gaan, om u eeuwig te loven en te zegenen en mij niet meer van uwe heilige voeten te verwijderen. O, Maria, ik betuig voor u te willen leven, voor u te willen lijden, voor u te willen sterven en geheel de uwe te willen zijn.

ZESTIENDE DAG.

HEERLIJKHEID VAN MARIA'S HART.

I. *De Verrijzenis.* *

Zoodra onze zoete koningin den geest had gegeven, werd haar lichaam door de H. Apostelen in het graf gelegd, en na er drie dagen door de hemelsche geesten bewaakt te zijn geweest, vreest het om het loon des hemels te ontvangen. Aldus gelooft het de H. Kerk; eene meening, welke zeer

* Bij uitzondering is deze overweging niet letterlijk uit de werken van den H. Alphonsus getrokken.

redelijk is en steunt : I^o op de Onbevleete Ontvangenis dezer verhevene Maagd; II° op hare onvergelykelijke waardigheid; en III° op hare innige vereeniging met haar Zoon.

I. Het is billijk dat 's menschen Hart, die bron der zonde, voor zijne verheerlijking, in zekeren zin verwoest en vernietigd wordt in het graf. Maar moest het Hart van Maria, dat zoo rein, heilig en deugdzaam Hart, dat Hart, hetwelk slechts door de zoete opwekking des H. Geestes had gehandeld, dat Hart, eindelijk, hetgeen het leven aan den Schepper zelve van het leven geschonken had, moest dat Hart niet van deze wet ontheven worden? Zeker, dat Hart verdiende onbederfelijk te blijven en eene vervtoegde heerlijke opstanding te genieten. Wat ons aangaat, ongelukkige Adamskinderen, bij ons eindigt het leven, dat in het bederf der erfzonde was aangevangen, in het bederf van het graf. Maar Gods Moeder heeft hierin een bijzonder voorrecht; even gelijk bij hare ontvangenis de erfzonde hare ziel niet heeft gewond, zoo heeft in het graf de dood haar lichaam niet geschonden, zoodat haar Hart, het onbevleete voorwerp onzer vereering, niet door het bederf is onteerd. Alzoo hebben en het begin en het einde van haar leven ieder hun voorrecht, en beider voorrecht is onafscheidelijk. Waar de zonde is ingegaan daar voert zij met zich het bederf mede; maar waar zij niet heeft kunnen binnendringen, daar kan ook de dood niet schaden.

II. Dit is overigens het gevoelen der Kerkvaders. Laat ons eerst den H. Augustinus aanhalen, die dit onderwerp uitdrukkelijk behandelt. Hij zegt : « Wel verre van te gelooven, dat het lichaam van Maria den wormen ter prooi is gegeven, schrikt deze gedachte alleen mij reeds at, en schokt zij de godsvrucht, die ik voor Gods Moeder moet hebben. De reden hiervan is, dat de Allerheiligste Maagd de levende woonplaats van Jesus-Christus is geweest en dat zij derhalve bewaard is moeten blijven voor iets, dat der natuur tot schande is. Want, dewijl het vleesch van Maria in zekeren zin het vleesch is van Jesus-Christus : *Caro Christi caro Mariæ*, moest het voorrecht, hetwelk het vleesch van den Zoon genoot, zich ook tot het vleesch der Moeder uitstrekken. En hoe ! de Heer, ter wereld komende, deed een wonder om het lichaam zijner Moeder ongeschonden te doen blijven ; zoude het dan mogelijk kunnen zijn, dat hij naliet een wonder te wrochten, om te beletten, dat het tot stof verging ?

Verlangt men nog eene andere getuigenis ? Hooren wij dan den H. Nicephorus : « Door de oudste overlevering, zegt hij, weten wij dat, gedurende den tijd dat Maria in het graf rustte, de Apostelen gedurig bij haar bleven, lofzangen zingende en met eerbied luisterende naar de Engelen, die op deze plaats hemelsche liederen zongen. Maar toen, na drie dagen, het gezang verstomde, oordeelden zij, dat hun koste-

lijke schat was weggenomen. Zij openden dan het graf en vonden niet meer het lichaam, dat zij er in gelegd hadden, maar alleen de doeken, die voor de begrafenis hadden gediend. Toen, vervoerd van vreugde, bedankten zij God, en terugkeerende naar hunne gemeenten begonnen zij over geheel de aarde de gelukkige tijding te verspreiden, dat Maria glorierijk was verzezen. » Haar Hart is dus nu in den hemel waar het met het Hart van Jesus onophoudelijk van liefde tot ons klopt.

III. Het voorrecht, waarover wij spreken, werd nog vereischt door de zoo nauwe vereeniging die bestond tusschen Jesus en Maria. Zeker is het, dat men iemand teeder beminnende, smart ondervindt door van hem verwijderd te zijn, en vurig verlangt zijne wenschen te verhooren. Jesus droeg Maria eene onvergelykelijke liefde toe; al wat in hem menschelijk was, was hij aan zijne H. Moeder verschuldigd; hij was het vleesch van haar vleesch, het gebeente van haar gebeente, het bloed van haar bloed en het Hart haars Harten. Tusschen beide zoo goed voor elkander gemaakte Harten bestond dus eene zoo sterke, brandende, onwederstaanbare aantrekkingskracht, dat zij, naar alle billijkheid, zoo spoedig mogelijk, elkaar moesten naderen. Daarenboven verzuchtte Maria's gelukzalige ziel naar het oogenblik waarop zij met haar lichaam zoude hereenigd worden, want zoo lang zij er van gescheiden was, ontbrak er iets aan de volmaking harer heerlijkheid. Het was

derhalve voegzaam, dat dit verlangen zonder dralen werd ingewilligd; dit vereischen hare bijzondere waardigheid en haar recht als Moeder. En zoude Jesus een wonder hebben kunnen uitstellen, hetgeen de genegenheid, de eerbied en de dankbaarheid, welke hij eene zoo teedere Moeder verschuldigd was, schenen te vorderen?

TOEPASSING.

Vrijgekocht door het bloed van Jesus-Christus, verheven tot de waardigheid der kinderen Gods, gevoed met het Heilig Brood des Altaars zullen ook wij aan de heerlijke verrijzenis deel hebben, als wij, gelijk Maria, in zuiverheid en Gods vriendschap leven. Verliezeu wij echter den moed niet op het gezicht onzer zonden, hoe zwaar zij overigens mogen zijn; wij weten dat, hoewel de doodzonde de ziel doodt, Maria de macht heeft haar het leven terug te geven. Een voorbeeld zal tot bewijs strekken. Een rijk koopman van Lyon had langen tijd elkē godvruchtige oefening laten varen. Eens te Parijs zijnde treedt hij uit nieuwsgierigheid de kerk van O. L. V. der Overwinning binnen. Eenige menschen ziende, die voor een biechtstoel geknield hunne beurt afwachtten, zeide hij in zich zelve: « Zie eens, menschen die biechten! O! hoe dom! » Echter loopt hij voort, beschouwt met opmerkzaamheid de gouden en zilveren harten, die aan den muur hingen, en leest de opschriften, die eenige door Maria's onbevlekt Hart verkregen

gunsten in het geheugen riepen. De menschen die biechten, zulke groote gunsten, al deze ex voto's, wekken in zijn hart eene zekere aandoening op, maar spoedig stilt hij die door deze satanische gedachte: « Biechten! O! hoe dom! » Hij wilde daarop de kerk verlaten toen een onzichtbare macht hem tegenhield en deed achteruitgaan. Na een oogenblik nadenkens, zeide hij bij zich zelve; « Vroeger biechte ook ik, en ik was gelukkig.... ik bezat den vrede der ziel, den schoonsten aller schatten.... als ik eens biechte.... niemand kan mij hier kennen.... wat kan ik er bij verliezen?... En zie, hij werpt zich aan de voeten eens priesters. Alleen God weet wat daar geschiedde; maar naderhand is men te weten gekomen, dat hij, in zijne geboorteplaats wedergekeerd, door een zeer stichtend gedrag de gegeven ergernis herstelde. Maria's Hart had zijn werk gedaan; het had door middel der biecht een zondaar tot het leven der genade opgewekt. Wat ons betreft, laat ons nooit den stoel der barmhartigheid genaken, zonder Maria gebeden te hebben, van er niet schuldiger dan te voren, maar gerechtvaardigd en met God verzoend, uit te mogen treden. (Lemarchal, Litan. II. bl. 110.)

GEBED.

O, mijne zoete Vorstin en Moeder, Gij zijt nu, uit deze wereld vertrokken, aangekomen in uw Koninkrijk en als 's hemels Koningin verheven boven alle Engelen-

koren. Wij weten wel, dat wij, ellendige zondaars, niet waardig waren u in dit dal der duisternissen te bezitten, maar ook weten wij, dat gij in uwe grootheid onze ellende niet hebt vergeten, en dat gij te midden uwer groote heerlijkheid nog levendig het medelijden gevoelt, dat uw Hart altijd voor ons, ellendige Adamskinderen, heeft gekoesterd. Wend dan, o Maria, van af uw verheven troon, waarop gij zetelt, uwe barmhartige oogen naar ons, en heb medelijden met ons; herinner u, dat gij, de aarde verlatende, beloofd hebt ons niet te zullen vergeten. Zie ons aan en help ons; aanzie hoe ieder uur stormen en gevaren ons overvallen en tot het laatste oogenblik van ons leven, ons zullen bijblijven. Verkrijg ons, door de verdiensten van uw zaligen dood, de volharding in de vriendschap Gods, opdat wij in staat van genade uit deze wereld vertrekken en eens in den hemel uwe voeten gaan kussen, in vereeniging met de gelukzalige geesten, om u te loven en uwe heerlijkheid naar verdienste te bezingen. Amen.

ZEVENTIENDE DAG.

HEERLIJKHEID VAN MARIA'S HART.

II. *De triomf.*

Met reden heeft een dichter gezegd, dat de herinnering aan geleden rampen het ge-

luk van het oogenblik verdubbelt. Zoo eene deugdzame en edele prinses, die langen tijd in gevangenschap had doorgebracht, eensklaps hare ketenen verbroken zag, en geheel een volk haar onder toewijding bij hare intrede in de hoofdstad vergezelde, dan zou zij zeker op dat oogenblik eene zoete vreugde genieten. Zoodanig was de blijdschap van Maria toen zij, na in dit tranendal zoo veel te hebben geleden, haar zegetocht hield in het hemelsch Jerusalem. Alle gelukzalige hemelbewoners wilden medewerken om den luister dezer intrede te verhoogen: I. Haar Zoon Jesus kwam haar te gemoet. II. De Engelen vergezelden haar, haar lof bezingende. III. De Heiligen begroetten haar als hunne bevrijdster.

I. De H. Bernardinus zegt ons, dat Jesus-Christus, ter eere zijner Moeder, haar in persoon wilde te gemoet komen. De H. Anselmus verzekert zelfs, dat de Verlosser vóór zijne Moeder de wereld wilde verlaten, niet alleen om den troon te bereiden, dien Hij voor haar in zijn paleis bestemde, maar ook om hare intrede in den hemel glorierijker te maken, door zelf haar met alle gelukzalige Geesten te vergezellen. Als wij dus den luister beschouwen van Maria's hemelvaart, bevinden wij, dat zij nog schitterender was, dan die van Jesus-Christus, omdat alleen de Engelen den Zaligmaker te gemoet kwamen, terwijl de goddelijke Moeder de glorie inging, vergezeld van den Heer zelve der glorie en van

geheel het gelukkig hof der Heiligen en Engelen.

Beschouwen wij dan den Zaligmaker, die uit den hemel dalende, zijne Moeder te gemoet komt. Zoodra hij in hare tegenwoordigheid is aangekomen, wenscht hij haar geluk in dezer voege: «Kom, mijne welbeminte Moeder, mijne schoone, reine duif! verlaat dit tranendal, waar gij zoo veel voor mij hebt moeten lijden. Kom met lichaam en ziel het loon ontvangen voor uw heilig leven; zoo gij al veel op aarde hebt moeten verduren, is toch de glorie, die ik u in den hemel bereid heb, oneindig grooter dan uwe smarten; kom u aan mijne zijde plaatsen en op uw hoofd de kroon dragen van Koningin van het Heelal, welke ik u ga geven (*Cant.* 2, 4).

II. Om de vreugde van Maria's Hart te vermeerderen, wilde Jesus, dat ook de Engelen aan dezen glorierijken triomf deel namen. Als een koning zijn plechtigen intocht doet, om van zijn koninkrijk bezit te nemen, treedt hij niet binnen door de poorten zijner hoofdstad, maar neemt men deze weg of hij gaat er overheen. Zoo ook riepen de Engelen, die Maria vergezelden, tot hen die in de heilige stad waren gebleven, even als toen Jesus zijne intrede in den hemel deed: «Neemt weg de poorten, o, Prinsen, o, Engelen van het Paradijs, haast u ze te verwijderen; de Koningin der glorie doet haren intocht in het hemelsch Jerusalem.»

Maria treedt dit gelukkig vaderland bin-

nen, en de hemelsche geesten haar zoo schoon ziende, vragen aan de Engelen, die haar vergezellen: *Wie is dit zoo verrukkelijk schepsel, dat tot ons komt van de woestijn der aarde, die plaats van distelen en doornen? Die zoo zuivere en deugdenrijke Maagd, stemmende op haar welbeminde Heer, die zich gewaardigt haar te vergezellen; wie is zij? En de Engelen, die in haar gevolg zijn, antwoorden: «Zij is de Moeder van onzen Koning; zij is onze Koningin, de Vrouw, die gezegend is boven alle vrouwen, vol van genade, de Heilige der Heiligen, de Welbeminde Gods, de Onbevleete, het schoonste aller schepselen.» — Alsdan roepen haar alle gelukzalige Geesten toe: «O Vrouwe! O Koningin! *Gij zijt de glorie van het Paradijs, de vreugd van ons vaderland, ons aller eer (Judith. 15);* zij welkom; ziehier uw koninkrijk; wij allen zijn uwe onderdanen, gereed om uwe bevelen uit te voeren.»*

III. Welke vreugde was het ook voor Maria's Hart te zien hoe alle Heiligen, die toen reeds in het Paradijs waren, haar als hunne Koningin kwamen groeten. Het eerst kwamen de Maagden; «o, gelukzalige Maagd, zeiden zij, ook wij zijn koninginnen van dit koninkrijk, maar gij, gij zijt onze Vorstin, omdat gij de eerste zijt geweest, die ons het groot voorbeeld hebt gegeven, van onze maagdelijkheid Gode toe te wijden.» — Daarna kwamen de Belijders, die haar als hunne Meesteres begroetten, omdat haar heilig leven hun eene school was

geweest van zoo vele verheven deugden. — Ook de Martelaars kwamen haar verwelkomen als hunne Koningin, haar, die, in het lijden van haren Zoon, hun de standvastigheid in het verduren van smarten had geleerd en hun zelfs door hare verdiensten de kracht had verkregen om hun leven voor het geloof te geven. — Nog kwamen de Profeten, die haar begroetten, zeggende: «Verhevene Heerscheres! U hebben onze voorzeggingen voorspeld.» — Eindelijk naderden haar de H. Oudvaders, die haar toevoegden: «O, Maria, eindelijk zien wij u dan toch, u, die onze hoop en zoo langen tijd het voorwerp waart onzer verzuchtingen.» — Maar wat moesten niet de H. Joachim en de H. Anna, haar vader en hare moeder, zeggen, toen zij zich in hare tegenwoordigheid bevonden! En wie zal kunnen bevatten wat het hart van den H. Joseph, haar echtgenoot, ondervond, toen hij tot haar naderde? Wie zal de blijdschap kunnen beschrijven van dien H. Patriarch, toen hij zijne edele bruid den hemel zag binnenkomen, te midden van zoo veel heerlijkheid, en gekroond als Koningin van het Paradijs? Met hoe groote teederheid moest hij haar niet zeggen: «O, verhevene Vrouwe! wanneer zal ik naar verdienste den Heer, onzen God, kunnen danken voor het voorrecht, dat Hij mij u, die zijne waarachtige Moeder zijt, tot echtgenoot heeft geschonken? Door u heb ik het geluk gehad het vleeschgeworden Woord te kunnen verzorgen, het op mijne

armen te houden, en zoo vele en groote gunsten van hetzelfde te ontvangen! Gezegd zijn de oogenblikken, die ik besteed heb in Jesus en u, mijne heilige Echtgenooten, te dienen!»

Alsdan wierp de H. Maagd zich ter neder, aanbad haren God, en met een Hart, overvloeiende van vreugde en dankbaarheid, bedankte zij hem voor alle haar geschonken genaden, vooral voor het voorrecht van tot Moeder van het eeuwig Woord te zijn verkoren geworden. Begrijpe wie kan, met welke liefde zij de Allerheiligste Drievuldigheid zegende! Hij begrijpe, hoe de Vader zijne Dochter, de Zoon zijne Moeder, de H. Geest zijne Bruid ontving! Haar kronende, deelde de Vader haar zijne macht, de Zoon zijne wijsheid, de H. Geest zijne liefde mede, en de drie Goddelijke Personen haar aan de rechterhand van Jesus-Christus ten troon verheffende, roepen haar uit als eenige Koningin van hemel en aarde, en bevelen aan de Engelen en alle schepselen haar als zoodanig te erkennen.

TOEPASSING.

Bijaldien wij heilig leven en sterven, zal ook voor ons onze sterfdag een triomfdag zijn. Terwijl onze bloedverwanten en vrienden in rouw en onder het storten van tranen den laatsten plicht aan ons sterfelijk overschot zullen vervullen, zal onze ziel zich onder het gezang der Engelen en van geheel het hemelsch Hof ten hemel ver-

heffen. Hoe schoon is de sterfdag als men wel geleefd heeft!... In 1846 trad een jong mensch, met name Eusebius Manuel, in het klooster der Trappisten. Maar zijne gezondheid verzwakte weldra zoo zeer, dat men alle hoop verloor hem nog te kunnen genezen. «Ik heb, zeide hij, niet de wereld verlaten om gezondheid te zoeken, maar om ten koste van mijn leven eene eeuwige kroon te verwerven.» Toen men voor hem de gebeden der stervenden had verricht, riep hij met ten hemel geslagen oogen vol vreugde uit: «O, daar komen zij!» — «Wie komen?» vroeg men hem. — «De Engelen, processiesgewijze.» — «Wat doen zij?» — «Zij zingen lofzangen.» — «Is ook de H. Maagd bij hen?» — «Nee,» antwoordde hij bedroefd. — Maar weldra straalt hij van geluk en roept uit: «O! daar is zij, daar is zij!» — en hij groette haar, met liefelijke stem zeggende: «Ik groet u, Maria, vol van genade!» Daarna hield hij zijne oogen, die van geluk schitterden, open en riep meermalen uit: «O, wat is zij schoon! O! hoe goed is Maria!» en hij gaf den geest. — Onthechten wij ons van den geest dezer wereld, leven wij heilig, beminnen wij Maria en wij zullen het geluk hebben aldus te sterven. Kan men het te duur koopen? (Noël-Cathech.)

GEBED.

Geniet, o groote Vrouwe! O, Koningin der hemelen! geniet gedurende duizend eeuwigheden, uwe hooge verheffing, uwe

onmetelijke voorrechten, uw glorierijk geluk! Alleen bid ik u, teedere Moeder! ons niet te vergeten, die gelukkig zijn in het besef uwe dienaars en kinderen te zijn. En dewijl alle genaden en de uitstekendste gaven in uwe handen zijn, maak dat wij meer dan andere menschen er deel aan hebben; laat geheel de wereld weten, dat Maria's kinderen de gelukkigste zijn in den hemel en op aarde, dat zij als Benjamin bevoorrecht worden, dat zij hen liefderijk op haar schoot koestert, dat zij een dubbel deel hebben in de goedheid en gunsten eener zoo toegenegen en machtige Moeder. Dit, o, schoone Rachel! hoop ik; dit ook zult gij doen, naar ik vertrouw, mijne Vorstin! Doe het dan, dewijl ge het kunt, en dat geheel de hemel, aan uwe voeten geknielt, u er om bidde en smeekte. O, zeg: «Ja! — Spreek een liefdevol *Fiat* uit: Ja, het zij zoo: *Fiat! Fiat!*

ACHTTIENDE DAG.

HEERLIJKHEID VAN MARIA'S HART.

III. *De geniëting van God.*

De gelukzaligheid der Heiligen is volgens den H. Thomas niets anders dan de geniëting van God. *Fruitio Dei.* (2. 2. q. 17. a 2.) Zij is niet voor allen gelijk, omdat de Heer een ieder beloont naar zijne verdiensten. Het eeuwig geluk staat in verhouding tot

de getrouwheid, die men in Gods dienst heeft getoond, tot de werken, die men te zijner eere heeft ondernomen, tot de volmaaktheid waartoe men is gekomen. Dit aangenomen zijnde, moeten wij zeggen, dat Maria's Hart *God* in den hemel op eene onbeschrijflijke en *onbegrijpelijke* wijze *geniet*, omdat, na een zoo heilig leven te hebben geleid, hare verdiensten onberekenbaar zijn. Onze roemrijke Koningin heeft in waarheid I^e aanhoudend; IIe in alles; IIIe en ten volle verdiend.

I, Onbegrijpelijk is de gelukzaligheid van Maria's Hart, omdat zij *aanhoudend* heeft verdiend, zonder ooit iets strafbaars te bedrijven. In het Paradijs genieten zonder twijfel alle gelukzaligen eenen volmaakten en onverstoorbaren vrede; echter zal het altijd waar blijven, dat niet één van hen die glorie bezit, welke hij had kunnen verdienen, zoo hij God met nog grooter getrouwheid hadde gediend en bemind. Hoewel de Heiligen niets meer verlangen dan wat zij bezitten, zouden zij echter nog iets kunnen verlangen. Het is waar, dat in den hemel de bedreven zonden en de verloren tijd geene droefheid veroorzaken, maar men kan niet loochenen, dat een leven rijker aan goede daden, het bewaren der onschuld en een beter bestede tijd, ook eene grootere mate van geluk ten gevolge hebben. Maria verlangt niets en heeft niets meer te verlangen. Welke heilige is er in het Paradijs behalve Maria, die op de vraag of hij zonden heeft bedreven, neen, kan antwoorden?

Wat deze goddelijke Moeder aangaat, is het zeker dat zij nooit eenige zonde of zelfs de minste onvolmaaktheid heeft bedreven ; niet alleen verloor zij nooit eene verkregen genade, maar zij liet haar zelfs nooit ongebruikt ; zij verrichtte niet ééne daad die niet verdienstelijk was ; zij sprak niet één woord, had niet ééne gedachte, loosde niet één zucht, zonder niet alles tot Gods meerdere eer te laten strekken. In één woord, zij verflauwde nooit ; ieder oogenblik deed zij eene schrede nader tot God, en niets verloor zij door onachtzaamheid ; zoodanig dat zij ten allen tijde uit alle hare krachten met de genade medewerkte en God zoo veel beminde, als zij hem slechts konde beminnen.

II. Onbegrijpelijk is Maria's gelukzaligheid, omdat zij *in alles* en op alle mogelijke wijze verdiend heeft. In de Heiligen zijn *de genaden*, zoo als de H. Paulus zegt, *verschillend geweest*. (1. Cor. 12. 4.) Zoo heeft ieder onder hen, door met de ontvangen genade mede te werken, in de eene of andere deugd uitgeblonken ; de een heeft zich geheiligd door aan het heil der zielen te arbeiden, de ander door een boetvaardig leven te leiden ; deze door martelingen te verduren, gene door zich aan de beschouwing te wijden. Daarom zegt de H. Kerk, wanneer zij hunne feesten viert, van ieder hunner, dat hij boven alle anderen in deugd heeft uitgeblonken : *Non est inventus similis illi*. Ook zijn zij in de hemelsche glorie onderscheiden naar hunne verdiensten. De

Apostelen zijn onderscheiden van de Martelaren, de Belijders van de Maagden, de Onschuldigen van de Boetvaardigen. De H. Maagd, als van genade vervuld geweest zijnde, overtrof alle heiligen in alle deugden: zij was de Apostel der Apostelen; de Koningin der Martelaren, omdat zij meer dan zij allen geleden heeft; zij was de Vaandeldraagster der Maagden, het voorbeeld der echtgenooten; zij voegde bij eene volmaakte onschuld eene volmaakte boetvaardigheid; in één woord, zij vereenigde in haar Hart de heldhaftigste deugden, welke ooit een heilige heeft beoefend. Daarom heeft de Profeet *deze verhevene Vorstin gezien, versierd met een kleed schitterend van goud en verschillende kleuren.* (Ps. 44. 10.) Dat wil zeggen, dat alle genaden, alle gaven, en alle verdiensten van alle andere heiligen in Maria vereenigd zijn.

III. Onbegrijpelijk ten laatste is de gelukzaligheid der Moeder Gods, omdat zij *ten volle* heeft verdiend al wat zij konde verdienen. Daarom is hare glorie eene volle glorie, verschillende hierdoor van die, welke de andere Heiligen in den hemel genieten. O! wie zoude de schatten van genade, verdiensten en heiligheid kunnen berekenen, die het schoon Hart van Maria, bij hare intrede in den hemel, versierden! Heer! kon zij zeggen, heb ik u niet bemind, gelijk gij het verdient, ten minste heb ik u bemind, zoo veel ik konde.

Daarom vormt onze Koningin in den

hemel eene *afzonderlijke orde*, de verhevenste van alle en de *eerste* na God. *Hare glorie overtreft zoo zeer die van alle uitverkorenen, als de glans der zon dien der sterren overtreft.* Verdwijnt het sterrenlicht niet voor dat der zon? Zoo ook verduistert Maria zoodanig den glans der Engelen en Heiligen, dat zij als 't ware in den hemel niet merkbaar zijn. Zonder twijfel hebben zij eenig deel aan de glorie Gods, maar de H. Maagd is er zoo meê verrijkt dat *een schepsel niet meer met God vereenigd schijnt te kunnen zijn.* Zij aanschouwt God veel nader bij en onvergelykelijk beter dan de hemelsche geesten. In den hemel komende heeft zij het geluk vermeerderd van zijne bewoners, die, na het aanschouwen van God, *geene grootere glorie bezitten dan de geniëting van het aanschouwen dezer schoone Koningin.* Even gelijk de planeten verlicht worden door de zon, even zoo *ontvangen de uitverkorenen door het aanschouwen van Maria een veel grooter licht en eene veel grootere vreugde.*

TOEPASSING.

Hebben wij tot dus verre naar waarde de verdienste geschat der voor God verrichte werken? Hebben wij niet als laffe zielen gezegd: het is mij genoeg in den hemel de laatste plaats te bezetten. « Als gij zoo gesproken hebt, zegt de eerw. Suso, zult gij niet in den hemel komen, omdat het u zeer moeielijk zal zijn in de heiligmakende genade te volharden. » Als eene ziel gierig is

tegenover Jesus en Maria, verdient zij dat Jesus en Maria zich gierig tegenover haar betoonen. Het is billijk, dat hij die weinig zaait ook weinig maaie. Laat ons den H. Alphonsus navolgen die slechts ten doel had Gode te behagen. Ook wilde Maria de heiligheid van haren dienaar reeds in dit leven openbaren. Tijdens eene Missie te Foggia had men het beeld van Maria op het hoogaltaar voor het volk uitgesteld. Op een avond toen Alphonsus, meer een engel dan een mensch gelijk, preekte over de voortreffelijkheid dezer goddelijke moeder en over het vertrouwen, dat wij in haar moeten stellen, begon het beeld plotseling als bezielde te worden, en zag men het statig gelaat van de Hemel-Koningin vol leven en frischheid verschijnen. Terzelfder tijd schoten twee lichtbundels uit het beeld door de kerk hunne stralen op het gelaat van Alphonsus. Op hetzelfde oogenblik werd de dienaar Gods in verrukking verscheidene voeten boven den preekstoel verheven, en hoorde men hem deze liefdedewoorden uitbrengen : « Mijne Koningin , ge wilt u dus dit genoeg geven ! » Op het gezicht van dit schouwspel verhief zich een kreet van verwondering uit het gehoor, hetgeen uit vier duizend personen was samengesteld. Het uitwensel van dit wonder was zoo groot, dat de verhardste zondaars openlijk vergiffenis voor hunne gegeven ergernis vroegen. Als Maria reeds in dit leven de glorie harer trouwe dienaars zoodanig weet te doen uit-

blinken, wat zal zij dan niet voor hen doen, als de dag hunner kroning in den hemel zal aanbreken? O, hoe voordeelig is het Maria te dienen!

GEBED.

O groote, verhevene, glorievolle Vorstin! aan de voeten van uwen troon geknield, brengen wij u van uit dit dal van tranen onze nederige hulde; versmaad niet van de hoogte uws verheven troons, waarop gij zetelt, een blik van medelijden op onze ellenden te werpen. Hoe nader gij bij de bron der genaden zijt, zooveel te gemakkelijker kunt gij die ons bezorgen. Van daar ziet gij beter onze behoeften, en derhalve moet gij ons meer medelijden toedragen en meer hulp verschaffen; maak dat wij op aarde uwe getrouwe dienaars zijn, opdat wij u in den hemel kunnen zegenen. Doch gij zijt onze Moeder. Uwe altaren, zeer zoete en beminnelijke Moeder! zijn omringd door een groot aantal uwer kinderen, die u vragen, de een om genezen te worden van eene ziekte, de ander om in zijne behoeften bijstand te verkrijgen: deze vraagt u een goeden oogst, gene het winnen van een proces; maar wij, o, Maria, wij vragen u gunsten die uw hart welgevalliger zijn; maak ons nederig, onthecht van de aarde, overgegeven aan Gods wil. Verwerf ons de heilige vreeze Gods, een zaligen dood, den hemel. O, gij die bij den Heer zoo machtig zijt; gij, die zijne Moeder, zijne Welbeminde, vol van genade zijt, gij,

aan wie hij niets kan weigeren ; verander ons van zondaars in heiligen ; wrocht dit wonder, hetwelk u meer zal verheerlijken, dan zoo gij aan duizend blinden het gezicht, en duizend dooden het leven haddet weêr gegeven. O, Koningin vol liefelijkheid ! wij maken er geene aanspraak op u reeds op aarde te zien, maar in het Paradijs willen wij u aanschouwen ; aan u ligt het, ons deze genade te verkrijgen en wij hopen dit in vertrouwen. Amen.

DERDE DEEL.

GOEDHEID VAN MARIA'S HART.

TOEPASSING DER VERDIENSTEN VAN HET HART VAN JESUS.

Wanneer eene moeder hare kinderen gebrek ziet lijden, zonder tot hunne hulp iets te kunnen doen, is het alsof men haar hart verscheurt; en zij zou, niet uit zucht naar waardigheden, maar om de dierbare wezens, die haar hun bestaan zijn verschuldigd, te kunnen bijstaan, een hooger en stand wenschen te bekleeden. Maar, en de hemel zij hiervoor gedankt, Maria zal dat smartelijk harteleed nimmer gevoelen; integendeel, zij verheugt zich, dewijl zij zoodanig in glorie verheven, en zop zeer met haar Zoon, den Koning der glorie, vereenigd is, dat zij ons alle goed kan bezorgen. Deze verheffing onzer Moeder moet ons bijzonder troosten, omdat zij ons van haren kant eene almachtige bescherming verzekert. In de overwegingen van dit derde deel zullen wij aantoonen, dat Maria ons in onze ellenden geenszins heeft vergeten, maar dat haar Hart altijd vol goedheid voor ons klopt en niet beter voor ons zoude kunnen zijn. Want het is het Hart eener Moeder van liefde, wier plicht het is voor ons de vergiffenis en de genade te verwerven, die zich ons als eene schuilplaats aanbiedt en die er haar vermaak in stelt onze eerbiedige hulde te ontvangen juist omdat deze ons het geluk der voorbeschikking verzekert.

NEGENTIENDE DAG.

GEVOELENS VAN MARIA'S HART.

I. *Onze Moeder.*

Is het wel waar dat wij kinderen van Maria zijn? Bijaldien iemand antwoordde «neen,» zouden alle geloovigen als één man opstaan om te verklaren en te verkondigen dat Maria hunne Moeder is, niet naar het vleesch, maar naar den geest; niet naar het lichaam, maar naar het hart; niet naar de natuur, maar naar de genade; niet door den wil eens mans, maar door den H. Geest; niet voor den tijd, maar voor de eeuwigheid. Ja, wij allen zijn de kinderen van haar Hart. I. Ontvangen in een oogenblik van onbeschrijfelijke vreugde; II. ge-
baard onder de wreedste smarten.

I. Maria heeft ons in de blijdschap haars Harten ontvangen; en wanneer? toen zij in haar maagdelijken schoot den Zoon van God ontving. Toen 'sHeeren Engel der Gelukzalige Maagd kwam aankondigen dat het Eeuwig Woord hare toestemming wachtte om haar Zoon te worden, smeekte zij, zegt de H. Bernardinus, die toestemming gevende, van God met grenzenlooze liefde ons heil af, en zij wijdde zich zoodanig aan het werk onzer verlossing, *dat zij ons, van dat oogenblik af, als eene wezenlijke Moeder, in haar Hart droeg.*

Waarom zegt de H. Lucas, wanneer hij van de geboorte onzes Zaligmakers spreekt, dat *Maria haar eerstgeborene ter wereld bracht?* (Luc. 2). Doet dit niet veronderstellen, dat zij nog andere kinderen gehad heeft? Zeker, maar omdat het een geloofspunt is, dat zij volgens het vleesch alleen Jesus-Christus heeft gebaard, volgt hieruit, dat zij er anderen moet gehad hebben naar den geest, en dat zijn wij allen; onze Verlosser is Maria's Eerstgeborene naar de natuur; de andere zijn hare latere kinderen naar de genade.

Dit verklaart te gelijker tijd de woorden, die in het Hooglied, der H. Maagd worden toegevoegd: *Uw schoot is als een hoop tarwe, geheel omgeven met leliën* (Cant. 7). De H. Ambrosius legt deze woorden uit, zeggende dat in Maria's zuiveren schoot zich slechts ééne enkele korrel bevond, te weten Jesus-Christus, en dat die schoot toch vergeleken wordt bij een hoop tarwe, omdat *in die korrel alle uitverkorenen bevat waren*, welker moeder Maria ook moest zijn.

De H. Paulus herinnert ons in zijne brieven onophoudelijk aan den adeldom onzer afkomst. *Gij zijt*, zegt hij ons, *ledematen van Jesus-Christus* (1 Cor. 12). Hoe zouden wij, zoo dit waar is, niet de kinderen zijn van Maria? Hoe zoude zij de Moeder zijn van het Hoofd, en niet te gelijk van geheel het lichaam, van de Kerk namelijk, en van alle geloovigen, die dezer ledematen zijn?

Verheugen wij ons derhalve over den schoonen en eervollen naam van kinderen van Maria. Herinneren wij ons dikwijls dat wij in de vreugde haars Harten zijn ontvangen, omdat, gelijk de H. Kerk zingt, *Gods Zoon voor ons en voor onze zaligheid van den hemel is gedaald*. Welk vertrouwen moet zulke gedachte ons niet inboezemen?

II. Maria's Hart werd, toen zij ons baarde, door smarten vaneengereten. Want zij gaf ons het leven der genade, toen zij, op Calvarië, met een van droefheid verbrijzeld Hart, het leven haars welbeminde Zoons aan den eeuwigen Vader voor onze zaligheid opofferde. De H. Augustinus zegt, dat Maria toen door hare liefde aan de geboorte der geloovigen tot het leven der genade heeft medegewerkt en zij daarom ook de geestelijke Moeder werd van alle ledematen van Jesus-Christus, ons Hoofd. Zoo ook moet deze plaats van het Hooglied verstaan worden, welke op de gelukzalige Maagd wordt toegepast: *Men heeft mij gelast de wijngaarden te bewaken en den mijnen heb ik niet bewaakt* (Cant. 11). Hetwelk beteekent, dat Maria, om onze zielen te redden, er in toestemde het leven haars goddelijken Zoons, dat is, hare eigene ziel, op te offeren. Wat toch konde Maria's ziel anders zijn dan haar Jesus, die haar leven en geheel hare liefde was? Om deze reden voorspelde haar de H. Simeon, dat eens hare gezegende ziel door een zwaard van droefheid zou worden doorstoken.

Dat zwaard was de lans, welke de zijde van Jesus opende, en Jesus was de ziel van Maria.

Op dat oogenblik baarde zij ons door hare smarten tot het eeuwig leven, zoodat wij allen ons kunnen noemen «*kinderen van Maria's smarten.*» Het is waar, dat alleen Jesus-Christus voor de verlossing van het menschelijk geslacht stierf; maar toen God Maria's brandend verlangen zag om zich ook ten beste te geven voor 's menschen zaligheid, *stond Hij toe dat zij er in meêwerkte door het leven van haar goddelijken Zoon te geven en op te offeren, en dat zij aldus de Moeder onzer zielen werd.* Dit gaf de Zaligmaker te kennen, toen Hij, in stervensnood, van het kruis zijne blikken op Maria en zijn leerling den H. Joannes latende vallen, eerst tot zijne Moeder zeide: «*Ziedaar uw zoon,*» — als zeide Hij, ziedaar den mensch, welke door het offer, dat gij van mijn leven voor zijne zaligheid doet, tot het leven der genade wordt geboren. — Vervolgens zich tot zijn leerling wendende, zeide Hij: «*Ziedaar uwe Moeder.*» Door deze woorden, zegt de H. Bernardus, werd Maria dan de Moeder, niet alleen van den H. Joannes, maar van alle menschen, omdat zij dezen zoo groote liefde toedroeg. Ook bedient zich de H. Joannes, dit feit zelf in zijn Evangelie vermeldende, van den algemeenen naam «*Leerling;*» de Zaligmaker sprak dus tot zijn leerling, en niet tot den H. Joannes, om te kennen te geven dat Hij Maria tot

Moeder gaf aan alle degenen die, omdat zij Christenen zijn, leerlingen zijn van Jesus-Christus.

Dit stemt overeen met deze gedachte van Origenes, «Jesus tot zijne Moeder zeggende: «Ziedaar uw zoon,» scheen te willen zeggen: ziedaar een anderen Jesus dien gij ter wereld brengt. Bemint hem gelijk gij mij bemint hebt.»

Maria onze Moeder! Hemel! wat zoete gedachte! Maria voor Moeder hebben is God tot Vader hebben! Maria voor Moeder hebben is Jesus-Christus tot Broeder hebben! Maria voor Moeder hebben is recht hebben op den hemel, want het is, volgens het woord van onzen Zaligmaker, natuurlijk *dat het kind wone in het huis zijns Vaders* (Joan. 8).

TOEPASSING.

Welk eene eer is het voor ons 's hemels Koningin tot Moeder te hebben! Hebben wij wel de hooge waardigheid onzer geestelijke geboorte beseft? Hebben wij ons niet geschaamd zulke Moeder toe te behooren. Hebben wij het niet eene schande gerekend het schapulier te dragen, het rozehoedje te bidden, lid te zijn der H. Familie of der Congregatie van de H. Maagd? O! wat is Maria goed voor hare kinderen! — De volgende gebeurtenis, van welke de Pater Jesuit Leblanc getuige was, is er een nieuw bewijs van. Eens toen hij des avonds de slaapzalen van het collegie overging, zag hij een nog jong kind voor

zijn bed geknield liggen. «Waarom zijt ge nog niet in bed, vriendje?» vroeg hem de Pater. «Ik heb, antwoordde het kind, mijn schapulier aan den portier te verstellen gegeven, en hij heeft het mij nog niet terug bezorgd, nu durf ik mij niet in bed te begeven, omdat ik vrees zonder mijn schapulier te sterven.» — «Vrees niet, mijn vriend, morgen zal men het u terug geven. Tracht intusschen goed te slapen.» — «Pater, ik kan niet gaan slapen, misschien sterf ik dezen nacht.» En deze woorden zeggende weende het kind heete tranen. Getroffen gaat de goede Pater naar den portier en brengt het schapulier terug. Het kind ontvangt het met vreugde, kust het met liefde en slaapt onder het aanroepen van Maria in. Den volgenden morgen bij het opstaan bemerkte de Pater dat het kind nog te bed lag. Hij roept het bij zijn naam; geen antwoord. Hij schudt het; eveneens zonder gevolg. Hij neemt het bij de hand en deze is koud en stram. Het kind was des nachts overleden. Tegen zijne lippen hield het nog het schapulier gedrukt, hetgeen het voor te gaan inslapen zonder ophouden had gekust. — Nemen ook wij de gewoonte aan, van bij het naar bed gaan met liefde ons schapulier te kussen en smeecken wij dan Maria ons het geluk te verschaffen van het in ons sterfuur te dragen.

GEBED.

O Maria, allerheiligste Moeder! hoe is het mogelijk, dat ik, die zulke heilige Moeder heb, zoo bedorven ben; dat ik, die zulke van liefde tot God brandende Moeder heb, zoo geneigd ben de schepselen te beminnen; dat ik, die eene aan verdiensten zoo rijke Moeder bezit, zoo arm ben aan deugden. O! mijne beminnelijke Moeder, het is waar, dat ik niet meer verdien uw kind genoemd te worden; te zeer heb ik er mij door mijn slecht leven onwaardig toe gemaakt; ik zal tevreden zijn zoo gij u gewaardigt mij onder het getal uwer dienaren op te nemen; om de geringste uwer dienaren te zijn ben ik bereid alle koninkrijken der aarde te versmaden. Ja, ik zal tevreden zijn, zoo gij mij die genade toestaat; weiger mij intusschen niet deze van u mijne Moeder te noemen. Die naam vertroost mij, raakt mij het hart en brengt mij mijne verplichting van u te beminnen te binnen; die naam boezemt mij een groot vertrouwen op u in. Als de gedachte aan mijne zonden en aan de goddelijke gerechtigheid mij met schrik vervult, gevoel ik mij versterkt en gerust gesteld door de gedachte dat gij mijne Moeder zijt. Veroorloof mij dus tot u te zeggen: Mijne Moeder, mijne allerbeminnelijkste Moeder! met dien naam noem ik u en wil ik u altijd noemen. Na God moet gij ten allen tijde in dit tranendal mijne hoop, mijne toevlucht, en mijne liefde zijn. Ik hoop

in deze gevoelens te zullen sterven, terwijl ik bij mijn laatsten snik mijne ziel in uwe gezegende handen stel, zeggende : mijne Moeder Maria ! Maria, mijne Moeder ! Sta mij bij, heb medelijden met mij. Amen.

TWINTIGSTE DAG.

GEVOELENS VAN MARIA'S HART.

Hare teederheid.

Wanneer de H. Geest eene groote teederheid wil uitdrukken neemt hij gewoonlijk de moederliefde tot gelijkenis. *Ik heb*, zeide David tot Jonathas, *u bemind als eene moeder haar eenigen zoon.* (2. Reg. 7.) Dit komt daarvan dat er in waarheid niets meer teeder is dan een moederhart. Besluiten wij hier uit dat wij aan Maria buitengewoon dierbaar zijn. I^o Wij zullen eerst de beweegredenen aanduiden die haar als noodzaken ons te beminnen, II° en daarna de kenteekenen harer liefde.

I. Maria's teederheid voor ons komt voort uit drie voorname beweegredenen, ten eerste omdat zij eene moeder is van liefde; ten tweede, omdat wij haar veel hebben gekost; ten derde, omdat wij op bijzondere wijze bemind worden door haren Zoon.

I^o Wanneer reeds elke moeder haar kind lief heeft, hoeveel te meer dan eene moeder van liefde. Welnu, Maria is, gelijk wij reeds gezegd hebben, onze Moeder niet naar het

vleesch maar naar het Hart. *Ik ben*, zegt zij, *de Moeder der schoone liefde.* (Eccl. 24.) Alleen dus hare liefde tot ons heeft haar onze Moeder doen worden; ook roemt zij er op eene Moeder van liefde te zijn, omdat zij na ons tot hare kinderen te hebben aangenomen geheel liefde voor ons is. Wie zoude de liefde kunnen utdrukken welke Maria ons in onze ellenden toedraagt? De liefde der ouders tot hunne kinderen is eene noodzakelijke liefde; om deze reden is het, dat Gods wet, welke den kinderen de verplichting oplegt hunne ouders te beminnen, den ouders geen uitdrukkelijk gebod geeft hunne kinderen lief te hebben. De natuur heeft zoo sterk in alle wezens de liefde tot hun kroost gelegd, dat zelfs de wildste beesten hunne jongen, als gedwongen, lief hebben. Men verhaalt zelfs dat de tijgers, wanneer zij de kreten hooren hunner jongen als deze door de jagers op een schip weggevoerd worden, zich in zee werpen en zwemmen tot zij het schip bereikt hebben. Als dus, zegt onze teedere Moeder Maria, de tijgers zelven zulk eene genegenheid koesteren voor hunne jongen, zou ik u dan niet beminnen, ik, die de Moeder der liefde ben? *Neen*, gaat zij voort, *eene moeder zou de vrucht harer ingewanden niet kunnen vergeten, en indien er al eene, wat onmogelijk is, gevonden wierd die haar kind vergat, dan nog zoude ik niet kunnen ophouden eene ziel te minnen, welke mijne dochter is.* (Is. 49.)

2° Nog zijn wij Maria's buitengewoon

bemінде kinderen, omdat wij haar buitengewone smarten kosten. De moeders beminnen altijd meer die kinderen, met welke zij meer moeite hebben gehad, om ze in het leven te houden. Welnu, om ons het leven der genade te verschaffen, heeft Maria de wreede smart moeten ondergaan van zelve het leven van haar dierbaren Jesus op te offeren, door er zich aan te onderwerpen om hem voor hare oogen door de hevigheid der folteringen te zien sterven. Dit is dat groote offer van Maria, hetwelk ons tot het leven der genade heeft doen geboren worden; wij worden dus bijzonder door haar bemind als kinderen, die haar bijzondere smarten hebben gekost. Op haar kan men toepassen wat het Evangelie zegt van de liefde des eeuwigen Vaders: Maria heeft zoodanig de menschen bemind, dat zij haar eigen Zoon ter hunner verlossing ter dood heeft geleverd.

3^e Hieruit volgt nog eene beweegreden waarom wij door Maria zoo zeer worden bemind, namelijk, dat zij in ons ziet den prijs van den dood van Jesus-Christus. Hoezeer zou eene koningin een' dienaar niet lief hebben, dien haar geliefde zoon door een twintigtal jaren van lijden en gevangenisstraf had vrijgekocht? Welnu, Maria weet dat haar goddelijke Zoon slechts op deze wereld is gekomen om ons uit de ellenden te trekken en dat hij om ons te redden zelfs zijn leven heeft prijs gegeven. Als dus Maria, na dit alles, ons weinig bemінде, zou zij toonen het bloed van haar

Zoon, hetgeen ter onzer vrijmaking is gestort, gering te schatten.

II. Maken wij nu de vergelijking tusschen het Hart van Maria en dat eener gewone moeder, om de kenteekenen harer liefde te schetsen.

1° De liefde eener moeder is *algemeen*; zij bemint al hare kinderen. Zoodanig is Maria's liefde; gelijk alle menschen door Jesus-Christus zijn vrijgekocht, zoo bemint en begunstigt zij allen. De H. Joannes zag haar *bekleed met de zon*. (*Ap. 12.*) Dit beteekent, dat, gelijk niemand ter wereld aan de zonnehitte ontsnapt, er ook niemand hier beneden is, of hij ondervindt de uitwerkselen van Maria's liefde.

2° De liefde eener moeder is *voorkomend*; zij bemint haar kind voordat dit zijne moeder bemint. Daarom past de gelukzalige Albertus de Groote op Maria deze woorden der Wijsheid toe: (*Sap. 6.*) « *Zij voorkomt hen, die tot haar komen en wil, om zoo te zeggen, dat zij haar vinden voor haar gezocht te hebben.* » -- De liefde, welke deze goede Moeder ons toedraagt is zoo groot dat, zoodra zij ons in behoefte ziet, zij ons aanstonds, zonder zelfs aangeroepen te zijn, helpt.

3° De liefde eener moeder is *weldadig*. Zij omgeeft hare kinderen met de teederste zorgen. O, roept de H. Antoninus uit, wie kan de bezorgdheid dezer teedere Moeder voor ons begrijpen? Aan allen zonder onderscheid biedt zij de weldaden harer barmhartigheid aan en deelt die uit. De-

wijl zij de zaligheid van allen verlangd en aan de zaligheid van allen medegewerkt heeft, is het zeker, zegt de H. Bernardus, dat zij vol bezorgdheid is voor geheel het menschdom. Het is dus eene zeer nuttige oefening den Heer te bidden ons de genaden te verleenē, welke de gelukzalige Maagd voor ons vraagt. De reden hiervan is, dat onze verhevene Moeder voor ons veel grooter weldaden verlangt dan wij zelven kunnen verlangen.

4° De liefde eener moeder is *erkentelijk*. Zoo Maria's Hart goed is voor allen, zelfs voor ondankbaren en de nalatigen, die zich niet bekommeren haar te beminnen en aan te roepen, hoeveel teederder moet het dan niet slaan voor hen, die haar beminnen en dikwijls aanroepen ! O, *hoe gemakkelijk is het Maria te vinden, wanneer men haar bemint en haar te vinden vol goedheid en liefde !* (Sap. 6.) Zij verklaart, dat zij niet kan nalaten *hen te beminnen, die haar beminnen.* (Prov. 8.) En alhoewel deze liefdevolle Vorstin alle menschen als hare kinderen bemint, weet zij echter hen te erkennen, die haar meer beminnen, en zij betoont hun eene grootere teederheid. Zij, die het geluk hebben haar te beminnen, worden door haar niet alleen bemind, maar ook gediend, en ontvangen alle soorten van weldaden.

TOEPASSING.

Laat ons met den gelukzaligen Berchmans zeggen : « ik wil mij geene rust gunnen

voor ik eene teedere liefde tot mijne Moeder Maria heb bekomen. » Dat niet een dag voorbij ga, zonder dat wij haar eenig blijk onzer toegenegenheid hebben gegeven. In 1857 vertrok een schip uit Marseille naar Indië. Op de brug stond een jong matroos gereed om voor den eersten keer sloop te gaan, en naast hem zijne moeder, die bij het vaarwel zeggen zeer weende. Zij droeg bij zich een ruiker, dien zij den vorigen avond op het altaar der H. Maagd had laten wijden. « Zie, zeide zij, hem omhelzende, neem dezen ruiker, en dat hij u dagelijks herinnere een gebed te doen ter eere van Maria, hetwelk u een onderpand zal zijn uwer bescherming. » De matroos nam den ruiker aan en zette hem in een kastje tusschen de beeltenis zijner moeder en een crucifix. Elken avond bracht hij een bezoek aan de drie liefste voorwerpen van zijn hart; de beeltenis die hem zijne moeder voorstelde, den ruiker, die hem aan Maria herinnerde en het kruisbeeld, dat hem sprak over de liefde van zijnen God. De overtocht was allergevaarlijkst. Twintig maal was het schip zijn ondergang nabij. Twintig malen hielden zich matrozen en reizigers voor verloren. Iederen keer opende onze jonge matroos in haast zijn kastje en bad tot Maria. Een jaar later lag eene vrouw geknielt in de kapel van O. L. V. van bescherming, en hoorde godvruchtig de H. Mis. Toen de H. Mis uit was, legde zij een verschen ruiker aan de voeten van het Mariabeeld neder. Op hetzelfde oogenblik

trad aan hare zijde een jong mensch met een door de zon gebruind gelaat nader, ook een ruiker dragende, maar geheel uitgedroogd. Het was haar zoon, gevolgd door twaalf matrozen, die Maria kwamen bedanken van hen uit zoo vele gevaren te hebben gered, hunne redding toeschrijvende aan den zoo godvruchtig bewaarden ruiker en het zoo vroom gebed. — Volgen wij een zoo schoon voorbeeld na ; laat ons dagelijks een bloempje gaan offeren aan 's hemels Koningin, dat is te zeggen een gebed, eene deugd-zame daad, eene opoffering. Roepen wij haar aan in alle geestelijke gevaren, opdat zij ons beware voor de noodlottige schipbreuk der zonde en der hel. Eindelijk laat ons nooit ophouden haar onze dankbaarheid en liefde te betuigen. (Lemarchal. Paraphras. des Lit. I. p. 213.

GEBED.

O, mijne Vorstin, waardige Moeder van God, Heilige Maagd Maria ! mij zoo verachtelijk en besmeurd ziende moest ik niet tot u durven naderen en u mijne moeder noemen ; maar ik wil niet dat mijne ellenden mij berooven van den troost en het vertrouwen, dat mij bezielt, wanneer ik u dien zoeten naam geef. Ik heb, 't is waar, verdiend dat gij mij van u stoot, maar ik bid u, overweeg wat uw goddelijke Zoon Jesus voor mij gedaan en geleden heeft, en verstoot mij dan zoo gij kunt. Ik ben een ellendig zondaar, die meer dan anderen de

goddelijke Majesteit heb beleedigd ; maar het kwaad is geschied ; tot u neem ik nu mijne toevlucht, tot u die mij kunt helpen ; o, mijne Moeder, help mij dan. Zeg niet, dat gij mij niet kunt helpen , want ik weet dat gij alvermogend zijt en van uw God alles verkrijgt wat gij verlangt. En zoo gij mij antwoordt, dat gij mij niet kunt ter hulpe komen, zeg mij dan ten minste waarheen mij in mijnen overgrootten nood te wenden. Of wel, heb met mij medelijden en bid voor mij, of wel geef mij te kennen, tot wien ik mijne toevlucht moet nemen, toon mij aan bij wie ik meer barmhartigheid kan vinden en in wie ik meer vertrouwen kan stellen dan in u. O, zeker, niemand, noch op de aarde, noch in den hemel zou ik kunnen vinden die meer medelijden met de ongelukkigen heeft dan gij, en die mij beter kan bijstaan. Gij bemint tot zelfs de ellendigsten en zoekt hen op ter hunner redding. Ik ben de ellendigsté aller zondaars ; maar het is onnoodig dat gij mij opzoekt ; zelf kom ik tot u in het vaste vertrouwen, dat gij mij niet zult verlaten. Zie mij hier aan uwe voeten : Maria mijne Moeder ! help mij !

EEN EN TWINTIGSTE DAG.

GEVOELENS VAN MARIA'S HART.

III. *De liefdestrijd.*

Maria overtreft in liefde al hare kinderen. Laat deze haar liefhebben zoo veel zij willen, zij zal hen altijd meer beminnen, gelijk de H. Martelaar Ignatius zegt: «*Cum amantibus amantior.*» Hoe zoet is mij dus deze gedachte: «Ik ben het geliefd kind van 'shemels Koningin.» Die kostelijke waarheid wil ik genieten en mij een denkbeeld zoeken te vormen van deze moederliefde.

Maria bemint mij! Zoo ik haar beminde gelijk een Aloïsius van Gonzaga, wien het genoeg was alleen den naam dezer liefdevolle Moeder te hooren uitspreken om zijn hart ontvlamd te gevoelen, dan zou zeker mijne liefde groot zijn; maar dan nog zoude ik moeten zeggen, dat Maria mij meer bemint: *Cum amantibus amantior.*

Maria bemint mij! Als ik haar beminde gelijk een gelukzalige Herman Joseph, die haar zijne «*Bruid van liefde*» noemde; of gelijk een H. Philippus Nérius, die haar zijn «*dierbaarst genot*» noemde; of gelijk een H. Bonaventura, die haar niet alleen zijne «*Vrouwe en Moeder,*» maar, zelfs om zijne teedere toegenegenheid uit

te drukken, zijn «*Hart en zijne Ziel*» noemde, dan voorzeker zou mijne liefde zeer groot zijn, maar veel grooter is de liefde die in Maria's Hart gloeit : *Cum amantibus amantior.*

Maria bemint mij! O! zoo ik, gelijk de gelukzalige Alphonsus Rodriguez tot blijk mijner liefde mijn leven voor haar wilde geven; als ik mij liet vervoeren om, gelijk een Franciscus Binasco of eene H. Rade-gonda met eene stalen punt haar naam op mijn borst te griffen, of zelfs zoo ver ging van hem met een gloeiend ijzer er in te drukken, tot meer duidelijkheid en duurzaamheid, gelijk het hare godvruchtige dienaren Joannes Baptista, Archinto en Augustinus d'Espinoza deden; groot, ja, zeer groot zou dan mijne liefde zijn; maar nog zeer zwak in vergelijking met Maria's liefde : *Cum amantibus amantior.*

Maria's kinderen hadden met hunne Moeder een liefdestrijd; maar wat zij ook deden, altijd werden zij door haar overwonnen. Met reden zegt een schrijver : *Deze edelmoedige Koningin zal zich nooit door hare dienaren in liefde laten overwinnen.*

De H. Bernardus trad met haar in het strijdperk. Men kan zeggen, dat hij haar zoo zeer beminde als een menschenhart kan beminnen; hij noemde haar «*Harten-roofster,*» en voegde er, om zijne brandende liefde tot haar uit te drukken, bij, *dat zij zijn hart had geroofd.* O! Bernardus beminde de allerheiligste Maagd

zeer, maar meer nog beminde zij Bernardus.

De H. Franciscus Solano oordeelde zijn hart sterk genoeg om het met dat van Maria te meten. Door eene heilige liefde gevoerd, ging hij dikwijls voor haar beeld zingen en op een muziek-instrument spelen, zeggende, dat hij, gelijk wereldsche minnaars doen, eene serenade aan zijne welbeminde Koningin wilde brengen. Maar ook dezen keer was Maria overwinnares; zij zal zulks altijd zijn, want *hare liefde is onverwinnelijk*.

De gelukzalige Alphonsus Rodriguez dacht den palm der liefde te hebben verdiend. Eens terwijl hij aan de voeten van een Mariabeeld geknield lag, en zich daar geheel in vuur voor haar gevoelde, liet hij zich deze woorden ontvallen: « Mijne allerbeminnelijkste Moeder! ik weet, gij bemint mij zeer, maar toch niet zoo als ik u bemin.» Alstoen gevoelde zich de zoete Maagd in haar Hart gekwetst en antwoordde: « Wat zegt gij, Alphonsus, wat zegt gij? O, hoe zeer wint mijne liefde het nog van de uwe! weet dat er minder afstand is tusschen den hemel en de aarde! »

Maria bemint mij! O, onuitsprekelijk geluk! de Koningin des hemels bemint mij! en met welke liefde?... Wanneer ik voor haar had de liefde van alle moeders voor hare kinderen, van alle echtgenooten voor hunne vrouwen, van alle kinderen, voor hunne ouders; wanneer ik, in een woord, de liefde bezat van alle menschen,

dan zou deze onmetelijk zijn, maar wat zou zij wezen vergeleken bij de liefde die in Maria's Hart voor ons brandt? Zij konde slechts, zegt Pater Nieremberg, *eene schaduw* zijn,

Nog meer; indien ik in mijn hart de liefde van alle heiligen, van alle engelen, zelfs van de brandendste Seraphijnen konde vereenigen, wat zoude zij zijn in vergelijking bij den gloed, die Maria's Hart verteert? Nog minder dan eene vonk vergeleken bij een grooten brand; want zij *bemint mij onvergelykelijk meer dan alle Engelen en alle Heiligen te zamen*; niet, omdat ik eene zoo groote liefde waardig ben, maar omdat zij harer waardig is, die te gelijk Gods Moeder en mijne Moeder is. Gelukkiger dan de koningen der aarde, zal ik aanhoudend deze zoo zoete waarheid herhalen:

GODS MOEDER BEMINT MIJ.

Weg dan van mij, wufte stervelingen! maakt nooit op de geringste genegenheid mijns harten aanspraak!

IK BEMIN, EN ZAL ALTIJD MARIA BEMINNEN.

TOEPASSING.

Zeer ondankbaar zouden wij ons toonen zoo wij de Allerheiligste Maagd niet beminden. « Ja », roept een godvreezend schrijver uit, « mijn hart wilde ik wel uitspreken, zoo het voor haar ongevoelig was.» Doch, het zal niet gezegd kunnen worden dat wij onze moeder niet lief hebben. Hare

liefde vraagt de onze, en om haar die te betuigen zullen wij haar dagelijks in een harer beelden bezoeken. Men weet, dat dit eene der geliefdste oefeningen was van den Eerw. Broeder Gerardus, van de Congregatie des Allerh. Verlossers. Wanneer hij voor eene schilderij of een altaar van Maria gekniel lag, kon hij er zich niet van verwijderen : hij was gewoon te zeggen : de H. Maagd heeft mijn hart geroofd en ik heb het haar ten geschenke gegeven. Op hare feestdagen hield hij zich geheel met haar bezig. Toen men eens te Muro, zijne geboorteplaats, een harer feesten vierde, hief zich Gerardus, na langen tijd voor het beeld der Moeder Gods gekniel te hebben gelegen, eensklaps op, en stak in het gezicht van eene talrijke menigte, een ring aan haren vinger ; daardoor wilde hij, volgens zijn zeggen, de verloving zijner zuiverheid met die der H. Maagd bezegelen. Sprak men hem over het huwelijk, dan riep hij in vervoering uit : « ik ben gehuwd met de Madona ! » Zoo getrouw was hij haar, dat hij tot aan zijn dood het kleed der onschuld van zijn doopsel onbevlekt bewaarde. Dikmaals vond men hem in verrukking opgetogen voor een Mariabeeld. Sprak men hem van zijne Koningin, dan veranderde hij aanstonds, smolt weg van liefde en geraakte in eene verrukking, die dikwijls drie uren aanhield. Van haren kant vergat Maria haar dienaar niet ; men leest in zijn leven dat zij, behalve andere hem geschonken gunsten , het kindje Jesus in zijne

armen legde. Tijdens zijne laatste ziekte hield hij aanhoudend zijne oogen op een beeld van O. L. V. gevestigd, en voor den geest te geven, riep hij uit: « Ziedaar de H. Maagd, laat ons haar vereeren. » Moge de Eerw. Broeder Gerardus ons eene bijzondere godsvrucht verkrijgen voor haar, welke hij zoo zeer heeft bemind en door wie ook hij zoo zeer is bemind geworden.

GEBED.

O, zoete Vorstin! Gij, die door uwe liefdeblijken en door uwe weldaden de harten rooft van hen, die u dienen, o, roof ook mijn ellendig hart, hetwelk verlangt u veel te beminnen. Maar hoe! verhevene Moeder! door uwe schoonheid hebt gij het Hart van een God geraakt en hem uit den hemel in uw schoot getrokken, en ik! ik zoude kunnen leven zonder u te beminnen? Zeker niet; ik heb besloten mij geene rust te gunnen tot ik verzekerd ben eene teedere, standvastige liefde verkregen te hebben tot u, mijne moeder, die mij zoo teeder hebt bemind, zelfs toen ik u zoo ondankbaar was. O! hoe zou het nu met mij gesteld zijn, zoo gij mij niet hadt bemind en voor mij niet zulke groote barmhartigheid hadt verkregen? Als gij mij dus zoo zeer bemind en begunstigd hebt, toen ik u niet beminde, hoeveel meer mag ik dan nu niet hopen, nu ik u bemin? Ja, Moeder, ik bemin u. en wensch een hart te hebben, dat in staat ware u te beminnen voor al die ongelukkigen die u niet lief hebben; ik

wenschte eene tong te bezitten, in staat, u als duizend andere tongen te loven, om geheel de wereld bekend te maken met uwe grootheid, uwe heiligheid, uwe barmhartigheid en de liefde welke gij uwen minnaars toedraagt. Hadde ik rijkdommen, ik zou ze alle tot uwe eer willen besteden; hadde ik onderdanen, ik zou willen, dat alle van liefde tot u vervuld waren; ik zoude eindelijk voor uwe liefde en uwe glorie, zoo het moest zijn, mijn leven offeren. Ik bemin u dus, mijne Moeder, maar tegelijk, helaas! vrees ik u niet te beminnen; want de liefde maakt de minnenden gelijkvormig aan den beminden persoon. Ik moet dus aannemen, dat ik u weinig bemin, daar ik zoo weinig op u gelijk. Maar gij bezit de noodige macht om mijn hart te veranderen. O, verander het, toon aan de wereld, wat gij kunt voor hen, die gij bemint; maak mij heilig, maak, dat ik een uwer waardig kind worde. Zoo hoop ik, zoo zij het.

TWEE EN TWINTIGSTE DAG.

PLICHTEN VAN MARIA'S HART.

I. De Barmhartigheid.

De barmhartigheid is zoo zoet aan 's menschen hart, hetwelk hier beneden altijd ongelukkig en lijdend is, dat de heidenen haar ter eere altaren opgericht en van haar eene godheid gemaakt hebben. Wij voor ons hebben zulke verdichtsels niet noodig;

in Maria vinden wij de goddelijke barmhartigheid verpersoonlijkt. Maria is niets anders dan het goddelijk medelijden, dat om meer beminnelijk te zijn, als overgestort is geworden in het hart eener moeder. Niets inderdaad lenigt het hart meer dan de zoete naam van Moeder van barmhartigheid, dien wij aan Maria geven ; want, volgens den H. Bernardus, prijzen wij wel is waar hare nederigheid en bewonderen wij hare maagdelijkheid ; maar, omdat wij arme zondaars zijn, trekt ons het meeste hare barmhartigheid ; en voorzeker, het is hare barmhartigheid, welke wij met de grootste liefde omhelzen, welke wij ons het meest herinneren en aanroepen. Trachten wij heden de *lengte*, de *breedte*, de *hoogte* en de *diepte* dezer onuitputtelijke barmhartigheid te meten.

I. De *lengte* van Maria's barmhartigheid bestaat hierin, dat God, sinds de schepping der wereld, niet heeft opgehouden, en tot aan de voleinding der eeuwen niet zal ophouden, de weldaden zijner goedertierenheid aan de zondaren te verschaffen, zoolwel om zijne vóórwetenschap der gebeden van dit verheven schepsel, als om de liefde, welke hij haar toedraagt. Dit heeft zij zonder twijfel willen te kennen geven in haar verheven gezang, als zij zegt : « *des Heeren barmhartigheid is van geslachte tot geslachte voor degenen, die Hem vreezen.* » De H. Bernardinus beweert inderdaad dat, zoo God den mensch na zijne zonde niet heeft vernietigd, dit alleen is toe te

schrijven aan zijne bijzondere liefde voor de gelukzalige Maagd, die uit Adam moest voortkomen. Deze heilige twijfelt er ook niet aan of alle barmhartigheden of alle genaden door de zondaars in de oude wet ontvangen, zijn hun alleen toegestaan om wille dezer gezegende Dochter. Daarom bevestigt de H. Bernardus, dat alle menschen die geleefd hebben, nog leven en zullen leven, Maria beschouwen als de Middelaress des heils van alle eeuwen. De Profeet David vroeg, nog voor deze barmhartige Moeder was geboren, van God zijne redding af op grond, dat hij Maria's zoon was en bad aldus: *red mij, Heer! mij, den zoon uwer dienstmaagd!* (Ps. 85.) Van welke dienstmaagd sprak hij, vraagt de H. Augustinus, dan van haar die gezegd heeft: « Ik ben de dienstmaagd des Heeren. »

II. De *breedte* van Maria's barmhartigheid bestaat hierin, dat zij niet ophoudt de machtigste hulp te verschaffen aan alle menschen zonder onderscheid. Niemand kan dus zeggen: « Maria heeft mij verlaten. » Daarom ook wordt deze goedertierene Vorstin met de zon vergeleken; gelijk dit hemellichaam over geheel de wereld de weldaad van zijn licht en zijne warmte verspreidt, zoo doet ook Maria aan alle menschen den heilzamen invloed harer barmhartigheid gevoelen.

Hare goedertierenheid is zoo groot, dat zij zich zelfs uitstrekt over de meest hopelooze zondaars.

Dit stemt overeen met eene openbaring door de H. Agnes aan de H. Brigitta gedaan. Zij zeide haar, dat « onze Koningin, nu zij in den hemel met haren goddelijken Zoon vereenigd is, hare ingeboren goedheid niet kan vergeten, en bijgevolg in haar mededoogen geheel de wereld, zelfs de boosaardigste zondaars, omvat. Zoodat, even gelijk met de hemellichten ook alles op aarde het licht der zon ontvangt, zoo ook, ter wille van Maria's zachtmoedigheid, niemand ter wereld bestaat die niet, mits hij haar aanroep, deel heeft aan de goddelijke barmhartigheid.

III. De *hoogte* van Maria's barmhartigheid bestaat hierin, dat alle uitverkorenen haar hunne gelukzaligheid zijn verschuldigd. Allen, die door hare tusschenkomst, God hebben gezocht, zijn zalig geworden. Zij weet de zondaars uit den diepsten afgrond der boosheid te doen opstijgen tot den hoogsten trap van volmaaktheid. Wij lezen bij den H. Joannes dat de glorierijke Maagd *gekroond is met sterren*; (Ap. 12.); van den anderen kant leest men in het Hooglied, dat *men in haar kroon zal zien wilde beesten, leeuwen, luipaarden*. Hoe moet men dit verstaan? Richardus antwoordt, dat deze wildé beesten de zondaars zijn, die door Maria's gunst en voorspraak, sterren worden van het Paradijs, en eene meer passende versiering vormen om het hoofd dezer Koningin van barmhartigheid te kronen, dan het alle stoffelijke sterren, die aan den hemel schitteren, zouden kunnen zijn.

Eens vroeg zuster Seraphina van Capri in haar gebed aan de H. Maagd, de bekeering van duizend zondaars. Zij vreesde daarna te veel gevraagd te hebben; maar de Moeder des Zaligmakers verscheen haar en berispte haar over die ijdele vrees, zeggende: «Waarom vreest gij? ben ik niet machtig genoeg om van mijn Zoon de redding van duizend zondaars te verkrijgen?» Alsdan leidde zij haar in den geest in het Paradijs en toonde haar zielen zonder tal aan, die de hel hadden verdiend en nu, door hare tusschenkomst gered, de eeuwige gelukzaligheid genoten.

IV. De *diepte* van Maria's barmhartigheid bestaat hierin, dat elke zondaar, hoe hopeloos hij ook zij, door haar bijstand in te roepen, hoop en vergiffenis kan bekomen.

De gelukzalige Maagd heeft zelve aan de H. Brigitta geopenbaard, dat er op de wereld geen zondaars, zoo vijandig aan God gevonden worden, of zij kunnen door hare tusschenkomst in te roepen, tot God terugkeeren en weder in genade worden aangenomen. » Dezelfde heilige hoorde eens Jesus-Christus tot zijne Moeder zeggen, dat zij tot zelfs de verzoening van Lucifer zou vragen, indien hij zich zoo konde vernederen van zich aan haar aan te bevelen. Nooit zal deze hoovaardige geest zich zoo verre vernederen, om Maria's bescherming in te roepen; maar zoo het konde geschieden, zou Gods Moeder goed en machtig genoeg zijn, hem door hare gebeden de vergiffenis

en redding te verkrijgen. Hetgeen echter voor den duivel niet kan geschieden, verwezenlijkt zich dagelijks ten gunste der zondaars, die tot deze Moeder van barmhartigheid vluchten.

Met reden noemen dus de H. Vaders deze zoo goedertieren Koningin « de hoop der wanhopenden, de hoop der schuldigsten, de eenige toevlucht der zondaars, de haven welke hen, die schipbreuk hebben geleden in veiligheid stelt. Hoe troostvol is het den H. Bernardus tot Maria te hooren zeggen : » H. Maagd ! kan het geschieden dat men in u geen vertrouwen stelt, zoo gij zelfs de wanhopenden helpt ? Ik twijfel er geenszins aan of, telken male als wij tot u onze toevlucht nemen, verkrijgen wij al hetgeen wij willen ; *zoo men dus geene hoop meer heeft, moet men nog in u hopen.*

TOEPASSING.

Laat ons geen enkele week overslaan, zonder over de barmhartigheid onzer Moeder na te denken. Zulke overweging, kan ons, dewijl wij altijd arme zondaars blijven, troosten en ons het levendigst vertrouwen inboezemen. Aldus handelde de Eerw. Pater Clemens Hofbauer, missionaris van de congregatie des Allerh. Verlossers. Deze waardige zoon van den H. Alphonsus wist het vertrouwen, dat hem jegens Gods moeder bezielde, den meest wanhopigen zondaars in te storten. Als hij op weg was bad hij aanhoudend het rozenhoedje. Hij hield er van, het zijne « *bibliotheek* » te

noemen, en zijn « *uitverkoren wapen* » om de hardnekkigheid der zondaars, vooral van hen die opsterven lagen, te overwinnen. « Als de duivel, zeide hij, het bidden van het rozenhoedje konde doen vergeten of het uit de wereld bannen, zou hij overal als meester heerschen. » Eens kwam hij zeer vermoeid naar huis terug. Hij had, in eene der voorsteden van Weenen, een man bezocht die sinds zeventien jaar niet meer zijne godsdienstplichten had vervuld. Daar hij den troost had genoten hem, met God verzoend, te zien sterven, sprak hij geheel opgetogen : « Deze bekeering heb ik door het bidden van een rozenhoedje van de H. Maagd verkregen. » — Ik herinner mij niet, zeide hij dikwijls, dat een zondaar onbekeerd is gestorven, als de afstand mij veroorloofde. voor ik bij hem aankwam, een rozenhoedje te bidden. — Laat ons derhalve eene aangename bezigheid er van maken dagelijks het rozenhoedje te bidden, omdat dit een zoo machtig werktuig van barmhartigheid is ; wij kunnen door deze godvruchtige gewoonte tot de bekeering der zondaars het onze bijdragen, zelve zullen wij er de heilzame gevolgen van ondervinden, en in het uur onzes doods zullen wij kunnen zeggen : « eeuwig zal ik Maria's barmhartigheid bezingen.

GEBED.

Zie, o Moeder van mijn God ! Maria ! mijne eenige hoop ! zie hier aan uwe voeten een ongelukkigen zondaar , die uw

medelijden inroept. De geheele Kerk noemt u de toevlucht der zondaars; gij zijt dus mijne toevlucht, gij moet mij zalig maken. Gij weet wat Jesus-Christus voor mijne zaligheid heeft geleden; ik bied u, o Moeder! de verdiensten van Jesus aan. Toon, door mij te helpen, dat gij dien aanbiddelijken Zoon bemint, dewijl het uit naam is dier liefde, die gij voor hem koestert, dat ik u bid mij ter hulpe te komen. Ware ik een heilige, dan zou ik geen barmhartigheid afsmeeken; maar, omdat ik een zondaar ben, vlucht ik tot u, de Moeder van barmhartigheid. Ik weet, dat uw Hart troost vindt in het bijstaan der ongelukkigen, wanneer hunne verhardheid u dit niet belet; troost dus uw mededoogend Hart heden, nu gij mij kunt helpen, dewijl ik niet verhard wil zijn. Ik geef mij in uwe handen over, zeg mij wat mij te doen staat, en verkrijg voor mij de kracht van het ten uitvoer te brengen. Ik vlucht onder uwen mantel; Jesus wil, dat ik tot u ga, opdat ik, tot uwe en zijne eer, omdat gij zijne Moeder zijt, mijne zaligheid niet alleen aan zijn bloed, maar ook aan uwe gebeden zou verschuldigd zijn; hij is het, die mij tot u zendt, opdat gij mij hulp verleenet. O, Maria! zie mij hier! ik kom tot u, en stel in u al mijn vertrouwen! gij, die zoo veel voor anderen bidt, spreek ook ten minste een woord voor mij; zeg aan God, dat gij mijne zaligheid wilt en zeker zal hij mij zalig maken; zeg hem, dat ik de uwe ben, en ik verlang niets meer.

DRIE EN TWINTIGSTE DAG.

PLICHTEN VAN MARIA'S HART.

De Bemiddeling.

Een barmhartig hart lijdt, zoo het niet diegenen, welke het bemint, kan ter hulpe komen. Wij hebben gezegd, dat Maria alle menschen bemint, zoo rechtvaardigen als zondaars. Van een anderen kant zijn allen ongelukkig, omdat zich allen in ballingschap bevinden. God heeft dus om de moederlijke natuurdrift van Maria's Hart te bevredigen, haar de macht moeten verleenen van werkdadig ten onzen behoeve hare bemiddeling uit te oefenen. — Overigens leeren alle Heiligen eenstemmig dat de bemiddeling dezer goede Vorstin noodzakelijk is voor onze zaligheid; noodzakelijk, zeggen wij, dat is niet volstrekt, maar zedelijkerwijze. Deze zedelijke noodzakelijkheid vloeit voort uit Gods wil. Hij heeft vastgesteld ons geene genaden te verleenen, dan door de bemiddeling van Maria. Geene zaligheid voor ons zonder de genade, dit is een geloofspunt: geene genade zonder Maria's tusschenkomst, dit is de leer der Heiligen. Het was billijk, dat het alzoo bestond, omdat Maria is 1° *de Moeder van God*; 2° *de Moeder der menschen*; 3° *de Koningin des hemels*.

I. Tegen deze troostvolle leer werpen de

ketters op, dat wij, volgens den H. Paulus, slecht een middelaar hebben, den Godmensch, Jesus-Christus. — Ik antwoord hun; iets anders is de middeling van *Rechtvaardigheid*, door *verdiensten*, en iets anders de middeling van *genade*, door gebeden. Het is iets anders te zeggen, dat God zijne genaden niet *kan*, en iets anders te zeggen, dat hij die niet *wil* uitdeelen zonder Maria's tusschenkomst. Voorzeker wij gelooven vastelijk, dat God is de bron van alle goed en de volstreckte Meester van alle genaden, en dat Maria slechts een zuiver schepsel is, onderworpen aan de noodzakelijkheid, om alles van Gods vrijgevigheid te ontvangen. Echter *wil* God, om dit verheven schepsel te eeren, dat hem meer dan eenig ander gedurende zijn leven heeft geëerd en bemind, en hetwelk hij tot Moeder van zijn Zoon heeft uitverkoren, dat alle genaden, die bestemd zijn voor de vrijgekochte zielen, door de handen van Maria gaan en uitgedeeld worden. Is er iets redelijkers? Wij belijden dat Jesus-Christus de eenige middelaar van rechtvaardigheid is, de eenige, die ons door zijne verdiensten de genaden en de zaligheid verkrijgt; maar wij zeggen tevens, dat Maria is de middelares van genade en dat, ofschoon zij alles wat zij verkrijgt, dit door de verdiensten van Jesus-Christus verkrijgt, alle genaden ons door hare tusschenkomst worden gegeven.

II. Zoude het ook betamelijk zijn van den eenen kant aan te nemen, dat Maria het Hart eener Moeder bezit voor alle

menschen, en van den anderen kant te veronderstellen, dat zij niet is de middelares van al hare kinderen ? Neen, God kan iets zoo onvolmaakt niet doen. « Even gelijk Maria, » zullen wij met den H. Augustinus zeggen, « door hare liefde medegewerkt heeft tot de geestelijke geboorte der geloovigen, even zoo wil God, dat zij door hare tusschenkomst nog medewerkt, om hun het leven der genade in de wereld, en het leven der glorie in de eeuwigheid te doen verwerven. Het is een kind eigen, zich in alle behoeften tot zijne moeder te wenden ; het verwacht van zijne moeder alles ; het voelt zich gelukkig alles uit de handen en het hart zijner moeder te ontvangen. Welke schande ware het dus voor Maria, zoo zij, die zoo hoog verheven is, tot een geloovige, welke zich volijver tot haar wendt, moest zeggen : « mijn kind, ik kan u niet helpen. » Maar, zegt de H. Bernardus, troosten wij ons ; zoo is het niet ; daar een man en eene vrouw te zamen onzen ondergang hebben bewerkt, was het passend dat een ander man en eene andere vrouw te zamen tot ons herstel medewerkten ; en dit hebben Jesus en Maria volbracht. Jesus-Christus alleen was ruimschoots voldoende, om ons vrij te koopen : maar het was betamelijker, dat beide seksen tot onze redding medewerkten, omdat beide hadden medegewerkt tot ons verderf. » Daarom wordt Maria genoemd Hulp, Medeverlosseres, Medewerkster der Verlossing. Even als Jesus-Christus zonder ophouden zijn Middelaarschap uitoefent,

door voor ons aan den eeuwigen Vader zijne oneindige verdiensten op te offeren, even zoo oefent Maria voordurend haar Middelaarschap uit door aan haar goddelijken Zoon hare gebeden en verdiensten op te dragen, welke, zonder twijfel, niet oneindig, maar eener Moeder van God waardig zijn.

III. Maar, zal men vragen, oefenen ook niet de Heiligen en Engelen tusschenkomst uit ten onzen behoeve? Wanneer alle genaden door Maria gaan, moeten zij zelven dan weder hare tusschenkomst inroepen om voor ons gunsten te verkrijgen? — Voorzeker; of zou het voegzaam zijn, dat er in den hemel iets buiten de medewerking van Maria, die toch 's hemels Koningin is, geschiedde? God, die, om zijne Moeder te eeren, haar Koningin van alle Heiligen heeft gemaakt, en gewild heeft, dat alle genaden door hare handen uitgedeeld worden, wil ook, dat de heiligen hare hulp inroepen om de genaden, welke zij voor hunne beschermelingen afvragen, te verwerven. « Te vergeefs, zegt de H. Bernardus, zou men van de heiligen genaden afsmeeken, zoo Maria niet hare hulp verleende. » — In dezen zin legt een schrijver Davids woorden uit, waar hij zegt: *de rijken onder het volk zullen zich voor de Koningin ter neder werpen en bidden.* (Ps. 44.) De rijken van Gods volk zijn de heiligen, die, als zij eene genade voor een hunner vereerders willen verkrijgen, zich Maria aanbevelen, opdat zij hun die ver-

schaffe. Het is dus met reden, dat wij de heiligen bidden om hunne tusschenkomst bij Maria, hunne Meesteres en Koningin.

Laat ons, tot bevestiging van dit alles, den H. Anselmus tot de H. Maagd hooren spreken : hij zegt haar : « Verhevene Vrouwe, hetgeen de tusschenkomst van alle heiligen met u vereenigd vermag, dat vermag uwe tusschenkomst, buiten hunne medewerking, eveneens. En waarom hebt gij alleen zoo groote macht? Omdat gij alleen de Moeder zijt van onzen Zaligmaker, de Bruid van God en de Koningin van het heelal; zoo gij zwijgt, zal niet één heilige voor ons bidden, niet één zal ons bijstaan; maar zoo gij u gewaardigt voor ons uwe tusschenkomst uit te oefenen, dan zullen alle heiligen zich beijveren voor ons te bidden en ons te helpen. » Gelijk de eerste hemelsfeer door hare beweging alle andere sferen in beweging stelt, evenzoo, zegt Segneri, voegt, wanneer Maria voor eene ziel gaat bidden, geheel het Paradijs zich bij haar, om met haar te bidden. Nog meer, als Koningin des hemels beveelt zij alsdan aan alle engelen en heiligen haar te vergezellen, en te zamen hunne gebeden met de hare te vereenigen.

TOEPASSING.

Wanneer wij wenschen dat Maria hare tusschenkomst voor ons bij haar Zoon aanwende, moeten wij zelven de middelaars zijn tusschen haar en de zielen. Deze Koningin van liefde ziet ons zoo gaarne de

liefde tot den naaste beoefenen. Laat ons haar vooral vragen, aan de Kerk groote Apostelen te schenken, ijverige Herders, onvermoeide zendelingen, en onverschrokken verdedigers. Welke eer komt niet den H. Stephanus toe, van door zijne gebeden den H. Paulus bekeerd, en aan de volkeren zulk een groot Apostel gegeven te hebben? Welke eer aan den H. Philippus Nerus, omdat hij door zijne gebeden het leven van Baronius heeft behouden, wiens geschriften zoo nuttig zijn geweest voor de verdediging der Kerk? In het jaar 1572 viel Baronius in eene doodelijke ziekte, ontving de laatste H. Sacramenten en elk oogenblik dacht men hem te zien sterven. De H. Philippus Nerus nam zijne toevlucht tot het gebed; aanstonds viel Baronius in een gerusten slaap en zag den heilige, aan de voeten van Jesus-Christus gekniel, de gezondheid van zijn leerling afsmeeken met deze woorden: « Heer, geef mij Baronius, geef hem mij weder, ik verlang het, ik wil het. » Dewijl echter Jesus-Christus weigerde, wendde hij zich tot Maria en, toen deze hare voorspraak deed gelden, begreep hij oogenblikkelijk, dat hij verhoord was. Op hetzelfde oogenblik ontwaakte Baronius, met de overtuiging dat hij niet zou sterven. En, inderdaad, dien eigen dag reeds bevond hij zich hersteld, en verzuimde niet in zijne Annalen én zijne leer én zijn leven aan zijn vader toe te schrijven. — O, hoe gelukkig zouden wij zijn, welken sehat van verdiensten bezitten, zoo wij, hetzij door

onze fortuin, hetzij door onze raadgevingen, hetzij door vurige gebeden, aan de Kerk een ijverig priester of een heiligen missionaris konden bezorgen! O, hoe vele zielen zouden wij door zijne bemiddeling redden! welke eer zouden wij aan Jesus-Christus en zijne H. Moeder bezorgen.

GEBED.

Zoete Vorstin! zoo het uw ambt is als middelares tusschen God en de zondaars op te treden, vervul dan uw plicht te mijnen gunste. Zeg niet, dat mijne zaak moeielijk te winnen is; want een ieder verzekert mij, dat nooit eenige zaak, hoe hopeloos ook, verloren werd, zoo gij haar verdediget: en zou het dan de mijne zijn? O, neen! ik vrees niets; slechts moest ik, de menigte mijner zonden ziende, vreezen, dat gij zoudt weigeren mijne verdediging op u te nemen, maar zoo ik denk aan uwe onmetelijke barmhartigheid en aan het vurig verlangen, dat uw Hart bezielt, om de meest hopelooze zondaars te redden, dan word ik vervuld van vertrouwen op u. Wie ook ging ooit verloren, die uwe hulp had ingeroepen? Ik roep u dus ter hulpe, o, Maria, mijne machtige voorspraak, mijne toevlucht, mijne hoop en mijne Moeder! in uwe handen stel ik de zaak van mijne eeuwige zaligheid; aan u vertrouw ik mijne ziel, gij moet haar dus redden. Ik bedank den Heer, dat hij mij dit groot vertrouwen op u heeft gegeven; want, nietteenstaande mijne onwaardigheid, gevoel ik, dat dit

vertrouwen mijne zaligheid moet verzeke-
ren. Slechts ééne vrees, o welbeminde
Koningin! bekruipt mij, namelijk dat ik
eens, door mijne nalatigheid het vertrouwen,
dat ik op u stellen moet, zal verliezen. Ik
smeek u er dan om, o, Maria! door de
liefde, welke gij Jesus toedraagt, bewaar en
vergroot meer en meer mijn zoet ver-
trouwen in uwe bescherming. Daardoor
hoop ik eens, door uwe hulp, het geluk
te verkrijgen u in het Paradijs te bedanken,
en er de barmhartigheden van God en de
uwe in alle eeuwigheid te bezingen. Ja, dit
wensch ik, dit hoop ik, en ik zal niet be-
schaamd worden.

VIER EN TWINTIGSTE DAG.

PLICHTEN VAN MARIA'S HART.

III. *De uitdeeling der genaden.*

Is 't wel waar, dat het Hart van Maria de
bewaarplaats is van alle genaden der Ver-
lossing? Maken wij ons niet aan eene god-
vruchtige overdrijving schuldig, door te
zeggen, dat deze barmhartige Vorstin de
schatbewaarster is van het Hart van Jesus,
en de uitdeelster der goddelijke gaven? *

* Deze leer, waarop de H. Alphonsus telkens terug-
komt, en die zoo glorievol is voor Maria, is door den
Z. Eerw. Pater Dechamps, tegenwoordig kardinaal
aartsbisschop van Mechelen, op eene schitterende,
heldere en bondige wijze uit een gezet in zijn schoon
boek, dat tot titel draagt: *De Nieuwe Eva*. Hoofd-
stuk XII en XIII.

Welk is het gevoelen *der Kerk en van hare Leeraren* over deze vraag ?

I. De H. Kerk doet ons haar gevoelen kennen in hare getijden en hare gebeden.

1° In de getijden der Kerk vindt men de drie volgende plaatsen uit het boek Ecclesiasticus op de Moeder Gods toegepast : *In mij bevindt zich alle genade des wegs en der waarheid.* Er staat : « *alle genade ;* » dus, indien alle genade zich in Maria bevindt, dan zullen wij die nergens anders vinden, hoe wij ook zullen zoeken. Er staat « *des wegs* » omdat het door Maria is, dat ons alle genaden worden uitgedeeld, die wij noodig hebben op onze reis naar het hemelsch vaderland. Er staat nog « *der waarheid* » omdat ons door Maria het licht der waarheid is geschonken. — *In mij bevindt zich alle hoop des levens en der deugd.* Er staat « *alle hoop ;* » derhalve wanneer alle hoop zich bevindt in Maria, dan zullen wij te vergeefs onze blikken elders wenden. Er staat « *des levens ;* » omdat wij door Maria het leven der genade in dit leven, en het leven van glorie in den hemel hopen te ontvangen. Nog staat er « *der deugd ;* » omdat wij door Maria de deugden, en vooral de goddelijke deugden verkrijgen, die de voornaamste deugden der heiligen zijn. — *Ik ben de Moeder der schoone liefde, der vreeze, des geloofs en der heilige hoop.* Zoo Maria in onze zielen niet de liefde voortbrengt, die ons schoon doet zijn in Gods oogen, de vreeze, die het begin is der wijsheid, het geloof, zonder

hetwelk men onmogelijk Gode kan behagen, de heilige hoop, die ons hem als een goed vader doet beschouwen ; als Maria, zeg ik, niet in ons al deze deugden voortbrengt, welker Moeder en bron zij is, dan zullen wij ze nooit bezitten. De H. Bernardus had dus reden uit deze uitdrukkingen het besluit te trekken, dat « volgens de leering der Kerk, Maria is de schatbewaarder van alle genaden en onze middelares bij haar goddelijken Zoon. »

2° Treden wij onverschillig welk heilighdom der katholieke Kerk binnen : hooren wij de gezangen die tot Maria's troon klimmen. O, hoe schoon zijn ze ! hoe treffend ! maar vooral hoe leerrijk en troostvol ! *Behoudenis der zieken. — Toevlucht der zondaren. — Troosteresse der bedrukten. — Hulp der christenen, bid voor ons.* Arme zieken, uwe ziekten zijn zeer zwaar ; te vergeefs hebt gij u gewend tot al diegenen, die u laten deden hopen : wendt u dus tot Maria, zij is de behoudenis der zieken : *Salus infirmorum.* — Zondaars, uwe ziel is overladen met eene menigte boosheden ; de hemel is op u vergramd ; zult gij nog eene toevlucht vinden ? Zeker, in het Hart van Maria : *Refugium peccatorum.* — Bedroefde zielen, een vloed van kwellingen heeft u overstroomd ; wie zal in staat zijn u te troosten ? Het Hart van Maria, uwe Moeder : *Consolatrix afflictorum.* — En Gij, heilige Kerk van God ! welke aanslagen hebt gij niet van uwe vijanden te verduren ? Alles schijnt verloren ; maar gij zult niet

vergaan, omdat uwe hulp is in het Hart van Maria: *Auxilium christianorum*.

II. Wanneer wij nu de heilige Vaders en de kerkleeraars ondervragen; wanneer wij hen vragen: wat is Maria? dan antwoordt ons de H. Joannes Damascenus, dat zij is de *oceaan der genade*; — de H. Ephrem, dat zij *de bron is van alle genaden*. — de H. Bernardinus, dat zij is *de uitdeelster van alle goddelijke gunsten*: — de gelukzalige Albertus de Groote, dat zij *de schatbewaarster is van Jesus-Christus*; — de H. Bernardus, dat zij *de volheid is van alle goed en de eenige grondslag onzer hoop*.

De H. Bonaventura zegt, dat men haar moet noemen *de deur des hemels, omdat niemand den hemel kan ingaan zonder er door Maria inte gaan*. De heilige Antoninus betuigt dat *de genaden zonder Maria's tusschenkomst te willen verkrijgen, gelijk staat met zonder vleugels te willen vliegen*. Hooren wij nog de merkwaardige woorden, welke de H. Germanus Maria toevoegt: « niemand, o allerheiligste Maagd! geraakt tot de kennis van God, tenzij door u. Niemand, o Moedermaagd! ontkomt aan de gevaren van dit leven, tenzij door u. Niemand, ontvangt van God eenige gave, tenzij door u die vol zijt van genaden! » — Waarom? De H. Bernardus zegt het ons: « omdat God in Maria den geheelen prijs onzer verlossing heeft gesteld. » O, goedheid van het Hart van Jesus! aan wie konde het beter de genade onzer zaligheid toevertrouwen dan aan het barmhartig Hart

onzer Moeder? . . O, goedheid! O, goedheid! . . .

TOEPASSING.

Maria gaat, de Wijsheid navolgend, onophoudelijk voorbij, en roept aan het oor van ons hart: *zoo iemand mijne hulp behoeft, hij kome tot mij*. Zij deelt genaden uit aan al degenen, die er verlangen en eischt niets anders, dan dat men zich de moeite geve, ze te vragen. Wanneer wij arm zijn, is het dus onze schuld; zoo wij verloren gaan, kunnen wij het alleen aan onze nalatigheid wijten. Hoe staan wij met het gebed? Hij die bidt, wordt zalig; hij die niet bidt, gaat verloren. Een betrouwvol gebed kan ons zelfs buitengewone tijdelijke gunsten doen verwerven. Voor eenige jaren bad een missionaris geheel alleen in eene kerk. Geplaatst achter een pilaar, kon hij niet door de binnenkomenden opgemerkt worden. Weldra hoort hij de deur opengaan en iemand zuchtende roepen: O, mijn God! heb medelijden met mij en mijn kind! Hij keert zich om en ziet eene vrouw den wijwatersbak naderen, gewijd water nemen, en het over het hoofd van een kind, dat zij op de armen hield, sprenkelen, terwijl zij herhaalde: « O, mijn God, ik bid u, heb medelijden met mij en mijn kind. Daarna nadert zij een altaar waarop zich een beeld der H. Maagd bevond; nauwelijks aangekomen, werpt zij zich op de knieën, en haar kind der verhevene Hemelkoningin aanbied-

dende, roept zij snikkende uit : « O H. Maagd Maria ! gij ziet hier aan uwe voeten eene arme diep bedroefde moeder. He-laa's ! mijn kind, dat ik zoo teêr bemin, sterft ! . . . O, Maria ! ik draag het u op ; aanzie het met goedheid en gewaardig u het te zegenen opdat het geneze». Daarna overlaadt zij het kind met kussen en besproeit het met tranen. « O, gezegende Maagd », herneemt zij, « ja, met vertrouwen werp ik mij aan uwe voeten, ik weet hoe medelijdend gij zijt, gewaardig u dus, smee'k ik u, mijn arm kind te zegenen. . . Ja, ik offer het u uit de volheid mijns harten op ; geef het de gezondheid en het leven weder ! ». . . Het snikken smoorde hare stem ; zij houdt aan met bidden, maar nu in stilte. De zuchten dezer arme moeder werden gehoord en verhoord. Zoude Maria er zich ongevoelig voor hebben kunnen toonen ! (Dict. des Anecd. bl. 626.) Als de Koningin des hemels zoo spoedig het leven van dit kind bewaarde, ter wille der gebeden zijner moeder, met hoe veel grooter spoed zal zij dan niet het leven wedergeven aan eene ziel, voor welke haar Zoon niet heeft geweigerd zijn bloed te storten ? Zeggen wij derhalve dikwijls : o, Maagd Maria ! red mijne arme ziel ! O, zoet Hart van Maria, wees mijn heil !

GEBED.

O gezegende Maagd ! dewijl gij de alge-

meene uitdeelster zijt van alle genaden, die God geeft, zijt gij ook mijne hoop en de hoop van alle menschen. Ik zeg den Heer Jank, dat hij mij het middel heeft doen kennen, hetgeen ik heb aan te wenden, om zijne gunsten te verkrijgen en zalig te worden : Dit middel zijt gij zelve, verhevene Moeder van mijn God ! want ik weet, dat ik tot de zaligheid moet geraken, vooreerst door de verdiensten van Jesus-Christus en Jaarna door uwe tusschenkomst. O, mijne Koningin, gewaardig u medelijdend op mijne ziel neder te zien : beter dan ik, weet gij, hoezeer zij gevuld is met ongeregelde neigingen, kwade gewoonten en bedreven zonden, even zoo vele pestziekten, die haar den eeuwigen dood zullen doen sterven. Gij kunt haar genezen van alle kwalen en rijk maken, o, schatbewaarster van God ! bezoek mij dan gedurende mijn leven, maar vooral bezoek mij in het uur mijns doods, omdat alsdan uwe genaden mij nog noodzakelijker zullen zijn. O, Maria, beveel mij uwen goddelijken Zoon aan ; gij zijt beter dan ik met mijne ellenden en behoeften bekend. Wat kan ik meer zeggen ? heb medelijden met mij ; zoo ongelukkig ben ik en zoo onwetend, dat ik zelfs niet de genaden kan vragen, die mij het noodzakelijkste zijn. Mijne zoete Koningin en teedere Moeder ! verkrijg voor mij van uwen Zoon die genaden, welke gij weet dat voor mijne ziel de nuttigste en de noodzakelijkste zijn. Ik geef mij geheel in uwe handen over en vraag alleen de goddelijke Majesteit, dat

zij mij , door de verdiensten van mijn Verlosser Jesus-Christus de genaden toesta, welke gij haar voor mij vraagt. Vraag dan, o, H. Maagd ! vraag voor mij, wat gij het beste oordeelt. Uwe gebeden worden nooit versmaad ; het zijn de gebeden eener moeder aan een Zoon, die u zoo zeer bemint en er behagen in scheidt alles te doen wat gij vraagt, om u daardoor zoo veel te meer te eeren en u terzelfder tijd de groote liefde, die zij u toedraagt, te betuigen. Ja, mijne Vorstin ! in u stel ik mijn vertrouwen ! aan u is het er aan te denken, dat ik zalig worde. Amen.

VIJF EN TWINTIGSTE DAG.

SCHUILPLAATS VAN MARIA'S HART.

I. *De schuilplaats der zaligheid.*

Even gelijk God in Noe's ark, die menschen en dieren deed ingaan , welke hij voor den zondvloed wilde bewaren, even zoo boezemt hij aan hen, die hij voor de hel wil behoeden eene levendige godsvrucht in tot Maria. Want, HET IS ZEDELIIK ONMOGELIJK, DAT EEN WAAR DIENAAR VAN MARIA VERLOREN GAAT. Deze teedere Moeder schijnt inderdaad ons allen toe te roepen : « Mijne kinderen, zoo gij op uw tocht van den tijd naar de eeuwigheid geen schipbreuk wilt

lijden, komt dan tot mij : ik zal I^e uwe *ark*, IIe uw *loods* en IIIe uwe *ster* zijn. Onder mijne bescherming zult gij niet vergaan. » Wij zullen ons gaan bezighouden met het overwegen dezer vergelijkingen, welke overigens in de taal der Kerkvaders en Leeraars zeer dikwijls voorkomen.

I. De H. Bernardus noemt Maria, « de hemelsche Ark, welke ons van de schipbreuk der vervloeking zal redden, zoo wij er bij tijds invluchten. » Een schip biedt den zeevarenden allen waarborg aan, wanneer het stevig, met mond- en wapenbehoefden gevuld en ondoordringbaar is voor 's vijands slagen. Wanneer de ark van onze zaligheid niet stevig ware, zou dan de H. Bernardus haar noemen « den eenigen grondslag onzer hoop? » Zoude haar de H. Joannes Damascenus toespreken : « Mijne Vorstin ! in u heb ik al mijne hoop gesteld en van u verwacht ik mijne zaligheid ? »

Maar zullen ons in deze ark geene noodzakelijke dingen ontbreken? Neen, want er staat van haar geschreven dat *zij is als een schip, dat zijn brood van verre aanbrengt.* (Prov. 31.) Met deze woorden wordt Maria aangeduid, die der wereld heeft aangebracht Jesus-Christus het *levend Brood, dat uit den hemel is nedergedaald, om ons het eeuwig leven te bezorgen.* (Joan. 6.) Inderdaad, zijn niet zij Maria's ware kinderen, die het meest en met de grootste godsvrucht het Brood des altaars gebruiken?

In deze ark bevinden zich alle soorten

van wapenen. Want *Maria is verschrikkelijk tegen de hel, gelijk een in goede orde gerangschikt leger.* (Cant. 6.) Zij weet op bewonderingswaardige wijze hare macht, hartihartigheid en gebeden aan te wenden, om hare vijanden te verslaan, en hare dienaars, die in hunne bekoringen haar aanroepen, te redden.

Zoolang wij in deze ark blijven, hebben wij niets te vreezen van de aanvallen, die de hel op ons richt. Wie zou ooit aan Maria's Hart de kinderen durven ontrukken, die er in vluchten om aan hunne vijanden te ontkomen? Welke helsche woede, welke hevige drift zal hen kunnen overwinnen, zoo zij hun vertrouwen stellen op de bescherming van Maria, die Gods Moeder en de onze is? Men verhaalt, dat de walvisch, als hij, hetzij in een storm, hetzij door de nabijheid van visschers, zijne jongen in gevaar ziet, den mond opent en hen in zijn lichaam in veiligheid stelt. Evenzoo handelt Maria: Wat doet zij, wanneer zij hare kinderen door de hevigheid der bekoringen aan groote gevaren ziet blootgesteld? Zij verbergt hen alsdan vol liefde in haar eigen Hart, beschermt hen en houdt hiermede niet op, tot zij hen veilig in de haven der zaligheid heeft doen aanlanden.

II. Wij hebben gezegd, dat Maria zoo goed is als loods te willen dienen voor hare trouwe dienaars op hun overtocht van de aarde naar den hemel. En konden wij er wel een vinden, die bekwamer en ons

meer toegeneegen is ? Met de klippen, die ons bedreigen is zij bekend ; onze gevaren doen haar Hart zeer, en meer verlangend is zij om ons den hemel in te leiden dan het een winstgierig koopman is om eene rijke lading de haven in te leiden.

De H. Magdalena van Pazzi zag eens te midden eener zee een scheepje, waarop alle dienaars van Maria gevlucht waren. De H. Maagd zelve nam den dienst van stuurman waar, en geleidde hen veilig in de haven. De heilige begreep uit dit gezicht dat zij, die onder Maria's bescherming leven, te midden der gevaren van deze wereld van de schipbreuk der zonde en verdoemenis bevrijd blijven, omdat zij door haar tot aan de haven van het paradijs geleid worden. Dit ook zingt de H. Kerk : « Heilige Moeder Gods ! allen, die aan de eeuwige vreugde zullen deel hebben , wonen in u en leven onder uwe bescherming. »

Ach ! zoo alle menschen deze goeder-tieren en teedere Koningin beminden en in hunne bekoringen altijd en dadelijk tot haar vluchtten, zou men wel een enkelen er van zien verloren gaan ? ALLEEN HIJ GAAT VERLOREN, DIE NIET TOT MARIA ZIJNE TOEVLUCHT NEEMT. Richardus past op Maria de woorden van Ecclesiasticus toe : *Ik heb gewandeld op de baren der zee. (Eccl. 24.)* En hij laat er hem bijvoegen : « ik ga met mijne dienaars en verlaat hen niet te midden der gevaren, om hen te geleiden en hen voor den afgrond der zonde te behoeden. »

III. Zeer groot zijn de gevaren der zeevarenden, wanneer zij in een donkeren nacht niet meer de poolster kunnen waarnemen; niets dergelijks hebben wij te vreezen; want onze schoone Ster is altijd zichtbaar voor het oog der liefde en van het vertrouwen. Een ieder is het liefelijk gezang bekend, waarin de Kerk aan Maria den naam geeft van Ster der zee; en met reden, zegt de H. Thomas, want gelijk de zeevarenden, door het waarnemen der sterren zich naar de haven richten, zoo ook worden de christenen door middel van de gelukzalige Maagd naar het paradijs geleid. Ook bad de H. Germanus met deze woorden: «O mijne vorstin! in u alleen vind ik de ster, die mij in mijne ballingschap geleidt, mijne kracht in zwakheid, mijn rijkdom in gebrek, het geneesmiddel voor mijne wonden, mijne opbeuring in droefheid, mijne verlossing uit de ketenen en de Loop mijner zaligheid. — O, menschen!» roept op zijne beurt de H. Bernardus uit, «gij weet dat het u hier op aarde meer gebeurt door golven en stormen heên en weêr te worden geslingerd, dan op vasten grond te gaan; zoo gij niet wilt verdrinken, verliest dan nooit deze beschermende ster uit het oog, aanziet de ster der zee, roept Maria aan. Zoo gij gevaar loopt van te zondigen, zoo de bekoringen het u lastig maken, zoo gij twijfel en benauwdheden voelt opkomen, denkt dat Maria u kan helpen en haast u haar bijstand in te roepen. Dat haar machtige naam altijd in uw hart zij, door het

vertrouwen, en op uwe lippen door de getrouwheid in haar aan te roepen. Maria volgende zult gij niet van den weg des heils afwijken. Zoo gij slechts zorg draagt u aan haar aan te bevelen, moet gij nooit wanhopen. Door haar ondersteund, zult gij niet vallen. Door haar beschermd, behoeft gij niet voor uwe zaligheid te vreezen. Door haar geleid zult gij zonder moeite zalig worden. In één woord, zoo Maria uwe bescherming op zich neemt, zult gij zeker in het rijk der gelukzaligen aanlanden.»

TOEPASSING.

Stellen wij ons des morgens bij het ontwaken en des avonds bij het slapen gaan, door drie maal het Wees gegroet te herhalen, onder de bescherming der Heilige Maagd, opdat zij zich gewaardige ons voor doodzonden en een slechten dood te behoeven. Roepen wij, zoodra eene bekoring ons aanvalt, dadelijk Maria's machtige hulp in. Zoo wij, al is het nog zoo weinig, met de bekoring of den bekoorder willen rede-neeren, zullen wij verward geraken in de strikken der zonden en verloren zijn. De Maagd der maagden, toont altijd de uitwerkselen harer macht, wanneer men haar in het oogenblik van gevaar aanroept. In eene hut op de Alpen leefde, verre van de wereld en in 's Heeren vrees een braaf landbouwersgezin. De oorlog tusschen de Franschen en de verbondene Mogendheden brak uit. Eens komt daar een woeste soldaat aan. Hij doet een aanslag op de

deugd van een jong meisje. Haar vader, haar willende verdedigen, wordt doorstoken. Op het gezicht van haar vader, die lag te sterven, en nog meer bevende voor zich zelve, vlucht zij over de bergen. Zij loopt en raakt ter nauwernood met haar voet de scherpe punten der rotsen aan. Verscheidene soldaten vervolgden haar; reeds zijn zij haar nabij!... bereiken haar bijna... Het heldhaftig kind is nu op den top gekomen. Maar helaas! voor haar vertoont zich een verschrikkelijke afgrond. Wat te doen? Vooruitgaan is sterven, teruggaan is zich overleveren in de handen harer schandelijke vervolgers. Alleen de onbevleete Maagd, welke zij zoo dikwijls heeft aangeroepen, kan haar voor allen hoon vrijwaren. Zij heft de oogen op en roept uit: « O, Maria, ik vlucht in uwen schoot, help mij! » en op hetzelfde oogenblik stort zij zich in den afgrond. Op hunne beurt verschrikt, naderen de soldaten de plaats, waar zij zich het hoofd tegen de steenen heeft moeten verbrijzelen; maar, o, wonder! zij zien haar op de knieën liggende, met gevouwen handen, en ten hemel geslagen oogen, als in verrukking en dank brengende aan hare machtige bevrijdster. Op dit gezicht werpen zich ook de soldaten ter aarde, vragen God vergiffenis voor hunne misdaad en keeren daarna geheel bekeerd naar hun kamp weder. Op deze plaats bouwde men eene kluis, waarin de maagd, in het jaar 1829, heilig hare dagen eindigde. Haar graf wordt door vele pel-

grims bezocht. Zij is bekend onder den naam van « *de Heldin der Alpen.* » (Hug. Fr. hist.) Aldus weet Maria hare kinderen, zoo zij niet zich zelve aan het gevaar der gelegenheid blootstellen, in de bekoringen en gevaren te beschermen.

GEBED.

O, Moeder der heilige liefde, ons leven, onze toevlucht en onze hoop! gij weet dat uw Zoon Jesus-Christus niet tevreden met zelf onze voortdurende voorspraak te zijn bij zijn Vader, daarenboven wil, dat gij bij hem zelve uwe tusschenkomst uitoefent om voor ons Gods barmhartigheid te verkrijgen: hij heeft vastgesteld, dat uwe gebeden ons zouden helpen tot onze zaligheid, en zoo veel kracht aan dezelve gegeven, dat zij altijd verhoord worden. Tot u dus, o hoop der ongelukkigen! tot u vervoeg ik mij, ik, ellendig zondaar; ik hoop door de verdiensten van Jesus-Christus en door uwe tusschenkomst mijne zaligheid te bewerken. Dit is mijn vertrouwen en zoo ver gaat het dat, hadde ik mijne eeuwige zaligheid in mijne handen, ik haar nog in de uwe zoude stellen; want meer vertrouwen stel ik in uwe barmhartigheid en uwe bescherming, dan in alle mijne werken. Mijne Moeder en mijne hoop! verlaat mij niet, gelijk ik verdien; aanzie mijne ellenden en dat uw Hart door medelijden bewogen worde; help mij en red mij! Ik beken dat zeer dikwijls mijne zonden de deur hebben gesloten voor het

licht en de hulp, die gij mij van God hebt verkregen; maar uw mededoogen met de ongelukkigen en uwe macht bij God overtreffen het aantal en de boosheid van al mijne ongerechtigheden. Hemel en aarde is het bekend dat hij, dien gij bijstaat, zeker is, niet te zullen verloren gaan; dat alle schepselen mij vergeten, zoo gij, Moeder des Almachtigen! mij slechts niet vergeet. Zeg aan God, dat ik uw dienaar ben; zeg hem, dat gij mijne bescherming op u neemt en ik zal zalig zijn. O, Maria! na Jesus zijt gij mijn eenige hoop.

ZES EN TWINTIGSTE DAG.

SCHUILPLAATS VAN MARIA'S HART.

II. *De schuilplaats voor allen.*

De H. Kerk begroet Maria met den naam van *Moeder van barmhartigheid*. Wat beteekent dat zoo zoete woord barmhartigheid? Het is eene gelukkige samenkoppeling van drie latijnsche woorden « *Miseriæ cordatum.* » Een hart geschonken aan de ellende. De naam « Moeder van barmhartigheid » beteekent dus: eene moeder welker hart toegedaan, toegewijd is aan de ellende harer kinderen om die op te beuren; een hart, hetgeen van teederheid voor hare kinderen klopt, maar vooral voor hen, welker ellenden de grootsté zijn; eene moeder, die er haar leven, haar geluk,

hare eer in stelt de ongelukkigigen te helpen. En in waarheid, zoo Maria de zondaars, die tot haar komen, zelfs de ellendigste, konde terugstooten, de naam « Moeder van barmhartigheid » zoude haar niet toekomen. Waarom? omdat zij *noch Moeder, noch barmhartig* meer zou zijn.

I. Zij zou niet meer Moeder wezen, omdat eenè moeder voor hare kinderen niet ongevoelig wordt, als deze gebreken hebben. Maria is de Moeder van die zondaars, welke zich willen bekeeren, en zij kan zich zelve niet beletten medelijden te gevoelen met de kwalen harer arme kinderen, of liever deze als hare eigene kwalen te gevoelen. Toen de Chananeesche vrouw den Zaligmaker kwam smeeken hare dochter te redden, zeide zij hem: *Ontferm u mijner, Heere, zoon van David! mijne dochter wordt deerlijk geplaagd van een boozen geest.* (Math. 15.) Schijnt het echter niet dat zij, omdat hare dochter leed, had moeten zeggen; Heb medelijden met mijne dochter; in plaats van: heb medelijden met mij? — Geenszins; zij had reden te zeggen; heb medelijden met mij; omdat alle smarten der kinderen, door hunne moeders als hare eigene smarten worden gevoeld. Daarom, zegt Richardus, spreekt Maria juist zoo tot God, wanneer zij hem een zondaar, die hare hulp heeft ingeroepen, aanbeveelt: Heer! schijnt zij dan te zeggen, deze arme ziel, die in staat van zonde is, is mijn kind, ontferm u dus, niet zoo zeer over haar, als over mij, die hare moeder ben.

Het is ook onmogelijk, dat God de zondaars, die tot Maria vluchten en door haar worden aanbevolen, veroordeelt, omdat hij zelf hen als hare kinderen aan hare teederheid aanbeveelt. Ziehier hoe de godvreezende Lanspergeden Heer laat spreken: Ik heb de zondaars aan Maria als hare kinderen aanbevolen; ook wil zij niet, zorgzaam als zij is om hare moederplicht te vervullen, dat een enkele van hen, die haar zijn toevertrouwd, vooral als deze haar aanroepen, verloren ga, en zij beijvert zich naar haar vermogen hen tot mij terug te voeren. » O, wie zal het zeggen, met welke goedheid, met welke barmhartigheid, met welke getrouwheid, met welke liefde Maria ons zoekt zalig te maken, vooral als wij haar ter hulpe roepen ?

Werpen wij ons dus voor deze goede Moeder neder, omhelzen wij hare geheiligde voeten, en verlaten wij haar niet voor zij ons gezegend en tot hare kinderen heeft aangenomen. En wie kan hare moederlijke teederheid betwijfelen ? « Zelfs als zij mij doodde, » zegt de H. Bonaventura, » zoude ik niet ophouden op haar te hopen; vol vertrouwen verlang ik voor haar beeld te sterven, en ik zal zalig zijn. » Eene moeder kan haar kind niet laten verloren gaan.

II. Als Maria ons, ter oorzaak onzer zonden en ellenden, zou verstooten, dan verdient zij niet meer den naam van *barmhartig*, want de ellende is het voorwerp der barmhartigheid. *De gezonden*, zegt

Jesus, hebben geen geneesmeester van noode, maar de zieken. (Luc. 5.)

De H. Basilius zeide hierover, dat God ons Maria heeft gegeven «als een openbaar ziekenhuis, »waarin alle zieken en van hulpmiddelen ontbloote armen kunnen worden opgenomen. Nu vraag ik : wie hebben het grootste recht om opgenomen te worden in ziekenhuizen, die voor alle armen zijn bestemd ? Zijn zij het niet, die de grootste armoedelijden en de zwaarste ziekte hebben ? Hoe ellendiger men zich dus gevoelt, ontbloot van verdiensten en onder de zielskwalen, de zonde namelijk, gedrukt, zoo veel te meer recht heeft men tot Maria te zeggen : «verhevene Vrouwe, gij zijt het toevluchtsoord der arme zieken, verstoot mij niet, omdat ik, armer en zieker dan de anderen, zooveel grooter recht heb om door u te worden aangenomen.

O, gave God dat alle zondaars tot deze zoete Moeder hunne toevlucht namen ! ZIJ ALLEN Zouden zeker VERGIFFENIS BEKOMEN. — « O, Maria ! roept de H. Bonaventura vol bewondering uit, gij ontvangt in uwe moederarmen den zondaar, dien geheel de wereld veracht, en verlaat hem niet voor hij met zijn Rechter is verzoend. » De serafijnsche leeraar zegt ons door deze woorden, dat de mensch in staat van zonde gehaat en teruggestooten wordt door alle wezens ; zelfs de onbezielde wezens, het vuur, de lucht, de aarde zouden hem willen kastijden en op hem de eer huns beleedigden Meesters wreken. Maar zoo

die ongelukkige tot Maria vlucht, zal ook zij hem dan van zich stooten? Voorzeker neen; *zoo hij tot haar komt, om ter zijner verbetering hulp te ontvangen, zal zij hem met moederlijke teederheid omhelzen en niet verlaten, voor zij hem in Gods genade hersteld heeft.*

Deze barmhartige Moeder is geheel goedheid en zachtmoedigheid, niet alleen jegens de rechtvaardigen, maar ook jegens de zondaars en wanhopigen; als deze den bijstand van haar goed Hart inroepen, beijvert zij zich hen te helpen, ontvangt hen en verkrijgt voor hen van haren goddelijken Zoon vergiffenis. Zij kan niemand, hoe onwaardig ook, verachten, *aan niemand weigert zij hare bescherming*; allen vertroost, zij en nauwelijks heeft men haar aangeropen of men is geholpen. Door hare zachtmoedigheid verbindt zij dikwijls die zondaars aan haren dienst, die het verst van God verwijderd zijn; door dit middel maakt zij hen geschikt Gods genade te ontvangen en zich ten laatste der hemelsche glorie waardig te maken. God, deze uitgelezene dochter vormende, heeft haar zulk een medelijdend en voorkomend Hart geschonken, dat niemand door gebrek aan vertrouwen kan aarzelen hare tusschenkomst in te roepen. Onmogelijk is het dus verloren te gaan, wanneer men met ijver en ootmoed deze goddelijke Moeder vereert.

TOEPASSING.

Onmiddelijk na eene fout te hebben be-

gaan moeten wij ons aan Maria's voeten werpen. Zij zal voor ons van haar goddelijken Zoon vergiffenis bekomen. Niet zelden gebeurt het tusschen personen die elkander hartelijk beminnen, dat wanneer de een den anderen beledigt en hem daarna nederig vergiffenis vraagt, hunne vriendschap inniger wordt dan te voren. Zoo zal het vooral zijn tusschen Jesus en ons, als Maria de verzoening bewerkt.

In 1847 predikte Mgr. Truffet, apostolisch vicarius van Senegal, in de kerk van O. L. V. der Overwinning te Parijs. Tegen het einde van zijne rede zeide hij: « mijne Broeders, ik moet aan uwe liefde eene gunst vragen. Er is ergens ter wereld, waar weet ik niet, maar het is zoo, eene ziel, in welker zaligheid ik reeds sinds tien jaren het levendigste belang stel. Het is een arm jongeling, die vroeger door mij werd opgevoed en zich voor het priester-schap bestemde. Hij is te Parijs gekomen om fortuin te zoeken. Reeds acht jaar lang weet ik niet of hij nog leeft. O, als hij naar den weg der ondeugd is afgedwaald, bezweert dan Maria hem als laatste schuilplaats haar allerheiligst Hart te openen. » Zes maanden waren voorbijgegaan toen eens de eerw. De Genettes een jong mensch driftig in zijn biechtstoel ziet treden. « Eerwaarde, zeide hij, ik kom niet om te biechten, maar ik word door het ongeluk vervolgd. » « Mijn vriend », zeide hem de brave priester, « wat verlangt gij van mij? » — « Raad. . . » « Maar zoo ik u nuttig wil

zijn, moet ik uw verdriet kennen. » De ongelukkige verhaalt hem zijn levensloop. « Maar, » hernam nu de biechtvader na hem gehoord te hebben, « ik ken eene geschiedenis die geheel op de uwe gelijkt. Voor eenige maanden is een bisschop in de gebeden van de leden van het Allerheiligst en Onbevlekt Hart van Maria, een jong mensch, zijn vroegeren vriend, komen aanbevelen, van wien hij sinds acht jaren geene tijding had gehad. Die bisschop is Mgr. Truffet. » — « Mgr. Truffet, » herneemt de jongeling verwonderd, « maar dat is mijn vroegere leermeester, mijn vriend, en ik, ondankbare ! heb hem verlaten ! » En de arme zondaar barst in tranen los. Hij vertelt nu hoe hij drie maal op het punt heeft gestaan zich het leven te benemen, maar dat hij na een gebed, hetwelk hij voortdurend had blijven bidden, namelijk het « *Memorare* » te hebben geuit, plotseling door de gedachte aan de hel en de eeuwigheid was getroffen. » Gedurende drie uren, voegde hij er ten laatste bij, dwaalde ik in Parijs rond, aan wanhoop ter prooi, toen ik mij, door welken aandrang weet ik niet, in deze kerk bevond. Als ik mij dus nu, o, mijn Vader ! aan uwe voeten bevind en niet in de hel, waaraan heb ik dat anders te danken dan aan Gods oneindige barmhartigheid en aan de gebeden, die men voor mij tot Maria's Hart heeft gericht ? » — O, gij die deze geschiedenis leert, hoe schuldig gij ook zijn moget, verlies niet den moed, maar ga dadelijk u aan de voeten van Gods Moeder en van een

biechtvader werpen, en het geluk zal met de vergiffenis in uw hart wederkeeren. (Lamb. Hist. de N.-D. des Vict.)

GEBED.

O, H. Maagd ! barmhartige Moeder ! zie hier aan uwe voeten een verrader, die met ondank 'de van God door uwe tusschenkomst verkregen genaden beloonende, God en u heeft verraden. Maar weet, o zoete Koningin ! dat mijne boosheden , wel verre van mijn vertrouwen op u te vermindern, het zelfs vermeederen ; want ik zie dat mijne ellende u nog tot grooter medelijden voor mij stemt. O, Maria ! doe mij kennen wat gij voor mij zijt ; wat gij zijt voor allen die u aanroepen, vol goedheid namelijk en barmhartigheid. Het is mij voldoende dat gij mij aanschouwt en u mijner ontfermt ; zoo uw Hart medelijden met mij gevoelt zal het mij ook beschermen ; en zoo gij mij beschermt, wat heb ik dan te vreezen ? Dan voorzeker zal ik niets vreezen ; ik zal niet mijne zonden vreezen, omdat gij het door mij bedreven kwaad kunt herstellen ; ik vrees den duivel niet omdat gij machtiger zijt dan de hel ; ik vrees zelfs uw tegen mij vergramden Zoon niet, omdat een enkel woord van u voldoende is om hem te stillen. Alleen vrees ik, dat ik door mijne schuld verwaarloos mij in de bekoringen u aan te bevelen en ik zoo doende, verloren ga. Maar heden doe ik u deze belofte : ik ben vastbesloten altijd tot u te vluchten. Help mij in de

vervulling van dit voornemen; zie hier eene goede gelegenheid om uw Hart te vreden te stellen door eenen ellendige, als ik ben, te verkwikken. O, Moeder van God! van u verwacht ik de genade van mijne zonden te beweenen, en de kracht om niet meer te hervallen; als ik ziek ben, kunt gij mij genezen; hebben mijne zonden mij verzwakt, gij kunt mij versterken. Van u, o Maria! hoop ik alles, omdat gij alles kunt bij God. Amen.

ZEVEN EN TWINTIGSTE DAG.

SCHUILPLAATS VAN MARIA'S HART.

III. *De versmadede schuilplaats.*

Wij hebben gezien dat het, volgens de Heiligen onmogelijk is verloren te gaan, wanneer men zich aan de gelukzalige Maagd aanbeveelt en door haar met liefde wordt aanschouwd. Maar zij gaan nog verder en leeren ons, dat ZONDER DE VEREERING VAN MARIA HET ONMOGELIJK IS ZALIG TE WORDEN. Deze stelling moet hen doen beven, die zich weinig aan de vereering der Moeder Gods laten gelegen liggen. Richardus geeft er ons de reden van: « Zij die Maria niet dienen, zullen niet zalig worden, omdat men niet van de hulp dezer verhevene Moeder kan verstoken zijn, zonder tevens die van haar goddelijken Zoon en het geheel hemelsch Hof te missen. »

Vier soorten van christenen gaan verloren, uit gebrek aan godsvrucht tot de Koningin des hemels ; namelijk de *ongodvruchtige*, de *verwaande*, de *verharde* en de *nalatige*.

I. *Ongodvruchtig* noem ik hen, die alle soort van godsvrucht tot onze zoete Vorstin verwerpen. De gelukzalige Albertus de Groote van hen sprekende zeide : « allen die niet uwe dienaars zijn, o, Maria, zullen verloren gaan. » De serafijnsche Leeraar bevestigt eveneens dat zij, « van wie Maria haar aangezicht heeft afgewend, niet zalig zullen worden, en dat er zelfs geene hoop op zaligheid voor hen bestaat. » Langen tijd te voren had reeds de H. Joannes Chrysostomus gezegd : « Geen zondaar kan zalig worden, o, glorievolle Maagd, tenzij door uwe hulp ; uwe barmhartigheid redt een groot aantal, die volgens de wetten der goddelijke gerechtigheid, verdoemd zouden zijn. » In denzelfden zin past de Kerk deze woorden van het boek der Spreuken op Maria toe : *allen die mij niet beminnen, beminnen den eeuwigen dood ; (Prov. 8.)* want, merkt Richardus op, « de zee dezer wereld zal al diegenen verzwelgen, die zich buiten deze ark der zaligheid bevinden. »

II. Wij hebben gezegd, dat het onmogelijk is, dat een dienaar van Maria verloren gaat ; dit geldt echter niet voor hen, die zich op hunne godsvrucht laten voorstaan om met meer vrijheid te kunnen zondigen. Men heeft dus ongelijk ons te berispen als wij Maria's barmhartigheid voor de zon-

daars verheffen, onder voorwendfel, dat deze ongelukkigen er zich op beroepen om vrijer te zondigen; want wij zeggen, dat zulke verwaanden zich door hun vermetel vertrouwen, niet barmhartigheid, maar straf waardig maken.

Hij die dus dingt naar de waardigheid van kind van Maria, moet eerst de zonden verzaken; daarna kan hij hopen gunstig door haar te worden ontvangen. Op deze woorden van het boek der Spreuken, die op Maria toegepast worden: *surrexerunt filii ejus*, merkt Richardus op, dat het woord *surrexerunt* geplaatst is voor het woord *filii*; hetgeen volgens hem aantoonst dat men niet Maria's kind kan worden, zoo men niet voor alles uit de zonden in welke men is gevallen, opstaat. Inderdaad, hij wiens werken tegenstrijdig zijn aan die van Maria, bewijst daadwerkelijk dat hij niet Maria's kind zijn wil; Maria is nederig en hij wil hoovaardig zijn; Maria is zuiver en hij wil onzuiver zijn; Maria is vol liefde en hij wil zijn evennaaste haten! hij bewijst daardoor duidelijk genoeg dat hij niet is en niet zijn wil het kind eener zoo heilige Moeder. — Kinderen van Maria zijn zij, die trachten haar, door de navolging harer deugden, te gelijken.

III. *Verhard* zijn die zondaars, welke, terwijl zij de H. Maagd vereeren, toch niet van leven willen veranderen. O, hoe durft men beweren Maria's kind te zijn, als men niet ophoudt haar door een slecht gedrag te bedroeven? Een zondaar zeide eens tot

haar : « Laat zien dat gij mijne moeder zijt, » maar zij antwoordde hem : « Toon dat gij mijn zoon zijt. » Aan een ander die haar aanriep onder den naam van Moeder van barmhartigheid zeide zij : « Gij allen zondaars, als gij mijne hulp behoeft, noemt mij Moeder van barmhartigheid, en daarna houdt gij niet op van mij eene moeder van smarten te maken. » De H. Geest noemt *door God vervloekt hem, die zijne moeder bedroeft. (Eccl. 3.)*. Volgens Richardus wordt door deze moeder, vooral Maria verstaan : God vervloekt hen, die door hun slecht leven, of liever, door hunne verhardheid het Hart dezer goede Moeder bedroeven.

Ik zeg ; « verhardheid ; » want als een zondaar, hoewel nog niet ontdaan van de banden der zonden *zich nogtans beijvert ze af te schudden en hiervoor Maria's hulp in oeft*, verzuimt deze teedere Moeder niet hem ter hulp te komen en in genade door God te doen aannemen. Als een zondaar zich verhardt kan Maria hem niet beminnen ; maar zoo hij, geketend door eenige drift, die hem in de slavernij der hel houdt, zich toch aan de H. Maagd aanbeveelt, en haar met vertrouwen en volharding bidt hem uit de zonden te verlossen, dan zal deze goede Moeder zonder twijfel hare machtige hand tot hem uitstrekken , hem van zijne ketenen bevrijden en zalig doen worden.

IV. *Nalatig* zijn zij, die de H. Maagd niet aanroepen, wanneer zij het moesten

doen, vooral in de bekoringen en het gevaar van te zondigen. Ongelukkig zijn de zielen, die zich van deze heilzame hulp berooven, door na te laten Maria te eeren, en haar in gevaarlijke bekoringen aan te roepen. Zoo de zon ophield te schijnen, wat zoude er van de wereld worden dan een baaierd van duisternis en eene plaats van afschrik? Laat eene ziel de godsvrucht tot Maria verliezen, en dadelijk zal zij vervuld zijn met die *duisternissen*, waarvan de H. Geest zegt, *dat zij een gunstigen weg aanbieden voor alle wouddieren.* (Ps. 103.) Zoodra eene ziel niet meer door het goddelijk licht wordt bestraald en de nacht in haar heerscht, wordt zij de verzamelplaats van alle zonden en alle duivelen. Dit deed den H. Anselmus zeggen: « Ongelukkig zij die het licht der zon, dat wil zeggen, de godsvrucht tot Maria verachten.

TOEPASSING.

Als onze godsvrucht tot Maria dreigt te verflauwen, denken wij dan aan het gevaar, waaraan ons de lauwheid in haren dienst zoude blootstellen. Dalen wij in den geest in de hel, en denken wij aan de gestrengheid der folteringen. Hoe! wij kunnen hier beneden geene warmte of koude, geen honger of dorst, geene ziekte, geene belediging, geene vervolging lijden, en in de hel zullen wij in een oceaán van vuur gedompeld, onder de voeten der duivelen vertrapt, door Jesus en Maria verlaten worden, en dat niet één dag, niet ééne

maand, niet één jaar, niet duizend jaar, maar eeuwig. . . .

O, hoe goed is God geweest met ons Maria voor Moeder te geven, opdat wij door hare bescherming gemakkelijker tot onze zaligheid geraken. Ook duldt hij niet dat men haar beledige. Dikwijls hebben wij in de laatste jaren hiervan het bewijs gezien. In het jaar 1867 bevond zich te Benevento een revolutionnair die, te midden eener vergadering, de H. Maagd begon te lasteren. De vrouw des huizes waagde het hem te zeggen: « zoo gij den minsten eerbied voor uwe moeder en uwe vrouw hadt, zoudt gij niet aldus over de heiligste der vrouwen spreken. » Toen men hem zeide, dat God dikwijls de beledigingen, Maria aangedaan, straft, antwoordde hij: « ik tart Gods Moeder uit. » Hoe groot was niet den volgenden morgen de schrik zijner vrouw; zij vond hem dood op den vloer uitgestrekt, met een zwart gelaat, de tong vreeselijk opgezwollen en uit den mond hangende. — In het jaar 1862, beledigden vier italiaansche soldaten op gemeene wijze een beeld der H. Maagd te Trapani. Nauwelijks in hunne kamer teruggekeerd, waar zij zich over hunne heiligschennis vroolijk maakten, liet een gedeelte van de zoldering los en verpletterde hen in eens. — In het jaar 1863 ontdekte men op de borst van een overleden dienstplichtige een schapulier. Op dit gezicht ontstak een piemonteesch soldaat in woede, en doorstak met zijn dolk het beeld der H. Maagd,

onder het uiten van godslasteringen. Groot was de schrik der omstanders, toen zij eensklaps dezen goddelooze zagen stilstaan, beven en neêrgeworpen worden.... een aanval van beroerte had hem getroffen. — Een jong student aan de hoogeschool te Padua, begon op een avond vreeselijke lasteringen tegen de H. Maagd uit te braken. Alle omstanders beefden van schrik en gaven hunne verontwaardiging te kennen, vooral echter de huisvrouw, die den jongen booswicht de deur wees. Zijne misdaad bleef niet ongestraft. Toen hij den volgenden morgen niet op het gewoon uur opstond, ging men zijne kamer binnen en vond men hem, zwart als kool, dood in zijn bed liggen. Ongelukkige jongeling! hij was slechts twintig jaar oud. Ziedaar, waar eene opvoeding, die niet op godsdienst gegrond is, henen leidt. (Huguet, *chât. des révol.*)

GEBED.

O Koningin en Moeder van barmhartigheid! Gij, die als men tot u gaat, de genaden met de mildheid eener vorstin en de liefde eener teedere moeder uitdeelt! ik beveel mij u aan, ik, die zoo zeer van deugden ontbloot en met schulden jegens de goddelijke gerechtigheid overladen ben. O, Maria! gij bezit den sleutel van den schat van Gods barmhartigheden; gedenk mijne armoede en verlaat mij niet in eene zoo groote ellende. Jegens een ieder zijt gij zoo mild, gewoon van meer te geven dan men u vraagt; gewaardig u evenzoo

ten mijnen opzichte te handelen. H. Maagd! bescherm mij, ziedaar alles wat ik van u vraag. Zoo gij mij beschermt, hoop ik alles, omdat gij alles vermoogt. O, barmhartige Moeder! ik weet dat gij uw vermaak vindt en er eer in stelt de ellendigsten bij te staan, en dat gij hen, zoo lang zij niet verhard zijn, kunt helpen; ik ben een zondaar, doch niet verhard, ik wil mijn leven veranderen! ach! sta mij bij en red mij! Heden geef ik mij geheel in uwe handen over; zeg mij wat mij te doen staat om aan God te behagen; ik heb den wil het te doen en hoop er door uwen bijstand in te zullen slagen. O, Maria, mijne Moeder, mijn Licht, mijne vertroosting, mijne Toevlucht, mijne Hoop! Amen, amen, amen.

ACHT EN TWINTIGSTE DAG.

GENOEGENS VAN MARIA'S HART.

I. *Onze gebeden.*

Hij die vraagt, ontvangt, heeft Jesus gezegd. En de H. Theresia trekt hieruit zeer juist deze gevolgtrekking « hij die niet vraagt, ontvangt niet. » Welnu, Maria is hierin, gelijk in alles, het evenbeeld van haar goddelijken Zoon. Hoewel vrijgevig jegens hen, die haar aanroepen, laat zij hen, die verzuimen zich aan haar aan te bevelen

aan hunne eigene ellende over. Wilt gij derhalve Maria's gunsten verwerven? gaat dan tot haar, en u zal *zeker* en *spoedig* hulp geworden.

I. *Zekerheid der hulp.* Maria verlangt dat wij haar in alle omstandigheden godvruchtig aanroepen, niet om onze hulde en eerbewijzing, die zoo verre beneden hare verdiensten staan, af te bedelen, maar om daardoor ons vertrouwen en onze godsvrucht te zien toenemen en ons beter te kunnen helpen en troosten. Jesus-Christus wil, dat wij ons tot zijne Moeder wenden. Men bidt God om vele zaken, en verkrijgt ze niet; men vraagt ze aan Maria en wordt verhoord. Welke is hiervan de reden? Is Maria machtiger dan God? Geenszins, maar God wil op deze wijze zijne Moeder eeren. Pater Contenson de woorden verklarende, welke Jesus-Christus van af zijn kruis den H. Joannes toevoegde: « *Zie daar uwe Moeder,* » omschrijft die aldus. « Niemand zal deel hebben aan mijn bloed, tenzij door de tusschenkomst mijner Moeder. Mijne wonden zijn bronnen van genaden, maar men kan deze genaden niet verkrijgen dan door het kanaal van Maria. Joannes, mijn dierbare leerling, naar mate gij haar met kinderlijke liefde bemint, zult gij ook door mij bemind worden. » Zoo dit het geval is, wenden wij ons dan met het grootste vertrouwen tot Maria; herinneren wij ons dit schoone gebed, hetwelk aan den H. Augustinus wordt toegeschreven: « *Ge- denk, o goedertierene Koningin, dat van af*

het begin der wereld, men NOOIT GEHOORD HEEFT, DAT GIJ IEMAND VERLATEN HEBT : vergeef mij dus, zoo ik u durf zeggen, dat ik niet de eerste wil zijn, wien het ongeluk overkomt door u verlaten te worden, na uwe bescherming te hebben ingeroepen.

Nooit heeft men het hooren zeggen! Is dit wel waar? — « Ja, » antwoordt de godvruchtige Lodewijk van Blois, « eer zal men hemel en aarde te zamen zien instorten, dan Maria in gebreke zien blijven hem te helpen, die met eene goede meening haren bijstand inroept en in haar zijne hoop stelt. »

Nooit heeft men het hooren zeggen! — De gelukzalige Eutichius verklaart het ons : « O glorievolle Maagd! Wie heeft ooit uwe bescherming ingeroepen, die machtig genoeg is alle ongelukkigen op te beuren en de meest hopelooze zondaars te redden, en heeft zich door u verlaten gezien? neen, dat is nooit geschied en zal nooit geschieden. »

Nooit heeft men het hooren zeggen! — Het is Paus Innocentius III, die het ons verzekert. « Wie is hij, die ooit deze zoete Vorstin heeft aangeroepen, zonder te zijn verhoord geworden? »

Nooit heeft men het hooren zeggen! — « Ik stem toe, o H. Maagd, » riep de H. Bernardus in eene verhevene uitdaging uit, « ja, ik stem toe, dat hij niet meer over uwe barmhartigheid spreke en ze verheffe, die u in zijne behoeften zoude hebben aangeroepen, en zich herinneren konde door u verlaten

te zijn geweest. » — Maar ik ben zulk een groot zondaar, zal iemand zeggen. — Dit doet er niet toe: vergeet dit niet: *Nooit heeft men het hooren zeggen!* De H. Brigitta hoorde eens Jesus tot Maria zeggen: » Moeder, vraag mij hetgeen ge wilt, nooit zal ik u iets weigeren. Weet, voegde hij er bij, dat ik aan allen, die mij uit liefde tot u barmhartigheid zullen vragen, beloof, hen te verhooren, mits zij goedwillig zijn om zich te beteren. »

II. *Spoed der hulp.* Wij herhalen hier nog eens, dat zoo wij spoediger hulp vinden door eerder tot de Moeder dan tot den Zoon te gaan, dit niet geschiedt, door dat Maria meer macht bezit om ons te redden, dan haar goddelijke Zoon. Wij weten dat Jesus-Christus onze eenige Zaligmaker is, dat hij alleen door zijne verdiensten voor ons de zaligheid heeft verkregen en nog verkrijgt; maar het geschiedt, omdat wij tot Jesus-Christus onzen Verlosser en Rechter, wiens zaak het is de zondaars te straffen, onze toevlucht nemende, gevaar konden loopen niet het noodige vertrouwen, om verhoord te worden, te bezitten; terwijl het schijnt dat ons vertrouwen voller en vaster is, als wij ons tot Maria wenden wier eenig werk het is, als Moeder van barmhartigheid, in onze moeilijkheden te deelen, en als onze Voorspreekster ons te beschermen.

Hebt gij nooit gezien hoe eene moeder *zich haast, loopt, vliegt* om haar kind, dat haar roept, te helpen? Aldus doet Maria.

De H. Bonaventura zegt, dat Ruth een afbeeldsel was der H. Maagd, omdat haar naam beteekent : *die ziet en zich haast*. Zoo ook haast Maria zich, op het gezicht onzer ellende, ons te hulp te komen door hare barmhartigheid. Novarinus voegt hierbij dat Maria, gedrongen door haar verlangen om wel te doen, geen uitstel kan dulden, en dat deze barmhartige Moeder, wel verre van hare genaden karig terug te houden, zoo spoedig mogelijk de schatten harer mildheid aan hare dienaren uitdeelt.

Deze goede Moeder *snelt* hem ter hulpe die haar aanroept ! Richardus deze woorden van het Hooglied uitleggende : *Duo ubera tua, sicut duo hinnuli capreæ* ; zegt, dat Maria even vlug de melk der barmhartigheid geeft aan hen, die ze vragen, als de jonge reebokken vlug zijn in het huppelen ; hij verzekert, dat een enkel « Wees gegroet » voldoende is om die overvloedig te doen vloeien.

Volgens Novarinus stelt zich de gelukzalige Maagd niet te vreden met tot hen, die haar aanroepen, te snellen, maar vliegt zij hun zelfs te hulp ; in de uitoefening harer barmhartigheid, zegt hij, kan zij niet nalaten den Heer na te volgen ; even als God, getrouw aan zijne onfeilbare belofte : *Vraagt en gij zult verkrijgen* ; spoedig ter hulp komt van hem, die zijn bijstand inroept, evenzoo haast zich Maria ons te helpen, zoodra wij haar aanroepen.

Zij heeft een zoo groot verlangen alle

menschen te troosten, voegt Lodewijk van Blois er bij, dat zij, nauwelijks aangeroepen, het gebed, dat men tot haar richt, verhoort en dadelijk ter hulpe toesnelt.

De H. Bonaventura had dus reden Maria te noemen : « het heil van hen, die haar aanroepen, » hierdoor willende te kennen geven dat het, om zalig te worden, voldoende is deze goddelijke Moeder aan te roepen, die altijd bereid is al wie haar bidt te helpen ; want meer begeerig is zij ons hare genaden toe te staan, dan wij om dezelfde te ontvangen.

TOEPASSING.

Onder de eerbewijzingen , die wij aan Maria kunnen brengen, is een der heiligste, gemakkelijkste en heilzaamste , het veelvuldig en vurig aanroepen van haar allerheiligsten Naam. Zoo wij onze Moeder beminnen, dan zal haar naam ons zoet en beminnelijk zijn. Dit was het geval met den gelukzaligen Herman Joseph van de orde der Norbertijnen. Hij had altijd Maria's naam in den mond, en ondervond hierbij de wonderbaarste vertroosting. Als hij alleen was, wierp hij zich ter aarde en herhaalde onophoudelijk : Maria ! Maria ! Maria ! . . . Een zijner broeders, die ook de H. Maagd zeer toegenegen was, vond hem in deze houding en vroeg hem waarmee hij zich bezighield : « Ik pluk, » antwoordde hij, « de heerlijke vruchten van Maria's naam ; als ik dien uitspreek, dan schijnt het mij toe, dat alle bloemen en de uitgelezenste

reukwerken zich rondom mij bevinden om de lucht te balsemen, terwijl eene mij onbekende kracht mijn hart met zuiver hemelsche vreugde vervult. Ik rust hier uit van al mijne werken, ik vergeet alle bitterheid des levens; ik wilde, zoo mogelijk, nooit uit deze houding opstaan, nooit ophouden Maria's heiligen naam te herhalen.» Dikwijls ook zegende hij Maria's heiligen schoot, in welken geheel de grootheid des hemels was opgesloten geweest; hij zegende haar Hart, dat het heiligdom was geweest van de voornaamste geheimen des geloofs; hij zegende hare oogen, die het kindje Jesus hadden aanschouwd, hare handen, die het hadden gebakerd, hare armen, die het hadden gedragen, hare borst, aan welke het had gerust, enz. Gedurende deze zegeningen smolt hij weg in tranen, aanhoudend den zoeten naam van Maria herhalende. « Mijne zoete Jesus, » riep hij uit, « geef mij de genade met mijn mond te loven, met mijn geest te bewonderen, met mijn hart te beminnen, en door mijne daden na te volgen Maria, uwe H. Moeder, en de mijne, die de beste van alle moeders is. » (P. Poiré).

GEBED.

O, Maria, verhevene Moeder van God en mijne Moeder, 't is waar, ik ben niet waardig uwen naam uit te spreken: maar omdat gij mij bemint en mijne zaligheid verlangt, zult gij mij toestaan altijd, hoe onzuiver mijne tong ook zij, dezen zoo

heiligen en machtigen naam aan te roepen, die onze steun in dit leven en ons heil in het uur des doods is. O Maagd, vol zuiverheid en zachtmoedigheid, maak dat uw naam in het vervolg de ademhaling mijner ziel zij; aarzel niet mij te helpen, telkenmale als ik u aanroep; in alle bekoringen, in alle behoeften, die ik in het vervolg zal ondervinden, ben ik besloten niet na te laten tot u te vluchten en altijd te herhalen: Maria! Maria! — Zie, dit, hoop ik, zal ik doen gedurende mijn verder leven en vooral in mijne laatste oogenblikken om daarna eeuwig in het Paradijs uw welbeminden naam te gaan loven. O goedertierene, o goede, o zoete Maagd Maria!

NEGEN EN TWINTIGSTE DAG.

GENOEGENS VAN MARIA'S HART.

Onze eerbewijzing.

Eene slechts uiterlijke vereering is geene ware vereering. Zoo de godsvrucht niet in de ziel zetelt is zij slechts eene schaduw van godsvrucht, somtijds zelfs eene huichelarij. Zij kan echter niet in het hart zetelen zonder zich uitwendig te vertoon. Wij hebben geen goeden dunk van de godsvrucht van iemand, die zegt: ik voor mij, hecht weinig waarde aan al die uitwendige oefeningen; ik dien God in den

geest. Neen, wij gelooven niet dat deze God in den geest dient. Wanneer een boom sap inhoudt, dan ziet men dit aan zijne bladen, bloemen en vruchten. De godsvrucht is in zijn wezen werkdadig. * Zoo ook moet het gesteld zijn met onze godsvrucht tot het Hart van Maria. Zij moet zijn in- en uitwendig. Daardoor zal zij heilig en geregeld zijn.

I. 'S Hemels Koningin is zoo edelmoedig en erkentelijk dat zij de minste hulde harer dienaren met groote genaden beloont. Hiervoor zijn echter twee dingen noodzakelijk.

Ten eerste : dat wij haar onze hulde brengen met een hart dat vrij is van zonden. Het is, gelijk wij vroeger gezegd hebben, zedelijk onmogelijk, dat een dienaar van Maria verloren ga, maar onder dien verstande dat hij zonder zonde leeft, of ten minste *het verlangen koestert van zich te beteren*. Zoo iemand integendeel in de zonde zou willen volharden, *in de hoop* dat de H. Maagd hem zal zalig doen worden, zoude hij zich door eigen schuld harer bescherming onwaardig maken.

De tweede voorwaarde is dat wij in de vereering der Moeder Gods volharden, want *de volharding alleen verdient bekroond te worden*. Thomas van Kempen had, nog jong zijnde, de gewoonte, dagelijks eenige gebeden tot Maria te richten. Eens gebeurde het dat hij ze vergat, ver-

* Zie de « *Nieuwe Eva*, » hoofdst. 27.

volgens liet hij ze een week achter en eindelijk geheel. Eens zag hij des nachts in een droom Maria al zijne kameraden den een na den anderen omhelzen; doch bij hem aankomen zeide zij: «wat verlangt ge, gij, die uwe godvruchtige oefeningen hebt nagelaten? ga heen, gij zijt mijne omhelzing onwaardig.» Thomas ontwaakte daarop gansch verschrikt en hervatte zijne gewone gebeden. Ook verdient de groote les, welke de gelukzalige Berchmans stervende aan zijne medebroeders gaf, wel in het geheugen te worden geprent; deze hadden hem verzocht om hun, voor hij hen verliet, te zeggen, welke hulde zij de allerheiligste Maagd moesten aanbieden om haar zoo veel mogelijk te behagen en hare bescherming te bekomen; hij antwoordde: «het minste is voldoende, mits men er in volharde.»

II. Kinderen van Maria, wilt gij hare bescherming waardig worden?

1^e Bidt dan dagelijks het *rozenhoedje*. Knielt 's morgens en 's avonds vóór uw bed neder, en bidt drie maal het «Wees gegroet» om de genade van de zonde te vluchten. Gaat ook, zoo dikwijls ge kunt, een beeld van Maria of eene haar toegewijde kerk bezoeken. «Dit,» zegt de H. Joannes Damascenus, «zijn in waarheid toevluchtsoorden, waar men het middel vindt om te ontsnappen aan de bekoringen en kastijdingen, die wij door onze overtredingen hebben verdiend.» Wanneer de heilige keizer Henricus eene stad binnen kwam, was zijn

eerste werk eene aan de H. Maagd toegewijde kerk te bezoeken. Pater Thomas Sanchez keerde gewoonlijk niet in huis terug, dan na Maria, in eene harer kerken te hebben bezocht.

2° Gaat elken zaterdag, omdat die dag vooral aan Maria is toegewijd, eene mis ter harer eer bijwonen. Het H. Offer der Mis moet ongetwijfeld alleen aan God worden opgedragen, aan wien men voornamelijk offert om zijne opperste heerschappij te erkennen; maar dit neemt niet weg, zegt het Concilie van Trente, dat men het hem terzelfder tijd kan opdragen om hem te bedanken voor zijne aan de H. Maagd en de Heiligen verleende genaden, om te verkrijgen dat zij, die men zoo ook gedenkt, zich gewaardigen hun invloed ten onzen behoeve aan te wenden; zoo doende *dient het H. Offer tot hurre eer en tot onze zaligheid*, gelijk dit in de gebeden der H. Mis gezegd wordt. Zulk een offerande der Mis, gedaan met het oogmerk om de Allerheiligste Drievuldigheid te bedanken voor de aan Maria verleende genaden, is buitengewoon aangenaam aan Maria's Hart.

3° Nadert, ter vereering van het Hart van Jesus, den eersten vrijdag van elke maand tot de H. Tafel, en verheugt u alsdan met de gedachte, dat gij daardoor aan zijne Moeder troost geeft. Pater Segneri zeide, dat men Maria niet beter kan vereeren dan door nauw met Jesus zich te vereenigen. Zelve heeft zij, gelijk Pater Crasset verhaalt, aan eene godvreezende ziel geopenbaard, dat

men haar niets beters kan opdragen dan de H. Communie, omdat Jesus-Christus daardoor in de zielen de vruchten van zijn lijden inoogst. Ook schijnt het, dat de gelukzalige Maagd niets meer van hare dienaren verlangt dan de H. Communie, gelijk blijkt uit de uitnoodiging welke zij hun doet: « *Komt, eet het brood, hetgeen ik u aanbied, en drinkt den wijn, dien ik u heb bereid.* » (Prov. 9.)

4^e Bereidt u door eene novene voor tot elk voornaam feest van Maria. De dienaren dezer groote Koningin zijn vol oplettenheid en ijver om deze novenen te houden; en van haren kant toont zij alsdan eene groote teederheid voor hen, door hun talloze genaden en bijzondere gunsten toe te staan. De hulde, welke de dierbaarste is aan haar Hart, is de navolging harer deugden. Men zal dus wel doen, bij iedere novene, te trachten eene of andere bijzondere deugd van Maria na te volgen, vooral die, welke het meeste bij het geheim, dat men gaat vieren, past; bij voorbeeld, bij het feest der onbevleete Ontvangenis, de zuiverheid; bij hare Geboorte, een ijverig leven beginnen; bij de opdracht in den tempel, het ten offer brengen van een voorwerp, waaraan men zich gehecht gevoelt; bij Maria-Boodschap, de nederigheid; bij het Bezoek aan Elisabeth, de naastenliefde; bij de Zuivering, de gehoorzaamheid aan onze oversten; bij de Hemelvaart, de onthechting van alles met de meening om zich tot den dood voor te

bereiden ; voor het feest van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand, het vertrouwen in hare bescherming ; voor het feest van Maria's allerheiligst Hart , den geest des gebeds. Op deze wijze zullen de novenen veel nut stichten.

5° Leggen wij ons zelve van tijd tot tijd, bij voorbeeld des zaterdags of ten minste den dag vóór het een of ander feest van Maria, eenig vasten of versterving op.

6° Geven wij dikwijls eene aalmoes ter liefde van de H. Maagd, of laat ons eenig ander liefdewerk verrichten, bij voorbeeld, zieken bezoeken, enz. De werken van barmhartigheid zijn zeer aangenaam aan het Hart dezer Moeder van Barmhartigheid.

7° Laat ons altijd de Medaille of het H. Schapulier dragen. Omstreeks het jaar 1251 verscheen de H. Maagd aan den engelschman Simon Stock, en hem het Schapulier overhandigende, zeide zij dat diegenen , welke het tot aan hun dood getrouw zouden dragen, de eeuwige verdoemenis zouden ontgaan.

TOEPASSING.

Onderzoeken wij dikwijls ons geweten over den inhoud dezer overweging. Zij bevat die oefeningen welke aan de Allerh. Maagd de aangenaamste en voor ons zelve de nuttigste zijn ; oefeningen, zeer geschikt om ons tot den hoogsten trap van volmaaktheid op te voeren ; want door aldus Maria te eeren, hebben de Heiligen zoo vele

genaden ontvangen, die tot hunne heiliging zoo dienstig zijn geweest. De Koningin des hemels liet eens aan de gelukzalige Margaretha Maria het Hart van Jesus zien, onder de gedaante van eene fontein, welker wateren zich in het hart van al hare vrienden verspreidden. Jesus zelf vormde het hart van zuster Margaretha naar dat zijner H. Moeder. Onder anderen schreef hij haar drie oefeningen voor, die haar altijd meer gelijkvormig aan de H. Maagd moesten doen worden. De eerste dier oefeningen bestond in het bijwonen der H. Mis, met dezelfde gevoelens, welke Gods Moeder bezielde, toen zij op Calvarië aan den voet des kruises stond, en aan haar hemelschen Vader het leven van haar welbeminden Zoon ter bekeering der zondaars opofferde. De tweede oefening bestond in het ontvangender H. Communie met de nederigheid, blijdschap, dankzegging en liefde, waarmede Maria haar goddelijken Zoon ontving. De derde oefening eindelijk bestond in het bidden, maar met die ingetogenheid en dien ijver, waarmede Maria als kind bad, toen hare ouders haar naar den tempel leidden en den Heer opdroegen. Margaretha volbracht getrouw deze drie oefeningen en bereikte hierdoor een verheven graad van volmaaktheid. (Cornet, Litan. de la S. V. bl. 195.) Laat ook ons standvastig bovengenoemde oefeningen volbrengen; de gewoonte zal ons dezelve gemakkelijk maken, en in ons stervensuur zullen wij ons gelukkig voelen door derzelve naleving.

GEBED.

O, Moeder van mijn God en mijne opperste Meesteres ! verwaardig u, bid ik u, van den glorieijken troon, waarop gij zetelt, uwe bliken naar mij, arm zondaar, te slaan. God heeft u, tot hulp der armen, zeer rijk gemaakt; hij heeft u als Koningin van barmhartigheid aangesteld, om ons in staat te stellen, de ongelukkigen op te beuren, zie mij dus aan en verlaat mij niet, voor gij mij van een zondaar tot een heilige hebt gemaakt. Ik erken niets waardig te zijn, of liever, ter oorzake mijner ondankbaarheid te verdienen, dat mij alle genaden, die ik van God door uw toedoen heb ontvangen, werden ontnomen; maar gij, die eene Koningin van barmhartigheid zijt, gij zoekt geene verdiensten, maar slechts ongelukkigen om hen te helpen. En wie is armer en ongelukkiger dan ik? O, glorieijke Maagd! ik weet dat gij's wereldds Koningin, en dus mijne Koningin zijt; ik wil mij aan uwen dienst op geheel bijzondere wijze verbinden, zoodanig, dat gij over mij naar uw goeddunken beschikt. Neem mijne bestiering op u, o Koningin! en laat mij niet aan mij zelve over, beveel mij, gebruik mij waarvoor ge wilt, en zelfs, straf mij, als ik u niet gehoorzaam. O, hoe heilzaam zullen mij de bestraffingen zijn, die van uwe hand komen! meer waarde heeft voor mij het geluk van uw dienaar, dan wel de meester van geheel de aarde te zijn. Sta toe, o, Maria! dat ik u toebehoore; neem mij

als den uwe aan, en denker aan mij als uw eigendom te redden; heb ik u al in het verleden slecht gediend, door zoo vele gelegenheden te laten voorbijgaan, die ik tot uwe eer had kunnen besteden, in het vervolg wil ik mij aansluiten bij uwe toegeneenste en getrouwste dienaren. Neen, van af dezen dag wil ik niet dat iemand u, o mijne beminnelijke Koningin! meer be- minne dan ik; dit beloof ik u, en dit hoop ik ook met uwe hulp te volvoeren. Amen.

DE RTIGSTE DAG.

GENOEGENS VAN MARIA'S HART.

III. *Onze liefde.*

Is het noodig een christen te zeggen dat hij aan Maria's Hart liefde is verschuldigd? Die liefde wordt hem onder zoovele opzichten geboden. Zoo schoonheid ons bekoort, Maria's Hart is gansch rein en onbevlekt; behaagt ons de deugd, haar Hart is het volmaaktste na dat van Jesus; achten wij de goddelijke gaven, haar Hart is de oceaan der genaden; voelen wij ons aange- trokken door grootheid, het is het Hart van de Moeder van God zelven; zijn wij ge- v oelig voor weldaden, dat Hart heeft ons door zijne zoete barmhartigheid aan de hel onttrokken; zoo wij eindelijk teeder de moeder lief hebben, die ons het leven des lichaams heeft geschonken, aan Maria's

Hart danken wij het leven der ziel, Gods genade, de hoop op het eeuwig leven. Op deze en zoo vele andere gronden zijn wij haar ons hart verschuldigd. Maar hoe zal onze liefde zich uiten? door onzen ijver: wij zullen de Apostelen van Maria worden. Zoo ge mij bemint, schijnt ons onze Moeder toe te roepen, win dan voor mij harten. Spreken wij nu over de *bewegredenen* tot dezen ijver, en de *belooning* die denzelven wacht.

I. Hoe machtig zijn de *bewegredenen* die ons aansporen de H. Maagd te doen kennen en beminnen! 1^e zij verdient het; 2^e de liefde stelt het ons tot wet; 3^e de broederlijke liefde verplicht er ons toe.

1^e Ja, Maria verdient het. De abt Francon zegt « dat Maria's lof eene bron is die, zich verwijdt, naarmate zij gevuld wordt, en zich vult naarmate zij wijder wordt. » Dit betekent, dat deze gelukzalige Maagd zoo groot en zoo verheven is, dat, welken lof men haar ook brenge, er altijd te geven overblijft. De H. Augustinus zegt, dat « de tongen van alle menschen, zelfs zoo al hunne ledematen in tongen werden veranderd, haar niet naar verdiensten zouden kunnen loven. »

2^e Daarenboven vereischt ook zulks ons hart; want men is van nature geneigd dikwijls en met ophef te spreken over personen, die men bemint, om zoo doende het voorwerp zijner genegenheid door anderen geacht en geprezen te zien. Wel zwak kan men dus de liefde achten van hen, die, hoewel zich er op beroemende Maria te

beminnen, er zelden aan denken om over haar te spreken en haar door anderen te doen beminnen. Niet alzoo gedragen zich zij, die waarlijk deze zoo beminnelijke Koningin lief hebben; zij zouden ten allen plaatse en door geheel de wereld haar lof willen verkondigen, en haar bemind willen zien; zoo ook trachten zij, zoo dikwijls zij kunnen, aan alle harten de gelukkige liefdevlammen mede te deelen, door welke zij zelve zich tot hunne welbemimde Moeder ontstoken gevoelen.

3^e Wat het heil der zielen betreft, zegt ons de H. Anselmus dat « dewijl Maria's schoot de weg is langs welken Gods Zoon het heil der zondaars is komen brengen, de lof van Maria er ook noodzakelijkerwijze toe moet leiden om de zondaars te doen bekeeren en zaligte maken. » Als het overigens waar is, dat alle genaden ons alleenlijk door Maria's handen toekomen, en allen, die zalig worden, dit aan de tusschenkomst dezer goddelijke Moeder te danken hebben, dan kan men er de noodzakelijke gevolgtrekking uit maken, dat de zaligheid van alle menschen afhangt van hen, die de barmhartigheid van Maria's Hart en het vertrouwen, dat men in hare tusschenkomst moet hebben, verkondigen.

II. Groot zal de *beloening* zijn van Maria's Apostelen. Niet alleen zullen zij zalig worden, maar nog daarenboven, om het deel dat zij aan de zaligheid van vele anderen hebben, eene bijzondere glorie

genieten. Volgens den H. Bonaventura kunnen zij, die zich bezig houden met het verkondigen der heerlijkheden van Maria, van het Paradijs verzekerd zijn; dit bevestigt Richardus, als hij zegt dat « de Koningin der Engelen te eeren hetzelfde is als het eeuwige leven verwerven; want, voegt hij er bij, deze dankbare Vrouwe zal niet nalaten in het andere leven hen te verheerlijken, die in dit leven haar hebben doen verheerlijken. » Maar, hetgeen ons boven alles moet bemoedigen is de schoone belofte, die Maria zelve doet aan hen, die haar eeren, en vooral aan hen, die door hun gesprek en voorbeeld er toe medewerken om haar ook door anderen te doen kennen en eeren. *Mijne dienaren, zegt zij, zullen niet zondigen; mijne Apostelen zullen het eeuwige leven hebben. (Eccl. 24.)* De H. Bonaventura, die groote dienaar van Maria, wekte zijn ijver op, door tot zich zelve te zeggen: « Verheug u, mijne ziel! spring op van blijdschap om deze barmhartige Koningin, want weldaden zonder tal zijn weggelegd voor hen, die haar verheerlijken. » De godvruchtige Thomas van Kempen stelt ons Maria voor, aan haar goddelijken Zoon hen aanbiedende, die haar lof verkondigen, en laat haar aldus spreken: « Mijn Zoon, ontferm u over eene ziel, die mij bemind en verheerlijkt heeft. »

De gelukzalige bisschop Heming, had de gewoonte aangenomen, zoo dikwijls hij slechts konde, over Maria te spreken. Het Hart der H. Maagd was er niet ongevoelig

voor. Eens verscheen zij aan de H. Brigitta en sprak haar aldus aan: «zeg aan dezen bisschop, die de gewoonte heeft mijn lof te verkondigen, dat ik hem tot Moeder wil dienen, dat ik zijne ziel aan God zal aanbevelen, en hij een goeden dood zal sterven.» Inderdaad, hij stierf heilig, biddende en in hemelschen vrede.

TOEPASSING.

Maken wij het voornemen om, zoo veel in ons is, de vereering van het Allerheiligst en Onbevlekt Hart van Maria te bevorderen. Wij kunnen ons Apostolaat op duizenderlei wijze uitoefenen, bij voorbeeld, door te spreken over hare barmhartigheid, door hare wonderwerken te verkondigen, door boeken, beelden, medailjes, schapuliers uit te deelen, enz. Op dusdanige wijze, heeft de eerv. Pater Januarius-Maria Sarnelli* van de Congregatie des Allerheiligsten Verlossers, aan zijne heiliging gearbeid. Hij had eene bijzondere godsvrucht tot de Onbevleete Ontvangenis. Als een ijverig Apostel deelde hij zonder ophouden overal de beeltenis van Maria, rozenkransen en schapuliers uit. Te dien einde besteedde hij den tijd van uitspanning, na het middagen avondmaal, met het vervaardigen van rozenkransen, en het knippen van prentjes en schapuliers. Des avonds, voor hij zich te bed legde, omwond hij zijn arm met zijn rozenkrans om des nachts aan zijne

* De inleiding tot zijne zaligverklaring werd door O. H. V. Pius IX den 3^{en} December 1874 geteekend.

beminnelijke Koningin te denken. Aan een zijner vrienden vertelde hij in vertrouwen, dat hij zich in zijne grootste moeielijkheden en in zijn strijd tegen de hel, zonderling versterkt gevoelde, als hij zijn rozenkrans in de hand hield. Zeer begeerig was hij te prediken over de heerlijkheden der Moeder Gods. In al zijne preeken kwam zijne geliefkoosde godsvrucht boven. Weinig vruchten verwachtte hij van eene preek, waarin Maria's naam niet voorkwam. Gedurende zijne laatste ziekte hield hij niet op de beeltenis zijner welbeminte Moeder te kussen. Toen hij zijn doodstrijd voorzegde, bad hij den broeder, die hem bediende, toch niet te vergeten hem den rozenkrans te laten bidden, « want, » zeide hij, « ik wil onder het bidden er van sterven. » Aldus eindigde deze waardige Apostel der Onbevleete Ontvangenis, den 30sten Juni 1744, zijn leven. *

GEBED.

O, Koningin des Hemels! Moeder der heilige liefde! dewijl gij het beminnelijkste, het meest beminnende en het meest beminte onder alle schepselen zijt, gewaardig u te willen bemind worden door den ellendigsten zondaar der wereld, maar die, zich door uwe voorspraak van de hel bevrijd en met weldaden overladen ziende, van liefde tot u ontbrand is. Zoo het

* Deze lofrede is getrokken uit zijn leven, hetwelk door den H. Alphonsus zelve geschreven is.

mogelijk ware, wenschte ik aan alle menschen, die u niet kennen, te doen begrijpen, hoe zeer gij waardig zijt bemind te worden, om allen over te halen u te beminnen en te eeren; zelfs wenschte ik uit liefde tot u te sterven, onder het verdedigen uwer Maagdelijkheid, uwer waardigheid van Moeder Gods, uwer onbevleete Ontvangenis en glorievolle voorrechten. O, geliefde Moeder, neem deze uitdrukking mijner gevoelens aan en duld niet dat een uwer dienaren de vijand worde van God, dien gij zoo zeer bemint. Helaas! dat was ik eertijds, toen ik mijn goddelijken Meester beleedigde. Maar toen, o, Maria! beminde ik u niet en was het mij onverschillig door u bemind te worden; — nu, integendeel, verlang ik, na Gods genade, niets zoo zeer dan u te beminnen en door u bemind te worden. Mijne vroeger bedreven zonden beletten mij niet deze gunst te hopen; want ik weet, dat gij niet versmaadt de zondaars lief te hebben, die u beminnen, en dat gij u nooit in liefde laat overtreffen. O, beminnelijke Koningin! ik wil u in den hemel gaan beminnen; daar, aan uwe voeten neêrgeknielt, zal ik beter bevatten, hoe beminnelijk gij zijt, en hoeveel gij tot mijne zaligheid hebt bijgedragen; aldus zal ik u met grooter liefde beminnen, en ik zal u eeuwig beminnen zonder vrees van ooit te zullen ophouden u te beminnen. O, Maria, vol vertrouwen hoop ik door uwe hulp zalig te worden.

EEN EN DERTIGSTE DAG.

BELOONING VAN MARIA'S KINDEREN.

De Voorbeschikking.

Voor eene ziel, die God bemint, is er in dit leven niets pijnlijker dan de onzekerheid of zij eens tot Gods aanschijn zal worden toegelaten; de hoop daarentegen van hem eeuwig te zullen bezitten is voor haar het zoetste, het eenigst genot. Welnu, het is waar, dat wij zonder eene bijzondere openbaring hier beneden geene volstrekte zekerheid omtrent onze zaligheid kunnen bezitten; echter bestaan er teekenen, die ons omtrent dit gewichtig punt kunnen gerust stellen, en ons eene zedelijke zekerheid verschaffen. Onder deze kostbare teekenen, moeten wij op de eerste plaats de godsvrucht tot de H. Maagd stellen. Wij durven zeggen 1° dat deze godsvrucht een zeker onderpand des hemels is; 2° dat zij den weg er toe eilent; 3° dat zij de kroon der uitverkorenen versiert.

I. KINDEREN VAN MARIA, KINDEREN DES HEMELS! Zoodanig is het gevoelen van alle Heiligen. Dikwijls, waarde lezer, zult ge u misschien angstvallig afvragen: ben ik ingeschreven in het boek des levens? Ik antwoord u: onderzoek of gij een waar dienaar van Maria zijt. Zoo gij u zelve die

troostende getuigenis kunt geven, zij dan gerust, dan zult gij ook van het getal der uitverkorenen zijn. Want, volgens den H. Joannes Damascenus verleent God de godsvrucht tot zijne H. Moeder alleen aan hen, welke hij besloten heeft zalig te maken. Dit schijnt overeen te stemmen met hetgeen geschreven is in het boek der Openbaring van den H. Joannes: « *Ik zal op hem (die overwint) den naam der stad van mijnen God schrijven.* » (Ap. 3.) Wie is die stad Gods, tenzij Maria, van welke geschreven is: *Van u, o Stad Gods, ! verkondigt men zeer glorievolle dingen?* (Ps. 86.) « Gelukkig dan, » roept de H. Bonaventura uit, « gelukkig zij, die Maria's gunst verwerven ! zij zullen door de bewoners van het hemelsch Jerusalem als hunne medeburgers herkend worden ; en al wie het kleed dezer goedertierene Vorstin zal dragen, zal in het Boek des Levens worden ingeschreven. »

Dionisius de Karthuizer vraagt : « Wie is hij die zalig wordt, en in den hemel zal heerschen ? » Hij antwoordt: « zeker zullen zalig worden en heerschen zij, voor wie de Koningin der barmhartigheid hare gebeden aan God opdraagt. » Zelve verzekert dit Maria, als zij zegt : *De koningen heerschen door mij.* (Prov. 8.) Als uitwikkelsel mijner tusschenkomst heerschen de zielen eerst gedurende haar aardsch sterfelijk leven, door over hare driften te gebieden, en daarna heerschen zij eeuwig in den hemel, alwaar, zegt de H. August-

tinus, alle inwoners koningen zijn. In één woord, Maria is de meesteres des hemels; zij beveelt er gelijk zij wil: *Ik oefen*, zegt zij, *mijne macht in Jerusalem uit.* (Eccl. 24.) Hoe zou zij niet Koningin zijn, daar, waar haar Zoon Koning is? De H. Antoninus verzekert, dat deze goddelijke Moeder, door de macht harer gebeden en harer hulp ons, zoo wij geen beletsel stellen, onfeilbaar het geluk der uitverkorenen bezorgt. Zelfs voegt hij er bij, dat Maria's beschermeling *noodzakelijkerwijze* zalig wordt.

O, hoe vele gelukzaligen, die nu in den hemel zijn, zouden er niet zijn, zoo niet Maria er hen door hare machtige tusschenkomst hadde binnengeleid! Zij kan in alle waarheid zeggen: *Ik heb in de hemelen evenzoo vele eeuwige lichten laten schitteren als ik dienaren tel.* (Eccl. 24.) « Luistert dan, o volken, die den hemel verlangt! » roept de H. Bonaventura uit, « dient, cert Maria, en gij zult zeker het eeuwig leven verkrijgen. »

II. KINDEREN VAN MARIA, KINDEREN DES HEMELS! O! hoe gemakkelijk heeft deze teedere Moeder, voor ons den weg des hemels gemaakt! Om ons dit beter te doen begrijpen, gebruiken de H. Vaders de tastbaarste gelijkenissen. De H. Anastasius de Sinaïter zegt ons, dat God haar met genade heeft vervuld, opdat zij voor ons zoude zijn de weg der zaligheid, en de trap naar het hemelsch vaderland. De monnik Jacobus zegt, dat God de H. Maagd heeft gemaakt

tot eene Brug der zaligheid, met welke behulp wij gemakkelijk de woelige zee dezer wereld zullen oversteken, om in de gelukkige haven der eeuwigheid aan te landen. De H. Fulgentius geeft haar den naam van Ladder des hemels, omdat door haar God op aarde is nedergedaald en de menschen tot den hemel moeten opklimmen. De H. Bernardus noemt haar den edelen Wagen, welke hare brave dienaars naar het paradijs voert. De godvruchtige Lodewijk van Blois geeft haar de sleutels van het koninkrijk des hemels in handen. De H. Ephrem zegt zelfs, dat zij het is, die de poorten van het hemelsch Jerusalem opent. De H. Kerk eindelijk eert haar in hare gezangen als de gelukkige Deur des hemels. Hadden wij dus geene reden te zeggen, dat het beminnend Hart van Maria ons den weg des hemels gemakkelijk maakt? Het volgende voorval dient tot bevestiging van het voorgaande. Eens zag de Franciscaner broeder Leo eene roode ladder, waarop Jesus-Christus, en eene witte ladder, waarop Maria stond. Velen wilden op de roode ladder klimmen, maar vielen, na eenige sporten te zijn opgeklommen; zij begonnen op nieuw, en vielen weder. Alsdan noodigde de H. Franciscus hen uit, langs de witte ladder te klimmen, en langs deze bereikten zij gelukkig hun doel, want de H. Maagd reikte hun de hand toe, en zoo traden zij zonder hindernis den hemel binnen. O, goedheid van het Hart onzer Moeder!

III. KINDEREN VAN MARIA, KINDEREN DES

HEMELS! Ja, kinderen des Hemels! en van welken Hemel? O, hoe schoon zal de glorie zijn, die geschonken wordt aan de trouwe dienaren dezer groote Vorstin! Zoo edelmoedig is zij, dat onze geringste hulde met eene overgrootte glorie door haar wordt beloond. Pater Nieremberg zegt, dat Maria's dienaren niet alleen op aarde bevoorrecht en meer begunstigd zijn, maar dat zij vooral IN DEN HEMEL OP EENE BIJZONDERE WIJZE ZULLEN GEËERD WORDEN. Hij voegt er bij, *dat zij in het verblijf der glorie, versierselen zullen dragen, uitstekend in glans en rijkdom, waaraan men hen zal kennen als de vertrouwden dezer verhevene Koningin, en als de leden harer hofhouding*, volgens hetgeen wij lezen in het Boek der Spreuken: *allen die tot mijn huis behooren, ontvangen eene dubbele kleeding.* (Prov. 3.) Ook Richardus verzekert ons, dat de veelvuldige aanroeping van den zoo heiligen en zoeten naam van Maria, ons eene overvloedige genade in dit, en een verheven graad van glorie in het ander leven doet verwerven.

Gelukzalig dus zij, die deze teedere Moeder beminnen en dienen! Nooit laat zij zich door hare godvruchtige dienaren in liefde overwinnen. In navolging van Jesus-Christus, dien zoo beminnenden Verlosser, geeft zij een dubbel loon door hare gunsten en weldaden voor de liefde, welke men haar toedraagt.

TOEPASSING.

De vereering van Maria moet in alle harten heerschen, niet alleen gedurende de maand van Maria, maar ten allen tijde. Om die te onderhouden en zelfs te doen aangroeien, moeten wij het voornemen maken de overweging te houden, welke in dit boek voor elk feest en voor elken zaterdag van het jaar is aangewezen. Toen de Eerw. Heer Peijthieu nog jong priester was, werd hij in het heiligdom van O. L. V. van Laus, op wonderdadige wijze van de longtering genezen. Later ging hij zich daar vestigen en zijn leven aan de Koningin des hemels toewijden. Hij bracht zijn leven door in de beoefening van alle deugden en was getuige van ontelbare bekeeringen, waaraan hij het geluk had te werken. Zijne plaats was in den biechtstoel, waarin hij dikwijls den nacht doorbracht. Soms bezweek hij onder de vermoeienis; alsdan versterkte hem de H. Maagd. Eens, terwijl hij des nachts aan den voet des altaars ging nederknielen zag een heilig meisje, *Benedicta* genaamd, zeer bekend in de geschiedenis van Laus, de zoete Koningin hem zegenen en een kruisteeken over hem maken. Na twintig jaren werkens zag hij met vreugde den dood naderen; « ik ga den doodstrijd in, » zeide hij, « gelijk een bruidegom ter bruiloft. » Zijn doodstrijd was dan ook zacht; tot het laatste oogenblik was hij in gebed. *Benedicta* bad, voor zijn bed geknield, het rozenhoedje, hetgeen hij met duidelijke

stem medebad. Na elk « *Wees gegroet,* » hief hij de oogen ten hemel en scheen onuitsprekelijke zaken te zien. Ten laatste bad hij het « *Te Deum* » daarna het « *Magnificat* » en bij het laatste vers van Maria's lofgezang, gaf hij zijne ziel aan God. Kort na zijn dood verscheen hij aan Benedicta met de heerlijkheid eens gelukzaligen, en op zijn hoofd een bloemenkrans dragende. (Pron. Hist. du Laus). O, welk teeken van voorbeschikking is de godsvrucht tot de Moeder Gods! Waarde lezer, hoe zoet is mij de gedachte dat gij haar bemint; hoe zoet is het mij met u te herhalen:

KINDEREN VAN MARIA, KINDEREN DES HEMELS!

TOEWIJDING VAN ZICH ZELVEN AAN MARIA.

Allerheiligste Maagd Maria, Moeder van God, ik N..., hoewel zeer onwaardig uw dienaar te zijn, aangemoedigd echter door uwe bewonderingswaardige goedheid en door het verlangen om u te dienen, kies u heden, in tegenwoordigheid van mijn Bewaarengel en geheel het hemelsch Hof, tot mijne bijzondere Meeësteres, mijne Voor sprekeres en mijne Moeder; ik neem het vast besluit u in het vervolg altijd te beminnen en te dienen, alsook te maken, dat gij door anderen bemind en gediend wordt. O, Moeder van God, mijne goede, zeer beminnelijke Moeder, door het bloed van uwen goddelijken Zoon, hetwelk voor mij gestort is, smeeek ik u, mij onder het getal

uwer kinderen en toegenegen dienaars op te nemen. Sta mij bij in mijne gedachten, woorden en werken, zoodat al mijne schreden en al mijne verzuchtingen tot Gods meerdere eer strekken; maak door uwe machtige tusschenkomst dat ik nimmer meer mijn welbeminden Jesus beleedige, dat ik hem, en ook u, mijne dierbare, welbeminde Moeder, verheerlijke en beminne in dit leven, opdat ik naderhand het geluk hebbe, u in den hemel door alle eeuwen te zien en te beminnen, Amen.

Maria, mijne Moeder! Ik beveel u mijne ziel aan, vooral in het uur mijns doods.

TOEWIJDING ZIJNER FAMILIE AAN MARIA.

Gezegende en vlekkelooze Maagd! onze Koningin, onze Moeder! Toevlucht en Troost van alle ongelukkigen! met geheel mijne familie voor uwen troon nedergeknielt, kies ik u heden tot mijne Vorstin, mijne Moeder, en mijne Voorsprekeres bij God. Ik wijd mij, met al degenen, die mij toebehooren, voor altijd aan uwen dienst en ik bid u, o, Moeder Gods! ons onder het getal uwer dienaren te willen opnemen, door ons onder uwe bescherming te nemen, en ons gedurende ons leven, en meer nog in het uur onzes doods bij te staan. O, Moeder van barmhartigheid, ik stel u aan als Meesteres en Bestierster van geheel mijn huis, van mijne ouders, mijne belangen en al mijne zaken; weiger niet die zorg op u te nemen, en beschik over alles naar uw welbehagen. Zegen mij dus met geheel

mijne familie en duld niet dat een onzer ooit uwen goddelijken Zoon beleedige. Verdedig ons in de bekoringen, verlos ons uit de gevaren, geef ons raad in twijfelingen, troost ons in droefenis, sta ons bij in ziekten, en vooral in de benauwdheden des doods. Duld niet, dat de duivel er ooit op roeme een onzer in zijne slavernij te houden, nu wij u voor het vervolg zijn toegewijd; maar maak, dat wij in den hemel komen om u te bedanken en gedurende de gansche eeuwigheid, Jesus-Christus onzen Verlosser te loven en te beminnen. Amen. Zoo zij het.

O MAAGD MARIA, DIE IN UWE ONTVANGENIS ONBEVLEKT ZIJT GEWEEST ! BID VOOR ONS GOD DEN VADER, WIENS ZOON JESUS GIJ DOOR DE WERKING DES H. GEESTES GEEBAARD HEBT.

(100 dagen aflat elke maal. Raccolta.)

EINDE VAN DE MAAND VAN MARIA.

MAANDELYKSCH EERDIENST VAN
HET HART VAN MARIA.

FEESTEN VAN MARIA.

23 JANUARI.

DE VERLOVING DER H. MAAGD.

Eene deugdzaam e echtgenoot is een rijk erfdeel, zegt de H. Geest : *zij zal den man tot loon zijner goede werken geschonken worden.* (Eccl. 26.) Deze woorden zijn toepasselijk op den H. Joseph, die het overgroot geluk heeft gehad met Maria een heilig en engelachtig huwelijk aan te gaan. De H. Maagd bracht haren maagdelijken Echtgenoot een bruidgeschenk mede, bestaande uit vijf onwaardeerbare schatten : 1° haar zoo beminnend Hart ; 2° het voorbeeld harer deugden ; 3° hare bekoorlijke en stichtende gesprekken ; 4° een God tot Zoon ; 5° haar bijzonderen bijstand in het doodsuur.

1° Joseph had het eenig geluk zijne dagen in Maria's gezelschap door te brengen, en met teederheid bemind te worden door dat Hart, hetwelk gansch bijzonder gevormd was om den Godmensch te beminnen. Met het volste recht kon hij zeggen : « Ik

bezit het Hart van Maria. » Hoe zeer beminde hij haar ook ! Van alle vrouwen was zij de nederigste, de zachtmoedigste, de reinste, de gehoorzaamste, het meest aangenaam aan God. Joseph beminde haar dan ook zeer ; maar deze genegenheid *verdeelde niet zijn hart*, gelijk dit, volgens den Apostel, bij andere gehuwden het geval is. (1. Cor. 7.) In haar beminde Joseph God, of wel, hij beminde haar slechts in God. Niemand was overigens deze vereeniging meer waardig dan hij, die in het Evangelie Rechtvaardig wordt genoemd. « Een rechtvaardig man, » zegt de H. Petrus Chrysologus, « wil zeggen, een volmaakt man, die alle deugden bezit. »

2. Reeds voor het huwelijk was Joseph heilig, maar zijne deugd groeide sterk aan, toen hij, aan Gods Moeder verbonden, zijn voordeel konde doen met het voorbeeld harer deugden. Wij kunnen overtuigd zijn, dat van dat oogenblik af, het leven van Joseph niets anders was dan een aanhoudend gebed en eene niet onderbroken reeks van akten van geloof, vertrouwen, liefde, overgiving en opoffering.

3. Hij, die Maria's Hart bezit, bezit alle goederen. Joseph was aan zijne heilige Echtgenootte het geluk verschuldigd van Jesus te zien, hem in zijne armen te dragen, zijn goddelijk voorhoofd met kussen te bedekken, vader door hem genoemd te worden en hem zijn Zoon te kunnen noemen, hem tijdens de vlucht naar Egypte het leven te redden, met hem de droefenis

der ballingschap te deelen, hem op te zoeken toen hij in den tempel verloren was, in één woord, al de plichten van een goed vader voor hem te vervullen.

4. Hoe aantrekkelijk was niet voor Joseph het minzaam onderhoud van Maria! In het huisgezin te Nazareth, dat groot voorbeeld van alle christelijke huisgezinnen, hield men zich met niets anders, dan met de bevordering van Gods eer, bezig; men dacht slechts om aan hem te behagen; men onderhield zich slechts over de liefde, welke de menschen Gode verschuldigd zijn, en over die, welke God den menschen betuigd heeft, door zijn Zoon op aarde te zenden. Hoe overvloedig vloeiden niet Maria's en Joseph's tranen, als zij, die zeer goed den zin der in de H. Schriften vervatte voorzeggingen verstonden, zich onderhielden over het smartelijk lijden en den dood, welke hun welbeminden Jesus wachten!

5. God heeft de vrouw gemaakt om de *hulp* te zijn *van den man*, niet alleen in tijdelijke zaken, maar ook en *vooral in de zaak der eeuwige zaligheid*. Daar nu Maria de Uitdeelster is van alle hemelsche gaven, zal zij er overvloedig haren Echtgenoot mede verrijkt hebben, die zoo zeer door God en haar zelve werd bemind! Als eene nederige dienstmaagd vervulde zij voortdurend te zijnen opzichte alle plichten der teederste liefde. Maar wat zeggen van de zorgen, waarmede zij hem in zijne laatste oogenblikken omringde? O, wie zal ooit

het rein genot, de gelukkige hoop, de vlammen van liefde kunnen uitdrukken, die in Joseph's Hart ontstonden door de woorden des eeuwigen levens, die uit Maria's Hart kwamen?

Heilig was dus het leven, en heilig ook de dood van den gelukkigsten aller oudvaders, omdat zijne vereeniging met Maria heilig was.

TOEPASSING. — Gelukkig de huwelijken aan welke de jeugd tot grondslag ligt, gelijk dat hetwelk wij beschreven hebben. Maar, helaas! hoe zeldzaam worden zij in onze dagen, waarin menschier niets anders ziet dan huwelijken uit *eigenbelang*, huwelijken uit *vleeschelijke drift*, huwelijken *zonder roeping*, huwelijken *zonder overleg*. Dat is de groote wonde in de huisgezinnen der negentiende eeuw. Zoo ons het geluk der maatschappij en de zaligheid der zielen aan het hart lag, zouden wij vurig den Heer smeeken, dat de jeugd zich mocht voorbereiden tot het huwelijk in de school van den braven en kuischen Joseph en van Maria, het groot voorbeeld voor eene kuische maagd en vijandin der ijdele wereldvermaken.

GEBED, bl. 230.

2 FEBRUARI.

MARIA LICHTMIS.

Stellen wij ons heden Maria voor, als zij de trappen des tempels beklimt, en op hare armen haar goddelijken Zoon, den eenigsten schat haars Harten, draagt. Zij gaat voor ons dat teeder slachtoffer den eeuwigen Vader opdragen. Overwegen wij de vier hoedanigheden dezer offerande : zij was *spoedig, werkelijk, duurzaam* en *heilrijk*.

I. Het is gemakkelijk datgene, wat men weinig bemint, spoedig op te offeren. Maar Maria beminde haar Zoon oneindig meer, dan ooit eene moeder haar kind heeft bemind. Jesus was te gelijk haar Zoon en haar God : hij was bovenmate beminnelijk, de schoonste van alle menschenkinderen, de Heilige der Heiligen ; hij had haar van alle eeuwigheid tot Moeder verkozen. Dat was het offer, hetwelk God van Maria vroeg, en Maria aarzelde geen oogenblik, het hem te brengen. Geheel anders is het offer dat God van ons vraagt ; het is dat onzuiver, zoo vaak schuldig hart ; hij vraagt het ons met nadruk, hij vraagt het dagelijks, hij vraagt het misschien reeds vóór tien, twintig, dertig jaren, en tot nu toe hebben wij het hem geweigerd !

II. De offerande van Maria was zeer ver-

schillend van die der andere Joodsche vrouwen. Deze wisten dat de offerande, waardoor zij hunne kinderen in den tempel van Jerusalem opdroegen, slechts eene zinnebeeldige plechtigheid was. Wat Maria aangaat, zij offerde wezenlijk haar goddelijken Zoon ter dood; want zij wist, dat hij eenmaal op het altaar des kruises zou worden geslachtofferd. — Vele christenen zeggen: « ik wilde wel mijne drift beheerschen; » doch is het bij dezen wel eene wezenlijke offerande? Neen, want zij moesten een vast besluit maken om met geweld de slechte neiging, die tot het kwaad voert, te bestrijden, en de naaste gelegenheid te vermijden, die onzen val als zeker maakt. Een vast besloten wil komt, met de goddelijke hulp, alles te boven; een weifelende wil, een « ik zoude wel willen, » baat weinig.

III. Niet alleen in den tempel offerde Maria haren Zoon ter dood, maar zij deed dit elk oogenblik van haar leven. « Zij leefde stervende, » zegt de H. Bernardus, « omdat zij voortdurend op smartelijke wijze den dood van haar welbeminden Jesus voor oogen had, eene smart die haar wreeder pijnigde dan welke soort van foltering ook. » Het offer eener drift moet evenzeer aanhoudend en duurzaam zijn. Daar het leven een onafgebroken strijd is, moet men altijd tot zijn verdediging, de wapens in handen houden. Zoodra houdt men niet op te strijden, of men is verloren. Herhaalde overwinningen worden dikwijls door zware nederlagen gevolgd. O, hoevele zielen zijn droevig

gevallen, omdat zij verzuimd hebben zich in eene kwade neiging te versterven.

IV. Maria's offerande was heilzaam in hare gevolgen. Ongelukkig de wereld, zoo zij haar kostbaar Offer niet had willen opdragen! Gelijk God de Vader niet gewild had dat zijn Woord Maria's Zoon werd, zonder hare bijzondere toestemming, zoo wilde hij evenmin dat Jesus zijn leven offerde, zonder de toestemming zijner Moeder. Maar ongelukkig zijn ook wij, indien wij niet onze heerschende drift willen ten offer brengen! Men vergelijkt haar bij een verscheurend dier, dat hem die het niet ketent, verslindt. Zegt niet: « ik zou niet kunnen; » met den wil en het gebed kunnen wij alles. Denken wij overigens aan dit woord des Evangelies: *Het rijk der hemelen lijdt geweld, en geweldigen rooven het.* (Math. XI. 12.)

TOEPASSING.—Dagelijks zal ik een « Wees gegroet » bidden, om mijne heerschende drift ten onder te brengen.

GEBED, zie bladz. 100.

25 MAART.

MARIA - BOODSCHAP.

Het Feest, dat wij heden vieren, zou men kunnen noemen het feest der grootheden van Maria. Vandaag inderdaad is het dat Gods Zoon, in haar een uitstekend Moederhart voor ons willende vormen, haar tot

zijne eigen Moeder heeft genomen. Welnu, dit vooral is het, hetgeen Maria's grootheid uitmaakt; eene onbegrijpelijke grootheid, want om er zich eene juiste gedachte van te vormen, zou men die van God zelven moeten begrijpen. Neen, God kon, hoe almachtig hij ook zij, Maria niet hooger verheffen, dan hij haar in dit geheim verheven heeft. Deze stelling zal een ieder duidelijk blijken, die het volgende wil overwegen.

I. HET GODDELIJK MOEDERSCHAP PLAATST MARIA AAN HET HOOFD VAN ALLE GESCHAPEN WEZENS. Inderdaad, de Heer stelde Maria, door haar Zoon te worden, boven alle Heiligen en alle Engelen, zoodat zij, met uitzondering van God, onvergelykelijk boven alle hemelsche geesten is verheven; Niets kan met haar worden gelijk gesteld: al hetgeen bestaat is of boven of beneden haar; God alleen overtreft haar, alle andere schepselen zijn hare minderen. In één woord, Maria's verheffing is zoo hoog, dat niemand, buiten God, die kan bevatten.

II. HET GODDELIJK MOEDERSCHAP IS HET HEERLIJKSTE VAN MARIA'S VOORRECHTEN. Waarom spreken de Evangelisten zoo weinig over deze gezegende Maagd, terwijl zij zoo wijdloopig den lof van den H. Joannes den Dooper en de H. Maria-Magdalena verkondigen? Het is, omdat zij haar de Moeder van God noemende, in één woord, alles hebben uitgedrukt, wat geheel hare heerlijkheid uitmaakt. Deze naam overtreft

alles, wat men zich, na God, grootsch kan voorstellen. Geven wij haar den naam dien wij willen, dien van Koningin des hemels, Vorstinder Engelen, of welken eeretitel ook, nooit zullen wij haar zoozeer eeren, als door haar Moeder Gods te noemen. Welke is hiervan de reden? deze, dat hoe meer iets tot zijn oorsprong nadert, hoe volmaakter het wordt; zoo ook heeft Maria, als zijnde het schepsel, dat God het meeste nadert, van hem de meeste genaden, volmaaktheid en grootheid ontvangen.

III, HET GODDELIJK MOEDERSCHAP IS DE NAUWSTE VEREENIGING VAN EEN SCHEPSEL MET GOD. Want de waardigheid van Moeder Gods is van eene hoogere orde dan welke andere geschapen waardigheid ook; zij behoort in zekeren zin tot de orde der persoonlijke vereeniging, gelijk Suarez, op den H. Thomas steunende, leert. Zoodat Maria, zonder God zelf te worden, niet inniger met God kan vereenigd zijn, dan zij is.

IV. HET GODDELIJK MOEDERSCHAP IS EENE IN HAAR SOORT ONEINDIGE WAARDIGHEID. Inderdaad, om Gods Moeder te worden, is Maria moeten verheven worden tot een zeker staat van gelijkheid met de goddelijke Personen, door een soort eindeloosheid van genaden. Zijn niet, zedelijkerwijze gesproken, de kinderen een met hunne ouders, zoodat goederen en waardigheden aan beiden gemeen zijn? Daaruit volgt dat, zoo God al op verschillende wijzen in zijne schepselen woont, hij in Maria op eene geheel eenige wijze woonde, door met haar

als een te worden. Dat alle tong zwijge, bij de beschouwing dezer zoo hooge waardigheid! Een God, die het vleesch aanneemt in den schoot eener Maagd, zijn schepsel, die zich voedt met hare melk, haar den zoeten naam van Moeder geeft, en zich teeder aan haar Hart laat drukken! O, hemel! . . . Verwonderen wij derhalve er ons niet over, dat de H. Vaders Maria's waardigheid oneindig noemen, als zij zeggen, dat God geene grootere aan eenig schepsel had kunnen verleenen. De glorievolle Maagd is er zelve over verwonderd, en roept in de vervoering harer dankbaarheid uit: *De Almachtige heeft groote dingen aan mij gedaan.* En welke zijn die wonderen? Zij legt ze niet uit, omdat zij niet uit te leggen zijn.

Dit alles hoorende, moeten wij uitroepen: O liefde, o goedheid, o barmhartigheid van het Hart onzer Moeder ten onzen opzichte! Want wij moeten denken dat God, die niets ten halve doet, eene juiste verhouding heeft gemaakt tusschen de grootheid en andere voorrechten zijner Uitverkorene. Wij voor ons, moeten deze voorrechten als maatstaf nemen voor de liefde en het vertrouwen, welke wij haar zijn verschuldigd.

TOEPASSING.— Bidden wij met den grootsten ijver het *Engel des Heeren*, ter gedachtenis van het goddelijk Moederschap en de Menschwording.

GEBED, zie bladz. 65.

VRIJDAG VAN DE LIJDENSWEEK.

HET FEEST VAN MARIA'S MEDELIDEN.

Maria staat niet alleen boven alle Heiligen door hare heerlijkheden, maar ook door hare smarten. Is zij de Koningin der Apostelen, der Belijders, der Maagden, zij is ook de Koningin der Martelaren. En te recht, want haar lijden is 1° *onvergelijkelijk zwaarder* en 2° *onvergelijkelijk vruchtbaarder geweest* dan dat der Martelaren.

I. Wie zoude de zwaarte van Maria's lijden kunnen uitdrukken? Meer heeft zij geleden door haar welbeminden Zoon te zien lijden, dan zoo zij zelve alle zijne martelingen had moeten verduren. Volgens Erasmus gevoelen de ouders levendiger de smarten hunner kinderen dan hunne eigen smarten; dit is niet altijd het geval bij andere moeders, maar wat Maria betreft, is het zeker, dat zij haar Zoon en het leven haars Zoons onmetelijk meer beminde dan zich zelve en haar eigen leven. De gelukz. Amedeus heeft dus recht te verzekeren dat deze bedroefde Moeder, op het zien der pijnen van haar lieven Jesus, veel meer leed, dan zoo zij zelve het lijden geheel had moeten verduren. Dit is duidelijk, omdat, gelijk de H. Bernardus zegt, de ziel meer is in hem, dien zij bemint, dan in hem, bij wien zij inwoont. En ook onze Zaligmaker zelf heeft dit verklaard door te zeggen, dat *waar uw schat is, daar ook uw hart zal zijn.* (Luc. 12.) Zoo Maria door hare liefde

meer in haar Zoon dan in zich zelve leefde, heeft zij veel meer door den dood haars Zoons moeten lijden, dan zoo zij zelve den wreedsten dood had moeten sterven.

O, gemarteld Hart van Maria ! waarmede zal ik uwe smart vergelijken ? *Cui comparabo te ?* De H. Augustinus, de marteling overwegende van de moeder der Machabeërs, die tegenwoordig was bij de foltering van hare zeven zonen, zegt, dat zij « door het gezicht al die pijnen van elk in het bijzonder leed. » Dit ook overkwam Maria : alles wat het onschuldig vleesch van Jesus verscheurde, de folteringen, de zweepslagen, de doornen, de spijkers, het kruis, dat alles deed zich ook in Maria's Hart gevoelen, om haar martelaarschap te voltooien. Zoodat het Hart der Moeder als de spiegel werd van de smarten haars Zoons ; men zag er de fluimen, de vuistslagen, de wonden en al hetgeen Jesus leed.

O droefenis van Maria's Hart ! Waarmede zal ik u vergelijken ? Zoo ik in mijne gedachte de gezamenlijke folteringen van honderd martelaars vereenig, is dat het dan, hetgeen ge hebt geleden ? — Neen, antwoordt de H. Ildephonsus, want Maria's smarten hebben alle, zelfs te zamen ververeenigde folteringen der Martelaren overtroffen.

O folteringen van Maria's Hart ? Waar zal ik u mede vergelijken ? Zoo zij onder honderd duizend menschen verdeeld hadden kunnen worden, zouden deze ze hebben

kunnen verauren ? Neen, antwoordt de H. Bernardus ; zij waren voldoende om oogenblikkelijk alle menschen der wereld te doen sterven. De H. Anselmus voegt hierbij, dat het wreedste, dat men den martelaren heeft doen lijden, weinig of zelfs niets was in vergelijking met de foltering van Maria's Hart. — Gelijk de zon in glans alle andere sterren overtreft, zoo zeer overtreffen de smarten van dit Moederhart alle de smarten der martelaars te zamen vereenigd.

O, bedroefd Hart ! waarmede zal ik dan uwe smart vergelijken ? Maar waarmede toch zoude men haar kunnen vergelijken . terwijl zij onvergelykelyk is : of laat ons nog beter zeggen : alleen het Hart eener Moeder van God heeft waardig met een lijdenden en stervenden God kunnen lijden.

II. Maria is de Koningin der Martelaren, omdat hare smart onvergelykelyk vruchtbaar is geweest. Het was niet eene vruchteloze smart, gelijk die der gewone moeders op het gezicht van een kind, dat lijdt, maar het was eene smart, die groote vruchten voortbracht. Het bloed der Martelaren, zegt de H. Cyprianus, was het zaad der Christenen ; hoe meer slachtoffers men ter dood bracht, zooveel meer ongelooovigen zag men de genade des doopsels vragen. Maar deze vruchtbaarheid was niets in vergelijking met die van de Koningin der Martelaren. Wij weten, dat zij door de verdiensten van haar lijden medegewerkt heeft om alle geloovigen tot het leven der genade te doen geboren worden ; wij zijn

dus de kinderen harer smarten ; aan den voet des kruises is zij onze Moeder geworden. Zoo al in deze zee van bitterheden, dat is, in Maria's Hart, een droppel van troost is gevallen, dan was het het bewustzijn, dat zij door middel harer smarten onze zaligheid zoude verwerven. Want door haar medelijden en hare liefde heeft zij ons in haar Hart ontvangen en tot de genade gebaad.

Door de laatste woorden, welke Jesus tot Joannes richtte, verklaarde hij ons inderdaad tot kinderen zijner Moeder. En Maria begon op den Calvarieberg zelven haar plicht als Moeder voor ons te vervullen ; want volgens den H. Petrus Damianus, dankte de goede moordenaar aan hare gebeden, zijne bekeering en zijne zaligheid. Van af dit tijdstip heeft zij niet opgehouden aan God kinderen, aan Jesus-Christus broeders, aan de Kerk ledematen en aan den hemel medeburgers te geven.

TOEPASSING. — Toonen ook wij medelijden met de smarten onzer Moeder, of liever vereenigen wij, gelijk Maria, ons lijden met dat van Jesus ; zoo zullen wij aan de zaligheid van vele zielen medewerken. Er is geen vruchtbaarder Apostolaat dan dat van het chistelijk lijden. Dat Maria's Hart het ons wel doe begrijpen ! . . .

GEBED.

O, bedroefde Moeder ! Ik wil u niet alleen laten weenen, maar mijne tranen met de uwe mengen. Ziehier de genade, welk ik

heden van u vraag : maak, dat ik aanhoudend en met teedere godsvrucht aan het lijden van Jesus-Christus, en aan uwe smarten denke, opdat alle dagen, die mij nog te leven overig blijven, alleen besteed worden, om de smarten van mijn Verlosser en de uwe, o, mijne Moeder ! te beweenen. Deze smarten, hoop ik, zullen mij in mijn sterfuur genoeg vertrouwen en kracht schenken, om niet op het gezicht mijner zonden te wanhopen ; want door hare verdiensten moet ik de vergiffenis, de volharding en den hemel bekomen, waar ik hoop mij met u te zullen verheugen, en de oneindige barmhartigheid van mijn God, de geheele eeuwigheid door, te bezingen. Zoo hoop ik. Zoo zij het.

---

26 APRIL.

FEEST VAN O. L. V. VAN GOEDEN RAAD.

De H. Alphonsus had eene bijzondere godsvrucht tot Onze Lieve Vrouw van Goeden Raad, welke hij in alle twijfelingen en in alle moeielijkheden, altijd met goeden uitslag, aanriep. Zij gaf mij, zeide hij, raad in alle dingen. De H. Kerk vereert de Moeder Gods, onder dezen titel, op den 26ⁿ April. De H. Vader Pius IX heeft, in eene breve van den 16ten December 1854, deze vereering aan de godsvrucht der geloovigen aanbevolen, met het bijzonder doel om door haar de roeping of den levensstaat te kennen, tot welken God iemand bestemt, en de plichten des staats, dien men omhelsd heeft, goed te vervullen.

Een blinde zonder gids kan ter nauwer-

nood eenige stappen doen zonder de grootste gevaren te loopen. Door de erfzonde zijn wij allen blind voor alles, wat onze zaligheid aangaat. Ongelukkig hij, die in de leiding zijns levens, slechts met zich zelve raadpleegt! *Zoo een blinde een anderen blinde leidt*, zegt de Heer, *zoo zullen zij beide in den afgrond storten*. Wilt gij, christenzielen, in alle omstandigheden het licht ontvangen, hetgeen gij noodig hebt, zoo voor uw gedrag, als voor dat van anderen? Wendt u dan tot het Hart van Maria.

I. *Ik*, zegt deze groote Koningin, *ik ben het, die raad bezit*. (*Prov. 8.*) Hoe zoude zij inderdaad ons licht niet zijn, zij, die aan de zon der Rechtvaardigheid een lichaam heeft gegeven; zij, die het onzichtbaar Woord zichtbaar heeft gemaakt, *het ware licht, hetwelk iederen mensch verlicht, die komt in deze wereld*. (*Joan. 1.*) Zij, die over de wereld het eeuwig licht, Onzen Heer Jesus-Christus verspreid heeft, gelijk men zingt in de Prefatie van de Mis der Allerh. Maagd. Naar aanleiding van Joannes' woorden, wanneer hij zegt, Maria gezien te hebben *bekleed met de zon* (*Apoc. 12.*) voegt de H. Bernardus de H. Maagd het volgende toe: « Gij hebt de goddelijke zon bekleed met het menschelijk vleesch, en hij, hij heeft u bekleed met zijn licht, om ons te verlichten. » Indien het waar is dat de raad eene gave is des H. Geestes, aan wie zal hij dan in zijne volheid geschonken zijn dan aan haar, die de bruid is des H. Geestes? Van daar komt het, dat het Hart van

Maria, die Tabernakel des H. Geestes, de schat van goeden raad is bij uitnemendheid; het is de vergaderplaats van alle genaden, niet alleen van sterkte, maar ook van licht. Daarom wordt Maria vergeleken bij de maan (*Cant. 6.*). De maan heeft hare plaats tusschen de zon en de aarde en weerkaatst op deze laatste het licht, dat zij van de zon ontvangt; zoo ook ontvangt Maria van de goddelijke zon de lichtstralen der genade, om ze op ons hier beneden te doen afdalen.

II. Willen wij dus licht ontvangen in onze duisternis, in onzen twijfel, in onze benauwdheden, roepen wij dan haar, ter hulpe, die zoo juist genoemd wordt, Onze Lieve Vrouw van Goeden Raad.

Zij is het licht van hen, die wetenschap verlangen te bezitten. Aan den voet van haar beeld gingen Albertus de Groote, Rupertus en Suarez die leer putten, welke hen in de Kerk zoo beroemd heeft gemaakt.

Zij is het licht, dat Heiligen maakt. *Ik heb* zegt zij, *in den hemel even zoo vele eeuwige lichten doen schitteren, als ik dienaren tel.* (*Eccl. 4.*)

Zij is het licht van hen, die hunne roeping wenschen te kennen en een heilig leven willen beginnen. Toen de H. Joannes Maria zag bekleed met de zon, had zij *de maan onder hare voeten.* (*Ap. 1.*) De schriftverklaarders zeggen, dat de maan het beeld is der aardsche goederen, die broos, en even als dit hemellichaam, aan wisseling onderhevig zijn. Nooit had Maria deze goederen in haar Hart, maar zij verachtte ze altijd

en licht hare kinderen voor, opdat ook zij dezelve naar haar voorbeeld, onder de voeten houden.

Zelfs is zij het licht der zondaars. Nadat God de aarde had geschapen, maakte hij twee hemellichten, het een grooter, het ander minder groot, te weten: de zon, om des daags, en de maan, om des nachts te lichten. De zon is het beeld van Jesus-Christus, wiens licht de rechtvaardigen bestraalt, die leven in den dag der genade Gods; de maan is het beeld van Maria, welker zachte glans den ongelukkigen overblijft, die in den nacht der zonde gedompeld liggen. Daar Maria dus dat hemellichaam is, welk de zondaars bestraalt, wat moet dan de ongelukkige doen, die omgeven is door de duisternissen der boosheid? Laat hij, nu het licht der zon, door het verlies van Gods genade, hem ontgaan is, zich keeren naar de maan; dat hij Maria aanroep, zij zal hem verlichten in de kennis van zijn ellendigen staat en hem de kracht geven denzelfen spoedig te verlaten.

TOEPASSING. — Ga in elken twijfel tot de Moeder van Goeden Raad. Onderneem niet eene belangrijke zaak, en beslis vooral niet over uwe roeping, zonder haar licht te hebben afgesmeekt. Zij zegt ons allen, wat eens Rebecca tot haar zoon Jacob zeide: *mijn zoon, volg mijne ingevingen met gedweheid op.* (Gen. 27.)

GEBED, zie bladz. 38.

GEBED OM ZIJNE ROEPING TE KENNEN. *

O Maria, Moeder van Goeden Raad, gij, die zoo zeer onder dien schoonen titel door den H. Alphonsus vereerd zijt, zie mij hier aan uwe voeten, om u de genade te vragen van mijne roeping te mogen kennen; spreek helder genoeg tot mijn hart om er alle onzekerheid uit te bannen. Schitterende Morgenster! verdrijf mijne duisternissen, behoed mij voor alle strikken, die voor mij zijn gespannen; toon mij den weg des eeuwigen levens, en verkrijg voor mij de genade, van denzelve met moed en volharding tot mijnen laatsten zucht te bewandelen. Laat in mij tot vervulling komen het woord des H. Geestes, hetwelk de Kerk op u toepast: *In mij is alle genade des wegs en der waarheid; in mij is alle hoop des levens en der deugd.* (Eccl. 24.)

 NOVEEN TER EERE VAN O. L. V.
 VAN ALTIJDDURENDEN BIJSTAND.

Vele christenen roepen heden ten dage, met een onbegrensd vertrouwen, de Allerheiligste Maagd aan, onder den titel van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand, en zij ondervinden naar hunne verzekering, de gelukkigste uitwerkselen hunner vereering. Het beeld van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand was, nadat het gedurende drie eeuwen te Rome door de talrijke wonderen, welke God door hetzelfde had

* Dit gebed is niet door den H. Alphonsus gemaakt.

uitgewerkt, den naam van Wonderdadig Beeld verdiend had, sedert de fransche omwenteling verborgen en den geloovigen onbekend. In de maand Mei van het jaar 1866, wilde Paus Pius IX het weder op de altaren plaatsen, en het was aan de kerk der Redemptoristen, toegewijd aan den H. Alphonsus, dat hij zich gewaardigde dien kostbaren schat toe te vertrouwen. Van af dien tijd heeft het den hemel behaagd door dit heilig beeld, gelijk eertijds, talrijke wonderen te wrochten. — « Dit beeld, » zegt de E. P. Saintrain, in zijn schoon boek, dat tot titel heeft: Maria, Altijddurende Bijstand der menschen, « dit beeld is bevoorrecht onder de bevoorreehten. Ik verklaar mij. De wonderdadige beelden doen gewoonlijk hun weldadigen invloed slechts binnen beperkte grenzen gevoelen, en de namaaksels hebben niet dezelfde kracht als de oorspronkelijke. Zoo niet met onze dierbare Onze Lieve Vrouw; van uit de Kerk van den H. Alphonsus te Rome, waar het de goddelijke Voorzienigheid heeft willen plaatsen, doet het zijn zachten en machtigen invloed in de verst verwijderde plaatsen gevoelen. De gewaarborgde afdrukken, die overal vereerd worden waar de Congregatie des Allerh. Verlossers kerken bezit, en in meer dan eenë parochiale Kerk, zijn als even zoo vele middelpunten geworden, van welke de genaden zich over eene geheele landstreek verspreiden. Vele dezer kerken worden reeds tegenwoordig aanhoudend door bedevaartgangers bezocht; zelfs de medailles, de eenvoudige beeldjes, die O. L. V. van Altijddurenden Bijstand voorstellen, dienen als werktuigen tot genezingen, bekeeringen en de kostbaarste, dikwijls wonderbaarste gunsten, niet alleen te Rome, maar ook in eene menigte plaatsen van de oude en nieuwe wereld. »

Wij meenen aan het verlangen der geloovigen te voldoen door hier eene Novene van overwegingen, ter eere van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand,

tusschen te voegen. Deze overwegingen zijn getrokken uit de werken van den H. Alphonsus. De wonderen, die wij zullen aanhalen, zijn getrokken uit eene korte beschrijving van het beeld, alsmede uit het bovengenoemd boek van den E. P. Saintrain, in hetwelk nog eene menigte andere worden verhaald.

---

8 JUNI. — 1ste DAG.

MARIA'S HART IS ONZE ALTIJDDURENDE
BIJSTAND.

Onder de titels, welke wij gaarne der Allerh. Maagd geven, drukt de een hare grootheid uit, als Moeder van God, Koningin des hemels; andere herinneren ons hare smarten, als: Koningin der Martelaars, O. L. V. van Medelijden; vele andere verkondigen ons hare macht, als: O. L. V. der Wonderen, O. L. V. der Overwinningen, weder andere geven hare goedheid te kennen, als: O. L. V. van Genade, O. L. V. van Troost. Maar het schijnt dat niet een meer geschikt is om ons een onbegrensd vertrouwen (eene vereischte hoedanigheid om verhoord te worden) in te boezemen, dan de zoo zoete naam, dien wij aan Maria geven van Moeder van Altijddurenden Bijstand. Welke moeielijkheid van plaats, tijd of omstandigheid men ook heeft, deze naam herinnert ons, dat Maria ons altijd kan helpen. Wanneer wij alzoo in een toestand, moeielijkheid, ziekte of gevaar komen, wanneer alles ons hopeloos toeschijnt, gedenken wij dan, dat er nog grond om te

hopen bestaat in O. L. V. van Altijddurenden Bijstand.

Maria is onze Altijddurende Bijstand, omdat zij is de Moeder van Jesus-Christus. De oneindig machtige en oneindig goede God kan niets aan zijne Moeder weigeren. Hij zegt haar altijd: « Mijne Moeder, vraag mij alles, wat gij wilt; uwe gebeden zijn voor mij bevelen; zoo gij mij bidt, zult gij nooit de schande eener weigering behoeven te ondergaan. Ik ben uw Zoon, en gij zijt mijne Moeder; ziedaar voor u reden genoeg, om in zekeren zin het recht te hebben, mij te bevelen, en voor mij, om mij als verplicht te beschouwen, u te gehoorzamen.» Met reden noemt de H. Bernardus Maria dus: *de smeevende Almacht*.

Maria is onze Altijddurende Bijstand, omdat zij is de Koningin van het Heelal. De engelen, heiligen, menschen, duivels, elementen, hemel, aarde, hel, alles is aan haar onderworpen. « Zoo veel schepselen er bestaan, die God dienen, » zegt de H. Bernardinus, « zoo veel dienen er ook Maria.» Niets weêrstaat dus hare macht, en bij gevolg kan zij tot onze hulp alle wonderen wrochten, welke zij wil.

Maria is onze Altijddurende Bijstand, omdat zij is de uitgestrekte Vergaderplaats van alle genaden. God heeft dezelve alle in hare handen gesteld, om ze uit te deelen aan wie, wanneer en hoe zij verkiest. Haar Moederhart is de schatkist van God. Zij is ons Leven, onze Zoetigheid, onze Hoop. In haar bevindt zich alle genade van waar-

heid, deugd, zaligheid en volharding.

Maria is onze Altijddurende Bijstand, omdat zij een goed Hart bezit. De H. Bernardus sprekende over hare overgroote goedheid tot ons, zegt, dat zij waarlijk een land van belofte is, overvloeiend van melk en honig. Ziehier met welke woorden de H. Petrus Damianus de H. Maagd bidt, om medelijden met ons te hebben: « O dierbare Voorspreekster! gij hebt een zoo teeder Hart, dat gij geen ongelukkigen kunt zien, zonder met hunne kwalen medelijden te gevoelen, en gij vermoogt tevens zooveel bij God, dat gij allen, die gij verdedigt, kunt redden, ach! weiger niet ook onze verdediging op u te nemen, hoe groot onze ellende ook moge zijn. In u stellen wij al onze hoop; zoo onze gebeden u niet verteederen, volg dan ten minste de neiging van uw goed Hart en handel volgens uwe macht; want de Heer heeft u zoo machtig gemaakt, opdat gij, naar gelang uw vermogen om goed te doen grooter is, zooveel te barmhartiger en bereidvaardiger zoudet zijn om ons bij te staan. » Dit verzekert ons ook de H. Bernardus, als hij zegt, dat « Maria onmetelijk rijk is in barmhartigheid en macht, dat eveneens hare liefde én gevoelens van mededoogen én middelen ter onzer hulp bezit, en dat zij er ons aanhoudend zichtbare bewijzen van geeft. »

Maria is onze Altijddurende Bijstand, omdat zij voor ons een echt Moederhart bezit. Zij stelt er hare eer in eene Moeder van liefde te zijn. « *Ik ben,* » zegt zij, « de

Moeder der schoone liefde. (Eccl. 24.) Hare goedheid is zoo groot, dat er geen oogenblik is, waarop niet hare moederlijke ingewanden vruchten van goedheid voor ons voortbrengen. Wat, inderdaad, kan uit eene bron van goedheid anders vloeien dan goedheid? De H. Geest zegt, dat Maria *gelijk is aan een schoonen Olijfboom, die in de velden geplant is.* (Eccl. 24.) Want gelijk de olijf olie voortbrengt, die tot onze verlichting, voeding en genezing dient, zoo ook komen uit Maria's Hart alle genaden van licht, sterkte en barmhartigheid voort, welke wij behoeven. Die schoone olijfboom verheft zich te midden der velden en niet in eene door muur of heg besloten tuin, opdat wij allen hem kunnen naderen, om de ons noodige hulp te kunnen erlangen. De H. Geest zegt nog van Maria, dat *hare handen rond gedraaid zijn;* (Cant. 5.) om ons te leeren, dat gelijk de draaikunst eene der gemakkelijkste en vlugs'te wijzen van werken is, zoo ook Maria vlugger is om hare kinderen te helpen dan alle Heiligen. Als eene ware Moeder van liefde, heeft zij zoo groot verlangen om ons te troosten, dat zij, nauwelijks aangeroepen, ons gebed reeds verhoort.

Maria is onze Altijddurende Bijstand; de engel heeft dit aan het heelal verkondigd, toen hij haar noemde « *vol van genade* ». Maria zelve leert het ons, door deze woorden, welke de ondervinding van negentien eeuwen heeft bewaarheid: *Alle geslachten zullen mij zalig noemen;* de ge-

loovigen verkondigen het als om strijd, door het schoon gebed van den H. Bernardus te herhalen. « Gedenk, o, goedertierene Maagd ! dat het nooit gehoord is, dat iemand, die tot u zijne toevlucht nam, verlaten is geworden.» De H. Kerk zelve leert het ons ; in het gebed voor het Feest van O. L. V. Hulp der christenen (24 Mei) zegt zij, dat God Maria als een Altijddurenden Bijstand heeft gesteld, ter verdediging van het christen volk ; en in het gebed voor het Feest van O. L. V. van Bijstand (16 Juni) zegt zij, dat het vooral is om het menschelijk geslacht te helpen, dat God Maria tot Moeder van zijn goddelijken Zoon heeft verkozen.— Ten laatste spreekt nog de groote stem der wonderen. Niet te tellen zijn de wonderen, welke in de laatste tijden door middel van het wonderdadig Beeld van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand zijn gewrocht.

TOEPASSING. — Verschaf u eene beeltenis van O. L. V. van Altijddurenden bijstand en lees dikwijls, voor dezelve neêrgekniel, een of ander gebed dezer noveen. Vereer deze Lieve Vrouw op eene bijzondere wijze, en wend u in alle behoeften met vol vertrouwen tot haar. — Florentine N..., eene gehuwde vrouw, die niet ver van Doornik woonde, leed gedurende drie jaren aan overvloedig bloedverlies. Hare krachten raakten langzamerhand uitgeput, en op het einde van October 1867, moest zij alle soort van arbeid opgeven. Den 18^{den} Mei 1868, zag zij zich genoodzaakt het bed te houden, en de geneesheer verklaarde dat

men haar de laatste H.H. Sacramenten moest toedienen. Hare zuster Adelaïde had in eene preek over de wonderen van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand, een grenzenloos vertrouwen op deze Lieve Vrouw verkregen. Den 24sten van dezelfde maand ging zij aan Florentine een bezoek brengen, en vertelde haar, dat in de Kerk der Paters Redemptoristen te Doornik, een plechtig Octaaf ter eere van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand zou geopend worden. Ik zal, zeide zij haar, dit Octaaf voor u houden; vereenig uwe meening met de mijne, en, kunt gij niet meer bidden, zeg dan eenvoudig: O. L. V. van Altijddurenden Bijstand, genees mij! Op den vijfden dag bezocht de geneesheer de zieke en vond haar zoo uitgeput, dat zij elk oogenblik kon sterven. Het scheen dus zeer duidelijk, dat de natuur geen hulp meer konde verschaffen, en de kunst had hare onmacht erkend. Hierop wachtte de H. Maagd. Inderdaad, den volgenden morgen, hoorde de vrouw, die aan Florentine's ziekbed waakte en haar laatsten zucht verwachtte, haar eensklaps zeggen: «Ik ga opstaan; ik ben genezen.» En waarlijk stond zij op zonder moeite; hare genezing was volkomen! Van toen af werd zij sterk en gezond als vóór hare ziekte. Aldus toonde onze Lieve Vrouw hare macht in de omstreken van Doornik, waar ook andere wonderwerken spoedig volgden. (E. P. Saintrain, l. c.)

GEBED.

O, Moeder van Altijddurenden Bijstand! zie hier aan uwe voeten een arm zondaar, die tot u vlucht en op u zijn vertrouwen stelt. O, Moeder van barmhartigheid, ontferm u mijner! Ik hoor dat allen u noemen: hunne Toevlucht en de Hoop der zondaren; wees dan ook mijne Toevlucht en mijne Hoop. Help mij om de liefde van Jesus-Christus. Ik loof en dank God, die in zijne barmhartigheid, mij een groot vertrouwen op u heeft gegeven; ik beschouw dit vertrouwen als het onderpand mijner zaligheid.

Ik erken, dat, zoo ik in het verleden maar al te dikwijls ben gevallen, dit komt, omdat ik niet tot u mijne toevlucht nam; maar met uwe hulp zal ik altijd overwinnen. Ik weet, dat gij mij zult helpen, indien ik mij aan u aanbeveel, maar ik vrees nalatig te zijn van u in de bekoringen aan te roepen, en aldus zelf de oorzaak mijner verdoemenis te zijn. Ik bid dus en smeeke u met nadruk, mij de genade te verleen, van in elken aanval der hel tot u te vluchten en te herhalen: O, Maria! help mij! O Moeder van Altijddurenden Bijstand! sta niet toe, dat ik mijn God verlieze. — Vijf maal het *Wees gegroet*.

v. Bid voor ons, Heilige Moeder Gods.

r. Opdat wij waardig worden der beloften van Jesus-Christus.

Laat ons bidden. — O Almachtige en barmhartige God! die, om het menschelijk geslacht te helpen, gewild hebt, dat de

zoete Maagd Maria de Moeder werd van uw eenigen Zoon, geef, dat wij, door hare tusschenkomst, de besmetting der zonden weten te vermijden en u oprecht mogen dienen. Zoo zij het! (100 dagen aflaat.)

---

9 JUNI. — 2de DAG.

MARIA'S HART IS ONZE ALTIJDDURENDE BIJSTAND DOOR ZIJNE GEBEDEN.

Het gezag der moeders over hare zonen is zoo groot, dat zij nooit hunne onderdanen kunnen worden, zelfs wanneer die zonen vorsten waren, en een onbeperkt gezag over alle inwoners van hun rijk konden uitoefenen. Het is waar dat Jesus-Christus, die nu in de Hemelen woont, en aan de rechterhand van God den Vader zetelt, het opperst gebied voert over alle schepselen, Maria niet uitgezonderd; echter zal het altijd waar blijven, dat er een tijd was, waarin onze goddelijke Verlosser, op aarde levende, zich zoo vernederde, dat hij zich aan Maria's gezag onderwierp. Van daar besluiten wij, dat in den hemel, alwaar Maria wel niet meer haar goddelijken Zoon kan gebieden, hare gebeden echter altijd die eener moeder zullen zijn, en derhalve zeer machtig om alles wat zij vraagt, te verkrijgen. « Maria, » zegt de H. Bonaventura, « heeft dit groot voorrecht, dat zij bij haar Zoon almachtig is. » En waarom? Juist om de reden, die wij zoo even

opgaven, te weten, dat Maria's gebeden, de gebeden eener Moeder zijn.

I. Jesus verhoort al de gebeden zijner moeder, om haar te eeren. « De Zaligma-ker, » zegt ons de H. Petrus Damianus, « deze geliefde Maagd, die hem op aarde zoo zeer heeft verheerlijkt, willende eeren, staat haar onmiddellijk al het gevraagde toe. » — « Het staat vast, dat niet een schep-sel ons, ongelukkige zondaars, zoo vele ge-naden kan verschaffen, als deze verhevene Voorsprekeres; zij wordt dusdoende door God geëerd, niet alleen als zijne geliefde dienstmaagd, maar ook als zijne waarach-tige Moeder. » Aldus spreekt Wilhelmus van Parijs. — Voorzeker, het is voor Maria voldoende dat zij spreekt, om haar godde-lijken Zoon alles te zien uitvoeren, hetgeen zij verlangt. Waarom heeft hij op de bruiloft te Cana het water in wijn veran-derd, en den tijd zijner wonderwerken ver-vroegd? Hij deed het voor zijne Moeder. « Maar hoe! » roept de H. Augustinus uit, « is het niet eene zaak, der goedheid van God waardig aldus zijne Moeder te eeren, om-dat hij verklaard heeft in deze wereld, te zijn gekomen, niet om de wet op te heffen, maar te vervullen, die, onder anderen, voorschrijft, zijne ouders te eeren? »

II. De liefde is de tweede beweegreden voor het Hart van Jesus, om Maria in alles te verhooren. Wanneer men iemand be-mint, is men geneigd hem alles, wat hij vraagt, toe te staan. Maar wie heeft ooit teederder zijne Moeder bemind dan Jesus?

Hij kan haar dan ook niets weigeren. De H. Brigitta hoorde Jesus eens tot Maria zeggen . « mijne Moeder, gij weet hoe zeer ik u bemin ; vraag mij dus wat gij wilt ; het is mijn Hart onmogelijk, uwe gebeden te verstooten. Toen ik op aarde leefde, o beste der Moeders ! hebt gij mij nooit iets geweigerd ! het is dus billijk dat ik nu, terwijl ik in den hemel ben, u ook niets weigere. » En wat moet Maria doen, om verhoord te worden ? Het is voldoende, dat zij tot haar Zoon gaat. Men verhaalt, dat, toen Coriolanus Rome belegerde, de gebeden zijner medeburgers en vrienden hem niet konden bewegen zich terug te trekken ; maar toer zijne moeder Veturia zich tot hem begaf, was het hem onmogelijk weêrstand te bieden, en hief hij dadelijk het beleg op. Welnu, de gebeden van Maria zijn veel krachtiger dan de gebeden van Veturia ; zij zijn het zoo veel te meer , naarmate Jesus-Christus dankbaarder en erkentelijker is jegens zijne Moeder. Een enkele zucht van Maria heeft bij God meer kracht dan de smeekebeden van alle heiligen te zamen.

III. Jesus zal altijd zijne Moeder verhooren uit gehoorzaamheid , die hij ook in den hemel haar nog altijd wil bewijzen. De H. Antoninus zegt, dat, « dewijl de gebeden van Maria die eener Moeder zijn, zij in zich altijd iets van een bevel bevatten, zoodat het onmogelijk is, dat Maria, wanneer zij bidt, niet wordt verhoord. » Daarom spreekt haar de H. Germanus aan

met deze woorden, die de zondaars moeten bemoedigen, om zich aan deze machtige Voorsprekeres aan te bevelen: «O, Maria! gij hebt bij God het gezag eener Moeder, gij verkrijgt vergiffenis voor de grootste zondaars; want de Heer, die u altijd als zijne waarachtige Moeder erkent, kan niet nalaten, u alles toe te staan, hetgeen gij vraagt.» Eens ook hoorde de H. Brigitta de gelukzaligen in den hemel tot hunne gezegende Koningin zeggen: «Wat gaat uwe macht te boven? Al, hetgeen gij wilt, geschiedt.»

IV. De kinderen zijn verplicht hunne moeder bij te staan; maar hoe kan Jesus de zijne bijstaan? hij staat haar bij, door haar zijne goederen mede te deelen, en haar deel te doen hebben aan zijne schatten, opdat zij op hare beurt aalmoezen kunne uitdeelen aan de arme zondaars, die hare hulp inroepen. Zelve zegt zij ons, «dat alle rijkdommen van God in hare macht zijn, om dezelve uit te deelen aan hen, die haar beminnen.» (*Prov.* 8.) Het staat dus vast, dat het der Gelukzalige Maagd noch aan macht, nog aan goeder wil kan ontbreken, om ons te helpen. De macht ontbreekt haar niet, omdat haar vragen nooit te vergeefs kan zijn en zij alles verkrijgt, hetgeen zij verlangt. Evenmin ontbreekt haar de wil, omdat zij onze Moeder is, en meer zelfs dan wij zelven verlangt, dat wij zalig worden. Zoo dit alles nu vast staat, hoe zoude dan niet een dienaar van Maria een onbegrensd vertrouwen kunnen hebben in den Altijddurenden Bijstand van Maria?

TOEPASSING. — Neem O. L. V. van Altijd-
durenden Bijstand tot uwe Voorsprekeres ;
voer hare vereering in uw huisgezin in, en
met dezelve zullen er alle goederen binnen-
komen. Beschouw haar beeld en luister
naar hetgeen zij u zegt : « Kom tot mij :
op mijne armen heb ik den prijs uwer
zaligheid, het geneesmiddel uwer kwalen.
Ik ben de Moeder van Altijddurenden Bij-
stand : kom altijd tot mij in uwe moeielijk-
heden, in uwe zwakheid, in uwen twijfel,
na iederen val : kom, ik zal u troosten,
versterken, verdedigen, verlichten, opbeu-
ren en eindelijk den hemel binnenleiden. »
— O. L. V. van Altijddurenden Bijstand
heeft zich gewaardigd hare moederlijke
goedheid te toonen ten opzichte van den
Eerw. P. Hall, van de Congregatie des
Allerh. Verlossers. Na vele jaren gekwijd
te hebben, viel hij in eene zware ziekte, en
eindelijk in een toestand van buitengewone
zwakte. Zijne medebroeders begonnen als-
toen eene novene ter eere van O. L. V. van
Altijddurenden Bijstand. De H. Maagd
scheen eerst hun geloof te willen beproe-
ven ; want reeds naderde het einde der
novene, en elke beterschap bleef uit ; in
tegendeel , de ziekte verslimmerde aan-
houdend en wel zoodanig , dat, op den
negenden dag, de rector, die elk oogen-
blik den doodstrijd verwachtte, nog een-
maal zijne biecht wilde hooren. Maar den
volgenden morgen had er bij den stervende,
juist toen het *Angelus* geluid werd, eene
wonderbare verandering plaats. « Ik ge-

voelde, vertelt hij zelf, als een nieuw leven alle mijne ledematen binnendringen. » Oogenblikkelijk staat hij op, gaat de H. Mis lezen, en zet zich, als ware zijne ziekte slechts een droom geweest, aan alle bezigheden van een gezond mensch. Tegenwoordig werkt hij met veel vrucht aan de Missiën in Ierland. (R. P. Saintrain. I. c.)

GEBED.

O, Moeder van Altijddurenden Bijstand ! gij zijt de uitdeelster van alle genaden, die God ons, ellendige zondaars, schenkt, en zoo hij u zoo machtig, zoo rijk en zoo goed heeft gemaakt, dan is dit geschied, opdat gij ons in alle ellenden zoudt te hulp komen. Gij zijt de voorsprekeres van de zondaars, die de ellendigste en meest verlaten zijn, als zij tot u vluchten : help dus ook mij, omdat ik mij u aanbeveel. In uwe handen stel ik de zaligheid mijner ziel. Reken mij onder het getal uwer toegenegenste dienaren ; neem mij onder uwe bescherming, en ik ben voldaan. Zoo gij mij helpt, vrees ik mijne zonden niet, omdat gij er mij de vergiffenis van zult bekomen ; ik vrees de duivelen niet, omdat gij de gansche hel in macht overtreft ; ik vrees zelfs mijn Rechter Jesus-Christus niet, omdat één uwer gebeden voldoende is om hem te stillen. Alleen vrees ik door mijne nalatigheid op te houden mij aan u aan te bevelen en alsdan mijn verdert in te loopen. — O, mijne Vorstin ! verwerf voor mij de vergiffenis mijner zonden, de liefde tot Jesu -

Christus, de volharding tot het einde en de genade van altijd tot u mijne toevlucht te nemen, o. Moeder van Altijddurende Bijstand! — 5 maal het *Wees gegroet*, enz., bladz. 260, (100 dagen afluat.)

---

10 JUNI. — 3de DAG.

MARIA'S HART IS ONZE ALTIJDDURENDE
BIJSTAND IN DE BEKORINGEN.

Groot was de vreugde der inwoners van Jabes toen zij, belegerd wordende door den wreeden Naas, koning der Ammoniten, die gezworen had hun allen het rechteroog uit te zullen rukken, eensklaps gezanten ontvingen, die van wege Saül boodschapten: *Stelt u gerust; morgen bij het aanbreeken van den dag, zult gij ontzet worden.* (1 Reg. 21.) Ook de christen wordt in dit leven dikwijls belegerd door een vijand, wreeder nog dan Naas, door een vijand, die hem niet alleen een oog, maar het leven, niet alleen het leven des lichaams, maar dat der ziel wil ontnemen. En wat staat hem te doen om geholpen, en met zekerheid verlost te worden? Hij moet met vertrouwen den heiligen naam van Maria aanroepen.

I. Voorzeker, wanneer wij in de bekoringen, 's hemels Koningin aanroepen, zal zij ons zeker te hulp komen. Zij is die Vrouw der Openbaring, aan welke *twee vleugelen*

van den grooten adelaar werden gegeven, om naar de woestijn te vliegen. (Apoc. 12.) De Gelukzalige Amedeus zegt, dat « deze arendsvleugelen de snelheid beteekenen, waarmede Maria, in snelheid de vlucht der Seraphijnen overtreffende, altijd hare kinderen te hulp vliegt. Nauwelijks aange-roepen, is zij reeds nabij om ons te bescher-men. Dit dus is het middel om de bekoringen te overwinnen en om ze met zekerheid te overwinnen : wij hebben slechts tot onze Moeder te vluchten, aan-houdend zeggende en herhalende : « Onder uwe bescherming, o heilige Moeder Gods ! neem ik mijne toevlucht. » Hoevele over-winningen hebben niet de geloovigen door dit kort maar krachtig gebed behaald !

Ter bewaring van het leven der genade, hebben wij kracht noodig om aan alle vijanden onzer zaligheid het hoofd te bie-den ; welnu, deze kracht wordt slechts verkregen door middel van Maria. *Ik ben het, die de geestelijke kracht bezit*, (Prov. 8.) zegt Maria. God heeft aan mijne handen deze gave toevertrouwd, opdat ik haar aan mijne dienaars uitdeele ; met mijn bijstand heerschen mijne dienaars op aarde door hunne zinnen en driften te beteugelen, en maken zij zich waardig eeuwig in den hemel te heerschen. — O, welke kracht bezitten de onderdanen dezer groote Ko-ningin, om alle bekoringen der hel te overwinnen ! Als derhalve de duivel ons komt bekoren, hebben wij slechts de kui-kens na te volgens ; zoodra deze de roof-

vogels bemerken, vluchten zij haastig onder de vleugelen hunner moeder. Laat ons evenzoo handelen; stellen wij ons, zoodra eene bekoring ons aanvalt, dadelijk, zonder met dezelve te redenceren, onder Maria's mantel in veiligheid.

II. Bijaldien wij Maria in onze bekoringen aanroepen, zal niet alleen hulp komen opdagen, maar ook onze overwinning zeker zijn. Maria is die sterke vrouwe, die den duivel overwonnen, en *zijn kop verplet heeft*, door zijn hoogmoed te verslaan. (*Gen. 3.*) De hoovaardige geest heeft zich door dezelgezegende Maagd, tot zijne groote spijt, zien verslaan en onder den voet treden, gelijk aan hem, die volgens oorlogsrecht tot slaaf wordt gemaakt. Satan is veroordeeld, om altijd aan de bevelen onzer Koningin te gehoorzamen, zoodat, gelijk Eva, door voor de slang te zwichten, ons de duisternissen en den dood heeft bezorgd, Maria, door den duivel te verslaan, ons het licht en het leven heeft gebracht; en zoo stevig heeft zij onzen vijand in ketenen geklonken, dat hij hare getrouwe dienaren niet meer kan schaden.

De Ark des Verbonds maakte de Israe lieten onverwinnelijk. Op hare hulp rekende Mozes, om zijne vijanden te verslaan. Aldus vielen Jericho's muren en werden de Philistijnen overwonnen. Welnu, men weet dat de H. Ark het afbeeldsel is van Maria. Laat ons dus, als wij bekoord worden, tot de Arke van het Nieuw Verbond gaan laat

ons Maria aanroepen, en de overwinning zal aan ons zijn.

Luisteren wij naar de zoete stem onzer Moeder, die ons uitnoodigt te worden als kleine kinderen, ons dicht bij haar te houden en haar in al onze behoeften aan te roepen : « *Is iemand klein, hij kome tot mij.* (Prov. 9.) De kinderen hebben altijd den naam hunner moeder in den mond ; en in alle gevaren, die hen bedreigen, of als de minste vrees hen bevangt, hoort men hen dadelijk roepen : moeder ! moeder ! — O, zoete Maria ! teedere Moeder ! dit juist is het, wat gij van ons verlangt : gij wilt dat wij, als uwe kinderen, u ter hulp roepen in alle gevaren, omdat gij ons wilt beschermen en redden. Altijd, als uwe kinderen tot u vluchtten, zijt gij hun Altijddurende Bijstand geweest.

TOEPASSING. — De Moeder van Altijddurende Bijstand, toont gaarne hare macht, wanneer men haar aanroept, hetzij om eene bekoring te overwinnen, hetzij om eene drift te beteugelen, hetzij om kwade ingewortelde gewoonten te verlaten. Een Engelsche Pater schreef ons, dat hij zondaren had gezien, die op één tot O. L. V. van Altijddurenden Bijstand gericht gebed, oogenblikkelijk van de meest ingewortelde ondeugden verlost werden. Het volgende is geschied te Rome. Twee broeders eener gegoede familie kregen eens twist. Een hunner greep in de hitte van den twist een mes, om er zijnen broeder mede te treffen. Op dit gezicht slaakt de zuster van den

ongelukkigen een kreet van schrik, en roept angstig uit : « O. L. V. van Altijddurenden Bijstand, ontferm u onzer ! » Nauwelijks had de van woede dronken jongeling die aanroeping gehoord, of hij liet het broedermoordend wapen vallen, en daarna omhelsde hij, een vreedzaam lam gelijk, zijn broeder, met bedaardheid, zeggende : « laat ons, bid ik u, vrede maken. » De brave zuster raapte het mes op, en bracht het naar het Altaar der Lieve Vrouw, als een zegeteeken der overwinning, welke de machtige Koningin op een der vreeselijkste driften van het menschelijk hart had behaald. (Notice.)

GEBED.

O, Moeder van Altijddurenden Bijstand ! verleen mij de genade, van immer uwen machtigen Naam aan te roepen ; want uw Naam is onze hulp in het leven, en onze zaligheid in het uur des doods. O, Maria, allerzoetste, allerreinste Maagd ! geef, dat uw naam voortaan de ademhaling mijner ziel zij. O, mijne Vorstin ! draal niet mij te helpen, zoo dikwijls ik u aanroep ; want in alle bekoringen, die mij zullen aanvalen, in elke behoefte, die ik zal ondervinden, zal ik nooit ophouden u aan te roepen, en altijd herhalen : O, Maria ! o, Maria ! . . . Welke kracht, welke zoetheid, welk vertrouwen, welke teederheid heerscht in mijne ziel, als ik uw gezegenden naam uitspreek ! . . . als ik aan u denk ! . . . Ik breng dank aan den Heer, die, tot mijn welzijn,

u dien zoo beminnelijken, zoo machtigen naam gegeven heeft, maar niet tevreden met uw naam uit te spreken, wil ik hem met liefde uitspreken; ik wil, dat de liefde mij altijd in herinnering brenge, dat ik u, o, Moeder van Altijddurende Bijstand! moet aanroepen. — Vijf maal het « *Wees gegroet,* » enz., zie bladz. 260. (100 dagen afzakt.)

---

11 JUNI. — 4de DAG.

MARIA'S HART IS DE ALTIJDDURENDE BIJSTAND
DER ZONDAARS.

Alle menschen zijn zondaars, zegt de H. Joannes. (1. Joan. 1.) Niet één mensch is bij gevolg waardig tot God te naderen. Gelukkig hebben wij een Voorspreker bij den Vader, namelijk *Jesus-Christus, den Rechtvaardige bij uitnemendheid.* Als een liefderijk broeder, zal hij zeker onze vergiffenis vragen, en als geliefde Zoon zal hij even zeker verhoord worden. Maar misschien schrikt ons de goddelijke Majesteit, die in hem woont, af? Stellen wij ons dan gerust, want wij hebben nog eene Voorsprekeres, in welke niets afschrikwekkends ligt: het is Maria, zijne Moeder en onze Moeder, zij bezit alle eigenschappen, die geschikt zijn, om ons een grenzenloos vertrouwen in te boezemen: als eene ijverige Voorsprekeres neemt zij onze zaligheid ter harte; als eene zeer wijze Voorspreke-

res, kent zij de middelen, om onzen Rechter te stillen; als eene algemeene Voorsprekeres, weigert zij hare bescherming aan niemand.

I. O, met welken ijver behartigt deze goede Voorsprekeres de zaak onzer eeuwige zaligheid! De gelukzalige Amedeus zegt: « dat zij zich onophoudelijk in de tegenwoordigheid der goddelijke Majesteit bevindt, en zonder ophouden door hare machtige gebeden, hare tusschenkomst aanwendt, » Hij voegt er bij: « Daar zij in den hemel volmaakt met onze ellenden en behoeften bekend is, kan zij niet nalaten medelijden met ons te gevoelen; en met haar Moederhart, dat vol is van goedheid en teederheid, zoekt zij altijd ons te helpen en te redden. »

Haar ijver om ons te verdedigen is niet te verzadigen. Ja, zoo zeer deelt zij onze ellenden, zoo groot is de liefde, die zij ons toedraagt, dat zij altijd bidt, altijd op nieuw begint te bidden, en nooit vermoeid wordt te bidden, om ons voor het kwaad, dat ons bedreigt, te behoeden, en de genaden te bekomen, die ons noodig zijn. Ja, haar ijver in onze verdediging is niet te verzadigen. Deze schoone woorden zijn van den H. Germanus, die vervolgens met blijdschap uitroept: « O, Moeder van barmhartigheid, wie heeft, na uw Zoon, zoo veel ijver voor ons en ons geluk als gij? Wie beschermt ons gelijk gij in de kwalen, die ons bedroeven? Wie neemt de verdediging der zondaars zoo zeer op zich als gij, die in zekeren

zin hun strijd op u neemt. Voorzeker, Maria! uwe bescherming is machtiger en welwillender, dan wij zouden kunnen begripen. »

II. Hoe beklagenswaardig zouden wij, arme zondaars, zijn, zoo wij deze groote Voorsprekeres misten! Zoo machtig is zij, zoo barmhartig, en terzelfdertijd zoo voorzichtig en zoo wijs, dat de goddelijke Rechter, haar Zoon, die schuldigen, welker verdediging zij op zich neemt, niet kan veroordeelen. Ook begroet haar een schrijver als de opperste Gerechtigheid zelve, omdat alle zaken, door die wijze Voorsprekeres voorgestaan, even zoo vele gewonnen zaken zijn.

Daarom wordt Maria genoemd de wijze Abigaïl. Men weet, hetgeen van Abigaïl geschreven staat in het eerste Boek der Koningen: deze vrouw wist door hare welsprekende gebeden zoozeer David, die tegen Nabal vergramd was, te bedaren, dat deze vorst zelfs haar zegende en bedankte, omdat zij, door hare goede handelwijze, hem belet had zich eigenhandig te wreken. Dit juist houdt de Gelukzalige Maagd niet op in den hemel te doen ten gunste van ontelbare zondaars: door hare wijze en teedere gebeden weet zij de goddelijke Gerechtigheid zoo goed te stillen, dat de Heer zelf haar als zegent en bedankt, omdat zij hem aldus belet de schuldigen te verwerpen en naar verdiensten te straffen.

III. Als Voorsprekeres *van allen* is Maria

zoo goed, dat zij niemands zaak weigert te verdedigen. Alle andere heiligen kunnen hunne bescherming meer bijzonder over hen uitoefenen, die aan hunnen dienst gehecht zijn, terwijl de Moeder Gods, als Koningin van alle menschen, te gelijk aller Voorsprekeres is. Zij draagt zorg voor de zaligheid van allen. Zij stelt belang in alle geloovigen, ook in de zondaars. Zij beroemt er zich zelfs op juist door deze Voorsprekeres genoemd te worden, gelijk zij verklaard heeft aan de Eerw. zuster Maria Villani, zeggende; « na den titel van Moeder Gods, roem ik vooral op dien van Voorsprekeres der zondaars. » O, hij die zoude vreezen zich aan Maria's voeten te werpen, zoude haar hart smaad aandoen ! wel verre van streng of afschrikwekkend te zijn, is zij enkel voorkomendheid, beminnelijkheid en goedertierenheid. Leest en herleest, zoo veel gij wilt, de Evangelien en zoo gij eene enkele daad van strengheid over Maria vermeld vindt, vrees dan tot haar te naderen. Doch gij zult er geene vinden ; gaat dan tot haar en zij zal u door hare tusschenkomst redden.

Troost u dan, o kleinmoedige zielen ! herademt en vat moed ; o, arme zondaars ! deze verhevene Maagd, de Moeder van uwen Rechter en God, is de Voorsprekeres van het menschelijk geslacht ; de ijverige Voorsprekeres, die bij den Heer alles vermag, hetgeen zij wil, de wijze Voorsprekeres, aan wie alle middelen, om hem te stillen, bekend zijn ; de algemeene Voorsprekeres.

die een ieder ontvangt en niemand weigert te verdedigen.

TOEPASSING. — Alle zielen, die God waarlijk beminnen, houden niet op voor de arme zondaars te bidden. Dagelijks bevelen zij hen aan haar, die verklaart hunne Voorsprekeres te zijn. Laat ons evenzoo handelen, en zijn wij overtuigd, dat ons gebed niet vruchteloos zal zijn. Wie weet, of de volgende bekeering niet te danken is aan de verzuchtingen van een of ander vurig christen? — Een zondaar leefde sinds langen tijd verwijderd van de heilige Sacramenten, en dacht aan niets minder dan om tot God weder te keeren. Uit nieuwsgierigheid trad hij eens eene kerk binnen; terwijl hij daar de voorwerpen beschouwt, die zijne aandacht het meeste trekken, vallen zijne oogen plotseling op het beeld van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand. Hij staat stil en beschouwt langen tijd het heilig beeld; weldra komt eene ongekende onrust zijne ziel schokken; onverdragelijke wroegingen verscheuren zijn hart en de genade vervolgt hem zoodanig, dat hij, niet meer de schande van den staat, waarin hij is, kunnende verdragen, zich aan de voeten eens priesters werpt, en zich met God verzoent. (Notice.) — O, gelukkige overwinning van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand!

GEBED. Bladz. 260.

MARIA'S HART IS ONZE ALTIJDDURENDE BIJSTAND
IN DE BEPROEVINGEN.

De mensch, zegt Job, leeft slechts korten tijd, en nog is zijn kort bestaan vervuld met ellenden. (Job. 14.) Dit drukt ook de H. Kerk uit in haar schoon gezang, het *Salve Regina*. — «*Exules* : » wij allen zijn arme bannelingen, en welke vreugde kan een banneling genieten ? — «*Clamamus* : » wij slaken noodkreten. — «*Suspiramus gementes* : » onze angst uit zich in gezucht en geweën. — «*Flentes* : » de tranen bevochtigen ons gelaat. — «*In hac lacrymarum valle* : » het zwarte dal onzer ballingschap is er mede gedrenkt. — Wie zal ons komen troosten ? Wie anders dan zij, die door de Kerk genoemd wordt Moeder van barmhartigheid : «*Salve, Regina, Mater misericordiæ*. » Daarom ook noodigt de Kerk ons uit met onze noodkreten en verzuchtingen tot Maria te gaan, en aan haren boezem onze tranen te storten : «*Ad te clamamus, ad te suspiramus, gementes et flentes*.

I. Waarom weent gij ? «*Quid ploras ?* » — Ach ! zoo mijn zoon, mijn man, mijn vader zich met God konde verzoenen ! . . . Wendt u tot Maria ; haar Hart zal uw geweën begripen. Men leest in de H. Schrift, dat Booz aan Ruth toestond de korenaren te verzamelen, welke de maaiers

hadden laten liggen. De H. Bonaventura maakt hierover deze opmerking. « Even als Ruth genade vond in de oogen van Booz, even zoo heeft Maria genade gevonden in de oogen van God, en van hem de macht ontvangen om de korenaren te verzamelen, welke de maaiers ontgaan zijn. » De maaiers zijn de evangelische werklieden, de missionarissen, de predikers en biechtvaders, die door hun arbeid dagelijks zielen voor God winnen. Er bestaan echter oproerige verharde zielen, die zij, niettegenstaande al hun ijver, zich genoodzaakt zien te verlaten. Aan Maria alleen is het vergund deze verlatene zielen door hare machtige tusschenkomst te redden. Ongelukkig de zielen, die zelfs aan deze zoete middelares weigeren zich over te geven! Deze zullen voorzeker voor eeuwig verloren en vervloekt zijn. Gelukkig integendeel zij, die tot eene zoo goede Moeder hare toevlucht nemen! Er bestaat ter wereld geen zondaar, die zoo hopeloos en zoodanig in het slijk der zonde verzonken is, dat Maria van hem afschrik hebben en hem verstooten zoude. O, laat hij slechts hare hulp komen inroepen en deze teedere Moeder zal laten zien, dat zij den wil en de macht heeft hem, door zijne vergiffenis te verkrijgen, met haar goddelijken Zoon te verzoenen.

II. Waarom weent gij? « *Quid ploras!* » — Ik beef voor mijne zaligheid! — Luister dan naar den H. Bonaventura, die door de goddelijke liefde zoo ontstoken ziel, en tracht het vertrouwen te verkrijgen, dat

hem jegens onzen liefdevollen Verlosser Jesus en onze liefderijke Voorspreekster Maria bezielde. « Zelfs wanneer mij God hadde verworpen, » zeide hij, « dan nog weet ik, dat hij zich zelve niet kan weigeren aan iemand, die hem bemint en van harte zoekt. Ik zal hem knellen in de armen mijner liefde, en zoo hij mij niet zegent, laat ik hem niet gaan; zoo zal hij niet kunnen heêngaan, zonder mij met zich mede te voeren. Als laatste middel zal ik mij in zijne wonden verbergen; zoolang ik daar verblijf, zal hij mij niet buiten zich kunnen vinden. Ten laatste, indien mijn Verlosser mij, om mijne zonden verre van zich jaagt, zal ik mij gaan nederwerpen aan de voeten mijner moeder, en niet opstaan, voor zij mijne vergiffenis heeft bekomen. Want deze barmhartige Moeder kan niet en heeft nooit ongevoelig kunnen zijn voor ellenden, noch aan ongelukkigen, die hare bescherming inroepen, hare hulp geweigerd. Alzoo zal zij, zoo niet uit verplichting, dan toch uit medelijden, niet nalaten, haren goddelijken Zoon te verzoeken, om mij vergiffenis te schenken. »

III. Waarom weent gij? « *Quid ploras?* » — Mijn lijden is zoo zwaar. — Moed dan! Maria's Hart heeft ook zooveel geleden. Kunt gij vreezen dat zij onbekend is met uwe moeielijkheden en er geen medelijden mede heeft. Voorzeker niet; zij kent ze beter dan ieder ander en is er niet ongevoelig voor. Niet een onder alle Heiligen heeft zoo veel medelijden met onze kwalen

als de Koningin der heiligen. « Toen zij op aarde leefde, » zegt de de H. Hieronimus, « was haar Hart zoo medelijdend en gevoelig jegens de menschen gestemd, dat niemand zoozeer zijn eigen lijden, als Maria dat van anderen heeft gevoeld. » « Maar, » vraagt de H. Petrus Damianus, « heeft zij niet sedert hare verheffing tot Koningin des hemels, onze aardsche ellende vergeten? God, antwoordt hij, beware ons voor zulke gedachte! Een zoo groot mededooen, als Maria's Hart gevoelt, kan niet zulke ellende, als de onze, vergeten. »

TOEPASSING. — Zoo wij verlangen van eenige beproeving bevrijd te worden, gaan wij dan tot O. L. V. van Altijddurenden Bijstand; houden wij ter hare eere eene novene, of gaan wij ter bedevaart naar eene kerk, waar haar beeld wordt vereerd. Hoe vele wonderen zijn niet voor dat beeld geschied! Den 29sten Mei 1867, kwam te Huete in Spanje, eene vrouw met tranen in de oogen, haar zevenjarig kind, dat ten gevolge der pokken, reeds drie maanden blind was, in de gebeden onzer Paters aanbevelen. De Pater Redemptorist, tot wien zij zich wendde, vroeg haar: « hebt gij vertrouwen in de H. Maagd? » O! antwoordde zij, « een groot, grenzenloos vertrouwen. » — « Ga dan uw blind kindje halen en met hetzelfde voor het beeld van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand bidden. » Weldra kwam zij in gezelschap van nog andere vrouwen terug met het kind aan de hand. Terstond werpt zij zich

weenende voor het H. Beeld op de knieën en zeide tot het kind ; « mijn lief kind beveel u goed aan O. L. V. van Altijd durenden Bijstand aan, en vraag haar u het gezicht terug te schenken. » Het kind vouwde aanstonds de handjes en riep in zijn onschuldigen eenvoud uit : « Moeder van Bijstand , maak dat mijne oogjes weêr kunnen zien. » Niet zoodra had het deze woorden gesproken, of het begon, als buiten zich zelf, te roepen : « moeder, moeder ! ik zie de H. Maagd ! O, wat is zij schoon ! u zie ik ook ; mijne handjes ook ! » De moeder barst in snikken uit en bedankte met luider stem hare hemelsche weldoenster. Het kind werd daar weldra het voorwerp der algemeene nieuwsgierigheid. Aan een ieder, die het naderde, zeide het : O. L. V. van Bijstand is het, die mij heeft genezen. Ik heb haar gevraagd : « maak dat mijne oogjes weêr kunnen zien. » Kort daarna bracht het twee kaarsen en een ex-voto aan zijne weldoenster ten offer. (R. P. Saintrain. I. c.) GEBED. bladz. 260.

---

13 JUNI. — 6de DAG.

MARIA'S HART IS ONZE ALTIJDDURENDE
BIJSTAND IN ONZE RAMPEN.

De zonde is de eenige oorzaak van alle bestraffingen, die God ons toezendt. Over

de woorden van het Boek Genesis. « *Ik zal mijn boog in de wolken plaatsen.* » (Cap. 9.) merkt de H. Ambrosius op, dat de H. Schrift niet zegt « *mijn pijl,* » maar « *mijn boog,* » om ons te doen begrijpen, dat het aan de boosheid der zondaars te wijten is, dat God den pijl op den boog spant en hen straft. Hoe wil men van rampen bevrijd blijven, als men niet ophoudt den hemel te vergrammen! Wanneer echter God ons straft, wil hij niet onzen ondergang, maar onze bekeering; daarom heeft hij ons zijne eigene Moeder tot beschermster gegeven.

Maria's bescherming is machtiger en heilrijker, dan wij ons kunnen voorstellen. « Van waar komt het, » vraagt Pelbart, « dat God, die in de oude wet zoo streng de minste overtreding strafte, in de nieuwe wet den schuldigen zoo spoedig barmhartigheid betoont? » Hij antwoordt: « dit alles doet God uit liefde tot en ter wille van de verdiensten der Gelukzalige Maagd. » — « Reeds lang zoude de wereld verzonken zijn, » roept de H. Fulgentius uit, « zoo niet Maria haar door hare tusschenkomst hadde bewaard. » O, hoe vele strafvonnissen heeft zij weten te herroepen, door te bidden voor de zondaars, die hare hulp inriepen! Waar kunnen wij veiliger vluchten dan in het mededoogend Hart van Maria? Daar vindt de arme eene schuilplaats, de zieke een geneesmiddel, de bedroefde vertroosting, de verlatene steun. Hoe zeer zouden wij te beklagen zijn, als wij deze barmhartige

Moeder in onze ongelukken moesten missen! *Waar de vrouw niet is, zegt de H. Geest, daar zuch de arme (Eccl. 36.)* Die vrouw is Maria; want zoodra hare hulp ontbreekt, blijft ons niets over dan te zuchten onder het gewicht der bestrafing.

Maar geloofd zij de barmhartige God, die ons Maria heeft gegeven, vooral om onze altijd durende bijstand te zijn, opdat wij, ons tot haar Moederhart wendende, aan de straffen mochten ontkomen, welke wij door onze zonden verdienen. Waarom vergelijkt haar de H. Schrift bij den Plataanboom? Zij wil ons hiermede te kennen geven, dat, gelijk de plataanboom eene breede schaduw afwerpt, waaronder de reizigers zich tegen de stralen der zon kunnen beschutten, zoo ook Maria de schaduw harer bescherming aan de zondaars ter beschutting aanbiedt, wanneer zij ziet, dat Gods toorn tegen hen is ontstoken. De Profeet Isaias weende over zijn tijd en sprak tot God: « *Heer, gij hebt reden tegen ons vergramd te zijn, ter oorzaak onzer zonden, en er is niemand, die u ten onzen gunste kan stemmen.* » (Cap. 64.) Hij had gelijk aldus te klagen, want alstoen was Maria nog niet ter wereld gekomen. Maar als tegenwoordig de Heer tegen een zondaar, welchen Maria beschermt, vergramd is, weerhoudt zij den arm haars Zoons, opdat hij hem niet kastijde. Niet een schepsel vermag even als zij de hand op het zwaard der goddelijke Gerechtigheid te leggen,

om hem te beletten, de schuldigen te treffen. Eveneens, zegt Richardus, dat « God, vóór Maria's geboorte, zich beklagde dat er niemand was, om hem te beletten, de zondaars te straffen; maar dat de Gelukzalige Maagd, sinds zij ter wereld is gekomen, den goddelijken toorn stilt. »

TOEPASSING. — Wanneer de wereld zich, gelijk in den tegenwoordigen tijd, aan buitengewone zonden schuldig maakt, dan verdient zij ook buitengewone kastijding. Wat moeten wij doen, om dezelve af te wenden of ten minste te verzachten? O. L. V. van Lourdes zegt het ons: « *Boetvaardigheid! Boetvaardigheid!* — vervolgens: *Bidden, bidden, bidden!* » Gaan wij tot O. L. V. van Altijddurenden Bijstand, die ons voortdurend, zelfs in de verschrikkelijkste rampen, kan helpen. Wenden wij ons ook betrouwvol tot haar in die beproevingen, waaraan God somtijds zijne geliefdste dienaren onderwerpt. Twee juffrouwen, die in kanten handelden, hadden groote kosten gemaakt om haar magazijn van het noodige te voorzien; maar tegen verwachting was de verkoop zeer slecht, en weldra waren zij op het punt van alle betalingen te moeten staken. In dien grooten nood namen zij raad bij een Pater Redemptorist, en deze spoorde haar aan eene novene te houden ter eere van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand. De H. Maagd verhoorde haar reeds den eersten dag: eene vreemde dame kocht bij haar voor meer dan duizend franken; den vol-

genden dag deed eene engelsche dame een nog grooteren inkoop, en zoo ging het de geheele novene door. Hare zaken zijn daarna voortdurend blijven bloeien. (R. P. Saintrain. I. c.) GEBED, blad. 260.

14 JUNI. — 7de DAG.

MARIA'S HART IS DE ALTIJDDURENDE BIJSTAND
DER H. KERK.

Waarom hebben de natiën gebeefd en de volkeren ijdele samenzweringen gesmeed? De koningen der aarde zijn opgestaan en de vorsten hebben zich verbonden tegen den Heer en tegen zijn Gezalfde. Verbreken wij onze ketenen, hebben zij gezegd, en laat ons het juk afwerpen; (Ps. 2.) doen wij Gods feesten van de aarde verdwijnen (Ps. 73.); verwoesten, verwoesten wij Jerusalem tot in zijne grondslagen. (Ps. 136.) — Aldus sprak in zijne dagen de koninklijke Profeet en heden zien wij het geschieden; de machtigen dezer eeuw wenden al hunne macht aan tegen de Kerk van Jesus-Christus. Meer dan ooit moeten wij dus in onze dagen aan den voet van Maria's altaren herhalen. « Hulp der christenen, bid voor ons! » En dit met zoo veel te meer vertrouwen, daar Maria niet ongevoelig kan blijven voor de smarten der H. Roomsche Kerk.

Wat is de Kerk? Zij is de Bruid van Jesus-Christus, welke hij door zijn bloed

heeft gewonnen ; derhalve is zij de welbeminate Dochter van Maria. De H. Augustinus zegt, « dat de H. Maagd door hare liefde tot de geestelijke geboorte der Kerk heeft medegewerkt. » Wij kunnen hier bijvoegen, dat zij ook door hare smarten daaraan heeft medegewerkt, want de Kerk is op den Calvarieberg uit de doorboorde zijde en het Hart zelf van Jesus voortgekomen. En de H. Antoninus zegt daarenboven : « God heeft de geheele Kerk niet alleen onder de bescherming, maar ook onder het gebied van Maria gesteld. » Welnu, hoe kan eene Moeder hare dochter in nood, en eene machtige Koningin haar gebied in 's vijands handen laten ?

Niet zoodra was de Zaligmaker gestorven, of de Apostelen beschouwden Maria als hun Altijddurende Bijstand. Tot haar gingen zij om licht in hun twijfel, troost in hunne droefheid, en sterkte in hun strijd te bekomen. Helaas ! ook zij moest sterven, maar voor dat zij den geest gaf, sprak zij hun aldus toe : « Dierbare kinderen, ik laat u niet als weezen achter ; ik ga niet heen om u voor goed te verlaten, maar om u door mijne voorspraak nog machtiger te helpen ; ik laat u mijn Hart achter, door u Jesus in het H. Sacrament des Altaars achter te laten ; verbreidt het geloof, werkt aan de zaligheid der vrijgekochte zielen ; ik zal de Altijddurende Bijstand der H. Kerk zijn.

Maria heeft hare beloften getrouw vervuld : daarom roept de altijd dankbare

Kerk haar in alle gevaren aan, en schrijft zij aan hare tusschenkomst de uitroeing der ketterijen toe.

Verwonderen wij ons niet over de vervolgingen, waaraan de Kerk van Jesus-Christus bloot staat. God heeft voorzegd, dat hij *eene vijandschap zonder einde zoude stellen tusschen het geslacht der slang en dat der vrouw.* (Gen. 3.) Dit beteekent, dat er na den val van den eersten mensch, niettegenstaande de verlossing, twee geslachten, elk met zijne nakomelingschap, zouden bestaan; door het geslacht van de slang, worden de zondaars verstaan, wier vader Satan is, en die met zijne boosheid behebt zijn; door het geslacht der vrouw, worden de uitverkorenen aangeduid, wier Moeder Maria is, en die met haar geest zijn beziel. De H. Kerk weet dus, dat zij aanhoudend vijanden zal hebben te bestrijden, maar hoe groot ook hare beproeving moge zijn, nooit zal zij den moed verliezen, omdat zij zeker weet eene machtige Moeder te bezitten, die zich nooit door de slang zal laten overwinnen, maar aanhoudend *haren kop zal verpletten.* (Gen. 3.)

Men weet, dat de palmtak het zinnebeeld is der overwinning. Daarom is onze Koningin ten aanschouwe van alle machthebbenden op een verheven troon geplaatst als een palmboom, die een teeken is van overwinning, verzekerd aan allen, welke zich onder hare bescherming stellen. Aldus moeten deze hare woorden verstaan wor-

den : *ik ben verheven geworden als een palmboom in Cades. (Eccl. 24.)* — Wij lezen in het boek Esther, dat er onder de regeering van Assuerus een decreet werd afgekondigd, waardoor de ondergang der Joden werd bevolen. Maar Esther, die met dezen vorst gehuwd was, ging naar hem toe en zeide : *O, Koning, 700 ik genade in uwe oogen heb gevonden, verleen mij dan de redding van mijn volk, voor hetwelk ik uwe goedertierenheid afsmeek. (Esth. 7.)* — Assuerus verhoorde haar en beval aanstonds, dat het beveldschrift moest worden ingetrokken. Welnu, als Assuerus de Joden redde op het gebed van Esther, omdat hij haar beminde, hoe zal dan God, die Maria grenzenloos bemint, haar niet verhooren wanneer zij voor het christenvolk bidt en zegt : « Mijn Koning en mijn God ! als ik genade voor u heb gevonden, als gij mij bemint, red dan de Kerk voor welker heil ik u bid. » Deze goddelijke Moeder weet zeer goed, dat zij de welbeminde des Heeren is, en hij haar meer bemint dan alle Heiligen en Engelen tezamen ; is het dan mogelijk, dat God haar niet verhoore ?

TOEPASSING. — Laat ons dagelijks bidden voor de H. Kerk ; vragen wij, dat hare vijanden vernederd worden en zich mogen bekeeren, troosten wij haar door ons onderworpen te toonen aan hare leer en aan hare wetten ; door den omgang te mijden van hen, die haar aanvallen ; door te beletten, dat onze bloedverwanten en vrienden de boeken en dagbladen lezen, die niet op-

houden datgene, wat wij vereeren en lief hebben, te smaden. Trachten wij eindelijk aller geest en hart te vereenigen rondom den stoel van Petrus en met hem, die er op zetelt. — Zoodra niet was het wonderdadig Beeld van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand weêr te Rome verschenen, of een ieder riep uit, dat God aan zijne vervolgte Kerk eene Beschermster te meer wilde geven. Dit was het algemeen gevoelen der Romeinen en ook onze glorierijke Paus Pius IX schijnt het gedeeld te hebben. Want niet alleen haastte hij zich den eeredienst tot dit H. Beeld te herstellen en de gebeden, tot deszelfs eer gemaakt, met aflaten te begiftigen, maar zelt ging hij als de minste der geloovigen voor hetzelfde nederknielen. Den 5^{den} Mei 1866, op het oogenblik, dat de avondoeffening in de Kerk van den H. Alphonsus zoude beginnen, verscheen eensklaps de H. Vader, en richtte, door het volk heengaande, zijne schreden naar het altaar van O. L. V. van Altijddurenden Bijstand; daar bad hij eenigen tijd in stilte; daarna, de treden van het altaar opgaande, bleef hij eenigen tijd met welbehagen het kostbaar Beeld in in al zijne bijzonderheden beschouwen als om zijn betrouwen tot hetzelfde op te wekken. O, hoe schoon is het! riep hij op een toon van kinderlijke liefde uit. De H. Vader heeft er een afbeeldsel van in zijn bidvertrek, waar het een der liefste voorwerpen is zijner vereering. Daar, in de beschouwing van hetzelfde, put hij zeker het onbe-

grensd vertrouwen, dat hem bezielt te midden van den vreeselijken strijd, waarin de Kerk is gewikkeld.

GEBED.

H. Maagd Maria ! Gij, die wij zoo gaarne *Onze Moeder van Altijddurende Bijstand* noemen, toon ons, dat gij dien schoonen titel verdient, door de Kerk en haar verheven Hoofd altijd onder uwe bescherming te nemen. Verwerf door de oneindige verdiensten van het Hart van Jesus, welke wij door u aan den eeuwigen Vader opdragen, voor de zondaars de genade, dat zij oprecht tot God wederkeeren; voor de zieltogenden, dat zij heilig mogen sterven; voor de zielen onzer overledene bloedverwanten, dat zij uit de viammen van het vagevuur verlost worden en voor ons allen, dat wij eene volledige vergiffenis en overvloedige barmhartigheid mogen verkrijgen. Amen.

15 JUNI. — 8ste DAG.

MARIA'S HART IS DE ALTIJDDURENDE BIJSTAND
DER STERVENDEN.

Met reden heeft de H. Man Job gezegd, dat *het leven van den mensch hier op aarde een onafgebroken strijd is.* (Job. 7.) Maar de verschrikkelijkste strijd is ongetwijfeld de laatste, die, welken wij *doodstrijd* noemen; dat is de strijd bij uitnemendheid, de

strijd, niet alleen tusschen leven en dood, die elkander de wankelende bouwvallen van een leemen huis betwisten, maar ook en vooral tusschen hemel en hel, die elkander eene ziel betwisten. Ja, dan vooral gebruikt de hel tegen eene ziel al hare listen en macht, want zij weet, dat haar slechts weinig tijd meer overblijft om ze te winnen en dat, zoo zij haar verliest, dit voor eeuwig is. Daarom ook komt de duivel, die haar gedurende het leven gewoonlijk bekoorde niet alléén, maar roept nog anderen tot zijne hulp, en *het huis wordt gevuld met helsche geesten*, die te zamen alle hunne krachten inspannen, om de ziel te doen verloren gaan. (Is. 13.) En wie, zult gij misschien met den H. Remigius zeggen, wie zal als overwinnaar uit dien laatsten strijd komen? Ik antwoord: zeker hij zal overwinnen en zalig worden, die in zijn leven een waar dienaar van Maria is geweest. Het Hart dezer Moeder verlaat in dat oogenblik haar kind niet; zij zal denken aan het gebed, dat het zoo dikwijls heeft herhaald: *Heilige Maria, Moeder Gods, bid voor ons zondaars, nu en in het uur onzes doods*. Maria zal niet toelaten dat hij, die in haar heeft gehoopt, voor eeuwig beschaamd worde; dat zoude eene vlek werpen op haar *Naam*, op hare *getrouwhe*, en op hare *goedheid*..

1. Het zoude eene vlek zijn op de glorie van haar Naam. Uit den afgrond der hel zou de verdoemde roepen: wij zijn dus bedrogen geworden door al die heiligen,

die zoo treffend over Maria's macht en goedheid hebben geschreven! De H. Bonaventura heeft zich dus vergist, toen hij haar noemde: « het heil van hen, die haar aanroepen: » de H. Ephrem heeft dus gedwaald, toen hij de vereering van Maria noemde, « een vrijgeleide om aan de hel te ontkomen; » de H. martelaar Ignatius heeft dus gedwaald, toen hij zeide « een getrouw en godvruchtig dienaar van Maria kan niet verloren gaan; » Lodewijk van Blois heeft dus gedwaald, toen hij zeide, « dat het nog nooit geschied was en nooit zal geschieden, dat een nederig en ijverig dienaar van Maria, voor eeuwig zal verloren gaan; » de Koningin des hemels zelve heeft ons bedrogen door hen, die zoo haren lof verkondigen, met gunsten te overladen!...

II. Het zoude het woord des Evangelies « *Hij die vraagt, ontvangt,* » tot eene leugen maken. Veronderstellen wij, dat een geloovige dagelijks Maria's bijstand voor zijne laatste oogenblikken heeft afgesmeekt: « *Moeder Gods, bid voor ons. . . in het uur onzes doods.* » En dan zoude zij, die genoemd wordt O. L. V. van Altijd-durenden Bijstand, die ziel verlaten juist wanneer zij het meest hare hulp behoeft! Neen! dat is onmogelijk. — De H. Gertrudis zag haar eens in eene verschijning de laatste woorden van *het Wees gegroet* als zoovele goudstukken bijeenzamelen welke zij zorgvuldig bewaarde en terzelfder tijd beloofde zij aan de Heilige haar in het doodsuur even zoovele genaden te zul-

len bezorgen. — Ja, bidden, bidden wij dikwijls : « *Bid voor ons nu en in het uur onzes doods.* » De Allerh. Maagd is getrouw ; niet één woord van onze gebeden zal verloren gaan.

III. Ten laatste is het in strijd met de goedheid van haar Hart. Wat zoudt gij van eene moeder zeggen die, haar zoon aan het zwaard zijner vijanden blootgesteld ziende, niet haar uiterste best zoude doen om hem te redden ? Wie is de moeder, die, zoo zij haar zoon van den dood konde redden, wanneer zij slechts zijn rechter om genade verzocht, dit zoude nalaten ? Verre van ons dus de gedachte, dat Maria, die zoo teedere Moeder, zoude nalaten hen, die haar vereeren, van den eeuwigen dood te redden, terwijl zij hiertoe zoo gemakkelijk in staat is. Welke beteekenis zou in dat geval haar overschoone naam van Moeder van Altijddurenden Bijstand hebben ?

Weet gij, wat Maria doet ? Volgens den H. Bonaventura zendt zij aan hare dienaren in hun stervensuur den H. Michaël en alle Engelen, wier hoofd zij is, ter hulp. Zij beveelt hun, dat zij hen tegen alle bekoringen des duivels moeten verdedigen, en de zielen ontvangen van al degenen, die zich voortdurend in hare bescherming hebben aanbevolen.

Weet gij, wat Maria nog doet ? De H. Hieronimus zegt ons, dat zij, niet tevreden met de Engelen aan hare dienaren in hun stervensuur ter hulp te zenden, hen nog in

hun overgang tot het andere leven te ontmoet komt, om hen te bemcedigen en tot voor Gods rechterstoel te brengen.

Weet gij eindelijk, wat Maria doet? De H. Vincentius Ferrerius verzekert ons, dat zij zelve de zielen der stervenden komt ontvangen. Ja, deze teedere Koningin neemt ze onder haar mantel, en biedt ze aan den Rechter, die tevens haar Zoon is, en met deze hulp verkrijgt zij voor dezelve onfeilbaar de genade der zaligheid.

O, hoe gelukkig zijn wij, zoo de ketenen der liefde ons in ons sterven aan Gods Moeder binden! *Die ketenen zijn de banden der voorbeschikking*, die ons van onze eeuwige zaligheid doen verzekerd zijn. (*Eccl. 6.*)

TOEPASSING. — De standvastigheid in de vereering van Maria is het middel, om ons hare hulp bij ons sterven te verzekeren. Men vroeg aan den Gelukz. Berchmans, toen hij op sterven lag, wat men moest doen, om door Maria beschermd te worden. Hij antwoordde: « Weinig, mits men in dit weinige standvastig zij. » Wilt gij, dat Maria u bij uw dood bescherme, blijf dan haar getrouw tot uw dood. — Eens kwam eene boerin, de Kerk van den H. Alphon-sus, te Rome, binnen om er te bidden. Toen men haar vroeg, wat haar bewoog om eene zoo lange reis te maken, antwoordde zij: « Nooit ben ik nogin deze kerk geweest, maar mijn man heeft mij verteld, dat hier een Wonderbeeld vereerd wordt, genaamd

O. L. V. van Altijddurende Bijstand. » Zij verhaalde vervolgens, dat haar man, die kort geleden gestorven was, zich dikwijls aan deze goede Maagd had aanbevolen, en gedurende zijne laatste levensdagen bijzondere gunsten van haar had ontvangen. « Toen hij den doodstrijd nabij was, zeide zij, riep hij uit, dat hij de H. Maagd voor zijne legerstede zag staan; en hij stierf zoo heilig, dat men bijna niet aan zijne zaligheid konde twifelen. De boerin eindigde haar verhaal met te zeggen: het zal mijn grootste geluk zijn, te sterven als hij. » (Notice.)

GEBED, bladz. 260.

16 JUNI. — 9de DAG.

MARIA'S HART IS DE ALTIJDDURENDE BIJSTAND
VAN DE ZIELEN IN HET VAGEVUUR.

Valerius-Maximus verhaalt ons van eene heidin, een trek van kinderliefde, die waardig is aan christenen ter navolging te worden voorgesteld. Eene reeds bejaarde Romeinsche vrouw was, als overtuigd van te hebben saamgezworen, veroordeeld, om in de gevangenis van honger te sterven. Wat deed alstoen hare dochter? Niet alleen verkreeg zij door hare gebeden het verlof, om hare oude moeder te bezoeken, maar zij vond ook het middel, om haar vijf of zes weken lang te voeden, niettegenstaande de strenge voorzorgsmaatregelen der gevan-

genbewaarders. Als het kinderhart eener heidin tot zulke moederliefde in staat was, wat zal dan niet het Moederhart van Maria doen voor hare kinderen, die in de gevangenis der goddelijke gerechtigheid zijn opgesloten en gefolterd worden? «Ik ben,» zeide eens Maria tot de H. Brigitta, «de Moeder van alle zielen, die in het vagevuur verblijven. De Heiligen leeren ons, dat Maria 1° dikwijls de zielen in het vagevuur bezoekt; 2° haar verkwikking bezorgt; 3° haar troost; 4° hare smarten lenigt en 5° zelfs den tijd harer gevangenschap verkort.

1° De medelijdende Koningin gewaardigt zich deze heilige gevangenen te bezoeken. Dit verzekert ons de H. Bonaventura, door op Maria deze woorden van de H. Schrift toe te passen: *Ik ben tot in de diepte des afgronds nedergedaald.* (Eccl. 24.) Zij bezit het recht, om er in neder te dalen; want van haar gebied is deze gevangenis, waarin de bruiden van Jesus-Christus verzuchten.

2° De H. Bernardinus past op Maria deze woorden van het boek Ecclesiasticus toe: *Ik heb gewandeld op de baren der zee;* (Eccl. 24.) en zegt, dat de smarten van het vagevuur zeer juist worden vergeleken bij de golven, omdat zij als deze voorbijgaande zijn, en hierin van die der hel, die eeuwig duren, verschillen; en aan de golven der zee, omdat zij vol bitterheid zijn. De rijke vrek riep, toen hij in de hel lag, en Abraham van verre zag: *Vader Abraham! ontferm u mijner, en zend Lazarus, opdat*

hij den top van zijn vinger in water doope en mijne tong verkoele, want ik word in deze vlam gefolterd. (Luc. 16.) Daar de pijnen van het vagevuur zeer veel overeenkomst hebben met die der hel, zoo kan men zeggen, dat de zielen, die er zich in bevinden, ook door een brandenden dorst worden gekweld. Zij roepen tot Maria, en Maria, van medelijden bewogen, richt tot God hare gebeden, die haar als een zachte dauw in den gloe^t, door welken zij verteerd worden, verfrisschen.

3° Nog strekt der zielen tot grooten troost, Maria's gezegenden Naam te kunnen aanroepen. Eens zeide zij tot de H. Brigitta: «Gelijk een woord van troost genoeg is, om den moed van een zieke, die lijdt en op zijne legerstede uitgestrekt ligt, op te beuren, zoo is mijn Naam alleen voldoende, om de arme zielen in het vagevuur te verheugen.»

4° Niet tevreden met haar te troosten, verzacht Maria nog hare pijnen. «Daar ik hare Moeder ben,» sprak zij eens tot de H. Brigitta, «worden hare smarten aanhoudend door mijne gebeden gelenigd.» — «Overwēgen wij dus,» zegt Novarinus, «hoezeer het in ons belang is, deze verhevene Koningin te eeren, dewijl zij hare dienaren niet vergeet, die in de vlammen van het vagevuur liggen; en hoewel zij wel is waar alle lijdende zielen bijstaat, zijn het toch vooral die, welke haar meer bemind hebben, die de meeste verlichting van haar bekomen.»

5^e Eindelijk, als ware het nog niet genoeg dat zij haar verlichting brengt, gaat Maria zoo ver van ze, door hare tus-schenkomst, uit de vlammen van het vage- vuur te verlossen. Dit voorrecht heeft zij van haar goddelijken Zoon verkregen. De H. Bernardinus bevestigt dit uitdrukkelijk. Hij zegt « dat zij deze macht ten eerste door hare gebeden en daarna door de toe- voeging van hare verdiensten uitoefent ten gunste van alle zielen, maar vooral van diegene, die haar geëerd hebben. » Novarinus drukt hetzelfde gevoelen uit; hij geloofst dat de pijnen des vagevuurs door Maria's verdiensten niet alleen verzacht maar ook verkort worden. Van dit voor- recht heeft Maria gebruik gemaakt, toen zij ten hemel werd opgenomen; want zij verkreeg alstoen van haar Zoon, dat geheel de lijdende Kerk haar vergezelde. Zelfs kan men de godvruchtige meening aankle- ven, dat Maria op zekere feesten van het jaar, alsook op den zaterdag, een groot aantal zielen verlost, vooral die, welke het schapulier hebben gedragen.

TOEPASSING. — Trachten wij dagelijks ten voordeele van de zielen in het vagevuur alle aflaten te verdienen, die wij kunnen, en stellen wij deze in de handen van Ma- ria, daar wij overtuigd kunnen zijn dat zij, die hier op aarde het vuur in zijne verwoesting kan stuiten, ook een einde kan maken aan de pijnen dezer heilige gevangenen. — In het jaar 1870, brak te Rome een zeer hevige brand uit in de

kelders van een koopman in sterke dranken. Door onvoorzichtigheid was de vlam eener lamp in aanraking gekomen met het licht ontvlambaar vocht, en hij, die de oorzaak hiervan was, had zich, geheel verward, uit de voeten gemaakt. De hoeveelheid geestrijke vochten in den kelder was zeer groot, en ieder oogenblik konde men eene vreeselijke ontploffing verwachten. Eenige soldaten hadden het gevaar bemerkt door de vlammen, die uit de luiken sloegen, en maakten er den bewoner van het huis opmerkzaam op, die, hoewel zinneloos van schrik, toch nog de tegenwoordigheid van geest had om O. L. V. van Altijddurenden Bijstand aan te roepen. Op datzelfde oogenblik doofden de vlammen uit en verdween alle gevaar. De bevelhebber der soldaten werd door dit wonder zoozeer getroffen, dat hij uit eigen beweging dit verhaal, eigenhandig geschreven, aan den Overste der Redemptoristen zond. — Wat ons betreft, bidden wij O. L. V. van Altijddurenden Bijstand de zielen onzer bloedverwanten en vrienden te verlossen uit de vlammen des vagevuurs, waarin zij misschien, helaas, reeds langen tijd gepijnigd worden.

GEBED. *

O. L. V. van Altijddurenden Bijstand ! Medelijdende Moeder, zie, bid ik u, neder op de arme zielen, die door Gods gerech-

* Dit gebed is niet gemaakt door den H. Alphon-
 119

tigheid, in de vlammen van het vagevuur lijden. Zij zijn lief aan uw dierbaren Zoon; in haar leven hebben zij hem bemind, en nu branden zij van verlangen om hem te zien en te bezitten. Maar hare ketenen kunnen zij niet breken en zij worden verslonden door een verschrikkelijk vuur. Laat uw Hart, op het gezicht harer smarten, bewogen worden. Troost die zielen, die u beminnen en naar u verzuchten. Zij zijn uwe kinderen; bewijs haar uwe krachtdadige hulp. Bezoek haar, verzacht hare pijnen, verkort haar lijden en haast u haar te verlossen. Amen.

---

2 JULI.

MARIA VISITATIE.

Gods bijzonder doel in het geheim, hetwelk wij heden vieren, schijnt geweest te zijn, om ons Maria als de Uitdeelster der gaven van het Hart van Jesus te doen kennen. Inderdaad, door middel van Maria, begiftigde de H. Geest heden den H. Joannes den Dooper, met de heiligmakende genade; door Maria schonk hij aan Elisabeth de gave van voorzegging. *Als Elisabeth den groet van Maria hoorde, zegt het Evangelie, sprong het kindje, hetwelk zij in haar schoot droeg, van blijdschap op, en werd zij zelve vervuld met den H. Geest.* (Luc. 1.) Ook Maria roept ons allen toe: *Gods rijkdommen zijn in mijne handen,*

om er hen, die mij beminnen, mede te overladen.» (Prov. 8.) Beschouwen wij, om ons vertrouwen in haar Moederhart aan te wakkeren, het verschil tusschen hare milddadigheid en die der rijken dezer wereld.

De rijken kunnen slechts enkele personen bedeeleu; *Maria geeft aan allen.* De H. Bernardus zegt: «voor alle menschen opent zij haar mededoogend Hart, opdat alle van zijne volheid ontvangen; de slaaf wordt door haar verlost, de zieke genezen, de zondaar weêr in genade aangenomen, en alzoo is er niemand, die niet door de stralen dezer weldoende zon wordt beschenen.»

De rijken zijn niet altijd gezind zooveel te geven als zij kunnen; *Maria geeft altijd zooveel in haar vermogen is.* «Hare vrijgevigheid, zegt Richardus, evenaart die van haar goddelijken Zoon, en deze geeft altijd meer dan men vraagt, en wordt daarom door den H. Paulus genoemd: *Rijk over allen, die hem aanroepen.* (Rom. 10.) Ons vertrouwen is dus de maatstaf harer mildheid.

De rijken geven slechts op bepaalde dagen en uren: *Maria geeft aanhoudend.* Daarom wordt zij door den H. Andreas Avelinus genoemd: «De Zaakverzorgster van het Paradijs, omdat zij zich zonder ophouden bezig houdt met werken van barmhartigheid, en gunsten verkrijgt voor een ieder, hetzij zondaar, hetzij rechtvaardige.» *De Heer, zegt David, houdt zijne*

oogen open over de rechtvaardigen. (Ps. 33.) Maar Maria houdt de oogen gevestigd zoo op de rechtvaardigen als op de zondaars, omdat hare oogen die eener moeder zijn, en eene moeder zonder ophouden op haar kind staart, niet alleen om te voorkomen dat het valle, maar ook om het na den val op te heffen.

De rijken geven somtijds tegen wil en dank, en beklagen zich, dat men hen lastig valt: *Maria heeft gaarne wat men haar vraagt, en stelt er haar geluk in te geven.* Volgens den H. Bonaventura, heeft deze teedere Moeder een zoo groot verlangen om aan een ieder goed te doen, dat zij zich beleedigd acht, niet alleen wanneer zij met opzet verguisd wordt, gelijk sommige goddeloozen doen, maar ook wanneer men haar geene gunsten afsmeekt.

De rijken weigeren dikwijls hetgeen men hun vraagt, of laten ten minste lang aanhouden, voor zij iets geven; *Maria verhoort ons altijd zonder toeven.* Zij is zoo goeder-tieren en zoo goed, dat zij, wanneer een zondaar hare hulp inroept, niet eerst zijne verdiensten onderzoekt, of zich afvraagt, of hij hare hulp wel waardig is, maar dadelijk, een ieder, die zich aanmeldt, verhoort. Haar verlangen om ons met weldaden te overladen is grooter dan het onze, om die te ontvangen. Daarom is zij voor een ieder, die tot haar komt, altijd vol mededoogen en mildheid. Want het is Maria natuurlijk eigen allen, maar vooral hare dienaars, met gunsten te verrijken.

Bewonderen wij hier de goedheid van het Hart van Jesus! Waarom toch heeft hij in de handen zijner Moeder al de schatten zijner barmhartigheid gegeven tenzij om die uit te deelen aan alle geloovigen, die haar beminnen, eeren en met vertrouwen aanroepen? Zij zelve zegt het ons: *de goddelijke rijkdommen zijn mij gegeven, om hen te verrijken, die mij beminnen.* (Prov. 8.)

TOEPASSING. — Volgen wij Maria's mildheid na, door op onbekrompen wijze weldadig te zijn jegens de armen. Het medelijden met de behoeftigen is een teeken van eene gevoelige, christelijke, voor den hemel geschapene ziel. *De aalmoes, zegt de H. Geest, verlost den mensch van den dood, zuivert hem van zijne zonden, verkrijgt voor hem de barmhartigheid Gods, en bezorgt hem het eeuwig leven.*

GEBED, bladz. 176.

15 AUGUSTUS.

MARIA HEMELVAART.

Helaas! helaas! Onze Moeder gaat ons verlaten! Zij die onze vreugde en onze steun was, de steun en raadgeefster der Kerk, de beschaming onzes vijands, onze verdedigster tegen de hel, het sieraad der wereld, de parel der menschen!... Helaas! de aarde was niet meer waardig haar te bezitten; de engelen benijden ons haar

bezit, en zie, nu ontvoeren zij ons haar onder vreugdegejuich ! Jesus had ons reeds te voren verlaten ; dus zullen wij in het vervolg weezen zijn en Vader en Moeder moeten missen. . . Helaas ! helaas !

Maar wat zeg ik ? O ! ontheiligen wij toch niet dezen grooten dag door zuchten te slaken ; weenen wij niet , nu onze Moeder zegepraalt. Zoo wij haar liefhebben, vereenigen wij ons dan liever met de engelen om haar lof te zingen. Kinderen mogen zich niet beklagen, als hunne moeder hen verlaat om ten troon te worden verheven.

Is het wel waar dat Maria eene Koningin is ? — Zeer zeker, want zij is de Moeder van den Koning der Koningen. « Zoo de Zoon Koning is, vraagt de H. Athanasius, moet dan niet de Moeder Koningin zijn ? » Zij verdiende dien verheven titel op het oogenblik zelf dat zij er in toestemde de Moeder te worden van het eeuwig Woord. Arnoldus van Chartres bewijst dit op de volgende wijze. « Als Maria's vleesch niet gescheiden werd van dat van Jesus-Christus, hoe zoude dan deze goddelijke Moeder niet in het Koningschap van haar Zoon deelen. De Koninklijke waardigheid is dus niet alleen aan Zoon en Moeder beide gemeen, maar het is een en dezelfde waardigheid. »

Waar ligt Maria's Koninkrijk ? Haar Koninkrijk is de wereld. Als Jesus-Christus Koning is van het heelal, dan is zijne Moeder ook de Koningin van het heelal.

Zoo vele schepselen er staan in den dienst van God, even zoo veel staan er in den dienst van Maria. Engelen en menschen, al wat bestaat in hemel en op aarde, dat alles is onderworpen aan de heerschappij dezer glorievolle Maagd, omdat alles onderworpen is aan het gebied van God.

Hetgeen ons vooral over Maria's vertrek moet troosten is de omstandigheid dat wij zelve het grootste nut uit hare verheerlijking trekken. Zij is Koningin, maar Koningin van barmhartigheid. Hare bezigheid in den hemel is niet te straffen, maar vergeving te schenken. Daar God in zijn bestuur, én rechtvaardigheid, én barmhartigheid uitoefent, heeft hij het willen verdeelen, Voor zich behield hij het rijk der rechtvaardigheid, en aan zijne Moeder stond hij het rijk der barmhartigheid af, daar hij wilde, dat alle aan de menschen te verleenengenaden, door Maria's handen en volgens haar goedgevonden, zouden worden uitgedeeld. De H. Thomas zegt, dat « Maria, toen zij het vleeschgeworden Woord ontving en baarde, de helft ontving van Gods rijk, zoo dat zij de Koningin werd der barmhartigheid, terwijl Jesus-Christus de Koning der rechtvaardigheid bleef. »

Daarom voorzegde David, dat God zelf Maria in zekeren zin zoude wijden tot Koningin van barmhartigheid, *door op haar hoofd de olie eener heilige blijdschap te doen vloeien.* (Ps. 44.) Aldus gaf de Heer aan ons, gelijk aan alle kinderen van Adam, eene reden van troost en vreugde in

de gedachte dat wij in den hemel eene Koningin bezitten, die gezalfd is met dealf der barmhartigheid en goedheid,

Maar moet de zondaar niet beducht zijn dat Maria zal weigeren zijne voorspraak te zijn, wanneer zij hem zoo zeer met zonden overladen zal zien? of wel, moeten wij niet bevreesd zijn op het zien der grootheid dezer verheven Koningin! O, neen! hoe verhevener zij is, des te grooter barmhartigheid bewijst haar Hart aan de zondaars, die zich willen beteren en hare hulp inroepen. De vorsten en vorstinnen dezer aarde boezemen altijd, door de pracht die zij ten toon spreiden, eenigermate schrik in, en maken dat hunne onderdanen vreezen in hunne tegenwoordigheid te verschijnen; maar wat zoude de ongelukkigen kunnen tegenhouden om tot deze Koningin van barmhartigheid te naderen? In haar is niets schrikwekkends, niets strengs; zij is niets dan zachtmoedigheid en goedheid voor een ieder die tot haar komt, en biedt zelve de melk aan harer barmhartigheid, en de wol harer bescherming. Haar Hart is zoo mededoogend, dat zij onmogelijk haren troost kan weigeren aan hem, die er om verzoekt. « Maar Maria! roept de H. Bernardus uit, hoe zoudt gij, die de Koningin der barmhartigheid zijt, kunnen weigeren den ongelukkigen hulp te verschaffen! Wie hebben barmhartigheid noodig, tenzij de ongelukkigen? De ellendigste van alle zondaars heeft er dus de meeste aanspraak op, en voor hem moet gij

meer dan voor anderen zorg dragen.»

« Zeg niet, H. Maagd ! » schijnt de H. Gregorius van Nazianze hieraan toe te voegen, « zeg niet, dat het u om de hoeveelheid onzer zonden onmogelijk is hulp te verleenen, want in uwe hand bevindt zich de scepter der macht ; het getal onzer zonden kan nooit de grenzen uwer macht overschrijden. Niets weerstaat u, omdat hij, die uwe en onze Schepper is, uwe heerlijkheid beschouwt als de zijne ; en uw goddelijke Zoon schijnt aan u eene schuld te voldoen, door met blijdschap u toe te staan hetgeen gij vraagt. »

Willen wij dus onze zaligheid in zekerheid stellen, gaan wij dan altijd tot deze zoete Koningin ; en mocht al het gezicht onzer zonden ons afschrikken, herinneren wij ons dan, dat de schuldigste zondaars in den hemel haar kroon moeten uitmaken, gelijk haar goddelijke Bruidegom te kennen gaf, toen hij zeide : dat zij gekroond zoude worden *met eene menigte leeuwen en luipaarden.* (Cant. 4.) Inderdaad, wie zijn die hollen van wilde beesten, zoo niet de ongelukkige zondaars, wier zielen de verzamelpplaats worden van verschillende zonden, die de afgrijselijkste monsters zijn ! — Ja, Maria ! de zaligheid van die arme zondaars, zal in het Paradijs uw kroon uitmaken, een kroon die aan het Hart van eene Koningin van barmhartigheid, bovenmate dierbaar moet zijn.

TOEPASSING. — Laat ons dikwijls het « *Salve Regina* » bidden. Een jongelin

schepte er vermaak in dit gebed dikwijls te herhalen: « Ik groet u, Moeder van barmhartigheid! » Toen hij op sterven lag, verscheen Maria en zeide hem: Mijn Zoon, ik ben die Moeder van barmhartigheid, welke gij zoo dikwijls hebt gegroet. » Welk geluk aldus in Maria's armen den geest te geven!

GEBED. Bladz. 119.

DE 1te ZONDAG VAN HET OCTAAF VAN
MARIA'S HEMELVAART.

FEEST VAN HET ALLERZUIVERSTE HART VAN
MARIA.

Tot stof van overweging kan men nemen het eerste gedeelte der Inleiding, handelende over de Verhevenheid der vereering van het Hart van Maria, bladz. 1.

---

8 SEPTEMBER.

MARIA GEBORTE.

De aarde is eene plaats van zonde, van droefheid en van strijd. Maar laat ons blijde zijn; ons is een kind geboren, welks naam alleen overal *barmhartigheid*, *troost* en *overwinning* aanbrengt.

I. Ja, Maria bracht ons bij hare geboorte een naam van *barmhartigheid*. De godvruchtige Pelbart zegt hierover het volgende: even gelijk Jesus-Christus door zijne vijf wonden geneesmiddelen heeft

bereid voor alle kwalen der wereld, zoo ook verschaft Maria dagelijks door de macht van haar H. Naam, die uit vijf letters is samengesteld, de vergeffenis aan de zondaars. Daarom wordt Maria's naam vergeleken bij de olie. De olie geneest de zieken, verspreidt een aangename geur, en voedt de vlam; eveneens geneest Maria's naam de zondaars, doet hunne zielen herleven en ontvlamt ze door de goddelijke liefde. Neem den verhardsten zondaar; zoo hij slechts deze algoede Maagd aanroept, dan zal, zoo krachtig is haar naam, zijne verharding aanstonds wonderbaar ophouden. Ook Richardus maant alle zondaars aan, dien machtigen naam aan te roepen; hij zegt hun dat die naam alleen voldoende is om hen van alle kwalen te verlossen, en dat niet eene ziekte aan zijne geneeskracht kan weêrstand bieden. De H. Germanus zegt: « Gelijk de ademhaling een teeken is dat men leeft, zoo is het dikwijls uitspreken van Maria's naam een teeken dat de genade, of wel in ons leeft, of wel spoedig zal herleven; want die naam is zoo krachtig, dat hij voor hen, die hem aanroepen, Gods hulp en het leven verkrijgt. »

II. Maria bracht ons nog bij hare geboorte een naam van *troost*. De abt Francon zegt dat Maria's naam, na den H. Naam Jesus, zoo overvloeit van alle goederen, dat er noch op aarde, noch in den hemel, een naam is, door welken de godvreezende zielen zoo veel genade, hoop

en troost ontvangen. Inderdaad, Maria's naam bevat in zich iets, ik weet niet wat wonderbaars, iets zoets, iets goddelijks, hetwelk in de zielen, die haar beminnen, een geur van heilige zoetheid te weeg brengt. Die naam heeft de wonderbare eigenschap, dat hij, zelfs na duizend malen te zijn herhaald, altijd als nieuw klinkt in de ooren van hen, die Maria lief hebben, omdat het uitspreken er van altijd hetzelfde zoet gevoel bij hen veroorzaakt.

De gelukzalige Suso zeide, dat bij het aanroepen van Maria's naam, zijn vertrouwen zoo groot, en zijne liefde zoo brandend was, dat hij, weenende en van vreugde buiten zich zelve, zoude verlangd hebben, dat zijn hart hem uit de borst tot de lippen steeg; want, verzekerde hij, die zoo zoete naam smolt weg in zijne ziel als eene honigraat. Dan riep hij uit: « O naam vol van genot! O Maria, wat moet gij zelve wel zijn, als uw naam alleen reeds zoo beminnelijk en bekoorlijk is? »

Even gelijk men geen reukwerk kan aanraken zonder den geur er van over te nemen, zoo is het ook onmogelijk eerbiedig dien gezegenden naam uit te spreken, zonder er eenige vrucht uit te trekken. Volgens de H. Brigitta heeft de Heer drie voorname gunsten beloofd aan hen die Maria's naam met vertrouwen, en met het voornemen van zich te beteren, zouden aanroepen: te weten: een volmaakt berouw over zijne zonden, de middelen om aan Gods gerechtigheid te voldoen, en de kracht om tot de

volmaaktheid te geraken; daarenboven nog de heerlijkheid van het paradijs.

III. Ten laatste heeft Maria ons, bij hare geboorte een naam van *overwinning* gebracht. O! hoe beven niet de duivels, zoodra zij slechts Maria's naam hooren uitspreken! Zij vreezen den naam van Maria, als een wrekend vuur, waaraan zij zich door de vlucht zouden willen onttrekken. Even gelijk een mensch van schrik omval', wanneer de bliksem naast hem neêrslat, zoo ook worden de duivels bij het hooren van Maria's naam, neêrgeveld.

Hoe vele roemrijke overwinningen zijn niet op deze vijanden van 's menschen zaligheid behaald door Maria's dienaren, enkel uit kracht van haar heiligen naam. Op deze wijze zijn zij overwonnen door den H. Antonius van Padua, door den gelukz. Suso, en zoo vele andere dienaars van Maria. Een vijand vreesst minder een talrijk leger, dan de machten der hel den naam van Maria en hare bescherming vreezen. O, zoo de christenen in hunne bekoringen zorg droegen, zorgvuldig en betrouwvol den naam van Maria aan te roepen; zeer zeker zouden zij dan niet vallen; want wanneer de donder van dien verheven naam losbarst, vluchten de duivelen en beeft de hel in zijne grondslagen.

TOEPASSING. — Dagelijks zal ik het Hart van Maria smeeken om mij dikwijls dien heiligen naam in het geheugen te roepen, vooral als ik bekoord word.

DE 3de ZONDAG VAN SEPTEMBER.

FEEST VAN O.L.V. VAN ZEVEN SMARTEN.

Gewoonlijk beeldt men de Martelaren af met het voorwerp, waarmede zij gefolterd zijn, zoo b. v., den H. Paulus met een zwaard, den H. Andreas met een kruis, den H. Laurentius met een rooster. Zeer te recht dus stelt men Maria als Martelares en Koningin der Martelaars voor met het zielloos en bebloed lichaam van haar goddelijken Zoon op haren schoot. Ja, de gekruisigde Jesus was het, door wien het Hart zijner Moeder werd gemarteld. Dit martelaarschap was even groot als hare liefde brandend was; en het werd te wreeder naarmate hare liefde toenam.

I. Maria's smart evenaarde hare liefde. Zeker is het dat, hoe meer men een voorwerp bemint, men te grooter droefheid ondervindt, door het te verliezen. De dood van een broeder treft ons smartelijker dan die van een dier; de dood van een zoon gevoeliger dan die eens vriends. Daaruit volgt, dat men, om te kunnen begrijpen hoe groot de smart van Maria was bij den dood van haar goddelijken Zoon, ook de uitgestrektheid moet kunnen bevatten van de liefde, die zij hem toedroeg. Maar wie zal ooit de mate van liefde dezer goddelijke Moeder kunnen aangeven? Eene dubbele liefde voor Jesus was in Maria's Hart aanwezig; de natuurlijke liefde, die hem door haar als haar Zoon deed

beminnen, en de bovennatuurlijke liefde, waarmede zij hem als haar God beminde. Die dubbele liefde smolt tot eene enkele ineen, maar deze was zoo groot, dat de H. Maagd Jesus zoo zeer beminte als een eenvoudig schepsel kan beminnen; en die liefde konde slechts door hare smart geëvenaard worden. Als dus de liefde dezer teedere Moeder tot haar Zoon onmetelijk was, dan moest ook hare smart onmetelijk zijn, toen hij door den dood van haar werd weggerukt. Besluiten wij hieruit, dat hare liefde tot Jesus haar eenige, maar wreede beul was.

II. Maria's smart vermeerderde, naarmate hare liefde toenam. Men kan er niet aan twifelen of Maria, die beter dan alle Profeten door den H. Geest was voorgelicht, begreep ook beter dan deze de voorzeggingen aangaande den Messias. Daarom begon ook de teedere Margd, die alles wist wat het vleeschgeworden Woord voor 's menschen zaligheid zou moeten lijden, lang voor zij zijne Moeder werd, reeds te deelen in de smarten van den goddelijken Verlosser, en terzelfder tijd begon haar wreed martelaarschap.

Daarenboven deed de tijd, die gewoonlijk de droefheid lenigt, wel verre van Maria's smart te verzachten, die slechts vermeerderen; want, naar gelang Jesus ouder werd, scheen hij ook van dag tot dag schooner en beminnelijker, en terwijl van den anderen kant het tijdstip van zijn dood al meer nabij kwam, groeide in haar

Moederhart de droefheid aan van hem op aarde te moeten verliezen.— Gelijk de roos opgroeit tusschen de doornen, zoo ook ging Maria's leven voorbij te midden van smarten; en gelijk de doornen te gelijk met de roos aangroeien, zoo namen de doornen der smarten toe gelijk de jaren dezer uitverkorene Roos des Heeren.

En hoe lang duurde het martelaarschap dezer teedere Moeder? Zoo lang zij leefde. Dit werd aan de H. Brigitta geopenbaard in eene verschijning, welke zij te Rome had. De H. Maagd verscheen haar in gezelschap van den H. Simeon en een engel, die een lang van bloed druipend zwaard droeg: dat zwaard beteekende de lange en bittere smart van Maria tijdens haar leven. Ook doet Rupertus haar spreken als volgt: «Vrijgekochte zielen! welbeminde dochters! hebt niet alleen medelijden met de smarten die ik doorstond op het oogenblik dat ik voor mijne oogen mijn lieven Jesus zag sterven; want het zwaard van droefheid, hetwelk Simeon mij voorspelde, heeft, geheel mijn leven door, mijne ziel doorstoken: als ik mijn kind de borst gaf, en ik het aan mijnen boezem verwarmde, voorzag ik reeds den wreeden dood, die het wachtte; overdenkt dus hoe lang en smartvol het lijden was, dat ik moest ondergaan.»

Ten laatste; hare smart was grenzenloos gelijk hare liefde. Nooit was er ter wereld beminnelijker zoon dan Jesus, noch eene moeder die meer haar kind lief had dan

Maria ; als er dus nooit eene liefde heeft bestaan gelijk aan Maria's liefde, hoe zal men dan eene smart vinden gelijk aan de hare? Daar waar de liefde buiten alle verhouding groot is, daar moet ook de smart alle grenzen te buiten gaan.

O, zoet Hart van Maria! Nooit zal ik uwe smarten kunnen bevatten! maar o, mocht ik, die door mijne zonden dezelve veroorzaakt heb, ten minste ze beweenen.

TOEPASSING. — De H. Geest vermaant ons van nooit de zuchten onzer Moeder te vergeten. (*Eccl.* 7.) Maken wij derhalve het besluit van dikwijls aan Maria's smarten te denken, bij voorbeeld, door ze tot onderwerp onzer overweging te maken, door den kruisweg te bidden, of het rozenhoedje der zeven smarten, of wel zeven maal het *Wees gegroet* aan den voet van een kruis, enz.

GEBED.

H. Maagd Maria! groot zijt gij in deugden en groot ook in smarten, omdat beide voortkomen uit de liefde die u verteert voor God, dat eenig voorwerp uwer liefde. O! teedere Moeder, heb medelijden met mij, die God niet bemind, maar zoo vaak beleedigd heb; uwe smarten doen mij met vol betrouwen de vergiffenis mijner zonden hopen. Maar dat is niet genoeg; ik wil ook mijn goddelijken Meester beminnen; en wie beter dan gij, die de Moeder der schoone liefde zijt, kan mij die genade ver-

werven. O, Maria, gij die heel de wereld troost, troost dus ook mij.

DE 1ste ZONDAG VAN OCTOBER.

FEEST VAN DEN H. ROZENKRANS.

De gelukzalige Alanus zegt, dat het dagelijks bidden van den rozenkrans een groot teeken van voorbeschikking is. Niets is meer waar. Eene ziel, die voor den hemel is geschapen, gevoelt in zich het verlangen om eeuwig zijne Moeder te gaan loven; daarom scheidt zij er reeds in deze wereld vermaak in zonder ophouden Maria's lof te herhalen: *Wees gegroet, vol van genade; de Heer is met u; gezegend zijt gij onder alle vrouwen, en gezegend is de vrucht uws lichaams, Jesus.* Van den anderen kant weet eene ziel die voor den hemel is voorbeschikt, dat men dien niet kan binnengaan, zonder den Altijddurende Bijstand van Maria: daarom zoude zij wel zonder ophouden willen herhalen: *Bid voor ons, zondaars, nu en in het uur onzes doods.* Dit liefelijk gebed herhaalt zij, bij het bidden van geheel den rozenkrans, honderd en vijftig keer. Lig er niet in deze manier van bidden een eenvoud, eene kinderlijke toegenegenheid, een vertrouwen en een aandrang, waardoor Maria's Hart bijzonder moet worden getroffen? Om ons nu op te wekken tot het dagelijks bidden van ten minste een rozenhoedje, dat is het

derde gedeelte van den rozenkrans, is het voldoende zijn oorsprong zijne voordeelen en dewonderen, die er door zijn geschied, te beschouwen.

I. Men weet, dat het godvruchtig gebruik, waarover wij hier spreken, door Maria zelve aan den H. Dominicus in eene verschijning is geopenbaard. Eens dat de Heilige in diepe droefheid was gedompeld en zich bij Maria beklagde over de kettersche Albigenen, die te dien tijde aan de H. Kerk veel onheil berokkenden, zeide zij tot hem: « Deze grond zal altijd onvruchtbaar blijven, totdat de regen hem bevochtigt. » De H. Dominicus begreep hieruit dat door dien regen de godsvrucht moest worden verstaan tot den Rozenkrans, welken hij moest verkondigen. Hij begon inderdaad in alle plaatsen die godsvrucht door zijne prediking aan te bevelen, en alle katholieken namen haar aan, zoodat zij heden ten dage onder de geloovigen algemeen is.

II. Wat doet men door het bidden van het rozenhoedje? Men legt getuigenis af van zijn geloof door het bidden van de *Geloofsbelijdenis*; men bidt het gebed bij vinnemendheid, namelijk het *Onze Vader*; en ten laatste herhaalt men meer dan vijftig keer het *Wees gegroet*. Waar zal men een schooner, en vooral een voordeelijker gebed vinden?

Hij, die Maria groet, zal op zijne beurt door Maria gegroet worden. De H. Bernardus hoorde eens de H. Maagd tot hem

zeggen : « Bernardus, ik groet u ! » Welnu, Maria's groet is eene genade, waarmede zij elke groetenis beantwoordt. En inderdaad, zoude zij ooit kunnen nalaten die hulde, welke men haar brengt, te beantwoorden door welwillend op ons neder te zien? Maria beloofde zelf aan de H. Gertrudis haar bij haar sterven even zoo veel te hulp te zullen komen, als zij het *Wees gegroet* zoude herhaald hebben. Alanus de la Roche verzekert, dat op het bidden van een *Wees gegroet*, de hemel van vreugde opspringt, terwijl de hel siddert, en de duivel op de vlucht slaat.

III. Hoe vele, en zelfs wonderdadige genaden zijn niet verleend aan hen, die getrouw deze godsvrucht beoefenden! Hoe velen zijn hierdoor van de zonden verlost! Hoe velen tot een heilig leven gekomen! Hoe velen hebben hierdoor een gelukkigen dood verkregen en zijn nu zalig in den hemel! Toen eens de H. Dominicus in het bijzijn van eene groote menigte volks, den duivel uit een bezetene joeg, gebod hij dezen luide te zeggen, of alles wat hij over den rozenkrans had verkondigd, waar was; en oogenblikkelijk riep de duivel onder verschrikkelijk geschreeuw : « hoort, christenen, al hetgeen deze priester, die onze vijand is, over Maria en den rozenkrans heeft gepredikt, is ten volle waar ! » Nog voegden zij hierbij, dat zij machteloos waren tegenover Maria's dienaren, en dat vele zondaars, niettegenstaande hunne boosheden, op hun sterfbed, door het aan-

roepen van Maria, zalig worden. Eindelijk zeiden zij : « wij zijn gedwongen te verklaren, dat niemand, die volhardt in de godsvrucht tot de H. Maagd en den Rozenkrans, verloren gaat, omdat, zoo hij in zonden valt, Maria hem vóór zijn dood een oprecht berouw zal verschaffen. »

Hoe vele zondaars zijn niet gered geworden, omdat eene moeder, eene zuster, een vriend of biechtvader voor hunne bekeering een rozenhoedje bad ! De H. Vincentius Ferrerius zeide eens tot een verhard zondaar, die op sterven lag : « Waarom wilt gij u toch verdoemen, als Jesus-Christus u wil redden ? » De ongelukkige antwoordde dat hij ten spijt van Jesus-Christus wilde verloren gaan. « Welnu, » hernam de Heilige, « dan zult gij ten spijt van u zelven zalig worden, » Toen begon hij met de huisgenooten een rozenhoedje te bidden, en zie de zieke verzocht om te biechten. Hij biechtte onder het storten van tranen en stierf in die gesteltenis.

TOEPASSING. — Bid dagelijks aandachtig het rozenhoedje, en zoo gij kunt met uw huisgezin. Hoe zeer moet deze hulde aan de beminnelijkste der Moeders behagen ! Met hoe vele gunsten zal men er voor beloond worden !

GEBED. Bladz. 65.

21 NOVEMBER.

MARIA PRESENTATIE.

Toen Maria den leeftijd van drie jaren had bereikt, hoorde zij de stem van haar goddelijken Bruidegom, die haar tot den tempel riep, om zich aan zijnen dienst toe te wijden : *Sta op , mijne Welbeminde ! haast u en kom tot mij.* (Cant. 2.) De Heer verlangde dat zij oogenblikkelijk ouders, vaderland en alles zoude vergeten, om zich alleen aan zijne liefde en zijnen dienst te verbinden. *Mijne dochter , neig uw oor tot mijne woorden, vergeet uw volk en het huis uws vaders, en de Koning der koningen zal uwe schoonheid beminnen.* (Ps. 44.) Wat deed nu de nederige Maagd? Zij haastte zich aan de stem van God te gehoorzamen.

I. Die stem laat God ook aan zekere zielen hooren. Ongelukkig die aan dezelve weêrstaat? En waarom? omdat van die roeping onze eeuwige zaligheid afhangt. Pater Ludovicus van Grenada vreesde niet te zeggen , dat de roeping het hoofdrad is van ons leven. Als in een uurwerk het hoofdrad zich niet op de rechte plaats bevindt, is het geheel in wanorde. Evenzoo is het in de bovennatuurlijke orde : wanneer de roeping wordt gemist, is geheel ons leven gestoord. Aan God komt het toe den staat aan te wijzen, waarin hij iemand wil zalig maken. Helaas! men begrijpt in de wereld zoo slecht het gewicht van den levensstaat. Men beschouwt het als een

onverschillig iets te leven of wel in den staat, waartoe God ons roept, of wel in dien, welken wij ons zelve kiezen. Daarom leven zoo vele zielen ongelukkig wier einde de verdoemenis is. Zoo gij dus Gods stem hoort, die u tot een volmaakt leven roept, versteen dan niet uw hart, maar volg Maria's gehoorzaamheid na.

II. Maria is de eerste geweest, die de gelofte van maagdelijkheid heeft afgelegd, en daarom wordt zij genoemd: *de eerste Maagd, de Maagd der maagden, de Koningin der maagden, de Vaandeldraagster der maagden*. Zoozeer was zij aan deze edele deugd gehecht, dat zij, moest het zijn, eerder de waardigheid van Koningin des hemels en Moeder van God zou hebben vaarwel gezegd, dan haar te verliezen. Begrijpen wij hieruit hoe verheven de waardigheid is van den maagdelijken staat. Eene edelmoedige ziel, die der wereld vaarwel zegt uit liefde tot Jesus-Christus, wordt de geliefde bruid van Gods Zoon. In betrekking tot de geloovigen in het algemeen, noemt zich de Heer in het Evangelie nu eens hun Vader, dan hun Meester, dan weder den Herder der zielen; maar wat de maagden aangaat, van deze noemt hij zich den Bruidegom. Gelukkig de ziel, die tot deze verheven waardigheid is geroepen!

III. Welken ouderdom had Maria, toen zij zich aan haar hemelschen Bruidegom ging verbinden? Den ouderdom, waarop de kinderen het meest de hulp hunner ouders verlangen en behoeven, den ouder-

dom van drie jaren. Wel verre van te zeggen, gelijk zoo vele zielen, als God haar uitnoodigt om een volmaakter leven te omhelzen : « Ik ben nog zoo jong. . . laat ons nog een weinig wachten. . . het is nog tijd. . . ; » voorkomt het heilig kind zelf hare ouders en smeekt hen met aandrang haar naar het huis des Heeren te geleiden. Zij wist dat God, als hij spreekt, wil gehoorzaamd worden ; dat wij hem op elken leeftijd toebehooren, dat het talmen reeds op zich zelf in zekereif zin weêrstreven is ; dat, wanneer men uitstelt aan zijne uitnoodiging gehoor te geven, men zich er aan blootstelt niet meer zijn stem te vernemen, dat men aan zijne ouders en vrienden, aan de wereld en den duivel gelegenheid geeft onoverkomelijke bezwaren tegen zijne roeping op te werpen.

IV. « De H. Anna, » zegt de H. Gregorius van Nysse, « haastte zich om het verlangen van hare dochter te voldoen. » Overwegen wij dus, hoe Joachim en Anna edelmoedig aan God het dierbaarste, wat zij ter wereld bezaten, opofferden. Zij vertrekken uit Nazareth en volbrengen hunne reis, terwijl nu eens de een, dan weder de andere, hun geliefd kind op de armen draagt ; want het was niet in staat te voet een zoo langen weg, als die van Nazareth naar Jerusalem, af te leggen. Bewonderen wij de liefde, waarmee zij hunne ouderlijke genegenheid aan Gods wil ten offer brengen. Zulke ouders zijn zeldzaam. . . Jesus-Christus zegt ons *dat de mensch zijne vijanden in zijn eigen*

huis heeft. (*Matth.* 10.) Helaas! ja. zoo vele ouders zien liever dat hunne kinderen met hen verloren gaan, dan toe te staan, dat zij hen verlaten, om hunne zaligheid in zekerheid te stellen.

TOEPASSING. — Om tot de kennis zijner roeping te geraken, moet men braaf leven, veel bidden en de raadgevingen van zijn geestelijken leidsman volgen. — Om zijne roeping tot het geestelijk leven in de wereld te bewaren, moet men het gezelschap der wereldlingen vermijden, ingetogen leven, zoo veel tijd mogelijk aan het gebed besteden, en met niemand anders dan met zijn biechtvader, over zijne voornemens spreken.

GEBED. Bladz. 44.

8 DÉCEMBER.

HET FEEST DER ONBEVLEKTE ONTVANGENIS.

Maria's Hart is ontegenzeggelijk het schoonste, het volmaaktste, het bewonderenswaardigste na dat van Jesus. Met reden kan men het noemen « het meesterstuk der goddelijke liefde. »

I. Het Hart van Maria is inderdaad onder alle opzichten eenig en zonder weder-gade. Alleen haar Hart kan, met uitzondering van alle andere, zeggen: « Nooit ben ik geweest in de slavernij van Lucifer, » want *de Heer heeft mij bezeten van af het begin zijner wegen.* (*Prov.* 8.) Daarom wordt Maria door den H. Geest genoemd *de oudste dochter van God* en van de ge-

nade: (*Eccl.* 24.) door den H. Dionisius, « de eenige dochter des levens : » en door den H. Augustinus, « de eenige die den titel van Moeder en Bruid van God verdient. » Gods Zoon zoude niet het vleesch hebben willen aannemen in den schoot van eene H. Agnes, van eene H. Gertrudis of van eene H. Theresia ; want deze, hoewel zeer heilige Maagden, waren een tijd lang met zonde bevlekt ; maar in Maria's schoot weigerde hij niet mensch te worden, omdat deze uitverkoren Maagd alleen van elke zonde vrij was en nooit in de macht van de helsche slang was geweest. Zelfs was zij het voornaamste voorwerp der verlossing, want de H. Bernardinus zegt dat : « de Zoon van God ter wereld is gekomen, meer om Maria dan om de andere menschen te verlossen. » Om deze uitdrukking te begrijpen moet men weten dat er tweederlei wijze van verlossing bestaat ; de eene, door iemand, die gevallen is, op te beuren, en de andere, door te beletten dat iemand valt. Deze laatste wijze is ontegenzeggelijk de uitstekendste ; en deze paste voor eene Moeder van God. Andere menschen zijn door den Verlosser van eene reeds ontvangen smet ontheven ; maar Maria's Hart alleen werd door den Verlosser gevrijwaard van besmet te worden.

II. Een meesterstuk moet alle volmaakt-heden bezitten die het volgens zijn natuur toekomen, en niets mag er aan ontbreken. Nu is het duidelijk dat Maria, die van den eenen kant spruit uit den bedorven stam van

Adam, en van den anderen kant bestemd is tot de verheven waardigheid van Moeder Gods, eene menigte voorrechten moet bezitten. Ja, haar komen toe alle zoo algemeene als bijzondere gaven van alle andere schepselen. Zij zal ontvangen worden, doch zonder zonde; zij zal leven te midden der menschen, maar nooit de minste dagelijksche zonde bedrijven; zij zal kind zijn, maar slechts door hare onschuld en niet door hare onkunde, want van af hare ontvangenis, zal zij het volkomen gebruik der rede bezitten. Zij zal Maagd zijn, maar zonder de schande der onvruchtbaarheid. Zij zal Moeder worden, maar niet den schat harer maagdelijkheid verliezen en zelfs niet de smarten en ongemakken van het moederschap behoeven te verduren. Zij zal schoon, zeer schoon zijn; doch hare schoonheid zal geene aanleiding tot zonde zijn, maar zelfs liefde tot de deugd inboezemen. Zij zal de lichamelijke bezigheden van het werkend leven vervullen, maar zonder ooit haar Hart van de vereeniging met God af te trekken. In het beschouwend leven zal zij altijd met God bezig zijn, maar zonder hare tijdelijke zaken en de liefdeplichten tot den naaste te verwaarloosen. Haar lichaam zal slapen, maar haar Hart zal waken. De dood zal ook haar treffen, maar zonder strijd en zonder bederf. — O, waardige Moeder eens waardigen Zoons! O, schoonste Moeder van den schoonsten Zoon! O, verhevenste Moeder van den verhevensten Zoon! O, Moeder van God!

Vele dochters hebben onmetelijke rijkdommen van genade opgezameld; maar gij hebt ze alle overtroffen. (Prov. 31.) De dochters der genade zijn ontelbaar; maar slechts ééne, zegt de Heer, is mijne Duif, mijne Volmaakte; zij is de eenigste van hare Moeder. (Cant. 6.) Alle rechtvaardige zielen zijn dochters der genade, maar onder haar, o, Maria, zijt gij de Duif, die de bitterheid der zonde niet hebt geproefd, de Volmaakte, wier afkomst zonder vlek is; de Eenige, die ontvangen zijt in Gods vriendschap. *Vol zijt gij van genade in uw vleesch, in uwen geest, in uwe ziel en in uw Hart. Gij zijt de glorie van Jerusaleem, de vreugde van Israel, de Ler van uw volk. (Jud. 15.)* Gij zijt, om alles in één woord te zeggen, het meesterstuk der goddelijke liefde.

TOEPASSING. — Evenzeer als de zonde den Heer mishaaft, even zoo zeer behaagt hem de zuiverheid. Om deze deugd te verkrijgen, zal ik dagelijks, des morgens en des avonds *drie maal het Wees gegroet* bidden. Vervolgens zal ik er bijvoegen: door uwe heilige maagdelijkheid en onbevleete ontvangenis, verkrijg mij, o, allerheiligste Maagd! de zuiverheid van ziel en lichaam.

GEBED, zie bladz. 24.

GEZEGEND ZIJ DE HEILIGE EN ONBEVLEKTE ONTVANGENIS VAN DE GELUKZALIGE MAAGD MARIA.

(Ieder keer 100 dagen afaat. — Pius VII, 1793.)

WEKELYKSCHE EEREDIENST VAN HET
HART VAN MARIA.

DE ZATERDAG

TOEGEWIJD AAN MARIA.

De H. Alphonsus was gewoon alle zaterdagen ter eere van de Allerh. Maagd te prediken. De godvruchtige zielen rekenden zich gelukkig het engelachtig woord van dien heiligen Apostel te kunnen gaan aanhooren. Als stof voor deze preeken koos hij gewoonlijk de goedheid, barmhartigheid en liefde van Maria voor alle menschen. Het is waarschijnlijk dat het schoon boek over de heerlijkheden van Maria is samengesteld uit de treffende gedachten, welke de H. Alphonsus alsdan voor zijne toehoorders ontwikkelde. Zeker handelen wij dus in den geest van den ijverigen Kerkleeraar, door aan het volk overwegingen aan te bieden voor elken zaterdag van het jaar, en zonder twijfel voorkomen wij hierdoor het verlangen van alle godvruchtige vereerders van Maria. Zoo zij dus niet de gelegenheid hebben om van den kansel den lof hunner geliefde Koningin te hooren verkondigen, zullen zij ten minste dien lezen, overwegen of zelfs in hun huisgezin kunnen voordragen, en zoo doende zich de zegeningen verwerven van haar, die de Uitdeelster is der hemelsche gaven.

Om ons werk aangenamer en nuttiger te maken, hebben wij er groote verscheidenheid in gebracht. *Maria's deugden, hare eeretitels, hare smarten, de hulde*, die wij haar kunnen brengen, dit zijn de onderwerpen, welke wij beurtelings op de vier zaterdagen van elke maand zullen overwegen.

1ste ZATERDAG VAN JANUARI.

MARIA , EEN VOORBEELD VAN GELOOF.

Wanneer men iemand bemint, dan gelooft men al wat hij zegt. Van daar komt het dat eene ziel, naarmate zij meer God bemint, een naar evenredigheid levendiger en standvastiger geloof zal bezitten. Daar nu geen hart God zoo zeer heeft bemind, als het Hart van Maria, zoo moeten wij bij haar ter school gaan om haar groot geloof te bewonderen, maar vooral na te volgen.

I. Het geloof der H. Maagd was grooter dan dat van alle menschen en alle Engelen te zamen. Zij zag haar Zoon in den stal te Bethleem, en geloofde dat hij de Schepper der wereld was; zij zag hem vluchten voor Herodus en geloofde toch dat hij de Koning der koningen was; zij zag hem geboren worden, en geloofde aan zijne eeuwigheid; zij zag hem arm, beroofd van het noodzakelijke, op het stroo uitgestrekt en erkende toch in hem den Meester van het Heelal, den Almachtige; zij hoorde hem niet spreken en geloofde dat hij de eeuwige wijsheid was; zij hoorde hem zuchten en toch geloofde zij dat hij de vreugde was van het Paradijs.

Maar vooral toonde zij aan de wereld, hoe groot haar geloof was, door hare standvastigheid gedurende het lijden van Jesus. Want toen zij haar Zoon veracht aan het kruis zag sterven bleef zij, terwijl de anderen

wankelden, volharden in het vast geloof dat hij God was. *Onder het kruis van Jesus stond zijne Moeder*, zegt ons de H. Joannes. — De H. Antoninus merkt over deze woorden aan: Maria stond daar, ondersteund door het geloof in de godheid van haar Zoon; en, voegt hij er bij, om dit te kennen te geven, blijft op het einde der donkere Metten slechts eene kaars ontstoken. — Ook de H. Leo, over het onwankelbaar geloof van Maria sprekende, past op haar deze woorden toe van het Boek der Spreuken: *Hare lamp zal des nachts niet uitgaan.* (Prov. 31.) In deze smartelijke omstandigheid, zegt de gelukz. Albertus de Groote, beoefende de Moeder Gods het geloof in den volmaaktsten graad, terwijl zij alleen standvastig bleef te midden der wankelende leerlingen.

II. Laat ons nu, op aansporing van den H. Ildephonsus, gaan zien, hoe wij het geloof onzer Moeder kunnen navolgen. — Het geloof is én eene gave én eene deugd. Het is een gaaf van God, in zoo verre het is een licht, hetwelk God in de ziel doet nederdalen; het is eene deugd, in zooverre de ziel het in beoefening brengt. Alzoo moet het geloof ons niet alleen dienen tot een regel om te gelooven maar ook om te handelen: en dit juist is het teeken van een waarachtig geloof. Het levendig geloof bestaat daarin, dat wij ons leven regelen naar ons geloof, volgens hetgeen de H. Schrift ons leert: *Mijn rechtvaardige leeft uit geloof.* (Heb. 10.) Op deze wijze leefde

de Gelukz. Maagd, in tegenoverstelling van hen die niet leven volgens hun geloof, en wier geloof, volgens den Apostel Jacobus, een dood geloof is. (C. 2.)

De zwakheid in het geloof spruit voort uit een slecht leven. Hij, die Gods vriendschap versmaadt, om zijne verboden vermaken niet prijs te geven, zoude wenschen dat er geene wet bestond, die hem deze verbod, noch straf, om hem te kastijden; daarom tracht hij de gedachten aan de eeuwige waarheden, den dood, het oordeel, de hel en de goddelijke gerechtigheid van zich te verwijderen. Maar de ongelukkige doe wat hij wil, nooit zal hij de wroeging van zijn slecht geweten, noch de vrees voor de straffen van God kunnen ontgaan.

Zoo wij God gelijk Maria beminden, zouden wij nooit de eeuwige waarheden uit ons geheugen verliezen en ons leven er naar regelen. O, hoe goed begrijpt hij, die Jesus-Christus bemint, dat alle aardsche grootheid slechts rook, slijk en bedrog is; dat het eenig geluk voor eene ziel bestaat in het beminnen van God en zijn heiligen wil; dat de mensch slechts is, wat hij is voor God; dat het niets baat de geheele wereld te winnen, zoo de ziel verloren gaat; dat alle goederen der aarde 's menschen hart niet kunnen bevredigen; en dat men, om alles te verkrijgen, ook alles moet verlaten! . . .

Volgen wij dus Maria in haar geloof na. Op welsprekende wijze herhaalt zij door

de verheven voorbeelden van haar heilig leven, wat haar goddelijke Zoon ons zeide: « Zelig zijn de armen; zelig zij, die bedroefd zijn; zelig zij, die zich versterven; zelig zij, die zuiver van harte zijn; zelig zij, die vervolging lijden; zelig zij, die gelasterd en verwenscht worden door de wereld. » Aldus spreekt Maria. Volgen zij dus hunne Moeder na, die zeggen: « Zelig hij, die geld heeft; zelig hij die niets lijdt; zelig hij, die zich vermaakt; ongelukkig hij die vervolgd en mishandeld wordt door de menschen? » Bidden wij dus de glorievolle Maagd om, door de verdienste van haar geloof, een geloof te bekomen, zoo levendig als het hare. O, Moeder van God, vermeerder mijn geloof!

GEBED.

O, Koningin van het heelal! Gij, die het beminnelijkste zijt onder alle schepselen! Het is waar, dat er op aarde nog zoo velen zijn die u niet beminnen, en niet kennen: maar ook, hoe vele millioenen Engelen en Gelukzaligen beminnen en loven u zonder ophouden in den hemel! O, konde ook ik u beminnen, mijne beminnelijke Vorstin! konde ook ik altijd mij bezig houden met u te dienen, u te loven, u te eeren en alle mijne krachten inspannen om u door een ieder te doen beminnen. Uwe schoonheid heeft u het Hart van een God doen winnen; gij hebt hem als het ware uit den schoot zijns hemelschen Vaders op aarde getrokken om mensch te worden;

en ik, ellendige worm! ik zoude u niet beminnen? O, allerzoetste Moeder! dat kan niet zijn; ik wil u beminnen, ja, veel beminnen, en alles wil ik aanwenden om te maken dat gij ook door anderen wordt bemind. Neem dus het verlangen aan, dat ik heb, om u te beminnen, en ondersteun mijne pogingen om tot die liefde te geraken. O, mijne Koningin! van u verwacht ik alle goed; verkrijg voor mij de vergiffenis mijner zonden en vervolgens de volharding. Gewaardig u mij bij te staan in mijn doodsuur, mij uit het vagevuur te redden en ten laatste mij het Paradijs binnen te leiden. Zie, o, mijn Vorstin! dit verwacht ik van u, en ik reken er op niet in mijne verwachting te leur gesteld te zullen worden. Amen.

2de ZATERDAG VAN JANUARI.

DE KONINGIN VAN ALLE HEILIGEN.

Men noemt gouden Kroon de hoofdzakelijke belooning welke elke gelukzalige in den hemel geniet; en kleine gouden Kroon, of Aureool, eene bijkomende belooning, welke slechts eenige uityerkorenen voor zich alleen ontvangen, ter oorzake eener schitterende overwinning door hen in hun leven behaald. De Aureool is dus een bijzondere glans en genieting, door welke de Maagden, Martelaars en Leeraars onderscheiden zijn. De Maagden verdienen

die door te zegepralen over het vleesch ; de Martelaren, door te zegevieren over de wereld, de Leeraars, door den duivel niet alleen in zich zelve te overwinnen, maar ook in anderen, door hunne wetenschap en prediking. Welnu, deze drie Aureolen zijn op bijzondere wijze eigen aan de Koningin van alle Heiligen ; en juist daarom wordt zij genoemd de Koningin der Maagden, de Koningin der Martelaren en de Koningin des Leeraars.

I. Met recht geven de Heiligen aan Maria den titel van Maagd der Maagden, en Vaandeldraagster der Maagden, omdat zij de eerste is geweest die, zonder een ander tot raadgever of voorbeeld te hebben gehad, hare maagdelijkheid aan God heeft toegewijd en aldus de rij der maagden, die haar hebben nagevolgd, geopend heeft. *In haar gevolg zullen de Maagden tot den Koning worden geleid.* (Ps. 44.) Zij had noch raadgever noch voorbeeld. « want o, gezegende Maagd ! » roept de H. Bernardus uit, « wie had u aangespoord om u door uwe maagdelijkheid bij den Allerhoogste nog aangenameer te maken, en hier op aarde het leven van een engel te leiden ? O, ongetwijfeld heeft God deze allerzuiverste Maagd tot zijne Moeder gekozen, om haar aan geheel de wereld als een voorbeeld van kuischheid te geven. »

Zij was eene Maagd zonder weêrga. De H. Geest leert ons dit door haar te vergelijken bij *eene lelie tusschen de doornen.* (Cant. 2.) Alle Maagden zijn inderdaad of

voor zich zelve of voor anderen doornen geweest; Maria alleen was nooit voor wien ook een doorn. Wanneer men haar slechts aanzag, boezemde zij reeds gedachten en verlangens van zuiverheid in.

II. Maria heeft niet minder de Aureool van het Martelaarschap dan die der Maagdelijkheid verdiend. Gelijk Jesus-Christus genoemd wordt de Koning der smarten en de Koning der Martelaren, omdat Hij meer dan alle Martelaren te zamen heeft geleden, zoo ook wordt Maria met recht de Koningin der Martelaren genoemd, omdat niemand, behalve haar goddelijke Zoon, zoo zeer geleden heeft als zij. Richardus heeft dus gelijk, wanneer hij haar den naam geeft van Martelares der Martelaren; en van haar kan men met Isaias zeggen, dat zij *gekroond werd met een kroon van smarten.* (Is. 22.) dat wil zeggen: dat de Kroon, die haar tot Koningin der Martelaren maakte, hare foltering was, welke die van alle Martelaren te zamen overtrof.

Maria was ongetwijfeld eene Martelares; want het is zeker dat het martelaarschap verworven wordt door het ondergaan van pijnen, die, zoo zij al niet den dood ten gevolge hebben, dien toch door hare hevigheid kunnen veroorzaken. De H. Joannes wordt als Martelaar vereerd, hoewel hij, in plaats van levenloos, krachtiger dan te voren uit de kokende olie, waarin men hem geworpen had, te voorschijn kwam. *Om de glorie van het martelaarschap te*

bezitten is het voldoende, dat men uit gehoorzaamheid bereid zij zelfs den dood te ondergaan. De marteling der Allerh. Maagd was niet het werk van een beul, maar bestond in de smart, welke zij in haar Hart leed. Zoo haar lichaam al niet bezweek onder beulshanden, haar Hart werd door droefheid doorboord, op het gezicht van het lijden van haar Zoon, eene droefheid, die voldoende was om haar niet eens, maar duizend maal, te doen sterven. Hieruit kunnen wij begrijpen dat Maria eene ware martelares is geweest, en dat hare marteling die van alle anderen overtrof.

III. Eindelijk bezit Maria nog de Aureool der Leeraars. Het licht van hen, welke de Kerk met dien titel vereert, heeft niet over de geheele wereld geschinen, maar Maria wordt met recht door den H. Methodius « *het Licht van alle geloovigen,* » en door den H. Cyrillus van Alexandrie, « *De Koningin van het ware Geloof* » genoemd. De H. Kerk schrijft aan hare hulp zelfs de uitroeiing der ketterijen toe. *Ik ben de Moeder des geloofs,* » (*Eccl. 24.*) zegt Maria, en volgens den H. Ireneüs, komt haar die naam rechtmatig toe, omdat zij door haar geloof het kwaad heeft hersteld, hetgeen Eva door hare ongeloovigheid had te weeg gebracht. Eva verkoos tegen Gods woord in geloof te hechten aan de slang, en zij bezorgde aan de wereld den dood; maar onze Koningin geloofde, op het woord van den engel, dat zij de Moeder zoude worden van den Verlosser, en zij bracht

der wereld redding. Na de hemelvaart van Jesus-Christus, bleef zij op aarde achter om te zorgen voor de uitbreiding van het geloof en de twijfelingen der Apostelen op te lossen. En nu, terwijl zij in den hemel heerscht, ontvangt niemand de gave des geloofs en kan niemand, zonder in dwaling te vallen, onderwijzen, dan door het licht hetwelk hare tusschenkomst voor ons verkrijgt.

TOEPASSING. — Bidden wij Maria om de genade van het vleesch, de wereld en den duivel te mogen overwinnen, opdat wij eens mogen deelen in de heerlijkheid, welk zij in den hemel geniet.

GEBED.

Onbevleete Maagd ! ik vereer uw allerheiligst Hart, waarin een God zijn vermaak en zijne rustplaats vond, dat Hart, zoo vol ootmoed, kuischheid en goddelijke liefde. Ik, o, moeder van barmhartigheid ! nader u met een hart, overdekt met slijk en wonden ; verstoot mij daarom niet, maar toon mij eerder meer mededoogen en help mij. Zoek in mij noch deugden noch verdiensten, want ik verdien slechts de hel. Neem alleen het vertrouwen in aanmerking, hetwelk ik in u stel, en mijn voornemen van mij te beteren. Beschouw wat Jesus voor mij gedaan en geleden heeft, en verlaat mij dan, als gij kunt : Aanschouw wat hij voor mij tijdens zijn leven geleden heeft, de koude, welke hij in den stal uitstond, de reis naar Egypte, het

bloed, dat hij voor mij stortte, zijne armoede, zijn zweet, zijne folteringen, den dood, dien hij onder uwe oogen voor mij onderging. Ach, red mij, uit liefde tot Jesus! Nu ik tot u mijne toevlucht neem, zal ik niet meer bevreesd zijn; zoo ik nog vrees gevoelde, zou ik uwer barmhartigheid, die zelfs de zondaren opzoekt om hen te helpen, schande aandoen. Zoete Koningin! weiger uw mededoogen niet aan hem, voor wien uw zoon niet geweigerd heeft zijn bloed te storten. Echter zal mij de verdienste van dat kostbaar bloed niet ten goede komen, zoo gij mij niet aan God aanbeveelt. Door u dus hoop ik mijne zaligheid te verkrijgen: ik vraag, u noch rijkdom, noch eer, noch andere aardsche goederen; alleen vraag ik u de genade Gods, de liefde van uwen Zoon Jesus, zijn wil te vervullen, en eindelijk hem in het Paradijs eeuwig te beminnen. Moeder! verlaat mij niet; houd niet op, neen, houd niet op voor mij te bidden, tot gij mij zalig in den hemel ziet, om daar, aan uwe voeten geknield, u de geheele eeuwigheid door te loven en te bedanken.

3de ZATERDAG VAN JANUARI.

HEVIGHEID VAN MARIA'S SMARTEN.

Wanneer men het leven van de Martelaren inziet, en leest hoe men het vleesch van sommigen hunner met roeden heeft verscheurd, hoe men de beenderen van

andere en op de pijnbank verbrijzelde, en wederom anderen op het vuur roosterde; dan zou men geneigd kunnen zijn te vragen: hebben deze niet heviger geleden dan de H. Maagd, op wier lichaam geen spoor van verwonding te vinden is? -- Dit echter is geenszins het geval, en wel om de drie volgende redenen.

I. Beschouwen wij vooreerst hoe Maria gemarteld werd in het edelste deel van haar wezen, namelijk in haar Hart. Daar was het, waar haar de wreedste wonde werd toegebracht. Aldus moest de voorzegging van Simeon in vervulling komen: *Door uwe eigene ziel zal een zwaard gaan.* (Luc. 2.) als hadde hij gezegd: « O, heilige Maagd! de martelaars zullen in hun lichaam gepijnigd worden, maar wat u betreft, gij zult door het lijden van uw eigen Zoon, in uw Hart gemarteld worden. Welnu, zoo veel de ziel het lichaam overtreft, naar die mate overtrof de smart dezer goddelijke Moeder die van alle martelaren; dat is, zij was onvergelykelijk heviger. Hij die op den Calvarieberg zou hebben gestaan om het groot offer van het vlekkeloos Lam op het kruis daar te zien voltrekken, zou er dus twee altaren hebben kunnen zien; het een in het lichaam van Jesus, het ander in het Hart van Maria, waar de Moeder hare ziel offerde door het medelijden, terwijl de Zoon zijn lichaam offerde door den dood.

II. De tweede reden geeft ons de H. Antoninus aan. Hij zegt: « De Martelaars leden door hun eigen leven op te offeren,

terwijl de Moeder des Verlossers leed door de offerande van het leven haars Zoons, dien zij meer dan haar eigen leven bemindde.» Zij doorstond alzoo niet alleen in hare ziel al hetgeen Jesus in zijn lichaam leed, maar het gezicht van het lijden haars Zoons deed haar Hart meer aan, dan zoo zij zelve het had moeten ondergaan. De H. Paulus, gedwongen door zijne liefde tot Jesus, riep uit : *levend ben niet meer ik, maar in mij leeft Christus (Gal. 2.)* Met hoeveel meer reden konde dus de Moeder van Jesus zeggen : Ik lijd en sterf, niet echter ik, maar mijn Zoon, met wien ik geheel door de liefde verbonden ben, lijdt en sterft in mij.

III. De H. Bonaventura geeft ons de derde reden aan. « De wonden, zegt hij, die over het lichaam van Jesus verspreid waren, waren te zamen vereenigd in het Hart van Maria.» De goddelijke Bruidegom sprak tot zijne Bruid : *Plaats mij als een zegel op uw Hart.* Dit juist was, hetgeen Maria zonder ophouden deed. Haar Hart was dan ook een getrouw afdruksel van de smarten haars Zoons. Het werd, door haar medelijden, gegeeseld, met doornen gekroond, bespot en aan het kruis gehecht. Als Richardus den Heer zich door den mond van Isaias hoorde beklagen, *dat hij geen man zag die met hem zijn lijden wilde deelen. (Is. 63.),* antwoordde hij hem als volgt : « Heer ! met recht beklaagt gij u, dat gij, in het werk onzer verlossing, alleen moet lijden , terwijl er geen man wordt

gevonden, die ten minste met uwe smarten mededoogen heeft; maar met u is eene vrouw, uwe heilige Moeder, die in haar Hart lijdt al hetgeen gij verduurt in uw lichaam. »

TOEPASSING. — Daar Jesus en Maria zoo veel hebben willen lijden om ons voor de eeuwige pijnen der hel te vrijwaren, moeten wij niet ophouden hun onze dankbaarheid te betuigen en te dien einde dikwijls den kruisweg bidden. En om onze erkentelijkheid nog te vermeerderen, moeten wij, bij de achtste statie, den zin overwegen van deze woorden van Jesus-Christus. « Wanneer men aldus met het groene hout handelt, wat zal er dan van het dorre geworden.

GEBED.

Smartvolle Moeder! Koningin der martelaars; gij hebt uw Zoon, die voor mijne zaligheid is gestorven, zoo zeer beweend! maar waartoe zullen mij uwe tranen dienen, als ik verloren ga? O, verkrijg mij door de verdiensten uwer smarten, eene ware droefheid over mijne zonden, eene oprechte verbetering mijns levens, en een aanhoudend en teeder medelijden met de smarten van Jesus en de uwe. Daar gij, hoe onschuldig ook, zoo veel voor mij hebt willen lijden, maak dat ik, die de hel heb verdiend, ook iets voor uwe liefde moge lijden. Met den H. Bonaventura zal ik u toeroepen: Mijne Vorstin, zoo ik u beledigd heb, eischt de rechtvaardigheid, dat gij mijn hart verwondt, en heb ik u gediend,

dan vraag ik dezelfde wonden tot belooning. Voorzeker, als ik Jesus en u aanschouw, dan wil ik niet zonder lijden blijven. Ten laatste, o. Moeder! verzoek ik u mij een zaligen dood te verwerven ter wille der smart, die gij gevoeldet, toen gij uw Zoon, aan zoo veel lijden ter prooi, het hoofd zaagt buigen en sterven. Ik bid u, o, voorsprekeres der zondaars! vergeet mijne ziel niet, als zij in droefheid gedompeld en door den duivel bevochten, van dit leven naar de eeuwigheid scheidt; en dewijl het kan gebeuren dat ik alsdan niet meer kan spreken, noch uwen naam en dien van Jesus, in welken ik al mijne hoop stel, kan aanroepen, daarom smeek ik reeds nu u, en uwen Zoon, mij alsdan bij te staan, en zeg ik: Jesus, Maria, aan u beveel ik mijn geest. Amen.

4de ZATERDAG VAN JANUARI.

HET BEZOEK VAN HET ALLERHEILIGSTE.

De hulde, die men een zoon bewijst, wordt natuurlijk ook door de Moeder genoten. Hieruit volgt dat men, een bezoek brengende aan Jesus-Christus in zijn heilig Tabernakel, tevens aan het Hart van Maria groot genoeg schenkt. De godvreezende zielen kennen bij ondervinding de groote gunsten, welke het zoete onderhoud met hun Zaligmaker oplevert. Maar wij kunnen verzekerd zijn dat alle die genaden ons door middel van Maria geworden, en de

beste wijze om dezelve te verkrijgen is Jesus-Christus in vereeniging met zijne Moeder te bezoeken.

I. Als wij Jesus-Christus in het Allerheiligste bezoeken laat ons dan denken aan dit groot gezegde van den H. Bernardus, dat « God ons zijne genade slechts door Maria wil schenken. » De maan heeft hare plaats tusschen de zon en de aarde, en weerkaatst op deze het licht dat zij van de zon ontvangt; zoo ook ontvangt Maria van de zon van het Allerheiligste de hemelsche gunsten, om ze aan ons mede te deelen. Dezelfde Jesus, die gezegd heeft: *Niemand kan tot mij komen, tenzij mijn Vader hem door zijne genade tot zich trekke*, schijnt ons ook te zeggen: Niemand komt tot mij tenzij getrokken door de gebeden mijner Moeder. Pharaö had aan Joseph het geheel gebied over Egypte gegeven en zond allen, die bij hem hulp kwamen vragen, tot hem, zeggende: *Gaat tot Joseph*, Zoo ook doet Jesus, als wij zijne genade afsmeeken; hij zegt dan: *Gaat tot Maria*.

De H. Bonaventura overweegt de woorden van den profeet Isaïas, waar hij zegt, dat *uit den stam van Jesse, eene spruit*, dat is Maria, *zoude voortkomen, en uit die spruit eene bloem*, namelijk het vleeschgeworden Woord, *op hetwelk Gods geest zoude rusten*. (C. 11.). Ziehier zijne opmerking over die schoone woorden. « Al wie de genade des H. Geestes wil verkrijgen moet de Bloem in de Spruit, dat is, Jesus in Maria, zoeken; want in de Spruit

vinden wij de Bloem, en inde Bloem God.» Dan vervolgt hij : « Zoo gij deze Bloem wilt plukken, buigt dan door uwe gebeden de Spruit naar u toe, en gij zult haar verkrijgen. » Nog merkt de Serafijnsche Leeraar over de woorden van het Evangelie : *Zij vonden het kind met Maria , zijne Moeder*, het volgende aan : « Nooit vindt men Jesus dan met Maria en door Maria: «en hij maakt hieruit de gevoltrekking , dat het vergeefsche moeite is hem te willen zoeken en vinden zonder Maria.» Laat ons dezen raad opvolgen, en wanneer wij Jesus-Christus in de kerken, waar hij verblijf houdt, bezoeken , ons tegelijk aan zijne H. Moeder aanbevelen. Onze pogingen zullen dan aangenaamer zijn bij den Zaligmaker en vruchtbaarder voor onze ziel.

II. Wanneer wij Jesus-Christus in het H. Sacrament bezoeken, dan belet ons niets, om de verschillende geheimen van het leven onzes Zaligmakers te herdenken, om alzoo onze godsvrucht en ons vertrouwen op te wekken. Wij kunnen bij voorkeur die geheimen kiezen , in welke ook Maria werkzaam is geweest. Zoo kunnen wij ons voorstellen dat de Tabernakel de stal is van Bethleem, en wij de vreugde hernieuwen, die Maria ondervond, toen de Herders en de Wijzen haar lieven Zoon kwamen aanbidden. Laat ons alsdan aan den Koning des Hemels onze geschenken door Maria's handen aanbieden; zij zullen, hoe gering ook, goed ontvangen worden ; zoo kunnen wij het goud onzer liefde, de wierook

onzer gebeden en de mirrhe onzer boete aanbieden.

Ook kunnen wij ons den Tabernakel voorstellen als het huisje van Nazareth, waar Jesus, met groote bereidwilligheid luisterende naar de gebeden zijner zoete Moeder, voortdurend aan de zaiigheid der wereld arbeidt, en op haar verlangen, genaden van licht, sterkte, troost, vergiffenis, volharding en liefde uitdeelt, aan allen die hem daarom komen verzoeken.

Zoo wij het ongeluk hadden door eene doodzonde God te dwingen zich van ons hart te verwijderen, welk beter middel bestaat er dan om hem terug te vinden, dan hem met Maria in den Tempel te gaan zoeken, en onze tranen te vereenigen met die, welke zij stortte toen Jesus, zonder hare schuld, te Jerusalem was verloren geraakt? Weinige minuten aan den voet van het altaar in den geest des geloofs doorgebracht zouden voldoende zijn, om de genaden te bekomen die noodzakelijk zijn om de zoete vriendschap van Jesus-Christus te herwinnen.

Zelfs kunnen wij den Tabernakel beschouwen als den Calvarieberg, waar Maria, aan den voet van het kruis staande en haar ambt van medeverlosseres uitoefnende 's werelds zaligheid vraagt en verkrijgt.

En waarom zouden wij haar ook niet in den geest mogen beschouwen als nedergeknielt voor het heilig Altaar, terwijl zij zonder ophouden aan Jesus-Christus, en

door Jesus-Christus aan den eeuwigen Vader dank, eerherstelling en liefde opdraagt, en aldus, in naam van alle christenen, dat groot drievoudig doel der godsvrucht tot het H. Hart van Jesus vervult?

GEBED.

Maria ! o , beminnelijke Maria ! welken troost, welke zoetheid, welk vertrouwen, welke teederheid gevoelt mijne ziel als ik uwen naam uitspreek, of zelfs, wanneer ik slechts aan u denk ! Ik dank den Heer mijn God, dat hij u tot mijn welzijn dien zoo zoeten, beminnelijken en machtigen naam heeft gegeven. Maar, mijne Vorstin ! ik stel mij niet te vreden met alleen uw naam uit te spreken, ik wil hem ook met liefde uitspreken, ik wil dat mijne genegenheid zoo groot zij, dat ik hem ieder uur uitspreke, zoo dat ik met den H. Anselmus van Lucques kunne uitroepen : « O Naam der Moeder Gods, gij zijt mijne liefde. » Dierbare Maria ! welbeminde Jesus ! laat uwe namen altijd in mijn hart en in alle harten leven ! dat ik alle andere namen vergeete, om alleen uwe heilige namen te herdenken en voortdurend aan te roepen ! O Jesus, mijn Verlosser ! Maria ! mijne Moeder ! als mijn dood nadert, dat beslissend oogenblik, waarop mijne ziel uit dit leven zal moeten scheiden, verleen mij dan, dit beweer ik u bij uwe verdiensten, de genade van zonder ophouden u te bidden. Geef dat de laatste woorden, die mijne mond zal uitspreken, deze zijn : ik be-

min u, Jesus en Maria! — Jesus en Maria!
ik schenk u mijn hart en mijne ziel.

1ste ZATERDAG VAN FEBRUARI.

MARIA, EEN VOORBEELD VAN HOOP.

De hoop komt voort uit het geloof en groeit aan door de liefde. Want zoo het geloof ons Gods goedheid en beloften doet kennen, dan geschiedt dit, opdat wij ons door de hoop zouden verheffen tot het verlangen om dezelve deelachtig te worden, en niemand hoopt met meerder grond God eeuwig te aanschouwen, dan hij, die hem bemint. Daar alzoo de H. Maagd het geloof en de liefde in verheven graad bezat, zoo bezat zij ook in even verheven graad de deugd der hoop. Van daar dat zij ons toeroept: «Mijne kinderen, beschouwt mijn vertrouwen op God, en volgt mij na.»

I. Maria was die getrouwe Bruid der H. Schrift, *die altijd steunde op haar Welbeminde.* (Cant. 8.). Onthecht als zij was van de wereld, stelde zij hare hoop noch op de schepselen, noch op hare verdiensten, maar alleen op de genade des Heeren; en hierdoor maakte zij aanhoudend vorderingen in de liefde tot God. Zij gaf een bewijs hoe vast haar vertrouwen op God was, toen zij bemerkte dat de H. Joseph, haar echtgenoot, er aan dacht haar te verlaten. Toen vooral scheen het noodzakelijk te zijn, dat zij aan Joseph haar

geheim openbaarde; maar neen, zelve wilde zij niet de genade kenbaar maken, die zij had ontvangen; zij oordeelde het beter zich geheel op Gods voorzienigheid te verlaten.

Maria gaf nog een bewijs hoe groot haar vertrouwen op God was, toen zij te Bethleem, op het punt staande van haar Zoon ter wereld te brengen, zelfs de herbergzaamheid moest missen, die aan de armen verleend werd. Niet ééne klacht ontsnapte bij die gelegenheid aan hare lippen, maar, in volle overgave aan Gods wil, hoopte zij, dat hij haar in hare behoeften zou bijstaan.

Niet minder toonde zich haar groot vertrouwen toen zij, door den H. Joseph verwittigd, dat zij naar Egypte moesten vluchten, zich denzelfden nacht bereid maakte voor eene zoo lange reis naar een vreemd en onbekend land, zonder levensbehoefte, zonder geld, en alleen in gezelschap van het kindje Jesus en haar armen echtgenoot.

Maar nog grooter blijk van vertrouwen gaf zij, door aan haar Zoon op de bruiloft te Cana te verzoeken, door een wonder het water in wijn te veranderen. (*Joan. 2.*) Op haar gezegde: « *Zij hebben geen wijn,* » gaf Jesus haar ten antwoord: « *Vrouw! wat heb ik met u te doen, als er sprake is van wonderen te wrochten? mijne ure is nog niet gekomen.* — Uit dit antwoord zou men meenen te moeten opmaken dat hare vraag niet zou worden ingewilligd; echter,

op de goedheid des Heeren vertrouwende, gebod zij den huisgenooten te doen, wat haar Zoon zoude gelasten, omdat in haar verzoek was bewilligd. Inderdaad, Jesus liet de kruiken vullen met water en veranderde het in wijn.

II. Leeren wij van Maria hoe groot ons vertrouwen moet zijn, vooral in hetgeen de groote zaak onzer eeuwige zaligheid aangaat : want, hoewel ook onze medewerking vereischt wordt, moeten wij toch van God alleen de genade verwachten, die noodzakelijk is om er toe te geraken. Zonder op eigen krachten te vertrouwen, moeten wij met den Apostel zeggen : *Ik vermag alles in hem die mij versterkt.* (Phil. 4.)

Daar voor volwassen personen het gebed het voornaamste middel ter zaligheid is, volgt hieruit, dat ons vertrouwen zich vooral in het gebed moet oefenen. Daarom zegt ons de Apostel : *naderen wij met vertrouwen tot den troon der genade.* (Hebr. 4.). Die troon is Jesus-Christus, die gezeten is aan de rechterhand zijns Vaders, niet op een troon van gerechtigheid, maar van genade, om voor ons de vergiffenis, de volharding en den hemel te verkrijgen. Maria, die in haar aardsche leven ons een voorbeeld was van vertrouwen, is, sinds zij in den hemel woont, eene der voornaamste bronnen onzer hoop; want zelve staat zij voor Gods troon, spreekt onophoudelijk voor ons ten beste, en offert hem onze gebeden op. Wij moeten een vast en onwrikbaar vertrouwen hebben, hetwelk

niet op onze verdiensten steunt, maar op de goddelijke beloften. Zoo zeker het is dat God zijn woord niet kan breken, zoo zeker kunnen wij zijn, dat hij ons zal verhooren. Hoewel wij somtijds, of ter oorzaak onzer lauwheid, of ter oorzaak eener bedreven zonde, niet dat gevoelig vertrouwen in ons gel ed genieten, hetwelk wij zoo gaarne ondervinden; moeten wij toch ons best doen in het gebed niet te verslappen. God zal ons daarom toch verhooren. O, hoe aangenaam is het hem, ons in twijfelingen, in vrees en bekoringen op hem te zien hopen, tegen alle hoop in. Laat ons dus bidden en hopen.

GEBED. Bladz. 330.

2de ZATERDAG VAN FEBRUARI.

ONZE LIEVE VROUW VAN GENADE.

«Hoe komt het, vraagt de H. Bernardus, hoe komt het, dat de menschen zich dien goeden Verlosser, die, om hen te redden, zelfs zijn leven heeft gegeven, als streng voorstellen? Hoe kan hij hun verschrikkelijk voorkomen, hij, die zoo liefdevol is. Gij, zondaars! die zonder vertrouwen zijt, wat vreest ge? zijn het uwe zonden! weet dan, dat Jesus zelf ze met zijne doornagelde handen aan het kruis heeft gehecht en er uwe zielen van heeft ontheven, door uwe schulden aan de goddelijke Gerechtigheid te voldoen. Zoo ge soms vreest zelve tot Jesus-Christus te naderen, omdat zijne

goddelijke majesteit u schrik inboezemt, daar hij, hoewel mensch geworden, toch God is gebleven. wilt gij dan dat een ander uwe voorspraak zij bij dien goddelijken Middelaar? Welnu, gaat dan tot Maria, zij zal ten uwen gunste bij haar Zoon spreken en zeker verhoord worden. » Overwegen wij hier, hoe gemakkelijk deze groote Voorsprekeres alle genaden voor ons kan verkrijgen, door middel van hare *gebeden*, en ter wille der *diensten*, welke zij aan Jesus-Christus op aarde heeft bewezen.

I. Zoo machtig is het gebed, dat het altijd wordt verhoord, zelfs al komt het van de lippen eens zondaars. Maar Maria's gebed moet voorzeker veel krachtiger zijn dan dat van een zondaar, omdat het voortkomt uit een onbevlekt Hart, maar vooral uit een Moederhart. De H. Bernardus vreest niet aan Maria den schoonen naam te geven van « *smeekende Almacht*. » Als Moeder is het voldoende dat zij spreekt, om al hetgeen zij verlangt, te verkrijgen. De Heer spreekt tot de Bruid der Gezangen, door welke Maria wordt afgebeeld: *Gij die in de tuinen woont, onze vrienden luisteren; laat mij uw stem hooren.* — Die vrienden zijn de heiligen, welke, als zij voor hunne beschermelingen eene genade willen bekomen, wachten tot hunne Koningin dezelve van God vrage en verkrijge. En op welke wijze verkrijgt Maria die genaden? eenvoudig door haar stem te doen hooren. Zoodra spreekt zij niet, of zij wordt door haar Zoon verhoord. Ziehier hoe men deze

woorden van het Hooglied verklaart : men laat Jesus tot Maria zeggen : « O, gij, die woont in de tuinen des hemels ! vraag met vertrouwen voor wien en wat gij wilt ; want zoo verre zoude ik niet kunnen vergeten, dat ik uw Zoon ben, dat in mij de gedachte zou kunnen opkomen, om iets aan mijne Moeder te weigeren. » Zij heeft slechts één woord te spreken ; gehoord te worden door haar Zoon, is door hem verhoord worden ; en hoewel zij de genade bekomt door te bidden, ligt er in haar gebed iets van het moederlijk gezag. Wij moeten dus als gevolgtrekking aannemen, dat zij alles verkrijgt, zonder ooit de schande eener weigering te ondergaan.

II. Zoo het ooit konde gebeuren dat Jesus aan zijne Moeder eenige gunst weigerde, zoude zij hem dan niet de vele diensten kunnen herinneren, die zij hem op aarde bewezen heeft ? Maar het Hart van Jesus is te erkennelijk, dan dat het zoo verre zou behoeven te komen. De H. Gregorius van Nicomedië verzekert dat « Jesus-Christus door aan alle aanzoeken zijner Moeder te voldoen, in zekeren zin slechts eenen plicht van dankbaarheid vervult jegens haar, die hem door hare toestemming, het menschelijk aanzijn heeft geschonken. In dien zin ook roept de H. Methodius uit : « Verblijd u, Maria ! dat gij zulk een Zoon als uw schuldenaar kunt beschouwen, die aan allen geeft en van niemand ontvangt. Allen zijn wij aan God al hetgeen wij bezitten, verschuldigd, omdat wij alles van hem

ontvangen hebben ; maar wat u betreft, God zelf heeft uw schuldenaar willen worden, door van u het menschelijk vleesch aan te nemen. »

De H. Augustinus gaat in dezer voege voort : « Daar Maria verdiend heeft een lichaam te geven aan het goddelijk Woord, en aldus den prijs onzer verlossing te bereiden, ter onzer bevrijding van den eeuwigen dood, heeft zij meer dan iemand anders de macht om ons in het werk onzer zaligheid te helpen. » En de H. Theophilus, Patriarch van Alexandrië, heeft geschreven : « De Zoon heeft gaarne, dat zijne Moeder hem bidt, omdat hij op haar gebed alles, wat hij den menschen verleent, wil geven, en aldus de weldaad erkennen, die zij hem heeft bewezen, door hem een lichaam te schenken. » De Abt Gueric laat ook Jesus volgenderwijze spreken : « Moeder ! in uw Hart zal ik den zetel mijner regeering vestigen, want door u zal ik al de genaden, die men mij vraagt, verleenen ; gij hebt mij, wat menschelijk in mij is, gegeven ; nu zal ik u het goddelijk geven, dat in mij is, namelijk de almacht, waardoor gij allen, die gij wilt, zult kunnen zalig maken. »

TOEPASSING. — Zoo wij eene genade van het Hart van Jesus willen verkrijgen, gaan wij haar dan eerst aan Maria vragen. Voorzeker is dit het kortste, gemakkelijkste en zekerste middel om spoedig verhoord te worden.

GEBED, bladz. 365.

3de ZATERDAG VAN FEBRUARI.

LANGDURIGHEID VAN MARIA'S SMARTEN.

Even gelijk Jesus-Christus volgens de bemerkingen van den H. Bernardus, reeds bij zijne geboorte zijn lijden begon, zoo ook duurde het lijden van Maria, die in alles aan haar goddelijken Zoon gelijkvormig was, geheel haar leven lang. Dit komt doordien Jesus het Hart en de ziel van Maria was. Wat voor den Zoon eene reden was van droefheid, was het ook voor de Moeder. Het leven van Jesus, zegt een Kerkvader, was slechts één langdurig kruis, zoodat Maria, met oneindig meer reden dan de H. Paulus, ieder oogenblik konde zeggen: *Ik ben met Jesus-Christus aan het kruis gehecht.* (Gal. 2.)

I. Abraham leed vreeselijk gedurende de drie dagen, die hij in gezelschap van zijn Zoon Jsaac doorbracht, wetende dat hij hem ter dood leidde. Welnu, niet gedurende drie dagen, maar drie en dertig jaren lang onderstond Maria een zelfde lijden; maar wat zeg ik? een zelfde lijden! neen, zij leed zoo veel te heviger, naarmate haar goddelijke Zoon beminnelijker was dan de zoon van Abraham.

Maria konde dus wel met David zeggen: *geheel mijn leven is voorbijgegaan in droefheid en in geweën; want mijne smart, welke veroorzaakt werd door het medelijden, dat ik voor mijn welbeminden Zoon gevoelde, was altijd voor mijne oogen.*

(Ps. 37.) — De H. Maagd heeft zelve aan de H. Brigitta geopenbaard dat, zelfs na den dood en de hemelvaart van haar Zoon, de gedachtenis van zijn lijden altijd, hetzij onder het eten, hetzij onder haar werken, haren geest bezig hield. Dewijl dus haar Hart altijd met kwellingen en smarten overladen was, bracht zij geheel haar leven in onafgebroken droefheid door.

II. De bedroefde Moeder doorstond die lange smart met het heldhaftigste geduld. Toen David den profeet Nathan hem den dood van zijn zoon hoorde aankondigen, was hij ontroostbaar; hij weende, vastte en sliep op den blooten grond. Maria echter hoorde met volle overgave de voorzegging aan van den dood haars goddelijken Zoons, en bleef die smart doorstaan, zonder ontroerd te worden; maar hoe groot moet haar lijden niet geweest zijn, daar zij aanhoudend dien beminnelijken Zoon voor zich zag, naar de woorden des eeuwigen levens, die zijn mond sprak, luisterde en zijn heilig leven bewonderde?

In het H. Evangelie leest men *dat Jesus-Christus, naar gelang hij in jaren toenam, ook toenam in wijsheid en genade voor God en de menschen.* (Luc. 2.) Dit wil zeggen, dat de Zaligmaker toenam in wijsheid en genade in de oogen der menschen, in zoo verre deze aldus oordeelden; en bij God, in zoo verre al zijne handelingen hadden kunnen strekken tot eene altijd toenemen te vermeerdering zijner verdiensten, zoo hij niet reeds in den beginne de algeheele vo-

heid der genade bezeten hadde, uit kracht der persoonlijke vereeniging. Zoo dus de achting en genegenheid voor Jesus toenamen bij anderen, hoezeer moest hij dan niet klimmen in de genegenheid zijner Moeder! Maar, helaas! hoe grooter de liefde werd dezer teedere Moeder tot haar Zoon, zoo veel te heviger werd ook hare smart bij de gedachte, dat zij hem door een zoo wreeden dood zou moeten verliezen; het zwaard van droefheid, haar door den H. Simeon voorzegt, doorstak haar Hart met meerder pijn, naarmate de tijd spoediger naderde, dat haar welbeminte Zoon zijn lijden zoude beginnen. En desniet-tegenstaande verminderde haar geduld niet, maar hare overgeving nam altijd met hare marteling toe. Zelfs aan den voet van het kruis bleef zij de sterke vrouw, die geene zwakheid kent.

TOEPASSING. — Terwijl Jesus en zijne Allerheiligste Moeder niet hebben geweigerd, gedurende geheel hun leven, een zoo wreed lijden te verduren, zoude het onbillijk zijn, zoo wij ons, bij het een of ander lijden, zouden beklagen. Trachten wij dus te lijden zonder ons te beklagen.

GEBED. Bladz. 339.

4de ZATERDAG VAN FEBRUARI.

DE H. OFFERANDE DER MIS.

Zoo Jesus niet ware gestorven, zouden wij geen slachtoffer bezitten, dat Gode

waardig is. Dat slachtoffer van oneindige waarde bezitten wij door Maria, want zij heeft het ter wereld gebracht en zij heeft het, vóór elk ander, in haar Hart tot 's werelds zaligheid geofferd. De H. Epiphanius geeft haar daarom den naam van Priesteres : *Virginem appello velut Sacerdotem*. Overwegen wij nu, welke schoone vergelijkingen gemaakt kunnen worden tusschen het Offer, hetwelk Maria opdroeg, en dat, hetgeen de priester dagelijks aan het Altaar opdraagt. Wij zullen hierin eene krachtige beweegreden vinden, om met ijver en zoo dikwijls mogelijk de H. Mis bij te wonen, omdat zij ons tot eene gedachtenis zal strekken van de liefde, die Maria ons heeft toegedragen.

I. Toen de door de Wet bepaalde tijd was aangebroken, begaf zich Maria naar den tempel van Jerusalem; op hare armen draagt zij het goddelijk Lam, dat zij den eeuwigen Vader uit naam van geheel het menschelijk geslacht gaat opdragen. « Zie, o mijn God! » zegt zij, « zie hier uw eenigen Zoon, die ook mijn Zoon is; ik bied hem u aan als eene Offerande, om uwe gerechtigheid te stillen ten gunste der zondaren; God van barmhartigheid! neem hem aan; ontferm u over hunne ellende; neem de menschen, uit liefde tot dit vlekkeloos Lam, in genade aan. »

Maria's offerande was niet slechts het werk van een oogenblik, maar duurde geheel haar leven lang. Zoo men haar ondervroeg, wat zij in deze of gene omstan-

digheid deed, dan konde zij altijd antwoorden: « Ik offerde. » — Waarom, o Moeder Gods! hebt gij stil gezwegen gedurende het lijden van uw Zoon, toen gij hem hadt kunnen verdedigen? — Ik offerde hem op in mijn Hart. — Waarom hebt gij u onder het volk begeven, om tegenwoordig te zijn bij het droevig schouwspel, dat op den Calvarieberg moest plaats hebben? — Waarom hebt gij uw goddelijken Zoon vergezeld naar de plaats, waar zijn vonnis werd voltrokken? — Ik droeg mijn dierbaar Offer op. — Wat deedt gij aan den voet van het kruis, gedurende de drie uren van zijn doodstrijd, en wat zegdet gij, toen men zijn ontziend lichaam op uw schoot legde! — Ik volbracht mijn plicht; ik offerde aan God het bloed van het Onbevleete Lam.

Groot was de vrucht van zulk eene offerande. Toen Abraham aan God zijn dierbaren Isaac opofferde, beloofde de Heer hem, dat hij tot loon *zijn nageslacht zou vermenigvuldigen als de sterren des hemels.* (Gen. 22.) Maar gunstiger nog werd hij gestemd, toen Maria hem zijn welbeminden Zoon opofferde, en hij stond haar tot belooning toe, dat zij door hare gebeden het getal der uitverkorenen zou kunnen vermenigvuldigen.

II. In de H. Mis is de offeraar een mensch, maar een mensch, dien God niet hooger had kunnen verheffen. Gelijk het goddelijk Moederschap is ook het priesterschap de hoogste waardigheid onder alle geschapen waardigheden; eene waardigheid, welke

door den H. Ephrem oneindig wordt genoemd. Het *fiat* eens priesters is even machtig als het *fiat* van Maria, want het is een geloofspunt dat op het oogenblik der Consecratie het vleeschgeworden Woord wezenlijk tegenwoordig is onder de gedaanten van brood en wijn. Even gelijk Maria, kan ook de priester naar willekeur over Jesus beschikken; hij kan hem van de eene plaats naar de andere dragen, in den tabernakel opsluiten of uitstellen in het hoogwaardig of in de ciborie. Het behoort tot zijn ambt hem wezenlijk, hoewel onzichtbaar, in het H. Offer der mis te offeren. Ziehier de woorden, die hij tot God in de Offerande spreekt, en waarin hij reeds bij voorbaat het groote Offer, dat weldra op het altaar zal nederdalen, aan hem aanbiedt. « *Ontvang, Heilige Vader, almachtige en eeuwige God! dit vlekkeloos Offer, hetwelk ik, hoe onwaardig ook, u opdraag. Ik offer het u als aan mijn levenden en waarachtigen God op, voor mijne zonden, beleedigingen en nalatigheden. Nog offer ik het u op voor alle omstanders en voor alle zoo levende als overledene geloovige christenen, opdat het voor hen en voor mij een onderpand moge zijn der eeuwige zaligheid.* »

Men ziet uit deze woorden dat niets meer verheven, meer verdienstelijk, meer vruchtbaar en meer apostolisch is dan het aanbiddeljk Offer onzer altaren. Het is de toepassing en de vernieuwing van de Offerande van het Kruis. Het vlekkeloos Offer, dat zoo

dikwijls in Maria's Hart tot onze zaligheid werd opgedragen, wordt dagelijks door den priester en door alle aanwezigen, die hunne meening met de zijne vereenigen, opgedragen op het altaar.

Wonen wij dus nooit eene H. Mis bij, zonder in vereeniging met Maria, Jesus op te dragen. Brengen wij haar onzen dank, dat zij ons een zoo kostbaar slachtoffer heeft geschonken. Laat ons overtuigd zijn dat de H. Mis het verhevenste der gebeden is, en achten wij het bij gevolg niet gering de gelegenheid te missen om dezelve bij te wonen. Wij moeten de eerste christenen navolgen, die, edelmoedig en vol geloof, liever een uur van rust of arbeid opofferden, om het geluk te hebben den dag te beginnen met tegenwoordig te zijn bij de H. Mis. Hoe gelukkig zijn zulke leerlingen van Jesus-Christus! hoe dierbaar zijn zij aan het Hart huns goddelijken Meesters! Het schijnt mij toe, dat Maria hun haar goddelijken Zoon in de armen geeft, gelijk zij dit deed bij Simeon, die op de inspraak des H. Geestes, naar den tempel van Jerusalem was gekomen.

Stellen wij het ons dus ten plicht dagelijks de Offerande der H. Mis bij te wonen. Wij voldoen alsdan aan het verlangen van Jesus-Christus, aan het verlangen zijner H. Moeder en aan het verlangen der H. Kerk.

GEBED, bladz. 344.

1ste ZATERDAG VAN MAART.

MARIA, EEN VOORBEELD VAN LIEFDE TOT GOD.

Hoe zuiverder een hart is, en hoe lediger van zich zelf, zoo veel te meer zal de liefde tot God hetzelfde vullen.— Daar de gelukkige Maagd volmaakt nederig en van zich zelve onthecht was, werd zij zoo zeer door de goddelijke liefde vervuld, dat zij alle menschen en alle Engelen overtrof in liefde tot den Heer. De H. Franciscus van Sales noemde haar dus met reden de Koningin der Liefde.

Beschouwen wij heden de drie voorname voorrechten van Maria's liefde.

I. Zij heeft God bemind *uit geheel haar Hart*. God heeft den mensch geboden hem uit geheel zijn hart te beminnen, maar slechts in den hemel zal dit gebod volmaakt door hem vervuld kunnen worden. Het zoude echter Gode in zekeren zin onwaardig zijn geweest, zoo hij een gebod hadde gegeven, hetwelk door niemand volmaakt had kunnen vervuld worden; dus moet dat groot gebod der liefde ten minste door iemand ten volle zijn nagekomen, en inderdaad dit is geschied door Maria. De goddelijke liefde wondde en doorboorde haar Hart zoodanig, dat niet één gedeelte er van vrij bleef. Zij vervulde dan ook dit eerste gebod in alle opzichten en zonder de minste onvolmaaktheid. Dus konde zij zeggen: *Mijn welbeminde is geheel aan mij, en ik ben geheel de zijne*. O, zelfs de

Serafijnen hadden van den hemel kunnen dalen om in Maria's Hart te komen leeren, hoe God moet bemind worden.

II. Zij heeft God bemind, *zoo veel een schepsel God kan beminnen*. God, die liefde is, kwam op aarde om in alle harten het vuur zijner heilige liefde te ontsteken; maar niet één hart werd zoozeer in gloed gezet als dat van Maria, omdat het geheel ledig was van aardsche genegenheden en derhalve zeer geschikt om door de liefde te worden ontstoken. Het Hart der Moeder Gods werd, gelijk te lezen staat in het Hooglied, *vuur en vlam*. Het werd *vuur*, omdat het inwendig brandde, en *vlam*, omdat uitwendig de glans zijner deugden uitstraalde. Als zij Jesus op de armen droeg, konde men dus wel zeggen, dat het vuur gedragen werd door het vuur, en dit met meerder reden dan Hippocrates het zeide, doch in een anderen zin, van eene vrouw, die vuur in de hand droeg. Gelijk het vuur het ijzer doordringt, zoo werd Maria doordrongen door den hemelschen liefdegloed des H. Geestes; in haar ziet en gevoelt men niets anders dan het vuur der goddelijke liefde. Zij is dat braambosch, hetwelk Moses zag branden, zonder dat het verteerd werd; en die Vrouw, welke de H. Joannes bekleed zag met de zon. In één woord, hare vereeniging met het Hart van Jesus was zoo innig, dat het voor een schepsel onmogelijk schijnt inniger met hetzelfde vereenigd te zijn.

III. Maria heeft God bemind *zonder*

ophouden. Zij had in de wereld geene andere gedachte, geen ander verlangen, geene andere vreugde dan God. Zij herhaalde niet, gelijk de andere Heiligen, nu en dan hare liefdeverzuchtingen, maar haar was het groot voorrecht gegeven van God *met de daad, onophoudelijk, door eene enkele voortdurende akte van liefde te beminnen*. Gelijk de koningsarend hield zij onafgebroken hare oogen op de goddelijke zon gevestigd, zoodat hare dagelijksche bezigheden haar niet beletten te beminnen, en de liefde haar in hare bezigheden niet hinderde. Daarom was zij afgebeeld door het Altaar der Verzoening, waarop het vuur dag noch nacht werd uitgedoofd.

Zelfs de slaap belette haar niet God daadwerkelijk te beminnen. En inderdaad, wanneer, zoo als de H. Augustinus verzekert, dit voorrecht geschonken was aan onze eerste ouders in hun staat van onschuld, dan kan men niet ontkennen, dat ook de Moeder Gods het heeft gehad. De H. Ambrosius zegt, dat haar geest waakte, terwijl haar lichaam rustte. Zoo werd in haar dit woord der Wijsheid bewaard: *hare lamp zal des nachts niet uitgebluscht worden*. (Prov. 31.) Zij dus is de gelukkige Bruid der Gezangen, die konde zeggen: *ik slaap, en mijn Hart waakt*. (Cant. 5.)

IV. Maria verlangt niets vuriger dan ons het voorwerp harer liefde, God namelijk, te zien beminnen. Zij zeide eens aan de H. Angela van Foligno, toen deze gecommuni-

ceerd had : « Angela ! mijn Zoon zegent u, tracht hem zoo veel gij kunt, te beminnen. » Ook zeide zij tot de H. Brigitta : « zoo gij mij aan u wilt verplichten, bemin dan mijn Zoon. » Waarom bezwoer Maria, met de Bruid der Gezangen, de Engelen, na de hemelvaart van haar Zoon, om *aan haar Welbeminde te boodschappen dat zij van liefde voor hem kwijnde ?* (Cant. 5.) Wist God niet, hoezeer zij hem beminde ? Moest hem de wonde worden getoond, die hij zelf had geslagen ? Neen, maar de Moeder Gods wilde daardoor, niet aan God, maar aan ons hare liefde te kennen geven, opdat ook onze harten er door zouden verwond worden. Want, daar zij van liefde gloeit, ontsteekt zij alle harten, die haar beminnen en tot haar naderen, en maakt ze aan haar eigen Hart gelijkvormig. Daarom werd zij door de H. Catharina van Senen genoemd : « Zij, die het vuur draagt der liefde Gods. » Willen dus ook wij ontstoken worden door de vlam der liefde, laat ons dan zorg dragen, om zonder ophouden met onze gebeden en liefde tot Maria te naderen.

GEBED. bladz. 330.

2^{le} ZATERDAG VAN MAART.

DE KONINGIN DER APOSTELEN.

In de oogen der wereldlingen is het roemvol steden, provinciën en koninkrijken te veroveren ; maar inderdaad is dit alles

niets anders dan ijdelheid. In Gods oogen bestaat er een veel verhevener roem, die, namelijk, van zielen te winnen. Deze roem komt aan Maria ten volle toe en zij deelt dezelve met hare ware kinderen, door van hen Apostelen te maken; daarom wordt zij zeer terecht genoemd de Koningin en Moeder der Apostelen.

I. Maria is de *Koningin der Apostelen*, omdat zij meer ijver heeft bezeten dan alle Apostelen te zamen. De ijver ontspruit uit de liefde tot God; hieruit volgt dat men evenveel ijver bezit als liefde.

Wat hebben inderdaad de Heiligen niet gedaan voor hunne broeders, en dat alleen, omdat zij God zoo vurig beminden! om hen zalig te doen worden, hebben zij hunne vrijheid en zelfs hun leven prijs gegeven. Om de ketters van Chablais te bekeeren, waagde het de H. Franciscus van Sales een jaar lang dagelijks eene rivier over te trekken, zich met handen en voeten vastklampende aan een balk, die somtijds met ijsschollen overdekt was, en ging dan op den anderen oever prediken. De H. Fidelis van Sigmaringen achtte zich gelukkig het leven te verliezen predikende om een kettersch volk te bekeeren. En laat ons niet denken, dat alleen de priesters van zulken ijver hebben gegloeid. Neen, een ieder die God bemint, bemint ook de zielen. Het is voldoende de levens der Heiligen te lezen, om hiervan overtuigd te worden. De H. Magdalena van Pazzi wilde wel de muren van haar klooster overklimmen,

om tot de geheele wereld te roepen : « God is liefde, de liefde wordt niet bemind. » De H. Catharina van Senen had zich wel aan den ingang der hel willen plaatsen, om de zielen te beletten er in te vallen. Dit alles deden de heiligen gaarne uit liefde tot hun naaste, omdat zij God zoo innig beminden ; en wie heeft hem meer bemind dan Maria ? Zij heeft God in het eerste oogenblik haars levens meer bemind dan alle Heiligen en Engelen gedurende den geheelen tijd van hun bestaan. Zoo er dus onder alle hemellingen niet één is, die God meer bemint dan Maria, dan is er ook niemand en kan er niemand zijn, die, na God, onze zielen grooter liefde toedraagt dan deze teedere Moeder. Zelfs wanneer men de liefde van alle moeders voor hare kinderen, van alle mannen voor hunne vrouwen, en van alle Heiligen en Engelen te zamen vereenigde, zoude zij niet vergeleken kunnen worden met de liefde welke Maria voor één enkele ziel koestert. Pater Nieremberg zegt, dat de liefde van alle moeders voor hunne kinderen slechts eene schaduw is van die, welke Maria voor een ieder van ons heeft : zij alleen, voegt hij er bij, bemint ons oneindig meer dan alle Engelen, alle Apostelen en alle Heiligen te zamen. Een sprekend bewijs heeft zij hiervan gegeven door een Ofsier te brengen, dat het moeilijkste is voor een moederhart, namelijk, door haar eerigen Zoon ter dood te leveren.

II. Maria is niet alleen de Koningin,

maar ook *de Moeder der Apostelen*, en men kan zeggen, dat zij al hare ware dienaren, in welken staat zij ook zijn, zielen laat winnen. « Hij, die aan zijne eigen zaligheid werkt, zegt de H. Bernardus, is den Heer zeer aangenaam, maar nog veel aangenamer is hem iemand, die daarenboven de zaligheid van zijn evenmensch zoekt te bewerken. » Welnu, Maria's Hart is gelijk aan dat van Jesus. Er bestaat dus geen beter middel om haar te behagen dan de zondaren te bekeeren, welke zij zoo zeer heeft bemind, dat zij voor hen haar Zoon heeft geofferd. Herinneren wij ons, hoe Jesus-Christus driemaal aan Petrus vroeg, of hij hem beminde, en hoe hij als bewijs zijner liefde van hem eischte voor de zielen zorg te dragen. (*Joan.* 21.) Ook de Koningin des hemels vraagt aan een ieder onzer: « mijn zoon, bemint gij mij? » — Ja, zullen wij antwoorden met al het vuur, dat in ons is, ja Moeder! gij weet dat ik u bemin. — « Welnu, werkt dan aan de zaligheid der zielen. » En zeggen wij niet, dat dit onze roeping niet is. Voorzeker is het dit: het is de roeping der liefde. Eene ziel, die bemint, bezit ijver. Een christen, die Maria bemint, zal door zijn gebed zielen redden, want het gebed eens rechtvaardigen vermag veel. (*Jac.* 5.) Een jongeling, die Maria lief heeft, zal door zijn goed voorbeeld aan de zaligheid der zielen arbeiden; want zoo doende, zal hij anderen voor Jesus-Christus winnen. Een vader, eene moeder, die Maria beminnen, zullen

hunnen kinderen eene brave opvoeding geven, en alzoo zielen redden. Een rijk man, die Maria lief heeft, zal zijn geld besteden aan werken des geloofs, en aldus zielen redden. Een werkmán, die Maria bemint, zal zijne vermoeienissen vereenigen met die van Jesus, toen hij te Nazareth onder de oogen zijner Moeder werkzaam was, en aldus zielen redden. Een zieke, een bedroefde, die Maria bemint, zal zijne smarten en zijn verdriet vereenigen met het lijden van de Moeder van smarten, en aldus zielen redden. Laat ons dus, om ware Apostelen te worden, Maria beminnen.

TOEPASSING. — Vereenigen wij onze meening met die van het Hart van Jesus en het Hart van Maria, met het doel om de zaligheid der zielen te verkrijgen.

GEBED. Blad. 335.

3de ZATERDAG VAN MAART.

BITTERHEID VAN MARIA'S SMARTEN.

Er bestaan smarten, die van onnoemlijken troost vergezeld gaan. De H. Theresia zegt dat zij somwijlen een soort van lijden onderging, dat in hevigheid bij de pijnen van het vagevuur konde vergeleken worden, doch hetwelk te gelijktijd zoo aantrekkelijk was, dat zij zoude verlangd hebben het nooit te verliezen. En de Psalmist schijnt op zulk een staat te doelen als hij zegt: *groot was de droefheid, die mijn hart vervulde, doch niet minder groot waren de*

vertroostingen, waarmede gij, o God! mijne ziel verheugdet. (Ps. 93.) Zoo kan aldus de ziel, dat is, het hoogere deel van den mensch, van vreugde opspringen, terwijl het hart, waar het gevoel zetelt, in bittere smart is gedompeld. Van die soort waren de smarten der martelaars en in het algemeen van alle Heiligen. Maar er bestaat ook een onvermengd lijden zonder troost; zoo was het lijden, hetwelk Jesus-Christus aan het kruis doorstond, en zoo was ook het lijden van Maria gedurende dat van haar welbeminden Zoon.

I. De martelaars leden wel is waar onder de folteringen, die hun door de tirannen werden aangedaan, maar hunne liefde tot Jesus-Christus maakte dat lijden zoet en beminnelijk. — Een H. Vincentius, die op de pijnbank uitgestrekt, met ijzeren haken verscheurd en met een gloeiend ijzer gebrand werd, leed ongetwijfeld pijn; en toch sprak hij tot den tiran met zulke kracht en zoodanige verachting van alle smart, dat het scheen alsof er twee Vincentius-sen waren, waarvan de een leed en de ander sprak: zoozeer versterkte God hem te midden van zijn lijden door zijne zoete liefde. Een H. Marcus en een H. Marcellianus, die aan een paal gebonden en wier voeten met nagelen doorboord werden, leden zonder twijfel pijn; maar toen de tiran hun zeide: « ongelukkigen, geeft u over, om van die folteringen verlost te worden, » antwoordden zij: « van welke folteringen spreekt gij? nooit proefden wij

een heerlijker maal, dan nu wij zoo gelukkig zijn uit liefde tot Jesus-Christus te kunnen lijden. » — Een H. Laurentius leed ; doch toen hij op den rooster verbrand werd, was de vlam der liefde, die in zijn binnenste brandde heeter dan het vuur, hetgeen uitwendig zijn lichaam folterde. Zoo groot was zijn moed, dat hij den tiran bespote en zeide : « wreedaard, zoo gij mijn vleesch wilt eten, zie aan eenen kant is het reeds gebraden, laat mij dus omkeeren en eet dan. » Maar wat was de reden dat de heilige zoo vroolijk gestemd was onder die vreeselijke folteringen en terwijl hij langzaam ter dood werd gemarteld : « O, » antwoordt de H. Augustinus, « de reden was, dat hij als dronken door den wijn der liefde Gods, noch de folteringen, noch den dood gevoelde. »

II. Hoe meer dus de Martelaars Jesus-Christus beminden, zooveel te minder gevoelden zij de folteringen en den dood ; de gedachte aan den gekruisigden God was voldoende om hen te troosten. Maar konde ook de Moeder van smarten getroost worden door de liefde van haar goddelijken Zoon en door het gezicht van zijn lijden ? Voorzeker niet, want juist deze Zoon, die leed, was het voorwerp harer droefheid, en de liefde, die zij voor hem had, was haar eenige en maar al te wreede beul. Hetgeen de marteling van Maria uitmaakte, was het medelijden, dat haar bezielde, toen zij haar onschuldigen en welbeminden Zoon zulke vreeselijke folteringen zag lijden ;

zoo teederder dus zij hem beminde, zooveel te scherper en ontroostbaarder was haar smart. Okoningin des hemels! *Uwe droefheid is als eene zee zoo groot. Wie zal u troosten?* De liefde der andere Martelaren schonk hun verzachting in het lijden, balsem aan hunne wonden; maar gij, door wien kondet gij in uwe overgrootte droefheid getroost worden? Wie zou de smartelijke wonden uws harten hebben kunnen heelen? Uw Zoon, die alleen u had kunnen opbeuren, was door zijne smarten de oorzaak van de uwe, en uwe liefde tot hem was de reden uwer marteling! De naam Maria beteekent onder anderen: « *bittere zee*; » daarom worden op haar deze woorden van Jeremias toegepast: *uwe smart kan bij eene zee vergeleken worden*; — want, gelijk het zeewater zout en zeer bitter is, zoo was ook het geheele leven van Maria vervuld met bitterheid, bij het zien van het lijden des Verlossers, hetwelk haar altijd voor den geest stond.

Stellen wij ons nu voor dat de Moeder Gods op zich zelve de woorden van den profeet toepast en tot ons spreekt: *o gij allen, die op aarde leeft! toest een oogenblik om mij te beschouwen, en onderzoekt dan, of er, onder alle smarten en folteringen, eene smart is gelijk aan de mijne.* — Voorzeker, neen! want nooit was er ter wereld beminnelijker Zoon dan Jesus, noch moeder, die zoo van liefde tot haar kind gloeide, gelijk Maria. Zoo derhalve geene liefde die van Maria evenaarde, hoe

kan er dan eene smart gevonden worden aan de hare gelijk?

TOEFASSING. — God verbiedt u niet te weenen, wanneer uwe ouders of kinderen door den dood van u worden weggenomen, maar *bedroeft u niet gelijk de overigen, die geene hoop hebben.* (1. Thess. 4.) Haast u alsdan te bidden voor de rust hunner zielen. Beveelt hen aan de Moeder van Smarten. Ook de pijnen des vagevuurs zijn door hare hevigheid en bitterheid met de zee te vergelijken. O pijnen, zoo vaak vergeet men u! . . .

GEBED. Bladz. 330.

4de ZATERDAG VAN MAART.

DE H. COMMUNIE.

Van de sterke vrouw staat geschreven, dat zij gelijkt aan *een schip, hetwelk zijn brood van verre brengt.* (Prov. 31.) Dat schip is Maria, welke der wereld Jesus-Christus bracht, *het levend Brood, hetwelk uit den hemel is nedergedaald om ons het eeuwig leven te bezorgen.* (Joan. 6.)

I. Een groote troost is het voor eene godvreezende ziel te denken dat zij in de H. Communie den Zoon van Maria ontvangt: *Caro Christi, Caro Mariæ.* De Bruid der Gezangen verlangde haar jongeren broeder te zien, terwijl hij de melk zijner moeder nam. Haar verlangen werd echter niet voldaan. Maar wij hebben het geluk gesmaakt, te zien, hoe Gods Zoon, mensch en

onze broeder geworden, zijn voedsel nam aan de borst van Maria. O, welk schouwspel was het voor den hemel, dat goddelijk woord, als kind, de melk van eene jonge maagd, zijn schepsel, te zien nemen! Jesus gebruikte die melk, om dat lichaam te voeden, hetwelk hij ons in de H. Communie tot voedsel wilde geven. Hij dacht dus aan mij, toen hij de melk zijner Moeder nam, en hij dacht er aan dezelve te veranderen in bloed, om er onze zielen mede te voeden. Want de H. Communie is de heilzame melk, welke het leven der genade in ons bewaart. De H. Augustinus zeide: de melk onzer ziel is Jesus-Christus, *Lac vestrum Christus est*. Geef, o, Maria! geef met al de vreugde uws harten, dat zoo teeder voor mij klopt, zoo veel melk aan uw Zoon, als gij kunt; want elke druppel moet dienen om mijne ziel in de H. Communie te voeden. O, kostelijke gedachte! als ik de H. Communie ontvang, ontvang ik de melk van Maria! Als een klein kind in het geestelijk leven, heb ik zoo groote behoefte aan de melk mijner Moeder, en die melk is Jesus-Christus zelf.

II. Pater Segneri zeide, dat wij Maria niet beter kunnen eeren, dan door ons met Jesus te vereenigen. Zelve heeft zij aan eene heilige ziel geopenbaard, dat men haar niets aangener kan aanbieden, dan de H. Communie, omdat Jesus-Christus in dezelve de vruchten plukt van zijn lijden. Daarom verlangt ook de H. Maagd niets

zoozeer van hare dienaars, dan hen dikwijls tot de H. Tafel te zien naderen. Zij noodigt hen hiertoe in dezer voege uit: *kom, eet mijn brood, en drinkt den wijn, dien ik voor u heb bereid.* (Prov. 9.)

Komt, zegt zij; dit is hare uitnoodiging, de uitdrukking van haar verlangen.

Eet. — Zij schijnt ons hier te willen herinneren aan het groot gebod van haar Zoon: *neemt en eet, dit is mijn lichaam...* Zoo gij het vleesch van den Zoon des menschen niet eet, zult gij het leven in u niet hebben.

En wat, o, teedere Moeder! zult gij ons te eten geven? — *Mijn brood*; het hemelsch brood, dat uit mijn bloed is gevormd. Zoo het waar is *dat het brood het hart van den mensch versterkt*, hoeveel te krachtiger zult gij versterkt worden door hetgeen ik u geef, hetwelk niets anders is dan het Brood der Engelen, het Brood des Levens, maar geschikt gemaakt voor uwe zwakke natuur.

Drinkt. — Maar wat zullen wij drinken? Ons ontbreekt wijn. — *Drinkt*, zegt zij, *den wijn dien ik zelve voor u heb bereid.* O, welk voordeel zult gij hieruit trekken! Ik ben Maagd, mijn Zoon is Maagd, de wijn is maagdelijk: *hij brengt maagden voort*, en schenkt kuischheid aan de zielen.

O, vooral in de H. Communie word ik het kind der hemelkoningin! Hoe zoude ik, zoo innig vereenigd met Jesus, niet even innig met Maria vereenigd zijn?

Hoe zoude ik, die in zekeren zin de bloed-

verwant van Jesus geworden ben, niet op dezelfde wijze de bloedverwant zijn van Maria?

GEBED. Bladz. 344.

1ste ZATERDAG VAN APRIL.

MARIA, EEN VOORBEELD VAN NAASTENLIEFDE.

Het gebod, in hetwelk ons de liefde tot God wordt bevolen, bevat tevens dat der liefde tot den evennaaste. Waarom? Omdat zegt de H. Thomas, iemand, die God lief heeft, ook datgene bemint, hetwelk door God bemind wordt. De H. Catharina van Genua zeide eens tot God: « Heer! gij verlangt dat ik mijn naaste beminne, en het is mij niet mogelijk iets anders te beminnen dan u. » En ziehier, wat God haar antwoordde: « hij, die mij bemint, bemint ook alles, hetgeen door mij wordt bemind. » Gelijk er nu nooit een schepsel heeft bestaan, noch ooit zal bestaan, dat God meer bemind heeft dan Maria, zoo is er ook nooit een schepsel geweest, noch zal er ooit een zijn, dat grooter liefde bezit tot den naaste dan zij! Maria's liefde voor ons is *goddelijk, voorkomend, barmhartig en algemeen.*

1. Het Hart van Jesus heeft zelf het Hart zijner Moeder gevormd. Over deze woorden van het Boek der Gezangen. *de koning Salomon heeft een draagbaar voor zich gemaakt; het inwendige heeft hij versierd met liefde voor de dochters van Jerusalem,*

(C. 3.) merkt Pater Cornelius het volgende op : « die draagbaar is de schoot der Gelukzalige Maagd, in welken Jesus zich heeft gewaardigd zijn verblijf te nemen ; die goddelijke Zoon maakt dat zijne Moeder van liefde is vervuld, opdat zij hulp zoude brengen aan alle zielen, die de dochters zijn van het hemelsch Jerusalem. »

II. Nooit ook bestond er eene liefde, die meer voorkomend was, dan die van Maria. Tijdens zij op aarde leefde beijverde zij zich de behoeftigen te helpen, zelfs zonder dat zij er om verzocht werd. Dit deed zij op de bruiloft te Cana, toen zij haar Zoon op de droefheid der huisgenooten opmerkzaam maakte en hem verzocht door een wonder in het gebrek aan wijn te voorzien. O, hoe ijverig was zij om haar evenaaste te helpen ! . . . Zoodra begreep zij niet dat de plicht der liefde haar tot Elisabeth riep, of zij spoedde zich er heen. Maar het grootste bewijs harer onbegrensde liefde gaf zij door haar Zoon voor onze zaligheid ter dood te offeren. Dit doet den H. Bonaventura zeggen, dat « Maria de menschen zoo zeer heeft bemind, dat zij haar eenigen Zoon voor hen heeft opgeofferd. » En nu, terwijl Maria in den hemei heerscht, is hare liefde voor ons geenszins verkoeld ; integendeel is zij zeer toegenomen, omdat zij beter nog dan vroeger onze ellende kent.

III. Vooral zoekt zij voor ons barmhartigheid te verwerven. Hoe zeer zouden wij te beklagen zijn, zoo wij de gebeden dezer

machtige voorsprekeres moesten ontberen! De Heer verklaarde eens aan de H. Brigitta dat wij, zonder Maria's voorspraak, op geene barmhartigheid behoeften te rekenen. O, hoevelen hadden verdiend door Gods gerechtigheid veroordeeld te worden, en zijn nu door de barmhartigheid van Maria zalig geworden! want zij is de Schat Gods en de Schatbewaarster zijner genaden, zoodat onze zaligheid zich in hare handen bevindt. Van daar dat de H. Bernardus zoo schoon en zoo teeder uitroept: «o, Maria! gij zijt goedertieren voor de ongelukkigen, goed voor die u aanroepen, zoet voor die u beminnen; gij zijt goedertieren voor de boetvaardigen, goed voor die voortgang maken in de deugd, zoet voor de volmaakten; gij toont uwe goedertierenheid, door ons voor bestraffing te vrijwaren, uwe goedheid, door ons met genaden te begiften, uwe zoetheid, door u zelve te schenken aan hen, die u zoeken.

IV. Maria's liefde strekt zich uit tot alle menschen, omdat haar goddelijke Zoon hen allen bemind heeft, door zijn leven voor allen te geven. Zij verlangt dus dat wij elkander als broeders zullen beminnen. *Gelukkig hij, roept zij uit, die luistert naar mijn onderricht, en mijne liefde overweegt, om dezelve op mijn voorbeeld, jegens anderen te beoefenen!* Niets verzekert ons meer Maria's toegenegenheid, dan het oefenen der naastenliefde. Een gelijk de Heer ons aanbeveelt barmhartig te zijn, gelijk zijn hemelsche Vader barm-

hartig is, zoo ook schijnt Maria aan al hare kinderen te zeggen : zijt barmhartig en liefderijk gelijk uwe Moeder. — Zeker is het dat naarmate wij den evenmensch zullen lief gehad hebben, ook God en de H. Maagd ons zullen beminnen. De H. Methodius zeide : « geeft den arme, en het paradijs zal er u in ruil voor gegeven worden. Want de Apostel verzekert dat de liefde tot den evennaaste ons gelukkig zal maken in dit en in het volgende leven. Ook de H. Geest verklaart ons : *ongelukkigen bijstaan is Gode geleend* ; en God geeft, hetgeen men hem geleend heeft, met woeker terug.

GEBED. Bladz. 330.

2de ZATERDAG VAN APRIL

DE MOEDER DER ARMEN.

Onze goede Zaligmaker heeft, om ons de aardsche goederen te leeren verachten, arm op aarde willen komen en allen, die hem wilden navolgen, aangemoedigd om hunne bezittingen te verkoopen en het geld aan de armen te geven.

Maria, die den goddelijken meester het volmaaktste heeft nagevolgd, heeft dus ook, op zijn voorbeeld, de armoede het volmaaktste beoefend. Zij had van het erfdeel harer ouders een onbezorgd leven kunnen genieten, maar, aan de armoede de voorkeur gevende, behield zij voor zich slechts een klein gedeelte, en schonk het

overige gedeeltelijk aan den tempel, en gedeeltelijk aan de behoeftigen weg. Er zijn ook velen die beweren, dat zij zelfs gelofte deed van armoede.

Ongetwijfeld hadden de geschenken der Wijzen eene niet geringe waarde; doch de H. Antoninus verzekert, dat zij alles aan de armen wegschonk. Dit wordt bewezen door het feit dat zij, ter tempel gaande, niet, zoo als het Boek Leviticus aan gegoede personen voorschreef, een lam offerde, maar slechts twee tortelduiven of twee kleine gewone duiven, waaruit de offerande der armen moest bestaan. Uit liefde tot de armoede, achtte Maria het niet beneden zich een arm werkman, gelijk de H. Joseph was, te huwen en daarna te leven van het werk harer handen, door, gelijk de H. Bonaventura verzekert, te spinnen en te naaien. In één woord: arm was haar leven, en arm ook haar dood; want men weet niet dat zij iets anders heeft nagelaten dan twee kleedingstukken aan twee vrouwen, die haar tijdens haar leven hadden verzorgd.

II. Uit die liefde van Maria volgt 1° dat zij de armen bemint en in hen het evenbeeld ziet van haar goddelijken Zoon.

2° Dat zij hen lief heeft, die de behoeftigen bijstaan. Van daar dat hare dienaars ter harer eer dagelijks eene aalmoes geven en op zaterdag dezelve verdubbelen; en zoo zij al niet aalmoezen kunnen geven, stellen zij hiervoor, uit liefde tot Maria, een ander liefdewerk in de plaats, b. v. het bezoeken

van zieken, het bidden voor de zondaars of voor de zielen in het vagevuur, enz. O, hoe aangenaam zijn de werken van barmhartigheid aan het Hart dezer barmhartige Moeder!

3° Vooral bemint zij hen, wier hart ont-
hecht is van de goederen dezer wereld.
« De deugd van armoede, » zegt de H. Ber-
nardus, « bestaat niet in arm te zijn, maar
in de liefde tot de armoede. » Daarom heeft
Jesus-Christus gezegd : *Zalig zijn de ar-
men van geest, want hunner is het rijk
der hemelen. (Math. 5.)*

4° Ten laatste heeft onze Koningin eene
bijzondere voorliefde voor die zielen, wel-
ke de aardsche goederen versmadende,
de armoede van Jesus-Christus omhelsd
hebben. Maria heeft niets anders willen
bezitten dan God; hoe zoude zij dan niet
diegenen beminnen, die geen anderen
schat verlangen dan dit opperste goed, en
dus met den H. Franciscus kunnen uit-
roepen : « mijn God en mijn Al ? »

TOEPASSING. — Laat ons dikwijls met
de H. Theresia zeggen : *Niets kan hem
voldoen, wien God niet genoeg is; of met
de H. Maria Magdalena van Pazzi : « Niets,
niets, dan God ! » of met den H. Alphon-
sus ; hij , die de armoede bemint , bezit
alles.*

GEBED. Bladz. 335.

3^{le} ZATERDAG VAN APRIL.

ONZE VERPLICHTINGEN JEGENS DE MOEDER VAN SMARTEN.

Het bitterste verwijt, dat de H. Paulus den heidenen deed, was, dat zij menschen waren zonder hart en zonder liefde. (*Rom. 1.*) Wie onzer zou niet schaamrood worden, die zulk een schandelijk verwijt zoude verdienen? Met reden kan dit ons echter worden voorgeworpen, zoo wij niet der Moeder van Smarten eene innige *dankbaarheid* en een teeder *medelijden* betoonen.

I. Niet tevreden met haar Zoon ter dood te leveren, om ons het leven te hergeven, heeft Maria met haar Jesus tevens haar eigen Moederhart voor ons opgeofferd. Daarom volgde zij hem naar den Calvarieberg. « Gezegende Maagd! » roept de H. Bonaventura uit, « waarom hebt ook gij u op den Calvarieberg willen opofferen? Was dan een gekruisigde God niet voldoende om ons vrij te koopen en moest nog zijne Moeder met hem worden gekruisigd? » O, ongetwijfeld was de dood van Jesus-Christus meer dan voldoende om de wereld niet alleen, maar een oneindig aantal werelden te verlossen; maar deze goede Moeder wilde, gedrongen door hare liefde, ook medewerken aan onze zaligheid, door de verdiensten harer smarten voor ons op Calvarië op te dragen. « Gelijk wij dus, » zegt Albertus de Groote, » verpllichting heb-

ben aan Jesus-Christus, voor het lijden, dat hij uit liefde tot ons heeft ondergaan, zoo hebben wij ook verplichting aan Maria, voor de marteling, die zij bij den dood haars Zoons vrijwillig voor ons heeft geleden. »

Wij zeggen « vrijwillig ; » want , zoo als de Engel aan de H. Brigitta geopenbaard heeft, wilde de barmhartige en liefdevolle Moeder liever alle lijden ondergaan, dan te zien dat onze zielen niet vrijgekocht en aan de vervloeking overgegeven werden. Zij brandde van verlangen om met haar goddelijken Zoon voor ons te sterven. Daar haar wil en die van Jesus één waren, droegen beide slechts een offer op, Jesus in zijn vleesch, Maria in haar Hart. Ook kan men zeggen, dat de eenige troost, dien Maria gevoelde in de overgrootte droefheid, welke haar het lijden van haar Zoon veroorzaakte, hierin bestond, dat de wereld door zijn dood verlost werd en de menschen, na Gods vijanden geweest te zijn, in zijne vriendschap wederkeerden. Op deze gronden dus heeft Maria recht op onze erkentelijkheid.

II. Zoo wij echter voor Maria dankbaarheid gevoelen, zullen wij ook gaarne hare onuitsprekelijke smarten overwegen en haar door een liefderijk medelijden troost verschaffen. Eens beklaagde zij zich bij de H. Brigitta, dat zoo weinig zielen haar dit medelijden toedragen, daar de meeste vergeten wat zij voor ons heeft geleden, en zij vermaande haar zich dikwijls hare smarten te herinneren. Om te begrijpen

hoezeer onze Moeder verlangt, dat wij de wreede marteling van haar Hart overwegen, is het voldoende te weten, dat zij in het jaar 1239 verscheen aan zeven adellijke inwoners van Florence, die naderhand de stichters werden van de Orde der Serviten. In hare hand droeg zij een rouwkleed, en spoorde hen aan om dikwijls hare Smarten te overwegen, en tot herdenking daarvan dit rouwkleed te dragen. De Zaligmaker zelf heeft aan de gelukzalige Veronica van Binasco geopenbaard dat hij in zekeren zin liever ziet dat wij met het lijden zijner Moeder, dan met zijn eigen lijden medelijden gevoelen. Ziehier zijne woorden: «mijne dochter! de tranen, die men stort over mijn lijden zijn mij zeer welgevallig; maar, omdat ik Maria, mijne Moeder, grenzenloos lief heb, is mij het overdenken der Smarten, die zij bij mijn dood doorstond, nog veel welgevalliger.»

TOEPASSING. — Daar het herdenken van Maria's Smarten zeer geschikt is, om in ons eene gevoelige dankbaarheid en innige liefde tot onze Moeder op te wekken, moeten wij die dikwijls overwegen.

GEBED. Bladz. 391.

4de ZATERDAG VAN APRIL.

DE CONGREGATIEN.

De Pausen hebben met veel lof de Congregatiën goedgekeurd en met aflaten verrijkt. De H. Franciscus van Sales wekte

aanhoudend de leeken op om tot dezelve toe te treden. En wat deed niet de H. Carolus Boromeus om diete vestigen en uit te breiden? In zijne Synoden drukte hij den biechtvaders sterk op het hart, hunne biechtelingen tot derzelve deelneming aan te sporen. En met reden; want zij verschaffen vele wapenen tegen de hel, en middelen om in Gods genade staande te blijven; dit echter is moeilijker voor hen, die geene leden zijn. — Ziehier waarin die heilzame middelen bestaan.

1. Een der voornaamste middelen om de zonden te vluchten en zalig te worden, is de overweging der eeuwige waarheden. Als er zoovelen verloren gaan komt dit, door dat zij deze niet overdenken. Zij echter die leden zijn eener Congregatie, hebben deze groote waarheden altijd in de gedachte, hetzij door de overwegingen, hetzij door de lezingen, hetzij door de onderrichtingen, die er geschieden. Jesus-Christus, de goddelijke Herder, bevindt zich in hun midden, en doet daar zijne stem hooren.

2. Om zalig te worden is het noodig zich aan God aan te bevelen. Dit nu doet men zonder ophouden in de Congregatiën; en God verhoort er ons des te gewilliger, omdat hij zelf verklaard heeft, gaarne zijne genaden uit te deelen aan hen, die in gemeenschap bidden.

3. Men nadert er meermalen tot de H. Sacramenten, hetzij omdat de regels zulks voorschrijven, hetzij omdat het voorbeeld

der medeleden er toe opwekt; en zodoende verkrijgt men gemakkelijker de volharding in Gods genade; want de H. Communie is een tegengift, hetwelk ons van de dagelijksche zonden verlost en voor doodzonden behoedt.

4. Daarenboven beoefent men in de Congregatiën meermalen de versterving, de nederigheid en de naastenliefde jegens zieke medeleden en den arme. Voortreffelijk zoude het zijn, zoo in elke Congregatie de vrome gewoonte werd ingevoerd van de zieken in de plaats der inwoning bij te staan.

5. Iedereen weet hoe voordeelig ter zaligheid de godsvrucht is tot de Moeder Gods: en wat anders doet men in de Congregatiën dan haar dienen? Hoe vele lofzangen en gebeden stijgen daar niet tot haar op? Bij de opneming wijdt men zich aan haren dienst toe, door haar op eene bijzondere wijze tot zijne Meesteres en Moeder te kiezen; men wordt ingeschreven onder het getal der kinderen van Maria; en zoo wordt men, als dienaar en kind dezer barmhartige Moeder, op eene bijzondere wijze, door haar in leven en sterven bijgestaan.

Ieder medelid moet zich dus twee zaken voornemen: ten eerste, de goede meening, dat is; men moet niet eene bijeenkomst der leden bijwonen dan om God en zijne H. Moeder te dienen. Ten tweede, de getrouwheid, dat is: men moet niet om wereldsche bezigheden verzuimen er te ver-

schijnen op de bepaalde dagen, want men gaat er heen om voor de voornaamste bezigheid des levens, namelijk zijn eeuwig geluk, te zorgen. Nog moet men trachten zooveel leden, als mogelijk is, aan te winnen, en vooral weer hen, die de Congregatie verlaten hebben, na lid te zijn geweest.

Zij, die als lid eener Congregatie van de Allerh. Maagd sterven, kunnen van hunne zaligheid zeker zijn. Pater Crasset verhaalt, dat een jong student van het Collegie te Dôle, op het punt zijnde van te sterven, vol vreugde uitriep: « O, hoe goed is het Maria in eene Congregatie te dienen! » En zeer getoost gaf hij den geest. — Nog voegt Pater Crasset hierbij, dat de hertog de Popoli te Napels op zijn sterfbed verklaarde, dat hij alle genaden, die God hem had geschonken, te danken had aan zijn lidmaatschap der Congregatie. Toen hij daarop zijn zoon bij zich had laten komen, zeide hij hem: « mijn zoon, bid zonder ophouden dat men u de gunst bewijze u tot de Congregatie toe te laten; niets beters kan ik u achterlaten en aanbevelen.» Zijn titel van Congreganist achtte hij dus hooger dan dien van Hertog de Popoli.

GEBED. Bladz. 244.

1ste ZATERDAG VAN JUNI.

MARIA, EEN VOORBEELD VAN KUISCHHEID.

Na Adams val zijn de zinnen opgestaan tegen de rede, en is de beoefening der

deugd van kuischheid voor de menschen uiterst moeielijk geworden. Het is een dagelijksche strijd, zegt de H. Augustinus, en de overwinning is zeldzaam. Maar geloofd zij de Heer, die ons in Maria een voorbeeld heeft gegeven dezer deugd, en een machtigen bijstand om ons in derzelve beoefening behulpzaam te zijn.

I. « God, » zegt de H. Sophronius, « heeft zich deze zuivere maagd tot Moeder verkozen, om in haar aan iedereen een voorbeeld van kuischheid voor te stellen. » Wie zou hare zedigheit, haar afkeer van de wereld, hare onthechting van de schepselen, hare vurige liefde tot God kunnen beschrijven? De H. Bernardus getuigt, dat de Moeder Gods nooit door de hel werd bekoord; want, zegt hij, gelijk de vliegen zich van een groot vuur verwijderd houden, zoo verwijderden zich de duivelen verre van het Hart van Maria, dat geheel ontvlamd was van liefde. Haar aangezicht boezemde heilige gedachten en begeerten in.

II. God heeft aan deze zuivere Duif, om haar te beloonen, de macht gegeven om de zuiverheid van alle zielen, als zij bekoord worden, te beschermen en die weder op te beuren, die het ongeluk hebben gehad van te vallen. Maar om die bescherming te erlangen, vereischt zij eene zaak, namelijk het gebed. De H. Joannes Damascenus zegt, dat Maria, die gansch zuiver is, de zuiverheid bemint; bijgevolg kan zij de ontuchtigen niet dulden; maar toch zal hij die, al

ware het slechts door haar naam met vertrouwen aan te roepen, hare hulp afvraagt, van de ondeugd der onzuiverheid bevrijd worden. De eerw. Joannes van Avila zeide, dat eene menigte personen in de bekoringen tegen de zuiverheid, overwinnaars zijn gebleven, door eene enkele liefdeverzuchting tot de vlekkelooze Maagd.

Eenieder weet inderdaad, en Maria's dienaren ondervinden het dagelijks, dat haar machtige Naam voldoende kracht schenkt om de bekoringen tegen de zuiverheid te overwinnen. Over deze woorden van den H. Lucas : « *de naam der Maagd was Maria,* » merkt Richardus op, dat het woord Maria en het woord Maagd door den Evangelist te zamen zijn gevoegd, om ons te doen verstaan, dat de naam dezer Allerzuiverste Maagd nooit van de kuisheid moet gescheiden zijn. Ook is Maria's naam een teeken van kuisheid. Daarom kan hij, die twijfelt of hij in de bekoring tot onkuisheid wel staande is gebleven, het voor een zeker teeken houden, dat zijne zuiverheid onverlet is gebleven, zoo hij zich herinnert Maria's naam te hebben aangeroepen.

Volgen wij dus altijd den wijzen raad van den H. Bernardus. Hij zegt : « laat ons, zoo dikwijls wij in gevaar zijn van Gods genade te verliezen, aan Maria denken en haar naam te zamen met dien van Jesus aanroepen ; want beide namen zijn altijd vereenigd. Dat deze zoo zoete en machtige namen zich nooit uit ons hart of

van onze lippen verwijderen ; zij zullen ons kracht schenken om niet te bezwijken en in alle bekoringen overwinnaar te blijven. »

Toen eens Alain de la Roche hevig werd bekoord , stond hij op het punt van te vallen, omdat hij naliet zich aan Maria aan te bevelen : maar de H. Maagd verscheen hem en zeide : « zoo gij mij hadt aangeroepen, zoudt gij u niet in zoo groot gevaar hebben bevonden. »

De H. Petrus Damianus verhaalt, dat zijn broeder Martinus zich eens, na het ongeluk gehad te hebben van God te beleedigen, naar een altaar van Maria begaf, om zich aan haar als slaaf toe te wijden. « O Koningin! Spiegel van zuiverheid, » riep hij uit, « door mijne onkuischheid heb ik God en u beleedigd ; niet beter kan ik nu mijne zonde herstellen, dan door mij tot uw slaaf te maken ; zie mij dus hier aan uwe voeten ; heden wijd ik mij aan uwen dienst. Ach, neem mij, hoe weerspanning ik ook ben, aan ; en verwerp mij niet. » Hij legde daarna op het altaar eene som gelds neêr, en belcofde 's jaarlijks dezelfde som, in zijne hoedanigheid van schatplichtig slaaf van Maria, te zullen betalen. Toen Martinus, eenigen tijd later, op zijn sterfbed lag, hoorde men hem uitroepen : « staat op ! staat op ! groet mijne Koningin. » Daarop voegde hij er bij : o, Koningin des hemels ! hoe groot is uwe goedheid, dat gij u gewaardigt mij, armen dienaar, te bezoeken ! Genade, mijne Vorstin ! gedoog niet dat ik verloren ga, na mij met uw bezoek ver-

eerd te hebben ! » Een weinig later nam God hem tot zich.

GEBED. Bladz. 330.

2de ZATERDAG VAN JUNI.

DE MOEDER DER MAAGDEN.

I. De edelmoedige zielen, die haar maagdom aan God toewijden, worden de geliefde bruiden van Gods Zoon. Bijgevolg zijn zij de teeder beminde dochters van Maria.

Van daar komt het, dat de Maagd der Maagden eene bijzondere voorliefde voor de maagden heeft. Zij weet *dat de goddelijke Bruidegom zich voedt tusschen de leliën* (Cant. 2.); dat de waarde dezer levende leliën met niets ter wereld kan vergeleken worden; (Eccl. 26.) dat eene bijzondere eer haar in den hemel wacht; dat zij bestemd zijn om de hofhouding te vormen van het onbevleete Lam; en dat zij een genot zullen smaken, hetwelk aan andere gelukzaligen niet zal gegeven worden.

Geheel de oudheid bevestigt, dat de H. Joannes altijd Maagd is gebleven, en dat hij vooral ter oorzaak dezer verdiensten de eer genoot van als Zoon aan Maria te worden gegeven, om Jesus-Christus bij die Moeder te vervangen. Volgens het Evangelie staat het vast dat de H. Joannes, na den dood des Zaligmakers, *Maria in zijn huis opnam*, en dat hij haar, zoo lang zij nog leefde, *als zijne eigen Moeder* bijstond

en diende. (*Joan. 19.*) De H. Hieronimus is van oordeel dat de H. Joseph zijne maagdelijkheid te danken had aan zijn omgang met de H. Maagd, en verzekert dit in zijne wederlegging van Helvidius, die Maria's maagdelijkheid loochende.

Om de genade van volharding in een heilig leven te verkrijgen, moet men zorg dragen zich dikwijls aan de Koningin der Maagden, aan de allerzuiverste Maria, aan te bevelen. Zij is *de middelares, die de vereeniging der zielen met haar goddelijken Zoon, voorbereidt en sluit*; zij brengt de Maagden tot hem en stelt ze hem als zijne bruiden voor; zij verkrijgt voor haar de deugd van volharding, want zonder hare hulp zouden zij hem ontrouw worden.

II. Maar niet alle maagden zijn aan Maria's Hart even dierbaar. Het Evangelie leert ons, dat er wijze en dwaze maagden zijn. Alleen de wijze maagden werden ter bruiloft van het Lam toegelaten; de dwaze vonden de deur gesloten en de Bruidegom zeide haar: « *Ik ken u niet.* » De maagden naar het Hart van Jesus zijn zij, die den bruidegom volgen, waar hij gaat, dat wil zeggen, die op zijn voorbeeld, zijne deugden navolgen, en niet tevreden met hem haar lichaam te hebben toegewijd, ook nog haar Hart aan hem wijden, om geen ander voorwerp dan hem alleen te beminnen. O, hoe dierbaar zijn zulke zielen aan het Hart der Moeder Gods! Ziet hier de raadgevingen, die zij haar van uit den hemel toezendt,

1° Mijne kinderen, wilt gij maagd blijven, legt u dan vooral toe op het inwendig gebed. « Het verwijderd de bekoringen, » zegt mijn dienaar, de H. Laurentius Justinianus, « het verslaat de droefheid, herstelt de verloren deugd, wakkert den ijver, wanneer deze verflauwt, aan, en doet de vlam der goddelijke liefde in ons toenemen.

2° Nadert dikwijls uit gehoorzaamheid tot de H. Tafel. Verlangt en vraagt het goddelijk brood als eene uitgehongerde ziel, als eene ziel, die kwijnt van liefde tot haar hemelschen Bruidegom. Het H. Sacrament doet de ziel standvastig blijven in de deugd, maar vooral werkt het uit, dat de lelie der maagdelijkheid ongeschonden blijft, want het wordt genoemd : « *de wijn, die maagden voorbrengt.* » (Zach. 9.)

3° Vlucht de wereld en al wat wereldsch is. De welbeminde van Jesus Hart is *eene lelie te midden van doornen*. Eene maagd, die in gezelschappen, in vermaken en andere wereldsche beuzelachtigheden wil leven, kan mijn Zoon niet getrouw blijven ; zij moet dus altijd vertoeven tusschen de leliën der versterving en der onthouding, en zich, vooral in het bijzijn van mannen, niet alleen zedig in blikken en woorden, maar ook, zoo het noodig is, met uiterste gestrengheid gedragen. Jesus is een jaloersch Bruidegom. Het is hem dus zeer onaangenaam te zien, dat eene maagd, die hem hare liefde heeft gewijd, de wereld zoekt te behagen.

4° Ten laatste : neemt alle mogelijke

voorzorgen, zijt kuisch in uwe taal, spreekt altijd met zekere terughoudendheid; kuisch in uw gehoor, vermijdt altijd de wereldsche gesprekken; kuisch in uwe oogen, houdt ze altijd in het bijzijn van mannen neêrge-slagen; kuisch in uw geest, verwijdert elke oneerbare gedachte; kuisch in uw hart, onderdrukt elke wereldsche genegenheid.

Volgt mijn raad, mijne kinderen! en altijd zal ik uwe Moeder zijn. Roept mij aan, en ik zal u verdedigen. Gij zijt schoo-ner in mijne oogen dan al het goud en al het edelgesteente der wereld; gij zijt de kostbare paarlen der Kerk, als mijn oog-appel zal ik u beschermen; die u wondt, wondt mij; die u helpt, hem zal ik zelve bijstaan in leven en dood.

TOEPASSING. — Dewijl de kuischheid de zielen zoo dierbaar maakt aan Jesus en Maria, moeten wij dikwerf met den H. Augustinus uitroepen: « liever sterven dan in het minste besmet te worden! »

GEBED. Bladz. 335.

3de ZATERDAG VAN JUNI.

EERSTE SMART VAN MARIA.

De voorzegging van den H. Simeon.

I. Zoo eene moeder plotseling uit den rond van een engel of profeet vernam, dat haar Zoon, het eenig voorwerp harer teederheid, in den bloei zijns levens, door beulshanden zou moeten sterven, welke

slag zoude die openbaring niet voor haar moederhart zijn! Maar wat moest dan Maria niet lijden, van af het oogenblik dat de H. Simeon, na Jesus, dien hij aan zijn boezem had gedrukt, in hare armen te hebben wedergegeven aldus gesproken had: « deze is gesteld... tot een teeken, dat wedersproken zal worden en ook door uwe eigene ziel zal een zwaard gaan. »

In dit tranendal wordt ieder mensch geboren om te weenen: een ieder moet de ongemakken ondergaan, die dagelijks wederkeeren. Maar hoe ondragelijk zou ons leven zijn, zoo ons reeds van te voren de rampen der toekomst bekend waren!

Uit medelijden bewijst ons de Heer de goedheid van ons niet de kruisen te toonen, die zullen komen, opdat wij, zoo wij ze toch moeten dragen, dezelve slechts eenmaal dragen. Dit was echter niet het geval met Maria. God wilde dat zij eene Koningin van Smarten en in alles aan haar goddelijken Zoon gelijkvormig zoude worden. De smarten, die haar wachtten, stonden altijd voor hare oogen en moest zij voortdurend ondergaan, en die smarten waren het lijden en de dood van haar welbeminden Jesus. Daarom wilde God dat een profeet aan Maria den wreeden dood, dien haar Zoon zoude ondergaan, voorspelde.

Die voorzegging van Simeon veranderde Maria's vreugde in eens in droefheid, want hoewel zij reeds wist dat haar aanbidde-lijke Zoon voor 's werelds heil zou opge-

offerd worden, werd zij toen meer in het bijzonder en duidelijker bekend met de folteringen en den wreeden dood, die hij moest ondergaan.

II. Die smart was niet oogenblikkelijk of voorbijgaande gelijk die der Martelaars, maar zij nam van dag tot dag toe, naar mate Jesus voor haar beminnelijker werd. Maria openbaarde aan de H. Brigitta, dat geen enkel oogenblik van haar leven voorbij ging, zonder dat haar Hart met dit zwaard van droefheid werd doorboord. Zoo dikwijls zij haar geliefd kind aanschouwde, het in doeken wikkelde en zijne handen en voeten zag, dan dacht zij aan de omstandigheden van zijn lijden en was haar Hart ter prooi aan een altoos heviger smart. « Mijn geliefd kind, » zeide zij dikwijls, « ik druk u aan mijn Hart, omdat gij mij zoo dierbaar zijt, maar hoe meer ik u lief heb, zooveel te meer wordt gij voor mij een bundel mirre, die mijn Hart met bitterheid vervult, bij het herdenken der folteringen, die gij zult moeten lijden. Zoo dikwijls zij hem met hare melk voedde, dacht zij aan de gal en den azijn, waarmede men hem zou laven; als zij zijne leden in doeken wikkelde, dacht zij aan de banden, waarmede hij zou worden gebonden; droeg zij hem op de armen, dan stond haar het kruis, waarop hij zou verheven worden, voor den geest; sliep hij, dan dacht zij aan zijn dood en zijne begrafenis. Zoo dikwijls zij hem zijn kleed aantrok, dacht zij er aan, hoe men het hem

eens met geweld van het lijf zoude rukken, om hem te kruisigen, en als zij zijne heilige handen en voeten beschouwde, dan waren het de nagelen, die haar voor den geest stonden. Alsdan vulden zich hare oogen met tranen en scheurde haar Hart van droefheid, gelijk zij dit aan de H. Brigitta heeft verhaald. Dikwerf riep zij uit: « O, mijn kind, mijn God ! gij zult dus eens den doodstrijd moeten ondergaan, gij, de kracht der heiligen ! gij zult geheel mismakt worden, gij, de schoonheid van het Paradijs ! gij zult als een booswicht geketend worden, gij, de Meester der wereld ! gij zult met wonden overdekt worden, gij, de Schepper van het heelal ! gij zult beschuldigd en veroordeeld worden, gij, de opperste Rechter van levenden en dooden ! . . . »

TOEPASSING. — Verbeelden wij ons niet dat Jesus-Christus slechts eens op Calvarië heeft geleden. Aanhoudend hernieuwt zich zijn lijden in het hart der zondaars ; deze laven hem met de gal hunner godslasteringen, gene slaan hem met den geesel hunner onkuischheid : de een kroont hem met de doornen zijner slechte gedachten, de ander hecht hem aan het kruis van zijne heiligschennis, van zijn haat en onrechtvaardigheid.

Laat ons aan Maria vragen om ons eene enkele vonk harer liefde tot Jesus-Christus mede te deelen en wij zullen zoo doende deel nemen in haar onafgebroken smart, bij het zien hoe de eeuwige liefde

ter prooi is aan zoovele beledigingen.

GEBED.

Mijne teedere Moeder! ik heb dus niet één zwaard, maar even zoovele zwaarden, als ik zonden heb bedreven, in uw hart gestoken! Neen! neen! heilige Koningin! niet gij, die onschuldig zijt, moet lijden, maar ik, die zoo vele boosheden heb begaan, ik verdien al die smarten. Daar echter gij zoo veel voor mij hebt willen lijden, bid ik u, verkrijg voor mij, door uwe verdiensten, eene groote droefheid over mijne zonden, en geduld in de tegenspoeden van dit leven, die altijd gering zullen zijn in vergelijking mijner schuld, aangezien ik zoo dikwijls de hel heb verdiend. Amen.

4de ZATERDAG VAN JUNI.

DE BROEDERSCHAP DER H. FAMILIE.

OPMERKING. — De Broederschap *der H. Familie* werd opgericht te Luik, in het jaar 1844, door den Heer Belletable, officier van de genie. In 1845 werd zij in de kerk der Paters Redemptoristen kerkelijk gevestigd, en onze H. Vader Pius IX verhief haar, na zijne goedkeuring te hebben geschonken, tot een *Aartsbroederschap*, en begiftigde haar met kostbare aflaten, onder welke *drie en veertig volle aflaten* zijn. Tot de *H. Familie* kan iedereen tot welke klasse der maatschappij hij ook behoore, toetreden. Haar doel is te arbeiden aan de wedergeboorte en heiliging van het christelijk huisgezin, door aan hetzelfde als voorbeeld het heilig huisgezin van Nazareth voor te stellen. Welk schooner voorbeeld

kan men inderdaad den kinderlijken leeftijd voor oogen stellen dan het Kindje Jesus? welk schooner voorbeeld aan eene maagd, aan eene gehuwde vrouw en moeder, dan Maria? en aan een echtgenoot, een vader, een werkmán, dan den H. Joseph?— In de *H. Familie* vergadert men iedere week. Bidden, zingen, het bijwonen van onderrichtingen, het dikwijls ontvangen der H. Sacramenten, dit zijn de voornaamste oefeningen. De leden bewijzen bijzondere eer aan den H. Joseph, het Allerheiligste Hart van Jesus, en het Allerheiligste Onbevleete Hart van Maria, welker afbeeldsel dan ook op hunne medailles te zien zijn. De Bisschoppen en Pastoors hebben deze vereeniging zoo weten te waardeeren, dat er tegenwoordig (1875) in verschillende streken omstreeks 700 afdelingen bestaan.

In de volgende overweging hebben wij op de *H. Familie* in het bijzonder toegepast, hetgeen de H. Alphonsus op vele plaatsen over de Congregatiën in het algemeen zegt.

Ten tijde van Noë werden alle menschen door den zondvloed verzwolgen; slechts acht personen bleven bewaard, omdat zij in de ark eene schuilplaats hadden gezocht. In onze dagen heeft een vloed, niet van water, maar van zonden de wereld overstroomd, en zeer moeielijk is het er niet onder bedolven te worden, tenzij men in in eene ark vluchte, dat is, in eene Congregatie, en met name de Aartsbroederschap der *H. Familie*.

I. Een lid der *H. Familie* draagt op zijn voorhoofd een teeken van voorbeschikking, reeds daardoor, dat hij der Allerheiligste Maagd buitengewoon dierbaar is. Hoe zoude toch die liefdevolle Koningin hem

niet beminnen, die zich vrijmoedig en openlijk haar dienaar verklaart, die zich met Hart en ziel aan haar goddelijken Zoon overgeeft en er zijn bijzonder werk van maakt om haar kuischen bruidegom, den H. Joseph, te vereeren? Zij beijvert zich dan ook bijzonder om hem te verdedigen tegen de drie vijanden zijner zaligheid, tegen den duivel, de wereld en het vleesch; zoodat hij met David kan zeggen: « *de Heer heeft mij beschermd door mij te verbergen in het geheim van zijn Tabernakel.* (Ps. 26.) Het geheim van dit Tabernakel van God is niets anders dan het Hart van Maria, dat God voor ons tot eene schuilplaats heeft gemaakt, toen hij het werk onzer verlossing is komen vervullen. Behalve hare moederlijke bescherming geniet een lid der *H. Familie* een rijk aandeel in hare gunsten: « *Gods rijkdommen,* » zegt zij, « *zijn met mij; op gulle wijze deel ik ze uit aan hen, die mij lief hebben.* (Prov. 8.) Welnu, wat anders doet men in de *H. Familie* dan met liefde de Koningin des hemels dienen? Hoevele gebeden, hoevele lofzangen zendt men niet tot haar op? Waar viert men beter hare feesten? Waar vermijdt men zorgvuldiger de zonden en de gelegenheid tot zondigen? O, welk vast vertrouwen kunnen zij, die in die gezegende Ark zijn opgenomen, op hunne zaligheid koesteren? « *Gelukkig,* » roept de H. Bonaventura uit, « *gelukkig zij, die Maria's gunst verwerven!* » De bewoners van het hemelsch Jerusalem zullen hen als hunne medebur-

gers erkennen, en al wie het kleet draagt dezer groote Vorstin, zal ingeschreven worden in het Boek des Levens. » Dit kan vooral gezegd worden van de leden der *H. Familie*, want ingeschreven te zijn in de boeken dezer schoone Vereeniging staat gelijk met ingeschreven te zijn in het Boek der uitverkorenen, mits men de oefeningen trouw bijwone en de regels nakome.

II. Een lid *der H. Familie* moet, wil hij aan de Koningin des hemels behagelijk zijn, vooral de drie volgende oefeningen in acht nemen.

Ten eerste moet hij getrouw de wekelijksche vergaderingen bijwonen. Wie heeft niet met eigen oogen de weldaden opgemerkt, die deze oefeningen verschaffen? De Heiligen verzekeren dat men, in het algemeen, meer zonden vindt in één persoon, die geen deel uitmaakt eener Congregatie, dan in twintig anderen, die leden zijn. Men kan dus *de H. Familie* noemen: *den Toren van David, waarin zich dui- zende schilden en allerhande wapenen tegen de hel bevinden.* (*Cant. 4.*) Het is een middel ter zaligheid, hetwelk alle andere, zelfs de onfeilbaarste middelen in zich bevat; zoodat elk lid kan zeggen: *alle goederen zijn mij met haar gegeven.* (*Sap. 7.*)

De tweede oefening bestaat in zich met hart en mond te vereenigen met alle gebeden, die in de bijeenkomsten geschieden. Maria draagt dezelve aan Jesus-Christus op; want zij weet, dat hij, volgens zijne in het Evangelie gedane belofte, (*Matth. 18.*) vol-

gaarne de gebeden verhoort, die in gemeenschap geschieden. De H. Ambrosius zegt: « vele zwakke personen worden sterk door vereeniging, en het is onmogelijk dat de gebeden eener talrijke vergadering, onverhoord blijven. »

De derde oefening bestaat in dikwijls te naderen tot de H. Tafel. Waarom heeft Maria haar pasgeboren kind in eene kribbe gelegd, dat is, in eene plaats, die tot voeding der dieren dient? Er ligt, zegt de H. Maximus, eene groote les hierin opgesloten. Maria heeft ons hierdoor te verstaan willen geven, dat zij ons in de H. Communie met het vleesch van Jesus-Christus wil verzadigen. O, hoe kostbaar is dat Brood, hetwelk onze Moeder voor ons heeft bereid! Willen wij haar genoeg doen, gaan wij het dan dikwijls ontvangen. Dat is het ware Brood *der H. Familie*, en Jesus, Maria en Joseph noodigen ons uit hetzelfde te eten.

GEBED, zie bladz. 344.

1^{STO} ZATERDAG VAN JULI.

MARIA, EEN VOORBEELD VAN GEHOORZAAMHEID.

De Gelukzalige Maagd had de deugd van gehoorzaamheid zoo lief, dat zij, toen Gabriël haar boodschapte, dat zij tot de Moeder van God was verkozen, zich geen anderen naam wilde geven, dan dien van dienstmaagd. *Zie, zeide zij, de dienstmaagd*

des Heeren. En dit is een naam, die haar zeer te recht toekomt, want als eene trouwe dienstmaagd, weerstreefde zij den Heer nooit, noch door daden, noch door gedachten, maar, onthecht, gelijk zij was, van haar eigen wil, leefde zij altijd onderworpen aan den wil van God. Overwegen wij vandaag *de volmaaktheid* harer gehoorzaamheid, en welke belooning God aan dezelve geschonken heeft.

I. Maria beoefende de gehoorzaamheid veel volmakter dan welke heilige ook. De mensch, die door de erfzonde ten kwade neigt, ondervindt groote moeielijkheid om het goede te beoefenen. Dit echter ondervond de Gelukzalige Maagd niet. Daar Maria vrij was gebleven van de erfzonde, stond niets hare gehoorzaamheid in den weg; als een vrij loopend rad volbracht zij alles, waartoe Gods ingeving haar aanspoorde. Hare eenige bezigheid op aarde bestond in aanhoudend en met ijver al datgene te doen, wat aan God konde behagen. Maria's gehoorzaamheid bezat alle hoedanigheden die vereischt kunnen worden om haar volmaakt te doen zijn. Zij was *blind, vaardig, nauwkeurig, edelmoedig en algemeen*.

Hare gehoorzaamheid was *blind*, toen zij, om aan God te behagen, het gebod van den Romeinschen keizer opvolgde, door in den winter den weg van Nazareth naar Bethleem, dat is een afstand van negentig mijlen, af te leggen; ofschoon de dag harer maagdelijke baring aanstaande, en

hare armoede zoo groot was, dat zij zich verplicht zag haar kind in een stal ter wereld te brengen.

Vaardig was hare gehoorzaamheid, toen zij, op Joseph's aanmaning, in het midden van den nacht de lange en moeielijke reis naar Egypte aanvaarde. Waarom werd het eerst aan den H. Joseph en daarna aan Maria geopenbaard, dat het noodzakelijk was naar Egypte te vluchten? Maria toch moest er meer onder lijden dan de H. Joseph. Dit geschiedde opdat zij eene gelegenheid te meer zoude hebben, om hare gehoorzaamheid te doen blijken.

Hoe *naauwkeurig* hare gehoorzaamheid was, toonde zij door de twee voorschriften der Oude Wet, betrekkelijk de geboorte van een Zoon, op te volgen. Het een verplichtte de moeder, als onzuiver zijnde, veertig dagen in afzondering te huis door te brengen; het ander verplichtte de ouders om hun eerstgeborene naar den tempel te leiden en daar aan God op te offeren. De H. Maagd wilde aan beide voorschriften gehoorzamen. Hoewel de wet der zuivering niet op haar toepasselijk was, daar zij altijd Maagd en altijd zuiver was gebleven, wilde zij echter, uit liefde tot de gehoorzaamheid, gelijk andere moeders, zich gaan zuiveren. En daarop voldeed zij ook aan het tweede voorschrift, door haar goddelijken Zoon aan den eeuwigen Vader te gaan aanbieden en opdragen.

Maar *heldhaftig* in den hoogsten graad was hare gehoorzaamheid, toen zij, om

Gods wil op te volgen, haar goddelijken Zoon ter dood offerde, en dat met zoo grooten moed, dat zij zelve hem zoude gekruisigd hebben, zoo er geene beulen waren geweest.

Ten laatste : hare gehoorzaamheid was *algemeen*, gelijk deze woorden van de Bruid van het Hooglied zoo goed aanduiden : « *mijne ziel smolt weg op de stem van mijn Welbeminde.* » De ziel dezer gezegende Maagd was gelijk aan gesmolten metaal; ieder oogenblik konde zij den vorm aannemen, dien de Heer haar geliefde te geven.

II. Volgen wij de gehoorzaamheid onzer Moeder na en zien wij, tot onze aanmoediging, welke hare belooning was.

Eerstens vond Maria in hare gehoorzaamheid zelve een groot geluk. Eens dat Jesus-Christus voor het volk predikte, riep eene vrouw uit : gelukkig de schoot die u gedragen heeft ! Jesus antwoordde : maar gelukkiger zij, die mijns Vaders woord aanhooren en het volbrengen ! Die woorden doen ons zien, dat Maria zich gelukkiger gevoelde in hare gehoorzaamheid aan Gods wil, dan in hare waardigheid van Moeder Gods.

Die gehoorzaamheid van Maria strekte ook tot ons geluk, want door dezelve verkregen wij den Verlosser en onze zaligheid. Zelve verklaarde zij dat God in hare gehoorzaamheid behagen had geschept, want zij zegt : dat hij zijn blik had geslagen op *de nederigheid zijner dienstmaagd*; nu

de nederigheid eener dienstmaagd bestaat in hare volledige gehoorzaamheid. Het was ook door hare gehoorzaamheid, dat Maria het kwaad herstelde, hetwelk Eva door hare ongehoorzaamheid had veroorzaakt.

De Gelukzalige Maagd heeft aan de H. Brigitta geopenbaard, dat zij, door de verdiensten harer gehoorzaamheid, van den Heer de vergiffenis had verkregen voor alle zondaars, die berouwvol tot haar komen.

Hieruit volgt, dat zij, die de gehoorzaamheid goed beoefenen, bijzonder aangenaam aan haar zijn. Zij verscheen eens aan een Franciscaner monnik, Accorso genaamd, terwijl hij zich in zijne cel bevond; maar toen deze op datzelfde oogenblik bij een zieke geroepen werd om zijne biecht te hooren, vertrok hij uit gehoorzaamheid, zonder dralen. Toen hij terug kwam vond hij de Moeder Gods nog op zijne kamer, en zij prees zeer zijne getrouwheid in het gehoorzamen.

Nog eens, terwijl zij met de H. Brigitta over de zekerheid sprak, welke men heeft, door aan zijn geestelijken leidsman te gehoorzamen, zeide zij haar *dat het de gehoorzaamheid is die alle uitverkorenen tot de eeuwige glorie leidt*. En inderdaad, God vraagt geen rekenschap van handelingen, die men uit gehoorzaamheid heeft verricht, gelijk hij zelve verklaard heeft aan hen, die met ons onderricht en onze leiding belast zijn: *die naar u hoort, hoort naar mij; die u versmaadt, versmaadt mij.* (Luc. 10.)

2de ZATERDAG VAN JULI.

ONZE LIEVE VROUW VAN DEN BERG CARMEL.

Gelijk vele menschen er eer in stellen dienaren te bezitten, die hunne livrei dragen, zoo ziet ook de H. Maagd gaarne, dat hare dienaren haar schapulier dragen, als een teeken dat zij in haren dienst staan en tot haar huisgezin behooren. Goddeloozen en onverschilligen bespotten deze godvruchtige gewoonte, maar de H. Kerk heeft haar in vele Bullen goedgekeurd en met aflaten begunstigd.

Gelukkig dus zij, die tot aan hun dood zonder menschelijk opzicht, maar godvruchtig het schapulier dragen! De H. Maagd zal hen als hare dienaren erkennen en hen 1° van alle tijdelijke gevaren en den eeuwigen dood verlossen en 2° uit de vlammen van het vagevuur bevrijden.

I. Omstreeks het jaar 1251, verscheen de H. Maagd aan Simon Stock, een engelschman van geboorte, en hem een schapulier overhandigende, zeide zij hem dat allen die het zouden dragen, voor den eeuwigen dood zouden gevrijwaard zijn. Ziehier hoe zij sprak: *« ontvang, mijn Zoon, dit schapulier, ten teeken mijner broederschap en als een bewijs van het groot voorrecht, hetwelk ik voor u heb verkregen... Hij die in dit kleed zal sterven, zal niet verloren gaan. Het is een teeken van zaligheid en eene hoede in gevaren; het is een onderpand van vrede en eener bijzondere bescherming tot*

aan het einde der eeuwen. » Duizende wonderen hebben ten allen tijde de kracht van dit heilig kleed hewezen.

Pater Crasset verhaalt, dat een zeer geloofwaardig officier hem verteld heeft, dat hij in het jaar 1674, drie dagen na den slag van Seneffe, onder een groot aantal dooden en gekwetsten een soldaat vond, die in de eene hand een schapulier en in de andere een rozenhoedje hield, en om een biechtvader verzocht. Een kogel had zijn hoofd doorboord en aan beide kanten waren de hersens zichtbaar, zoo dat hij niet in leven konde blijven. Hij stond echter op, sprak met veel tegenwoordigheid van geest zijne biecht aan een aalmoezenier, en stierf niet dan na de absolutie te hebben ontvangen.

Dezelfde schrijver voegt hierbij, dat deze officier hem nog verhaalde en schriftelijk bevestigde, dat, terwijl het fransche leger gekampeerd lag te Brugelette (in Henegouwen) een trompetter in zijn bijzijn gewond werd door een schot, dat op korten afstand uit een pistool op hem was gelost. Zelf onderzocht hij de borststreek, waar de soldaat zeide getroffen te zijn, en bevond dat de kogel plat geschoten was op het schapulier, dat hij droeg, zonder dit te beschadigen of den soldaat te wonden. Hij behield den kogel en liet hem door de andere officieren bezichtigen.

II. Het schapulier van den berg-Carmel heeft ook dit voorrecht, dat wie het draagt spoedig uit het vagevuur verlost wordt.

De Moeder Gods verscheen eens aan Paus

Joannes XXII, en beval hem den dragers van het schapulier bekend te maken, dat zij den eersten zaterdag na hun dood uit het vagevuur zouden verlost worden. Aan dit bevel voldeed deze Paus inderdaad in de Sabbatijnsche Bul. Zie hier wat men moet in acht nemen om de aflaten te verdienen, die aan het dragen van het schapulier zijn verbonden. Men moet, ieder volgens zijn staat, de zuiverheid bewaren en de kleine getijden der H. Maagd bidden; zoo men deze Getijden niet kan bidden, moet men ten minste de door de Kerk geboden vasten in acht nemen en zich 's woendags en 's zaterdags van vleesch onthouden. Echter veroorlooft de Kerk, die goede Moeder, aan de biechtvaders om deze oefeningen in andere te veranderen, voor hen, die dezelve niet kunnen houden.

De aflaten, die verbonden zijn aan het schapulier van den berg-Carmel, gelijk ook aan dat van de Zeven Smarten, van de Allerheiligste Drievuldigheid en vooral aan dat van de Onbevleete Ontvangenis, zijn ontelbaar. Er zijn dagelijksche, gedeeltelijke en volle, voor het leven en voor het uur des doods. Ik voor mij heb er voor gezorgd al deze schapulieren te bezitten. *

Hij, die het schapulier draagt van de Onbevleete Ontvangenis, verdient, zoo hij met de gewone intentie, zes maal het *Onze Vader*, *Wees gegroet*, en *Eere zij den Vader*

* De lezer zal bemerken dat wij hier den H. Alphonsus laten spreken.

herhaalt ter eere van de Alterheiligste Drievuldigheid en van de Onbevleete Ontvangenis, alle aflaten, die gehecht zijn aan het bezoeken der statien te Rome, van Portiuncula, Jerusalem en van den H. Jacobus in Galicië; dus vele volle aflaten, zonder nog te spreken van de gedeeltelijke aflaten, wier aantal ontelbaar is.

TOEPASSING. — Even gelijk zij, die zich aan den dienst van God of van het vaderland hebben toegewijd, door hunne kleeding onderscheiden zijn van de andere burgers, zoo is ook het schapulier het onderscheidsteeken van hen, die zich verbonden hebben aan den dienst van de Koningin des Hemels. Zorgen wij er dus voor dit kleed te dragen en trachten wij de aflaten te verdienen, die er aan gehecht zijn.

GEBED, bladz. 230.

3^{le} ZATERDAG VAN JULI.

TWEEDE SMART VAN MARIA.

De vlucht naar Egypte.

Gelijk een hert, dat door een pijl is getroffen, waarheen het zich ook begeeft, en den pijl én zijne smart met zich draagt, zoo droeg ook de Moeder Gods, na Simeon's voorzegging, overal de smart met zich, die de aanhoudende gedachte aan het lijden van haar goddelijken Zoon haar veroorzaakte. De pijl, die haar het Hart had geraakt, was niets anders dan haar Zoon zelf; want hoe beminnelijker hij voor haar

werd, zooveel te pijnlijker martelde haar de gedachte aan zijn toekomstigen wreeden dood.

Speedig deed eene gebeurtenis haar vreezen, dat reeds het uur van hare offerande was geslagen. Herodes, die gehoord had, dat de verwachte Messias ter wereld was gekomen, koesterde de dwaze vrees, dat deze hem zijn kroon zoude ontnemen. Hij beval dus om alle kinderen, die zich alstoen in en rond Bethleëm bevonden, te vermoorden, om zoo doende ook Jesus in dien algemeenen moord te treffen. Vier omstandigheden deden voor Maria die tweede smart uiterst wreed zijn.

I. Eene moeder gevoelt ongetwijfeld groote droefheid, wanneer zij verneemt dat haar zoon ter dood toe vervolgd wordt, en zulk eene tijding behoort haar niet dan met de grootste omzichtigheid te worden medegedeeld. Maar de hemel oordeelde het niet passend, omzichtigheid te gebruiken ten opzichte van Maria. Geheel onverwachts, te midden van hare nachtrust komt men haar waarschuwen om in ballingschap te gaan, en, zoo haar het leven van haar welbeminde Jesus lief is, haastig met hem te vluchten. Een Engel, zegt het Evangelie, verscheen aan Joseph in den droom, en zeide hem: « *Sta op, en neem het Kind en zijne Moeder met u, en vlucht naar Egypte.* (Matth. 2.) Haastig verwittigt Joseph nu Maria, neemt het Kind Jesus, en denzelfden nacht reeds vertrekken zij.

Maar hoe, konde Maria uitroepen, moet

dan hij die tot redding der menschen is gekomen, de tegenwoordigheid der menschen ontvluchten! De bedroefde Moeder zag alstoen Simeon's voorzegging in haar Kind zich vervullen: *Hij zal een teeken zijn dat wedersproken zal worden.* Zij zag haar lieven Jesus ter nauwernood geboren, en reeds door zijne vijanden ter dood gezocht. — Hoe smartelijk moest Maria's Hart niet getrouwen zijn, toen zij zich tot eene zoo harde ballingschap hoorde veroordeelen; en zich genoodzaakt zag tot eene haastige vlucht. Zij vertrok met haar aanbiddelijk Kind op de armen, om verre van haar vaderland eene schuilplaats te zoeken onder lieden, die de duivelen aanbaden.

II. Een ieder kan zich een denkbeeld vormen van het lijden, dat Maria gedurende de reis moest verduren. De weg naar Egypte was lang; de te doorloopen afstand bedroeg minstens tachtig mijlen, zoodat voor de reis minstens dertig dagen noodig waren. Het pad was ruw, onbekend, met bosschen doorsneden en eenzaam. En daar het winter was, stonden zij blootgesteld aan sneeuw, wind en regen en dat op ongelijke en modderige wegen. Maria was slechts vijftien jaar oud, dus nog eene jonge, teere Maagd, die in 't geheel niet aan zulke vermoeienissen gewoon was. Zij moest slapen op het zand of onder eenen boom, blootgesteld aan het gure weder, aan ontmoetingen van roovers, en aan de wilde beesten, die in Egypte zoo talrijk waren.

Als wij alzoo Jesus en Maria als vluch-

telingen zien heendwalen, leeren wij dan, dat ook wij ons moeten onderwerpen om als reizigers op aarde te leven, zonder ons te hechten aan de goederen der wereld, daar wij weten, dat weldra alles zal voorbijgaan om plaats te maken voor de eeuwigheid.

III. Overwegen wij, hoe nijpend de armoede was, die zij moesten lijden in hun ballingsoord, waar zij meer dan zeven jaren moesten verblijven. Zij waren vreemdelingen, onbekend, zonder middel van bestaan, zonder geld, zonder ouders en moesten dus met handenarbeid hun onderhoud verdienen. Hunne armoede was zoo groot, dat Maria somtijds geen stukje brood bezat om aan haar Kind te geven, wanneer dit er hongerig om vroeg.

IV. Moeielijk was hunne vlucht naar Egypte en hun verblijf aldaar, maar niet minder was zulks hun terugtocht naar Nazareth. Toen Herodes overleden was, verscheen op nieuw de Engel aan Joseph in zijn droom en beval hem naar Judea terug te keeren. De H. Bonaventura merkt over dezen terugtocht op, dat Maria's lijden alstoen nog grooter moest zijn, daar Jesus, die alsdan omstreeks zeven jaar oud was, reeds te groot was om gedragen te worden, en nog te zwak om zelf te voet den weg af te leggen. Alles nu, hetgeen Jesus deed lijden, doorboorde ook het Hart zijner liefdevolle Moeder.

TOEPASSING. — Ons verblijf hier beneden is én eene reis én een ballingsoord. Zoo

wij het lijden zoo min mogelijk willen gevoelen, nemen wij dan Jesus en Maria tot gezelschap. Hij, die met liefde dit goddelijk Kind en zijne Moeder in het hart draagt, vindt alle lijden licht, ja, zoet en aangenaam. Laat ons hen dus lief hebben; troosten wij Maria door in ons hart haar lieven Jesus op te nemen, dien de menschen ook nu nog door hunne zonden onophoudelijk vervolgen.

GEBED.

O, Maria! sinds uw goddelijke Zoon gestorven is door de handen der menschen, die hem de schande van het kruis hebben doen ondergaan, zijn dan deze ondankbaren voortgegaan met hem te vervolgen door hunne zonden, en u, o, smartvolle Moeder zoo wreed te bedroeven. Maar hoe! ik zelf ben een dier ongelukkigen! O, teedere Moeder! geef mij tranen om die zwarte ondankbaarheid te beweenen; en ik smEEK u bij alles, wat gij op uwe reis naar Egypte geleden hebt, sta mij bij op mijne reis naar de eeuwigheid, opdat ik mij in het verblijf der gelukzaligen met u vereenige, om voor altijd den zoeten Verlosser, dien ik vervolgd heb, te gaan loven.

4de ZATERDAG VAN JULI.

HET BEZOEKEN DER MARIA-BEELDEN.

I. Een rechtgeaard kind acht het zich ten plicht en stelt er zijn geluk in dikwijls

zijne Moeder te gaan bezoeken, omdat het haar daardoor zijne teedere liefde wil te kennen geven. Zoo ook de ware kinderen van Maria; ook deze worden niet moede haar te eeren, door hare beelden of de kerken, die aan haar zijn toegewijd, te gaan bezoeken. Dit was de liefste bezigheid van den H. Bernardinus. Dagelijks ging hij een beeld van Maria bezoeken; hij betuigde zijne liefde tot die goede Koningin in teedere samenspraken, en vroeg men hem waarheen hij zich toch dagelijks begaf, dan was zijn antwoord, dat hij haar ging bezoeken, die zijn hart had geroofd.

Pater Joannes Trexo, van de Societeit van Jesus, noemde zich gaarne « den slaaf van Maria » en ten teeken zijner slavernij, ging hij haar dikwijls in eene haar toegewijde kerk bezoeken. Wat deed hij dan daar? Zoodra hij dezelve was binnengetreden, gaf hij zich zoodanig aan zijn teeder liefdegevoel voor Maria over, dat hij den grond met zijne tranen bevochtigde, en daarna met tong en aangezicht afdroogde. Dan kuste hij den grond herhaaldelijk, zoo blijde was hij zich in het huis zijner geliefde Moeder te bevinden.

De gelukzalige Joannes Berchmans ging haar dagelijks bezoeken, en beleed, dat hij aan alle wereldsche liefde verzaakte, om alleen, na God, de Allerheiligste Maagd te beminnen. Onder haar afbeeldsel had hij deze woorden geschreven: « ik zal mij zelve geene rust gunnen voor ik Maria teeder bemina. »

II. Brengen ook wij alle dagen een bezoek aan Maria, hetzij in eene kerk, hetzij ten minste in onze woning. Zoo wij met liefde en volharding deze gewoonte beoefenen, kunnen wij er op rekenen buitengewone gunsten van deze edelmoedige Vorstin te ontvangen; want zeer mild beloont zij altijd de minste eerbewijzing.

De H. Thomas van Cantorberry beroemde er zich in zijne jeugd op, zeer teeder eene groote dame te beminnen en door deze bemind te worden. Met die dame bedoelde hij de Allerheiligste Maagd. Doch naderhand gevoelde hij eenigen angst van zoo gesproken te hebben. Toen hij nu weder eens hierdoor gekweld werd, verscheen hem Maria en zeide tot hem op innemenden toon: « wat vreest gij, Thomas? met recht hebt gij gezegd mij te beminnen en door mij bemind te worden; zeg het nogmaals aan uwe kameraden, en toon hun dit geschenk, hetwelk ik u geef. » Het geschenk bestond in een bloedrood kazuifel, geborgen in een kistje. Hiermede wilde de H. Maagd beteekenen dat zij, door hare groote wederliefde, de genade van God voor hem had verkregen om priester en martelaar te worden; en de uitkomst heeft dit bewaarheid.

Toen de gelukzalige Adam, van de Orde van Citeaux, eens des avonds de H. Maagd in eene kerk wilde gaan bezoeken, vond bij de deuren gesloten. Hij wierp zich toen op de knieën, om haar zijne hulde te bewijzen. Doch nauwelijks had hij geknield

of de deur ging van zelf open. Hij trad nu binnen en bemerkte de Koningin des Hemels, omgeven van schitterend licht: « Adam, » vroeg zij hem, « weet gij wie ik ben? » Neen, verhevene Vrouw! » antwoordde Adam, « wie zijt gij dan? » Zij hernam: « Ik ben Gods Moeder; weet dat ik, ter wille uwer eerbetooning, altijd voor u zal zorg dragen. » Toen legde zij hare hand op zijn hoofd, en bevrijdde hem van een hevige pijn, die hij daar ter plaatse gevoelde.

Laat ons dan met vertrouwen toetreden, zegt de Apostel, tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen en genade vinden in hulp ter bekwamer tijd. (Heb. 4.) Die troon van genade is Maria. Zoo wij dus verlangen genaden te ontvangen, nemen wij dan tot deze machtige Vorstin onze toevlucht. Wij kunnen er dan van verzekerd zijn verhoord te zullen worden, zoodra zij voor ons bidt, want zij verkrijgt alles van haar goddelijken Zoon, hetgeen zij hem vraagt.

GEBED. bladz 344.

1ste ZATERDAG VAN AUGUSTUS.

MARIA, EEN VOORBEELD VAN NEDERIGHEID.

De H. Bernardus zegt, dat de nederigheid de grondslag en bewaarster is van alle deugden. Die zoo schoone en onontbeerlijke deugd was eertijds aan de wereld onbekend, maar de Zoon van God kwam op

aarde, om haar aan ons te leeren door zijn voorbeeld : *Leert van mij*, zegt hij, *want ik ben zachtmoedig en nederig van hart.* (*Matth. 11.*) Daar nu Maria de eerste en voornaamste navolgerster is van Jesus-Christus in alle deugden, was zij dit ook in de deugd van nederigheid : daaraan juist heeft zij hare verheffing boven alle schepselen te danken. Nederig was zij in *hare gedachten*, nederig in *hare woorden* en nederig in *hare werken*.

I. Men is nederig in gedachten, wanneer men van zich zelf eene geringe meening heeft. Welnu, Maria had, volgens hare verklaring aan de H. Mechtildis, altijd eene zoo geringe gedachte van zich zelve, dat zij zich, hoewel met buitengewone genaden verrijkt, nooit boven een ander stelde. De goddelijke Bruidegom zeide tot zijne welbeminde Bruid, *dat hij zijn hart had gewond door een haar van haar hals.* (*Cant. 4.*) Rupertus zegt, dat door dat haar Maria's nederige gedachten van zich zelve worden aangeduid. Wat inderdaad heeft minder omvang dan een haar? Niet dat, de H. Maagd zich als eene zondares beschouwde, want nederigheid is waarheid, en zij was overtuigd God nooit te hebben beleedigd. Noch dat zij niet erkende begunstigd te zijn met genaden boven alle andere schepselen; want een nederig hart erkent zonder moeite de gunsten van God, en vernedert zich des te meer. Maar de Moeder des Verlossers, die meer licht had verkregen, dan wie ook, om Gods oneindige

grootheid te kunnen begrijpen, was ook beter overtuigd van hare nietigheid, en hoe meer zij zich verheven zag, des te grooter was hare nederigheid, die haar herinnerde dat alles in haar Gods gave was.

II. Is men nederig in gedachten, dan is men ook nederig in woorden. Daarom noemde Maria zich de dienstmaagd des Heeren. Lucifer riep op het gezicht zijner groote schoonheid uit : « *ik zal mijn troon boven de sterren verheffen. . . ik zal den Allerhoogste gelijk zijn.* Wat zou dus niet die hoovaardige geest gezegd en zich ingebeeld hebben, zoo hij met Maria's gaven roegerust ware geweest ? Niet alzo deed de H. Maagd ; hoe verhevener zij zich zag, des te meer vernederde zij zich. *Ik ben*, zeide zij, *'s Heeren dienstmaagd !* Toen de H. Elisabeth tot haar sprak : *gij zijt de gezegendste onder de vrouwen. . . En van waar geschiedt mij dit, dat de Moeder des Heeren tot mij komt ! . . . Zalig zijt gij, die geloofd hebt. . .* gaf Maria van al dien lof de eer aan God en antwoordde : *Mijne ziel verheft den Heer. . .* dat wil zeggen : Elisabeth ! gij prijst mij, maar ik, ik loof den Heer, wien alleen lof toekomt. Ik bewonder Gods goedheid, die geheel mijne vreugde uitmaakt. Gij prijst mij, omdat ik geloofd hebt, maar ik, ik prijs mijn God, die mij in mijne onwaarde zoo hoog heeft verheven.

III. Even nederig als Maria was in hare gedachten en woorden, even zoo nederig was zij in hare werken. Men weet dat het den

nederigen eigen is anderen te willen dienen. Daarom ook ging Maria naar Elisabeth om haar drie maanden lang behulpzaam te zijn. Eens verscheen de Heer aan de H. Brigitta, en liet haar twee vrouwen zien, waarvan de eene slechtst opschik en ijdelheid was. «Deze,» zeide hij tot haar, «is het beeld der hoovaardigheid, maar de andere, die daar staat met gebogen hoofd, gediensdig is voor een ieder, slechts God in de gedachte heeft en zich zelve als een niet beschouwt, is de Ootmoed, en noemt zich Maria.» De Verlosser wilde ons hierdoor doen begrijpen, dat zijne Moeder zoo nederig was, dat men haar als de nederigheid in persoon konde beschouwen.

Misschien is geene deugd moeielijker te beoefenen dan de deugd van nederigheid. Zonder de nederigheid kunnen wij echter nooit ware kinderen van Maria worden. Onze Vorstin heeft een afschrik van de hoovaardigen. Zij noodigde de H. Brigitta eens uit om zich onder haar mantel te komen verschuilen: «die mantel,» zeide zij, «is mijne nederigheid.» Zij voegde er bij dat de overweging van hare nederigheid een goede verwarmende mantel is; maar dat, gelijk een mantel hem slechts verwarmt, dien hij dekt, en dat niet schijnbaar, maar inderdaad, zoo ook hare nederigheid slechts hem ten goede komt, die er zich op toelegt dezelve na te volgen. Diensvolgens spoorde zij haar aan om zich met hare nederigheid te bekleeden.

GEBED. Blad. 33o.

2de ZATERDAG VAN AUGUSTUS.

ONZE LIEVE VROUW VAN OVERWINNING.

Niet alleen is de Allerheiligste Maagd Koningin des hemels en der Heiligen, maar ook is zij de Meesteres over de hel en de duivelen, die zij door hare heldhaftige deugden heeft overwonnen. Reeds in het begin der wereld voorspelde God aan de helsche slang de overwinning en de macht die onze Koningin over haar zoude krijgen. Dit geschiedde namelijk toen de Heer haar aankondigde dat eene Vrouw zou geboren worden, welke haar zoude overwinnen. *Ik zal vijandschap stellen tusschen u en de Vrouw, zij zal uw kop verpletten. (Gen. 3.)*

Wie inderdaad was die vrouw, die vijandin van de slang, zoo niet Maria, die door hare wonderbare nederigheid en haar heilig leven haar altijd versloeg en hare macht vernietigde? God zegt niet « *Ik stel,* » maar « *ik zal stellen* » om te kennen te geven dat die overwinnende Vrouw niet Eva was, die alstoen leefde, maar eene andere Vrouw moest zijn, die uit Eva afstammen en aan onze eerste ouders een grooter goed aanbrengeu moest, dan zij door hunne zonden hadden verloren. Maria dus is die sterke Vrouw, die den duivel overwonnen, en den kop verpletterd heeft, door zijn hoogmoed te verslaan. De H. Bruno zegt, dat Eva, door voor de slang te zwichten, ons den dood en de duisternis heeft gebracht; maar dat Maria, door den duivel neer te vellen,

ons het leven en het licht heeft bezorgd. Zij heeft onzen vijand in boeien geslagen, en wel zoo stevig, dat hij niet het minste kwaad meer kan berokkenen aan hare getrouwe dienaars.

Richardus past op Maria deze woorden van het Boek der Spreuken toe: *het Hart van haar Bruidegom zal in haar zijn vertrouwen stellen en hem zal geen buit ontbreken.* (Prov. 31.) Ziehier hoe schoon hij deze woorden verklaart: God heeft in Maria's handen het Hart van Jesus gesteld om zorg te dragen dat alle menschen het zouden beminnen; op deze wijze nu moet hij noodzakelijk buit, dat is zielen, verwerpen, omdat Maria hem verrijkt met al diegenen, die door hare machtige bescherming aan de hel worden ontrukkt.

II. Zoo wij deelen willen in Maria's overwinningen, moeten wij ons onder hare bescherming stellen. Aldus kan zij de volgende woorden in haren mond leggen: *Ik ben verheven als eene palmboom in Cades.* (Eccl. 24.) Mijne kinderen, schijnt zij ons te zeggen, valt de vijand u aan, vlucht dan tot mij, aanschouwt mij en vat moed, want ik ben uwe hulp en uwe overwinning. — Tot Maria zijne toevlucht te nemen, is dus een allerzekerst middel om elken aanval der hel af te slaan. « En inderdaad, » zegt de H. Bernardinus, « hare macht strekt zich uit tot in de hel; over de duivelen zelfs heerscht zij als Vorstin, en zij is het, die ze verslaat en onder den voet treedt. Nog is van Maria gezegd, dat zij

tegen de machten der hel *verschrikkelijk is als een slagvaardig leger*, omdat zij wonderbaarlijk hare macht, barmhartigheid en gebeden weet aan te wenden, om hare vijanden te verslaan en hare dienaren te redden, wanneer deze in hunne bekoringen hare almachtige hulp inroepen. Dit komt overeen met hetgeen geopenbaard is aan de H. Brigitta: « God, » zegt zij, « heeft aan Maria zulk een macht gegeven over alle duivelen, dat, zoo dikwijls een harer dienaren door hen wordt aangevallen en haar ter hulp roept, zij met schrik geslagen, op het minste teeken dezer verhevene Vorstin zich verwijderen. Liever zouden zij hunne folteringen verdubbeld zien, dan zoo aan de macht der H. Maagd onderworpen te moeten zijn. » Wij kunnen dus met den H. Joannes Damascenus uitroepen: « O, Moeder Gods! zoo ik in u hoop, is het zeker dat ik niet zal bezwijken, door u verdedigd, zal ik mijne vijanden vervolgen, en door hun uwe bescherming en uwe almachtige hulp als een schild tegen te stellen, ben ik van de overwinning zeker.

TOEPASSING. — Vragen wij dikwijls aan Maria de genade om de overwinning te behalen over onzen hoogmoed, onze eigenliefde en onze heerschende dritt.

GEBED, bladz. 335.

3de ZATERDAG VAN AUGUSTUS.

DERDE SMART VAN MARIA.

Het verlies van Jesus in den Tempel.

Een blindgeborene gevoelt minder de berooving van het daglicht; doch voor iemand, die vroeger ziende is geweest, wordt de blindheid een allerpijnlijkste toestand. Zoo ook gevoelen zij, die door het slijk der wereld verblind zijn en God als het ware nooit gekend hebben, den droevigen toestand niet, waarin zij zich bevinden, maar de zielen, die het geluk hebben gesmaakt de zoete tegenwoordigheid van het Opperste Goed te genieten, o, hoe lijden deze, wanneer zij er van beroofd worden! O, hoe droevig was voor Maria, die gewend was dagelijks de zoete tegenwoordigheid van haar Jesus te genieten, het derde zwaard, dat haar Hart doorboorde, toen zij hem in Jerusalem verloor, en drie dagen lang van hem beroofd bleef. Toen Ruben zijn broeder Joseph miste, riep hij ontsteld uit, niet te weten wat hij moest beginnen. O! met hoe veel meer reden moest Maria, uitgeput van vermoeyenis, zonder echter het voorwerp harer teederheid te hebben gevonden, hetzelfde uitroepen: « Mijn Jesus komt niet terug; ik weet niet meer wat beginnen om hem terug te vinden. Helaas, waar zal ik mij zonder den schat mijner ziel heen begeven? » In die drie dagen deed zij niets dan weenen; met David konde zij zeggen, *dat hare tranen*

haar eenig voedsel waren. (Ps. 41.) Den nacht zelf bracht zij zuchtende door en dan smeekte zij den Heer, om haar haren Zoon terug te schenken. Dikwijls riep zij hem zelve de woorden toe van de Bruid der Gezangen : *mijn welbeminde Zoon ! wijs mij toch de plaats aan, waar gij u ophoudt, opdat ik niet langer de wereld doorloope en u te vergeefs zoek.* (Cant. 1.) Die drie dagen schenen Maria drie eeuwen, zoo lang kwamen zij haar voor; het waren dagen vol van bitterheid en niemand konde haar troosten. *Helaas*, riep zij met Jeremias uit, *wie zou mij kunnen troosten, nu hij, die alleen mijn troost is, van mij verwijderd blijft. Daarom blijven mijne oogen met tranen gevuld.* (Thren. 1.) Ook konde de bedroefde Moeder de woorden van Tobias herhalen : *Ach ! welke schijn van vreugde kan mij resten in de duisternissen, die mij omgeven, nu ik niet meer het licht des hemels aanschouw ?* (Tobias 5.)

Maria's smart moet die zielen troosten, die niet meer de gevoelige tegenwoordigheid van haar Heer, als te voren, genieten. Zij mogen weenen, maar weenen zonder zich te ontstellen, even gelijk Maria weende over de afwezigheid van haar goddelijken Zoon : dat zij gerust zijn en daarom niet vreezen Gods genade te hebben verloren. God zelf gewaardigde tot de H. Theresia te zeggen : « niemand gaat verloren zonder dat hij het weet, en niemand wordt misleid, die niet misleid wil worden. »

II. Hetgeen haar lijden ten toppunt voer-

de was de gedachte, die hare nederigheid haar ingaf, dat zij niet waardig was langer bij den Zaligmaker te blijven, om hem op te voeden, en dien kostbaren schat onder hare hoede te houden. Wie weet, zeide zij misschien in zich zelve, wie weet of ik hem wel naar behooren gediend heb en soms niet in het een of ander nalatig ben geweest, zoodat hij mij heeft willen verlaten? Er bestaat voorzeker geen zwaarder lijden voor eene godminnende ziel, dan de vrees hem mishagd te hebben. Daarom beklagde zich Maria, die in hare andere smarten nooit klaagde, lietdevol bij haar lieven Jesus, toen zij hem had wedergevonden: *Kind! waarom deedt ge alzo? Zie, uw vader en ik zochten u met smarte!* Door zoo te spreken wilde zij Jesus niet berispen; alzoo wilde zij hem het lijden te kennen geven, dat zijne afwezigheid haar, uit liefde tot hem, had veroorzaakt.

Zoo de Heer zich soms aan de oogen eener hem minnende ziel onttrekt, onttrekt hij zich daarom niet aan haar Hart. Dikwijls verbergt hij zich, opdat men hem niet te grooter verlangen en liefde zoude zoeken. Maar, wie Jesus vinden wil, moet hem niet zoeken in de genoegens en vermaken der wereld, doch in kruisen en versterving. Hij moet Maria navolgen in hetgeen zij tot haar Zoon zeide; *wij zochten u weenende*. Op deze wijze leert ons Maria, dat wij Jesus moeten zoeken.

TOEPASSING. — Trachten wij de zielskwellingen met kalmte te verdragen en tot

ons zelve te zeggen. Deze beproeving wordt mij door God toegezonden niet ten kwade maar ten goede; moet ik haar nu niet onderworpen aanvaarden? Ja, *zijn wil geschiede maar niet de mijne!*

GEBED.

Gezegende Maagd! waarom zijt ge bedroefd, terwijl gij uw Zoon zoekt, die van u verwijderd is? Weet ge dan niet waar hij zich bevindt? Maar ziet gij dan niet dat hij zich in uw Hart ophoudt? Weet ge dan niet, dat hij zich voedt tusschen de leliën? Uwe zoo nederige, zoo zuivere, zoo heilige gedachten en genegenheden zijn even zoo-vele leliën, die den Bruidegom der zielen uitnoodigen in uw Hart zijne woning te nemen. O, Maria, gij verzucht naar Jesus! maar ik moet naar hem verzuchten, ik en zoo vele andere zondaars, die hem niet beminnen en door hunne zonden beleedigd hebben. Beminnelijke Moeder, als uw aanbiddelijke Zoon door mijne schuld nog niet in mijne ziel is wedergekeerd, maak dan, dat ik hem spoedig hervinde. Wel weet ik dat eenieder, die hem zoekt, hem ook kan vinden, maar geef, dat ik hem naar behooren zoek. Gij zijt de deur, doot welke allen tot Jesus gaan en hem vinden; door u dus hoop ook ik hem te vinden.
Amen

4de ZATERDAG VAN AUGUSTUS.

DE MARIA-DAG.

Het is bekend, dat de zaterdag door de Kerk Maria ter eere is toegewijd, omdat zij, zegt de H. Bernardus, dien dag, nadat haar Zoon gestorven was, onwrikbaar bleef in haar geloof. Daarom ook beijveren zich de dienaren dezer groote Koningin om op dien dag iets bijzonders tot hare eer te verrichten.

I. Zeer vele kinderen van Maria zijn gewoon des zaterdags ter eere hunner Moeder iets over hare heerlijkheid te lezen. Anderen doen in hun loffelijken ijver deze lezing te huis gezamenlijk. Zij voorkomen alzoo het verlangen dezer beminnelijke Vorstin; want eens zeide deze tot de H. Brigitta: zorg dat uwe kinderen ook de mijne worden.

II. Nemen wij de godvruchtige gewoonte aan van dien dag een beeld van Maria te gaan bezoeken in eene kerk of kapel, die aan haar is toegewijd. Dit bezoek kunnen wij zelfs te huis doen. Loffelijk zoude het zijn ten dien einde in het stilste gedeelte onzer woning eene plaats tot bidkamer in te richten, waar men dan een beeld der H. Maagd konde plaatsen. en hetzelfde met bloemen, kaarsen of lampen versieren, om daar den rozenkrans, hare litanie enz., te gaan bidden. In het jaar 1610 woonde te Madrid een man, die de vrome gewoonte had aangenomen om des zaterdags, zeer

vroeg in den morgen, een Maria-beeld te gaan bezoeken. Eens werd hij door zijn vrouw, die geloofde dat zijn bezoeken een ander doel hadden, met zoovele smaadwoorden overladen, dat hij in hevigen drift ontstak en zich verhing. Doch op het punt zijnde van te sterven, riep hij Maria te hulp. Dadelijk verscheen hem eene schitterend schoone vrouw, die naderde en het touw doorsneed. Er waren menschen die dit opgemerkt hadden en aan deze verhaalde hij zijn geval. Toen ook zijne vrouw het vernam, werd zij door berouw getroffen. Van toen af leefden zij in vrede met elkander en hadden eene groote godsvrucht tot de Moeder Gods.

3. Maria's kinderen hebben nog de gewoonte van des zaterdags, ter eere hunner Moeder, eene bijzondere aalmoes te geven. De H. Gregorius spreekt, in zijne samenspraken, over eenen godvruchtigen schoenmaker, die iederen zaterdag zijn weekloon aan de armen uitdeelde. God nu toonde eens aan een heilig persoon in eene verschijning een prachtig paleis, dat in den Hemel voor dien dienaar van Maria bereid werd en waaraan men slechts op de zaterdagen werkte.

4. Trachten wij ook des zaterdags tegenwoordig te zijn bij de offerande der H. Mis. Maria's Hart zal voor deze hulde zeer gevoelig zijn. Omstreeks het jaar 1228, was een priester, op een zaterdag, bezig met eene H. Mis te lezen ter eere van de H. Maagd, toen er ketters in de kerk drongen,

die hem aanvielen en de tong uit den mond sneden. Zijne grootste droefheid in dien droevigen toestand bestond voor hem in de onmogelijkheid , van nog zijne Vorstin gelijk te voren te kunnen vereeren. Doch zie ; eens verscheen hem de Moeder Gods met eene tong in de hand en zeide hem : omdat gij uwe tong door mij te eeren hebt verloren, breng ik u eene nieuwe. Daarop plaatste zij de tong in zijnen mond, en aanstonds begon de priester met luider stem het *Wees gegroet* te bidden. •

5. De Heiligen geven ons den raad om des zaterdags ook te vasten. Een Portugees, die Maria warm vereerde, beoefende ook deze vrome gewoonte. Toen hij lag te sterven, verscheen hem de Koningin des hemels. Aan den H. Michaël, die haar vergezelde, zeide zij : « ik wil niet van hier gaan, zonder deze ziel met mij mede te voeren. » Op eene onzer missiën kwam een grijsaard bij een pater, om zijne biecht te spreken. « Pater, » zeide hij, « de H. Maagd heeft mij eene groote gunst bewezen. » — En welke gunst heeft zij dan u bewezen, mijn vriend ? — « Gij moet weten, Pater, dat ik voor vijf en dertig jaar eene heiligschennende biecht heb gesproken, en dat ik nooit den moed heb gehad dit te openbaren, hoewel ik dikwijls den dood nabij was, maar vandaag heeft de goede Maagd mijn hart geraakt. » Dit alles sprak hij onder het storten van vele tranen. Toen hij nu gebiecht had, vroeg hem de Pater welke godvruchtige gewoonte hij had

onderhouden. En hij antwoordde dat er nooit een zaterdag was geweest, waarop hij zich niet van melkspijs onthouden had ter eere van Maria, en dat die gewoonte hem nu hare ontferming had verkregen. Hij gaf den Pater verlof dit allerwege bekend te maken.

GEBED. Bladz. 344.

1ste ZATERDAG VAN SEPTEMBER.

MARIA, EEN VOORBEELD VAN VERSTERVING.

Het is een onherstelbaar kwaad : wij, arme Adamskinderen, moeten tot den dood toe altijd strijden. *Het vleesch begeert tegen den geest, en de geest tegen het vleesch.* (Gal. 5.) Niet alzoo Maria; in haar was alles wonderbaar geregeld : het vleesch gehoorzaamde aan den geest, en de geest was volkomen aan God onderworpen. Daar Maria evenwel in alles ons voorbeeld wilde zijn, heeft zij in voortdurende versterving willen leven, als hadde zij te strijden tegen alle driften.

I. Den dag, dat zij ten hemel werd opgenomen, riepen de Engelen : *wie is dat schoon schepsel, dat daar van de woestijn der aarde opklimt, gebalsemd met mirre.* (Cant. 3.) Die mirre beteekent de versterving onzer Koningin, welke zij op aarde in geheel haar omvang had beoefend. Hoewel de H. Maagd vervuld was van God's genade, beoefende zij echter, volgens den

H. Epiphanius , zoodanig de versterving der oogen, dat zij dezelve altijd neêrgeslagen en nooit op iemand gevestigd hield. In hare kindsheid reeds was zij zoo zedig, dat eenieder haar bewonderde. Zoo ook merkt de H. Lucas op, dat zij, Elisabeth bezoekende, *haast maakte*, om zoo veel te korter aan het oog der menschen te zijn blootgesteld. — Wat haar voedsel aangaat, nam Maria als kind slechts eenmaal daags de borst harer moeder ; en zoo beoefende zij geheel haar verder leven het vasten. Ook zoude zij zulk een overvloed van genade nooit verkregen hebben, ware zij niet buitengewoon matig geweest, want genade ontvangen en den mond niet versterven, gaat nooit te zamen. In één woord, de gelukzalige Maagd was verstorven in alle dingen en daarom doet haar de H. Geest zeggen : *dat hare handen gevuld zijn met mirre.* (Cant. 5.)

Diezelfde geest van versterving spoorde Maria aan om in de grootste armoede te leven. Met het erfdeel harer ouders zoude zij in gemak haar leven hebben kunnen slijten, maar daar zij arm wilde blijven behield zij voor zich zelve slechts een gering gedeelte, en gaf het overige aan de armen. Zelfs beweren vele schrijvers dat zij gelofte van armoede heeft afgelegd, en het is bekend dat zij zelve aan de H. Brigitta geopenbaard heeft, dat zij reeds vroeg inwendig den wensch koesterde van nooit op op aarde iets te bezitten. Door nu den staat van armoede te verkiezen, wilde zij alle

ontberingen op zich nemen, die met denzelfden zijn verbonden.

II. Wanneer de onschuldigste der Maagden zich heeft willen versterven, met hoeveel meer reden moeten ook wij dit dan doen, wij, die zoo vele zonden hebben uit te wischen en zoo vele driften te onderdrukken. Wereldlingen zoeken slechts hun lichaam door zingenot te bevredigen, maar godminnende zielen zoeken alleen haar vleesch te kruisigen. Eens vroeg men aan een ijverig kluizenaar, waarom hij toch zijn lichaam zoo kwelde. Zijn antwoord hierop was: die mij kwelt, dien kwel ook ik.

Maar, zal iemand zeggen, mijne gezondheid is zwak en mijn biechtvader verbiedt mij de verstervingen.— Zeer wel: gehoorzaam: maar omhels dan ten minste goedwillig al hetgeen uwe zwakheid u doet lijden; zoo als: de ongemakken van het weder, de hitte en de koude. Kunt gij niet uw lichaam versterven door eigenlijke boetedoening, onthoud u dan ten minste van een geoorloofd genoeg. Wanneer de H. Aloysius van Gonzaga op feesten was genoodigd, onthield hij zich altijd van het aanschouwen van bezienswaardige voorwerpen. De H. Laurentius Justinianus dronk nooit buiten den maaltijd. De H. Maria-Magdalena van Pazzi liet altijd een deel der spijzen, die haar smaak streelden, ongebruikt staan. Zoudt ook gij niet eene of andere dezer verstervingen kunnen beoefenen? Onthoudt men zijn lichaam een

geoorloofd vermaak, dan durft het niet naar het ongeoorloofde trachten. Zoo het vleesch niet verstorven is, is de ziel altijd zwak. Kost ons de boetvaardigheid moeite, denken wij dan aan hetgeen onze zonden verdienen. Hij die zich dit leven niet tot een vagevuur maakt, zal dat van het andere leven moeten ondergaan. In één woord, laat ons Maria navolgen, opdat onze ziel, bij het verlaten dezer wereld, gelijk die van Maria, den geur van mirre van zich afgeve. Dat dus niet één dag voorbij ga, waarop wij niet eene of andere versterving aan het Hart van Jesus, door Maria's handen, aanbieden.

GEED. Bladz. 33o.

2de ZATERDAG VAN SEPTEMBER

DE KONINGIN DER ENGELN.

Omdat Maria is de Moeder van God, zoo is zij ook onmetelijk verheven boven de Engelen, die slechts Gods dienaren zijn. Reeds op het oogenblik harer ontvangenis had zij eene verhevener genade bekomen, dan alle hemelsche geesten te zamen. Zij is heiliger, schooner, reiner, vuriger in liefde dan de Serafijnen en stelt dus in den hemel eene van alle andere afgescheiden orde, de eerste na God. Ten volle verdiend zij den naam van Koningin der Engelen, welken wij haar met de H. Kerk geven.

I. Treffend is het op te merken, welken diepen eerbied de hemelsche geesten, die met Maria tijdens haar leven in aanraking kwamen, haar bewezen, en hoe zij zich beijverden om haar van dienst te zijn. Eerst zien wij dit in het bewonderenswaardig onderhoud van de H. Maagd met den Aartsengel Gabriël, toen deze haar kwam boodschappen, dat het eeuwig Woord haar tot zijne Moeder had verkozen. Met den diepsten eerbied sprak hij haar aan: *Wees gegroet, gij vol van genade! De Heer is met u; gij zijt de gezegendste der vrouwen!*

Toen Jesus ter wereld kwam, kwamen de Engelen hem aanbidden en een lofgezang zingen: *Eere in de hoogste hemelen aan God, en op aarde vrede aan de menschen van zijne goedwilligheid!* Maar terwijl zij in dat pas geboren kind hun oppersten meester erkenden, hebben zij ook zeker aan Maria de hulde bewezen, die zij haar, als aan hunne Koningin, verschuldigd waren.

Na de Hemelvaart van Jesus-Christus, kwamen de hemelsche geesten, die altijd in de nabijheid hunner Koningin waren, haar dikwijls gezelschap houden in hare ballingschap, en verzuchtten zelve naar het oogenblik, waarop zij haar in den hemel zouden gekroond zien. Dan sprak zij tot hen: *heilige engelen! ik bedank u, dat gij in zoo groot aantal mij komt troosten, maar ik bezweer u, gaat mijn welbeminden Zoon boodschappen, dat ik van*

liefde tot hem kwijn. (Cant. 5.) Ten laatste zond God den Aartsengel Gabriël tot haar. « Meesteresse en Koningin ! » zoo sprak hij haar aan, « eindelijk heeft God aan uw heilig verlangen willen voldoen. Hij zendt mij om u te waarschuwen dat gij u gereed kunt houden om de aarde te verlaten. Kom dus en neem uw koninkrijk in bezit ; geheel het hemelsch hof wacht u met ongeduld. » Toen dan de dag harer hemelvaart was aangebroken, kwamen alle engelen, in talrijke groepen opdagen, om hunne Koningin op haar zegetocht te vergezellen. Verrukt over hare schoonheid, vroegen zij de een aan den ander : *wie is dat verheven schepsel, dat daar vol genot opklimt uit de woestijn, leunende op zijn Welbeminde ?* Niet zoodra had zij haar troon beklommen, of zij wierpen zich aan hare voeten en zeiden : « o, Maria, voor altijd zijt gij onze Koningin , en wij zijn uwe onderdanen , bereid om aan alle uwe bevelen te gehoorzamen.

II. Sinds dien gelukkigen dag zendt Maria voortdurend de Engelen uit, om hare kinderen te helpen. Als zij voor ons bidt, dan beveelt zij hun, hunne gebeden met de hare te vereenigen. Ziet zij ons bekoord worden, dan jaagt zij, mits men haar heiligen naam aanroep, de oproerige geesten, die ons belegeren, op de vlucht, en beveelt dat de goede Engelen zich, om ons te beschermen, te nauwer om ons vereenigen. Van hen bedient zij zich ook, om met bijzondere gunsten allen te vereeren, die

haar beminnen. Zoo had, bij voorbeeld, Pater Jacobus Martinez, een Jesuit, aan zijne godsvrucht tot Maria te danken, dat de Engelen hem op hare feestdagen ten hemel droegen, om te zien, met welken luister deze daar gevierd worden. En hij zeide: « ik wenschte de harten van alle Engelen en Heiligen te bezitten, om gelijk zij Maria te beminnen; ik wenschte het leven van alle menschen te bezitten, om het voor allen aan Maria's liefde te wijden. »

Volgens den H. Bonaventura zendt Maria aan hare dienaren, die op sterven liggen, den H. Michaël ter hulp, en met hem alle Engelen, wier hoofd hij is. Dan beveelt zij hun, hen te verdedigen tegen de bekoringen des duivels en de zielen te ontvangen van hen, die zich in hare bescherming op eene bijzondere wijze hebben aanbevolen. Vele schrijvers verzekeren ook dat Maria, op zekere feestdagen, van eene menigte Engelen vergezeld, in het vagevuur nederdaalt en dan een groot aantal zielen verlost.

TOEPASSING. — Uit al het voorgaande kunnen wij opmaken, hoe gaarne Maria door ons wordt aangeroepen onder den titel van Koningin der Engelen. Bidden wij haar dan dikwijls die weldoende geesten ter onzer hulpe af te zenden, vooral in de gevaren die zoowel het lichaam als de ziel bedreigen. Smeeken wij haar de H. Kerk op schitterende wijze door dat hemelsch heil te doen redden. Helaas! de hel's als ontketend tegen de edele Bruid van

Jesus-Christus! Mogen onze gebeden den dag verhaasten, waarop Maria den Engelen zal bevelen om de duivelen in den afgrond neder te ploffen.

GEBED, zie bladz. 335.

3de ZATERDAG VAN SEPTEMBER.

VIERDE SMART VAN MARIA.

Maria ontmoet Jesus, zijn Kruisdragende.

De gelukzalige Maagd heeft aan de H. Brigitta geopenbaard dat, toen het lijden van Jesus naderde, hare oogen aanhoudend met tranen waren gevuld, bij de gedachte dat zij spoedig dien welbeminden Zoon op aarde zou moeten verliezen. Zij voegde er bij dat het koude zweet al hare leden uitbrak; zoo groot was de afschrik, dien haar het droevig schouwspel, dat zij moest bijwonen, veroorzaakte. Toen dan eindelijk de bepaalde tijd was aangebroken, kwam Jesus weenende van zijne Moeder afscheid nemen, om den dood in te gaan. Alsdan begon Maria's vierde smart. Overwegen wij wat zij moest lijden 1° toen zij vernam dat Jesus veroordeeld was; 2° toen zij de toebereidselen zag tot de strafvoltrekking en 3° toen zij hem zelven, gebogen onder den last zijns kruises, ontmoette.

I. Stellen wij ons voor hoe de leerlingen van Jesus van tijd tot tijd zijne bedroefde Moeder kwamen bezoeken, en haar slechts

hartverscheurende tijdingen konden brengen. De een kwam haar zeggen, hoe onwaardig Jesus in het huis van Caïphas was behandeld, de andere, welke verachting hij bij Herodes had moeten verduren. Ten laatste kwam ook de H. Joannes, die haar boodschapte, dat Pilatus Jesus had veroordeeld om aan het kruis te sterven.—«Ach, droeve Moeder,» zeide de H. Joannes tot Maria, «nu is uw welbeminde Zoon tot den smaadvolsten dood veroordeeld en reeds is hij, met het kruis op zijn schouder, op weg naar Calvarië. Zoo gij hem nog wilt zien, en op den weg, dien hij neemt, nog een laatst vaarwel wilt zeggen, haast u dan om mede te gaan.»

II. Maria vertrok dan in gezelschap van dien trouwen leerling. Aan de bloedvlekken erkent zij den weg, dien haar Zoon genomen heeft. Om hem te ontmoeten, koos zij toen een korteren weg en hield stil op eene plaats, waar hij moest voorbij komen. Hoevele smaadwoorden moest Maria, daar staande, niet hooren uitbraken tegen haar lieven Jesus, en misschien ook tegen haar zelve, door de Joden, die haar erkenden.

Maar welk wreed schouwspel komt daar, helaas, haar gezicht treffen: spijkers, hamers, koorden, die men vooruit droeg, folterende werktuigen voor de strafvoltrekking van haar Zoon. En hoe moest haar Hart doorboord worden toen zij den heraut, bij trompetgeschal, het vonnis tegen haar Jesus hoorde verkondigen!

Toen de folteringen, de heraut en de

beulen voorbij waren getrokken, slaat Maria nogmaals de oogen op, en, o hemel! daar ziet zij een nog jongen man van het hoofd tot voeten met bloed overdekt, met een doornenbundel op het hoofd, en twee zware stukken hout op de schouders. Zij aanschouwt hem en kan ter nauwernood zijn gelaat onderscheiden, zoo geschonden is het door wonden en bloed.

III. Hare teedere liefde ontdekte echter hem, dien zij zocht; en toen zij hem had erkend, hoe woelden toen vrees en liefde te gelijk in haar Moederhart! van den eenen kant verlangde zij haar Jesus te zien; van den anderen kant durfde zij hare oogen niet vestigen op zulk een hartverscheurend voorwerp. — Ten laatste echter zien zij elkander aan: de Zoon, het geronnen bloed, dat zijn gezicht verduistert, verwijderende, ziet zijne Moeder aan, en de Moeder aanziet haar Zoon. Ach! hoe smartvol zijn deze blikken, die als zoo vele pijlen, beide zoo aan elkander gefechte harten doorboorden!

Toen Margaretha, de dochter van Thomas Morus, haar vader ontmoette, dien men ter dood leidde, konde zij slechts uitroepen: «o, vader! vader!» en viel toen aan zijne voeten in bezwijming. — Maria viel niet in bezwijming op het zien van haar Zoon, die naar Calvarië werd geleid, omdat het niet passend was dat Gods Moeder het gebruik der rede verloor: zij stierf niet, omdat God nog grooter lijden voor haar bestemd had; maar, konde zij al niet sterven, toch

ondervond zij eene smart, in staat om haar duizend maal den dood te geven.

Maria wil Jesus omhelzen ; maar de beulen jagen haar onder smaadwoorden terug, en stooten den bedroefden Zaligmaker voor zich uit ; toen volgde de arme Moeder ! — Heilige Maagd ! waarheen gaat gij ? naar Calvarië ? maar hoe ! zult gij de kracht hebben, hem *aan het kruis te zien hangen, die uw leven is ?* (Deut. 28.). — Hoe groot echter de smart zal zijn, die zij op het gezicht van haar aan het kruis stervenden Jesus, zal lijden, toch wil zij hem niet verlaten. De Zoon gaat vooruit, en de Moeder volgt om met hem te worden gekruisigd.

Wat hebben wij voor harten, zoo wij door deze treffende herinneringen niet geroerd worden ? Hoe ! wij zijn zelfs niet ongevoelig voor het lijden der wilde dieren ! Als wij eene leeuwin haar welp zouden zien volgen, dat gedood moest worden, zouden wij medelijden gevoelen ; en zonder van medelijden getroffen te zijn, zouden wij kunnen aanzien, hoe Maria haar goddelijken Zoon volgt, dat vlekkeloos Lam, hetwelk men den dood gaat geven ? O, zijn wij niet ongevoelig voor hare smarten en trachten wij ons met haar lieven Jesus en met haar zelve te vereenigen, door met moed het kruis te torschen dat de Heer ons toezendt.

TOEPASSING. — Gelijk Jesus-Christus ons uitnodigt om met hem te lijden, en tot ons zegt : *Indien iemand mijn volgeling wil*

wczen, hij verloochene zich zelven, en neme zijn kruis op en volge mij; (Math. 16.) zoo schijnt ook Maria ons toe te roepen: «zoo iemand mijn dienaar wil zijn, dat hij dan, gelijk ik, Jesus-Christus navolge, zonder menschelijk opzicht, en te midden van smaad en lijden.»

GEBED.

O, bedroefde Moeder! door de verdienste der smart, die gij leedt, toen gij uw welbeminden Zoon ter dood zaagt geleid worden, verkrijg voor mij de genade, dat ook ik met geduld het kruis drage, hetgeen God goedvindt mij toe te zenden. Gelukkig zal ik zijn, indien ik u met mijn kruis tot het einde mijns levens mag vergezellen. Met den onschuldigen Jesus hebt gij een zeer zwaar kruis gedragen, en ik, zondaar, ik, die de hel heb verdiend, zoude weigeren het mijne te dragen? Ach, Onbevleete Maagd, help mij: van u verwacht ik de hulp, die ik behoef, om met geduld mijn kruis te dragen. Amen.

4de ZATERDAG VAN SEPTEMBER.

DE VEREERING VAN MARIA'S SMARTEN.

De Zaligmaker schenkt kostbare genaden aan hen, die Maria's smarten vereeren. Aan de heilige maagd Elisabeth werd geopenbaard, dat, na de hemelvaart van Maria, de H. Joannes de Evangelist vurig wensch-

te haar weder te zien en dat hij ook die gunst verkreeg. Zijne dierbare Moeder verscheen hem, en met haar ook Jesus. Hij hoorde toen Maria bijzondere gunsten vragen aan haar goddelijken Zoon voor hen, die hare smarten zouden vereeren, en Jesus beloofde haar voor hen vier buitengewone genaden. Wij zullen ze hier laten volgen, vergezeld van een voorbeeld.

1ste *genade*. — Zij die de goddelijke Moeder in naam harer smarten aanroepen, zullen verdienen van voor hun dood een oprecht berouw over hunne zonden te gevoelen. — Een groot zondaar wierp zich eens weenende aan den voet van een kruisbeeld neder en smeekte den Heer hem een teeken van vergiffenis te geven. Daar zijn verlangen niet werd verhoord, wendde hij zich tot de Moeder van Smarten en Maria verscheen hem. Hij zag, dat zij zijne tranen haar goddelijken Zoon aanbood, met de woorden: «mijn Zoon! moeten die tranen verloren gaan?» Alstoen begreep de boeteling dat Jesus hem had vergeven, en van toen af leidde hij een stichtend leven.

2de *genade*. — Zoo wij de bedroefde Moeder vereeren, zal Jesus ons bijstaan in onzen tegenspoed en vooral in ons stervensuur. — Pater Engelgrave verhaalt dat een kloosterling zoozeer door gewetensangsten werd gekweld, dat hij somtijds op het punt stond van wanhopig te worden. Daar hij echter eene teedere godsvrucht bezat tot de bedroefde Moeder, liet hij nooit na, tot haar in zijne geestelijke smarten zijne toe-

vlucht te nemen, en dan, haar lijden overdenkende, gevoelde hij zich getroost. Toen hij in doodstrijd lag, verscheen hem Maria en zeide: « waarom, mijn zoon, vreest en bedroefd gij u zoo zeer, gij, die mij zoo vaak, door medelijden te gevoelen met mijne smarten, getroost hebt? Zie, Jesus zendt mij om ook u te troosten in uwe droefheid; verheug u en kom met mij in het Paradijs. — Op deze woorden stierf de kloosterling, vol van troost en in een zoeten vrede.

3de *genade*. — Jesus zal de herinnering van zijn lijden in ons prenten en in den hemel er ons voor beloonen. — De gelukzalige Joachim Piccolomini, bekend als een vurig vereerder van Maria, bezocht van af zijne prille jeugd, drie maal daags, een beeld van de Moeder van Smarten. In de laatste jaren van zijn leven verscheen zij hem en hield in hare hand twee kroonen: een van robijnen, tot belooning van het medelijden, dat hij altijd voor hare smarten had gevoed; de andere van paarden, als loon zijner zuiverheid, welke hij aan haar had gewijd. Toen zijn dood naderde, had hij weder het geluk haar te zien en vroeg haar de gunst om te sterven op den dag dat Jesus-Christus was gestorven. De goede Maria troostte hem en zeide: « houd u dan gereed, morgen, vrijdag, zult ge volgens uw verlangen sterven en denzelfden dag zult gij met mij zijn in het Paradijs. » Dit geschiedde: terwijl men in de Kerk de lijdensgeschiedenis zong, volgens den H. Joannes, en aan de woorden gekomen was:

de Moeder van Jesus stond neven het kruis, geraakte de gelukzalige in doodstrijd; en bij de woorden: Jesus, het hoofd gebogen hebbende, gaf den geest, gaf ook hij zijne schoone ziel aan God weder. Op hetzelfde oogenblik werd de kerk vervuld van een schitterend licht en een overheerlijken geur.

4de *genade*. — Jesus zal ons in Maria's handen overgeven, opdat zij naar haar goedvinden over ons beschikke en ons alle genaden bezorge, die zij zal willen. — Een priester, die Maria's smarten zeer vercerde, sloot zich dikwijls alleen op in eene kapel, waar hij dan het lijden zijner verhevene Vorstin ging overwegen. Nu geschiedde het dat eene zware ziekte hem overviel en toen hij op het punt was van te sterven, zag hij eene vrouw voor zich verschijnen, die hem troostwoorden toevoegde en met een zakdoek voorzichtig het zweet van zijn voorhoofd veegde, waarna hij zich geheel hersteld bevond. Toen zeide hij: « maar gij goede Vrouw, gij die mij zooveel liefde betoont, wie zijt ge toch? » Maria antwoordde hem, « ik ben diegene, wier tranen gij zoo dikwijls gedroogd hebt. » Daarna verdween zij.

Het in beoefening brengen van de vereering van Maria's smarten bestaat:

1° In *dagelijks* zeven maal het *Wees gegroet* te bidden of, zoo mogelijk, het rozenhoedje der zeven Smarten.

2° *Elken vrijdag* den kruisweg te bidden

in den geest van medelijden met de bedroefde Moeder.

3° Dit onderwerp den derden zaterdag van elke maand te overwegen.

4° Jaarlijks, den derden zondag van September, op het Feest der VII Smarten, tot de H. Tafel te naderen en 5° vooral de zonden te vermijden, die de eerste oorzaak zijn van Maria's Smarten.

GEBED. Bladz. 336.

1ste ZATERDAG VAN OCTOBER.

MARIA, EEN VOORBEELD VAN LIEFDE VOOR DE EENZAAMHEID.

De H. Geest zegt : *Ik zal de ziel in de eenzaamheid leiden en daar tot het hart spreken.* (Ose. 2.) Van daar dat de H. Hieronimus zoo schoon uitroept : « O, gelukkige eenzaamheid, in welke God vertrouwelijk met zijne vrienden omgaat ! » Het moet wel zoo zijn, want de eenzaamheid en de stilte, die men er geniet, dwingen de ziel om zich met de gedachten boven de aarde te verheffen en de hemelsche goederen te beschouwen. De liefde tot wereldsche gesprekken is te onbestaanbaar met de heiligheid, dan dat zij, hoe gering ook, in Maria's Hart plaats heeft kunnen vinden.

I. De liefde tot het gebed deed haar de eenzaamheid zoo liefhebben, dat zij, gelijk aan de H. Brigitta is geopenbaard, in den tempel zijnde, allen omgang zelfs met

hare ouders vermeed. Als de H. Hieronimus de woorden uitlegt, waarmede Isaias voorzegt heeft, dat eene Maagd de Moeder van den Messias worden zou, merkt hij op, dat in den hebreuwschen tekst, het woord, gebruikt om deze Maagd aan te duiden, eigenlijk beteekent « afgetrokkene Maagd. » Reeds van te voren heeft dus de Profeet de liefde gezien en voorspeld, welke Maria voor de eenzaamheid zoude bezitten. Volgens Richardus was het vooral ter oorzaak dezer verdienste, dat de aartsengel haar groette met de woorden : *de Heer is met u.* De Moeder Gods verliet hare woning alleen om zich naar den tempel te begeven, en dan liep zij zeer zedig, met neêrgeslagen oogen. Het Evangelie zegt dat zij bij haar bezoek aan Elisabeth *zich spoedde*, omdat eene maagd moet vermijden in het openbaar te verschijnen.

Ook zorgde Maria, uit liefde tot het gebed en de eenzaamheid, de wereldsche gezelschappen te vluchten. Daarom heeft de H. Geest haar vergeleken bij eene tortelduif; want de tortelduif bemint de eenzaamheid en stelt het eenzaam leven voor. Zoo ook leefde de gelukzalige Maagd in de wereld altijd eenzaam als in eene woestijn, en om deze reden worden op haar toegepast de woorden : *wie is zij, die opklimt uit de woestijn?* (Cant. 3.)

Ten tijde van den zondvloed, bleef de raaf, die Noach had laten vliegen, buiten de ark, en voedde zich met lijken; maar de duif keerde, zonder zich ergens op te

houden, haastig in de ark weder. Velen van hen, die God de wereld inzendt, zoeken zich ongelukkiglijk te vergasten aan de wereldsche goederen. Zoo niet Maria, onze hemelsche duif: zij wist dat God moet zijn ons eenig goed, onze eenige hoop en onze eenige liefde: zij wist dat de wereld vol is van gevaren en dat hij, die haar zoo spoedig mogelijk verlaat, des te meer in zekerheid is tegen hare lagen, daarom ontvluchtte zij de wereld reeds in hare prilste jeugd en sloot zij zich in de heilige eenzaamheid van den tempel op, waar zij beter de stem haars Heeren konde hooren, hem beter eeren, en beter beminnen.

II. Hoewel in de eenzaamheid levende, genoot Maria toch een gezelschap, dat aan haar Hart zeer aangenaam was. God was het, haar eenige welbeminde, met wien zij zich onophoudelijk dag en nacht bezig hield. Ja, zelfs wanneer haar allerzuiverst lichaam eene korte rust genoot, die noodzakelijk was tot herstel harer krachten, ook dan nog verhief zich hare ziel vrijelijk tot God; alsdan gaf zij zich op eene volmaaktere wijze aan de beschouwing over, dan een ander het ooit wakende heeft gedaan. — Zij konde dus met de Bruid van het Hooglied uitroepen: *Ik slaap, maar mijn Hart waakt.* (C. 5.) — Hetzij zij sliep, hetzij zij waakte, haar geluk was altijd even groot. In één woord, zoo lang zij op aarde leefde, was hare eenigste bezigheid de liefde tot God. Daarom juist wordt zij vergeleken bij de maan; want gelijk de

maan sneller dan de andere hemellichamen haar loop volbrengt, zoo geraakte ook Maria spoediger dan welke heilige ook tot de volmaaktheid.

Alle godminnende zielen hebben als Maria de eenzaamheid lief, want de hemelsche Bruidegom houdt er zich vertrouwelijker met haar op, omdat zij alsdan vrijer zijn en meer onthecht aan de bezigheden en genegenheid der weteld. De wereldlingen vluchten de eenzaamheid, want de wroeging doet er zich heviger gevoelen. Zij zoeken het gezelschap en de beweging der wereld op, opdat haar geraas de stem van hun geweten smoorde. Maar zij, die hunne ziel in vrede bezitten, wanneer zij verplicht zijn bezoeken te ontvangen of af te leggen, dan zijn zij als een visch buiten het water en in een gedwongen toestand. Het is waar: de mensch bemint het gezelschap; maar is er een schooner, een lief-talliger, een beminnelijker gezelschap dan dat van God? O, hij weet wel de eenzame ziel te troosten; honderdvoudig vergoedt hij haar de tijdelijke vermaken, wier genot zij zich uit liefde tot hem ontzegt.

Beminnen wij derhalve het afgetrokken leven, en als wij de dwaze wereldlingen de vermaken zien najagen, herhalen wij dan in ons zelve het groote woord van de H. Theresia: « *God alleen is mij voldoende.* »

GEBED, bladz. 330

2de ZATERDAG VAN OCTOBER.

DE MOEDER VAN DEN GOEDEN HERDER.

Jesus-Christus is de goede Herder, die zijn leven heeft gegeven voor zijne schapen. Maria, zijne Moeder, vreezende dat die zoo duur gekochte schapen mochten verloren gaan, gaat onophoudelijk rond om de verdwaalde op te sporen, en gelukt het haar hen onder haar Moederlijken herderstaf naar den schaapstal terug te voeren, dan ketent zij dezelve vast aan het Hart van Jesus, en voorkomt alzoo hun verdert.

I. De duivel waart onophoudelijk rond en zoekt, gelijk de H. Petrus ons waarschuwt, te dooden, wie hij kan : *Circuit quærens quem devoret* : eveneens gaat ook Maria voortdurend rond, om het leven en de zaligheid te geven aan wie zij slechts kan. De barmhartige Moeder verlangt zoozeer zelfs de hopeloosste zondaars te redden, dat zij zelve er op uit gaat om hen te helpen ; en zoo zij slechts haren bijstand inroepen, dan weet zij wel een middel te vinden, om hen weder aangenaam te maken bij God. Isaac, die begeerde wildbraad te eten, beloofde aan Esaü zijn zegen, zoo deze het hem bezorgde : Rebecca echter, die verlangde, dat Jacob, haar tweede Zoon, dien zegen zoude ontvangen, beval hem twee geiten te brengen, welke zij naar Isaacs smaak zoude bereiden. Rebecca is hier het afbeeldsel van Maria, en de geiten dat der zondaars. De Koningin des hemels

spreekt tot de Engelen : brengt mij zondaars, ik zal hun het berouw verschaffen over hunne zonden, en een vast voornemen van niet meer te zondigen en door dit middel zal ik hen aangenaam en dierbaar maken bij den Heer. — De abt Francon, die deze gedachte verder uitwerkt zegt, dat Maria zoo goed die geiten weet te bereiden, dat zij, in smaak niet alleen met hertensgebraad zijn te vergelijken, maar dit zelfs overtreffen.

O, hoe vele verharde zondaars worden dagelijks tot God getrokken door dien magneet der harten, gelijk zij zich zelve noemde in eene openbaring aan de H. Brigitta. « Gelijk de magneet het ijzer tot zich trekt, » zeide zij, « zoo trek ik de versteendste harten tot mij, om ze met God te verzoenen. » — Niet zeldzaam, maar dagelijks hernieuwt zich dat wonder. Zondaars, die hard als het ijzer zijn gebleven voor elke vermaning, worden dikwijls door berouw geraakt en keeren tot God weder, zoodra zij Maria's barmhartigheid hooren verkondigen. De H. Gregorius zegt, dat de eenhoorn zulk een woest dier is, dat het aan niet één jager gelukt hetzelfde te vangen; doch dat het mak wordt, nadert en zich laat binden door eene maagd, zoodra het hare stem hoort. O, hoe vele zondaars, die onhandelbaar zijn als wilde beesten, vluchten verre van God, doch keeren aanstonds weder op de stem van de Koningin der Maagden en laten zich dan gewillig aan het juk des Heeren vastketenen.

II. Maria redt de verdwaalde schapen, die naar haar stem luisteren en zich onder hare hoede stellen. Toen de Heer haar schiep, zeide hij haar : *hoed uwe bokken.* (Cant. 1.) Men weet dat de zondaars worden afgebeeld door bokken en dat zij, in het dal des oordeels, ter linkerzijde zullen staan, terwijl de uitverkorenen, wier beeld de schapen zijn ter rechterzijde zullen geplaatst worden. Die bokken, zoo spreekt de abt Wilhelmus Maria toe, zijn u, o machtige Koningin toevertrouwd, opdat gij ze in schapen zoudt veranderen, en opdat zij, die door hunne schuld eene plaats aan de linkerzijde verdiend hebben, door uwe tusschenkomst ter rechterzijde gesteld worden. » Dit stemt overeen met hetgeen de Heer in eene openbaring aan de H. Catharina van Siëna geliefde te verklaren, dat hij namelijk Maria, zijne welbeminde dochter, geschapen had om een zoet lokaas te zijn, waardoor de menschen en vooral de zondaars gevangen en tot God getrokken worden. Men moet hier echter aan de schoone bemerking van Wilhelmus over den boven aangehaalden tekst eene plaats geven: hij merkt aan, dat God aan Maria de bokken aanbeveelt, die haar toebehooren; want de H. Maagd redt niet alle zondaars, maar alleen hen, die haar dienen en vereeren. Hij voegt hierbij: zij echter, die in zonde leven, zonder Maria door een of ander bijzonder huldeblijk te vereeren en zonder zich ooit aan haar aan te bevelen, om uit hun droevigen staat te

geraken, zij zijn niet hare bokken ; in den dag des oordeels zullen zij ter linkerzijde geplaatst en veroordeeld worden.

TOEPASSING. — Laat ons gehoorzaam zijn aan allen, die hier op aarde den goeden Herder voor ons vertegenwoordigen, opdat wij eens onder de lammeren van Jesus, ter rechterzijde plaats mogen nemen. *Mijne schapen*, zegt hij, *hooren naar mijne stem.* (Joan. 10.). Luisteren naar de stem van Jesus-Christus, is gehoorzamen aan zijne oversten, tot welke hij gezegd heeft : *Die naar u hoort, hoort naar mij.* (Luc. 10.)

GEBED. Bladz. 335.

3de ZATERDAG VAN OCTOBER.

VIJFDE SMART.

De dood van Jesus.

Een nieuwe soort van marteling gaan wij heden bewonderen. Eene Moeder, die veroordeeld is om voor hare oogen, door beulshanden en onder de wreedste folteringen haar onschuldigen zoon te zien sterven, een zoon die haar lief is als hare ziel. Beschouwen wij Maria aan den voet des kruises en zien wij of er eene smart is gelijk aan de hare. Dit is het vijfde zwaard, dat haar Moederhart doorboorde.

I. Eene moeder vermijdt gewoonlijk tegenwoordig te zijn bij den dood van haar kind. Maria echter heeft de doodstraf van

haar Zoon willen aanschouwen. Zij zag dan, hoe de beulen hem van zijne kleederen beroofden, en na hem op het kruis te hebben uitgestrekt, stompe nagels in zijne handen en voeten dreven, om zijn lijden zoo groot mogelijk te maken. O, Koningin ! zullen wij haar met den H. Bonaventura vragen, waarom toch naar Calvarië gekomen, om uw aanbiddelijken Zoon te zien sterven ! Moest niet de schaamte u weêrhouden, daar toch gij, als de Moeder des veroordeelden, in zijne schande deelt ? Moest ten minste niet de afschrik voor die schanddaad, een God gekruisigd door zijne eigen schepselen, u hebben terug gehouden ? O, toen dacht ge niet aan uw eigen lijden, maar alleen aan het lijden en den dood van dien zoo beminden Zoon ! daarom alleen hebt gij zelve hem willen bijstaan, al ware het slechts door met zijne foltering en medelijden te hebben !

Hemel ! wat droevig schouwspel ! de Zoon stervende aan het kruis, en aan den voet van het kruis de Moeder ter prooi aan denzelfden doodsangst en alles medelijdende, wat haar Zoon leed ! Ziehier wat Maria geopenbaard heeft aan de H. Brigitta : « Mijn lieve Jesus, die aan het kruis hing, was afgemat en stervende ; zijne oogen waren ingevallen , ten halve gesloten en dof ; zijne lippen waren beweegloos en de mond open ; zijne wangen ontvleescht en ingevallen ; zijn vel was te zamen getrokken, zijne neus spits ; zijn geheel aanzicht was bleek en droevig ; het hoofd

hing op de borst ; de haren waren met bloed gekleurd : de buik ingekrompen, de armen en beenen verstijfd , het overige deel zijns lichaams geleek slechts ééne bloedende wonde.»

II. Eene moeder dan vermijdt gewoonlijk tegenwoordig te zijn bij het sterven van haar kind ; maar kan zij er niet buiten haar zoon in zijne laatste oogenblikken te moeten bijstaan, dan tracht zij hem zooveel mogelijk verlichting te verschaffen. Zij verschikt zijn bed, om zijne ligging gemakkelijker te maken ; zij biedt hem ver-verschingen aan en aldus lenigt de arme moeder haar eigen smart. — Maar gij, Maria ! o, bedroefdste der moeders ! gij moet bij den dood van uw lieven Jesus tegenwoordig zijn, zonder hem de minste verkwikking te kunnen bezorgen. — Maria hoorde haar Zoon klagen, dat een brandende dorst hem verteerde, maar het was haar niet geoorloofd hem met een enkelen druppel water te verfrisschen. Zij kon hem slechts hare tranen aanbieden. Zij zag haar Zoon door drie ijzeren nagels aan zijn smartbed vastgeklonken ; zij had wel willen naderen om hem te helpen, of ten minste tusschen hare armen te nemen, om zijn laatsten snik te ontvangen ; maar zij kon niet. Haar Jesus zag zij verzonken in een afgrond van angsten en iemand zoeken om hem te troosten ; maar welken troost kon hij verwachten van menschen, die hem vijandig waren ? Ach ! wel verre van hem , aan het kruis gespannen, te

troosten, verwenschten en bespotten zij hem. De Gelukzalige Maagd zeide zelve eens tot de H. Brigitta: «Ik hoorde sommigen mijn Jesus voor een dief uitmaken, andere noemden hem bedrieger. Ten laatste hielden zij het voor uitgemaakt, dat niemand meer dan hij den dood verdiende. Voor mij waren die beledigingen even zoo-vele zwaarden van droefheid »

Maar nog sterker werd Maria's medelijdend Hart van droefheid bevangen, toen zij Jesus hoorde klagen, dat zelfs zijn eeuwige Vader hem had verlaten: *Mijn God, mijn God! waarom hebt gij mij verlaten?* Nooit kon zij later die woorden vergeten. De smartvolle Moeder zag dus haar Zoon van alle kanten in smart gedompeld, en niet het minste kon zij zijn lijden verzachten.

Wat echter hare droefheid ten toppunt deed stijgen, was te zien dat hare nabijheid en haar medelijden, wel verre van het voorwerp harer teederheid te troosten, slechts zijn lijden vermeerderde. De bitterheid, die Maria's Hart vulde, steeg op tot het Hart van Jesus, en daalde dan van Jesus Hart weêr neder in het Hart van Maria.

TOEPASSING. — Stellen wij ons in onze overwegingen voor, hoe Maria stond aan den voet van het kruis. Houden wij haar dan gezelschap met den H. Joannes. Vragen wij haar ons haar medelijden met de smarten van Jesus mede te deelen. Op Calvarië is het, dat de Heiligen ter

school gingen, en tot de beoefening der verhevenste deugden werden gevormd.

GEBED.

Ach, mijne teedere Moeder ! bedroefdste onder alle Moeders ! uw Zoon is dus gestorven, die Zoon die zoo beminnelijk was, en u zoo teeder lief had ! Gij weent, en met reden weent ge ? Slecht eene zaak kan uwe smart verzachten ; het is de gedachte, dat Jesus door zijn dood de hel heeft overwonnen ; het Paradijs, dat gesloten was, voor de menschen heeft heropend en eene menigte zielen gewonnen ; de gedachte , dat hij op den troon zijns kruises gezeten, heerschen gaat over zoovele harten, die, door zijne liefde overwonnen , hem met dankbaarheid zullen dienen. Sta mij toe, o Moeder ! dat ik met u kome weenen, ik die, om de beledigingen die ik uw Zoon heb aangedaan , zooveel meer dan gij , reden heb om te weenen. O, barmhartige Moeder ! door den dood mijns Zaligmakers en door de verdiensten uwer smarten, hoop ik vergiffenis en mijne eeuwige zaligheid te bekomen. Amen.

4de ZATERDAG VAN OCTOBER.

DE VEREERING VAN MARIA'S HEILIGEN NAAM.

Maria ! Maria ! waarlijk hemelsche Naam ! De naam Maria , die aan Gods Moeder werd gegeven, is niet eene vinding

van 's menschen geest, maar van den hemel gedaald. «Ja, Maria!» zegt Richardus, «uw verheven en wonderbare Naam is uit den schat der Godheid voortgekomen; want de H. Drievuldigheid heeft u dien naam boven alle namen, na dien van uw goddelijken Jesus, geschonken en met zoo groote heerlijkheid en macht bedeeld, dat iedere knie, in den hemel, in de hel en op aarde, eerbiedig behoort te buigen, zoodra die naam is uitgesproken.»

Maria! Maria! Naam vol van zoetheid! De H. kluizenaar Honorius zeide dat zich in Maria's naam bevindt al hetgeen zoet en liefelijk is in God. Ook vond de H. Antonius van Padua dezelfde aantrekkelijkheid in den naam van Maria, die de H. Bernardus vond in dien van Jesus. Hij zeide: «De naam dezer Moedermaagd is, even als die van Jesus, voor hare dienaren vreugde voor het hart, honig voor den mond en een liefelijk geluid voor het oor.»

Maria! Maria! Naam van zaligheid: De H. Ephrem gaat zoo ver van te zeggen, dat die naam de sleutel des hemels is voor hen, die hem godvruchtig aanroepen. Men zal den H. Bonaventura dus gelijk geven, dat hij Maria noemt: «de zaligheid van allen die haar aanroepen,» als ware het hetzelfde Maria's naam aan te roepen en de eeuwige zaligheid te verkrijgen. Richardus verzekert dat door de aanroeping van dien liefelijken en heiligen naam, wij in dit leven overvloedige genade en in het andere

een hoogen graad van heerlijkheid zullen bekomen.

Maria! Maria! Beminnelijke Naam! Aan den H. Bernardus gaf hij dit liefdevol gebed in. « Hoe groot zijt gij, hoe barmhartig, hoe lofwaardig, heilige Maagd Maria! uw naam is zoo liefelijk en zoo beminnelijk, dat men hem niet kan uitspreken zonder van liefde tot u en tot God te ontvlammen; voldoende is het dat de naam uwen minnaars in de gedachte komt, om hunne liefde te doen toenemen en getroost te worden. »

Maria! Maria! Gezegende Naam, die met dien van Jesus en Joseph bij elken ademtocht op de lippen der vromen moest zijn. « Dit gebed, » zegt Thomas van Kempen, « is kort om uit te spreken, *gemakkelijk* om te onthouden, *liefelijk* om te overwegen en *krachtig* om ons te beschermen tegen de vijanden onzer zaligheid. »

Zoodra ik derhalve ontwaak, zal ik zeggen: *Maria!* Vóór ik slapen ga, zal ik zeggen: *Maria!* alvorens het werk te beginnen, zal ik zeggen: *Maria!* onder mijne bezigheden zal ik zeggen: *Maria!* in mijne droefheid, zal ik zeggen: *Maria!* in de aanvallen der hel, zal ik zeggen: *Maria!* Ten allen tijde zal ik zeggen: *Maria!* Geef, o God! dat ik in mijn laatsten snik, nog zuchte: *Maria!*

GEBED. Bladz. 344.

1ste ZATERDAG VAN NOVEMBER.

MARIA , EEN VOORBEELD VAN DEN GEEST DES GEBEDS.

Nooit heeft iemand op aarde beter dan Maria het groot voorschrift van den Verlosser nagekomen : *Men moet altijd bidden en nooit ophouden.* Beter dan iemand anders, zegt de H. Bonaventura, kan zij ons leeren, hoe noodzakelijk het is, in het gebed te volharden. Want de goddelijke Moeder was, volgens de verzekering van den gelukzaligen Albertus den Groote, in de overweging en het gebed na Jesus-Christus tot een hooger trap van volmaaktheid geklommen, dan ooit een schepsel vóór haar bereikt heeft of na haar zal bereiken.

Maria bad voortdurend en zonder te verslappen. Reeds toen zij het leven ontving, en met het leven het volmaakt gebruik harer rede, begon zij het gebed te beoefenen. Zelfs wilde zij zich op driejarigen ouderdom in de eenzaamheid des tempels opsluiten, om zich te beter aan het gebed te kunnen wijden. Daar zijnde liet zij nooit na, gelijk zij aan de H. maagd Elisabeth heeft geopenbaard, in het midden van den nacht zich voor het altaar neder te werpen, om te bidden. Op later leeftijd bezocht zij dikwijls de plaatsen, die door de geboorte en den dood van Jesus geheiligd waren, om daar zonder ophouden zijne

smarten te overwegen. — Zeker is het dat zij in haar gebed altijd zeer ingetogen was en vrij van elke verstrooing en ongeregeldheid. Volgens Tauler, was Maria's woonplaats de hemel, omdat haar Hart daar altijd aanwezig was ; haar school de eeuwigheid, omdat zij deze nooit uit de gedachte verloor en zij geheel onthecht was van de aardsche goederen ; altijd handelde zij naar het licht, waarmede God haar bestraalde en naar zijne ingeving ; haar leermeester was hij, die de waarheid zelve is ; haar spiegel, de godheid. God alleen had zij voor oogen, om zich in alles naar zijn wil te schikken ; haar opschik was hare godsvrucht ; altijd was zij bereid om naar Gods goedvinden te handelen ; hare rust bestond in de vereeniging met God. In één woord : God alleen was de schat en de schuilplaats haars harten. Ziedaar het bewonderenswaardig beeld van eene ziel, die geheel doordrongen is van den geest des gebeds.

11. Indien de zoo heilige en onbevleete Maagd tot God moest bidden, zoo zij genaden wilde bekomen , met hoeveel meer reden moeten wij dan niet bidden, wij, die zoo zwak en tot het kwaad geneigd zijn en zulke machtige vijanden te bestrijden hebben. Ongelukkig hij, die in den strijd tegen de bekoringen op eigen krachten steunt ! Een veldoverste, die zoo hij belegerd werd, geen hulp aan zijn koning vroeg, zou door dezen van ontrouw worden beschuldigd : zoo ook beschouwt God hem

als een verrader, die in zijne bekoringen geen bijstand van hem afsmeekt. « Het gebed, zegt de H. Joannes Chrysostomus, is een zekerheidswapen voor een ieder, die gevaar loopt schipbreuk te lijden; een onuitputtelijke schat voor den arme; een krachtig geneesmiddel voor den zieke; een onfeilbaar behoedmiddel, om de gezondheid te bewaren. » Hij, die bidt, valt niet in zonde, maar maakt zich los van de aarde, en verheft zich naar den hemel, om daar zijne woonplaats te vestigen, en begint, gelijk de verheven Koningin, reeds in dit leven Gods omgang te genieten. Laat ons dus nooit ophouden met te bidden, maar bieden wij onze smeeingen den Heer aan door de handen van Maria. Haar Hart is zoo goed, dat zij als gedwongen wordt met onze ellenden medelijden te gevoelen.

GERED. Bladz. 330.

2de ZATERDAG VAN NOVEMBER.

DE MOEDER DES LEVENS.

Gelijk de ziel het leven schenkt aan het lichaam, zoo schenkt Gods genade het leven aan de ziel. Eene ziel zonder genade kan den schijn hebben van te leven, toch is zij wezenlijk dood, omdat zij gescheiden is van God, die haar leven uitmaakt. Wie nu kan eene ziel, wanneer zij door de zonde is gedood, het leven wedergeven? Dat kan

Maria : zij verkrijgt door hare tusschenkomst voor de zondaars de heiligmakende genade. Daarom wordt zij genoemd ons *Leven*, de *Moeder des Levens* en de *Moeder der Levenden*.

I. De H. Kerk legt in Maria's mond de volgende woorden : *Die mij gevonden zal hebben, zal het leven vinden en van God de eeuwige zaligheid bekomen.* (Prov. 8.) De H. Bernardus zegt : « Zoo ons het ongeluk is overkomen van Gods genade door de zonde te verliezen, zoeken wij haar dan weder, en om haar zeker te herkrijgen, wenden wij ons tot Maria; want, hebben wij dezelve verloren, zij heeft ze gevonden. — Die groote heilige noemt Maria : *de Vindster der genade*. Dit gaf ons ook de aartsengel Gabriël tot onzen troost te verstaan, toen hij tot de Gelukzalige Maagd zeide : *gij hebt genade gevonden*. Maar hoe kon de aartsengel zeggen dat Maria genade had gevonden, zij die nooit de genade had verloren? Men vindt gewoonlijk niet dan hetgeen men niet heeft. De Onbevleete Maagd was altijd met God, in genade, ja, in de volheid der genade, gelijk de aartsengel in zijne groetenis verklaarde: *Ik groet u, vol van genade, de Heer is met u*. Als dus Maria de genade niet voor zich zelve heeft gevonden, omdat zij altijd van genade vervuld was, voor wie heeft zij dezelve dan anders moeten vinden, tenzij voor de zondaars, die haar verloren hebben? Laat dan de zondaars, die de genade hebben verloren tot Maria snellen

en bij haar zullen zij dezelve hervinden; dat zij haar in vertrouwen zeggen: « Verhevene Vorstin, iets, wat gevonden is, moet terug gegeven worden aan wie het heeft verloren; ik heb door mijne zonden de genade verloren en gij hebt haar gevonden; geef mij dus terug hetgeen mij toekomt; geef mij de genade weder. »

Met reden wordt dus Maria door den H. Laurentius Justinianus genoemd: *de Hoop der Schuldigen*; omdat alleen zij de vergiffenis hunner zonden van God verkrijgt. Met reden noemt haar de H. Bernardus: *de Ladder der zondaars*: want deze medelijdende Koningin reikt hun de behulpzame hand toe, trekt hen uit den afgrond, in welken zij ongelukkig gevallen zijn, en doet hen weder tot God opklimmen. Met reden noemt haar de H. Augustinus: « *onze eenige Hoop*, » want door haar alleen verhoppen wij de kwijschelding onzer zonden.

II. Maar de *godsvrucht tot Maria* is het onmisbare vereischte om in Gods vriendschap weder te keeren. De Onbevleete Maagd wordt vergeleken bij *den dageraad*, omdat zij den nacht der boosheden heeft doen eindigen, door aan de wereld de Zonder gerechtigheid te schenken. Hetgeen de geboorte van Jesus-Christus in de wereld uitwerkte, dat wordt in eene ziel uitgewerkt door de godsvrucht tot deze goede Moeder; zij doet er den nacht der zonde eindigen en leidt de ziel op den weg der deugd. De H. Germanus roept hieromtrent uit: « O,

Moeder Gods! uwe bescherming geeft de onsterfelijkheid, uwe voorspraak het leven.» Op eene andere plaats zegt hij dat Maria's naam, met liefde uitgesproken, een teeken is van leven, of een teeken dat spoedig het leven zal wederkeeren.

Daarom doet de duivel zoo zijn best om te maken dat de zondaar, na Gods genade te hebben verloren, ook de godsvrucht tot Maria verlieze. Toen Sara bemerkte dat Isaac in zijne spelen met Ismaël, slechte gewoonten van dezen overnam, wilde zij dat Abraham Ismaël zoude wegzenden, en met hem Agar, zijne moeder. Het was haar niet voldoende dat de zoon alleen verwijderd werd, zoo niet tevens de moeder werd weggezonden; want zij vermoedde te recht, dat de zoon, zijne moeder komende bezoeken, den toegang tot het huis zou blijven behouden. Zoo ook is het den duivel niet genoeg Jesus-Christus uit een hart verjaagd te hebben; nog wil hij dat ook Maria er uit verbannen worde. Zoo niet, dan vreest hij dat de goddelijke Moeder op nieuw haar zoon er zal doen intrekken. En die vrees is zeker gegrond; want is men getrouw in de vereering der Moeder Gods, dan zal men ook spoedig door hare tusschenkomst God zelven ontvangen. Met reden noemt de H. Ephrem dus de godsvrucht tot Maria: een vrijgeleide, waardoor wij aan de hel ontsnappen.

TOEPASSING. — Laat ons liever alles willen verliezen dan in de godsvrucht tot de

Allerheiligste Maagd! te verslappen, want onze zaligheid is er mede gemoeid.

GEBED. Bladz. 335.

3de ZATERDAG VAN NOVEMBER.

ZESDE SMART.

Jesus wordt met eene lans doorboord en aan zijne Moeder wedergegeven.

Wij moeten heden de zesde smart overwegen, die het Hart van Maria doorboorde: wel verdient deze onze aandacht en onze tranen. Tot nu toe heeft de smart Maria met tusschenpoozen overvallen; maar op dit oogenblik schijnt het dat alle smarten te gelijk op haar aanvallen. Van den eenen kant zie ik hoe bedroefd zij is, terwijl zij het door eene lans zoo wreed doorstoken Hart van Jesus beschouwt; en van den anderen kant zie ik hare droefheid nog stijgen, daar zij voorziet dat het Hart van Jesus nog voortdurend door onze zonden zal doorstoken worden.

I. De Joden, die ongaarne de vreugde wilden verminderen van den volgenden dag, dat is, van den Sabbatdag in de Paaschweek, verlangden dat het lichaam van Jesus van het kruis zoude worden verwijderd; maar daar het verboden was de lichamen der veroordeelden er af te nemen voordat zij gestorven waren, kwamen de soldaten met ijzeren staven om hun de beenen te

breken; dit nu deden zij eerst bij de twee moordenaars, die met den Zaligmaker waren gekruist. Daar ziet dus Maria, terwijl zij nog weent over den dood van haar Zoon, die met ijzeren staven gewapende soldaten aankomen. Op dit gezicht siddert zij van afschrik en roept uit: « Ach, mijn Zoon is reeds dood: beledigt hem niet meer en bespaart aan mij, zijn arme Moeder, die nieuwe smart. » — Terwijl zij aldus smeekte, daar nadert, o, hemel! een soldaat, die met geweld zijne lans in de zijde van Jesus boort. Die lanssteek deed het kruis waggelen, en sneed het Hart van onzen Heer in twee deelen. Er vloeide water en bloed uit: dat weinige bloed was alles hetgeen de Zaligmaker in zijn lichaam nog had en hij wilde ook dit nog vergieten om ons te leeren, dat zijn laatste druppel bloed voor ons gestort was. Die lanssteek wondde het Hart van Jesus, maar Maria's Hart gevoelde de pijn. De H. Vaders houden het er voor, dat dit het zwaard was, hetgeen door den H. Simeon aan de Moeder Gods voorspeld was, een zwaard, niet van ijzer, maar van droefheid, dat hare ziel tref, toen het het Hart doorstak van Jesus, van wien zij zich niet konde onthechten.

Daar de bedroefde Moeder vreesde, dat men haar Zoon nog meer smaad zoude aandoen, smeekte zij Joseph van Arimathea, dat hij aan Pilatus het lichaam van Jesus zoude vragen, om het ten minste na zijn dood te kunnen bewaren en voor

verdere belediging te behoeden. Joseph begaf zich dan tot Pilatus, en schilderde hem de droefheid en het verlangen van Maria af. Pilatus werd getroffen en stemde er in toe, om het lichaam van den Zaligmaker over te geven, uit medelijden voor de Moeder.

II. Nu gaat men het lichaam van Jesus van het kruis afnemen. — Heilige Maagd ! nadat gij der wereld uit liefde tot onze zaligheid uw Zoon hebt gegeven, zie, nu geeft de wereld hem u terug. — Maar hoe ! in welken staat geeft gij hem mij weder ? Mijn Zoon was *blank en blozendrood*, en gij geeft hem mij terug zwart van kneuzingen en donkerrood, geverfd door het bloed zijner wonden ! *Hij was zoo schoon*, en ziet, nu is hij geheel mismakt ! Zijn aanschouwer boezemde liefde in, en nu is hij afschrikwekkend voor allen, die hem zien ! (*Cant. 5.*) O, hoe vele zwaarden doorstaken het Hart dezer Moeder, toen men, na haar Zoon van het kruis te hebben genomen, hem haar aanbod !

Zij ziet hoe zijn mond open staat en zijne oogen uitgedoofd zijn ; zij aanschouwt zijn verscheurd vleesch en ontvleesde beenderen, zij neemt hem de doornenkroon van het hoofd en onderzoekt hoe zeer de punten zijn geheiligd hoofd hebben geschonden ; zij aanschouwt zijne handen en voeten en roept uit : « Ach, mijn Zoon ! waar toe heeft u uwe liefde tot de menschen gebracht ! Welk kwaad hebt gij hun toch gedaan, dat zij u zoo mishandeld hebben ? Gij

waart alles voor mij; mijn vader, mijn broeder, mijn echtgenoot, mijn vermaak, mijne eer. O mijn Zoon, aanschouw nu mijne verlatenheid: zie mij aan en troost mij. — Maar gij kunt niet meer zien! Spreek dan, zeg mij een enkel woord! . . . Doch gij kunt, helaas, niet meer spreken, want gij zijt levenloos! — O, wreede doornen! O, nagels! O, onverbiddelijke lans! hoe hebt gij aldus uwen schepper kunnen folteren? . . . Doch wat zeg ik? de doornen! de nagelen! Ach, ongelukkige zondaars! gij zijt het, gij hebt mijn Zoon zoo mishandeld! »

Volgens eene openbaring aan de H. Brigitta, sloot Maria, nadat Jesus van het kruis was genomen, zijne oogen, maar zij kon zijne armen niet buigen. De zaligmaker geeft ons hierdoor te verstaan, dat hij zijne armen altijd uitgestrekt wil houden, om alle berouwvolle zondaars te ontvangen, die tot hem komen.

TOEPASSING. — Laat ons Jesus-Christus beminnen! beminnen wij een God, die zoo veel voor ons heeft geleden. O, wereld! roept Maria uit, nu, terwijl mijn Zoon voor uw heil is gestorven, is het voor u geen tijd om te zondigen, maar een tijd om te beminnen. — Het is nu de tijd om hem te beminnen, die, om u zijne liefde te toonen, zoo veel voor u heeft willen lijden.

GEBED. Bladz. 314.

HET WEES GEGROET.

De H. Maagd heeft aan de H. Mechtildis verklaard, dat geen groet haar aangenaamer is dan het *Wees gegroet*. Zegt iemand: *Wees gegroet, Maria!* dan groet de goede Moeder terug en aanschouwt hem met welbehagen. Telkenmale schenkt zij hem eene nieuwe genade.

Willen wij dus Maria's gunsten verdienen, nemen wij dan de volgende voornemens:

1° Bidden wij dagelijks 's morgens en 's avonds bij het ontwaken en slapen gaan, driemaal het *Wees gegroet*, met het volgende kort gebed: « *door uwe allerheiligste maagdelijkheid en Onbevleete Ontvangenis, verkrijg voor mij, o, allerzuiverste Maagd, de zuiverheid naar ziel en lichaam.* » Laat ons vervolgens aan Maria, als aan onze moeder, haren zegen vragen, gelijk dit de H. Stanislaüs Kostka deed; stellen wij ons vervolgens in den geest onder haar koninklijken mantel, en bidden wij haar om ons gedurende den volgenden dag of nacht van elke zonde te vrijwaren. Loffelijk is het ten dien einde een schoon beeldje van de H. Maagd bij zijn bed te plaatsen. Maria beloofde aan de H. Mechtildis een zalig sterfuur, zoo zij dagelijks driemaal het *Wees gegroet* bad, ter eere van hare macht, hare wijsheid en hare goedheid.

2° Laat ons op het luiden der klok het

Angelus bidden des morgens, des middags en des avonds. De H. Carolus Borromeüs bad hetzelfde altijd geknield, waar hij zich ook bevond, op straat of op den weg, al was deze nog zoo beslijkt.

3° Begroeten wij Maria met een *Wees gegroet*, zoo dikwijls wij de klok hooren slaan. De gelukzalige Alphonsus Rodriguez groette Maria bij elk uur. Als hij des nachts sliep, wekte hem de Engelen, om zijne godvruchtige gewoonte niet te verzuimen.

4° Eeren wij Maria met een *Wees gegroet*, zoo dikwijls wij een beeld van haar voorbijkomen. De H. Joannes Climacus verhaalt dat een ijverig kloosterling elk beeld van Maria met een *Wees gegroet* begroette. Nu geschiedde het, dat hij in eene zware ziekte viel en dientengevolge het gebruik der spraak verloor. Toen hij op het uiterste lag verscheen hem Maria en zeide: « Ik kom om u te genezen, want ik kan niet zien, dat een mond, die zoo dikwijls mijn lof heeft verkondigd, door eene ziekte sprakeloos wordt: zij dan genezen en ga door met mij te loven. »

5° Laat ons een *Wees gegroet* bidden, vóór elke bezigheid; alvorens wij eene geestelijke oefening beginnen, als het gebed, de biecht, de H. Communie, eene geestelijke lezing, het geven van goeden raad, enz., als ook vóór elk ander werk, als de studie, den arbeid, het eten, het slapen gaan, enz.: *gelukkig de handelingen die besloten zijn tusschen twee Wees*

gegroeten. Zoo ook moeten wij in alle bekoringen, in elk gevaar, in alle aanvallen van drift en bij elke dusdanige gelegenheid, altijd een *Wees gegroet* bidden.

6° Het is goed zich te gewennen om onder handel en wandel van tijd tot tijd een *Wees gegroet* te bidden. De gelukzalige Franciscus Patrizi bad er vijf honderd daags. De Moeder Gods voorzegde hem zijn laatste uur, en hij stierf in geur van heiligheid. Veertig jaar later zag men uit zijn mond eene overschoone ielie opkomen, die naderhand naar Frankrijk werd gevoerd. Op de bladen las men in gouden letters het *Wees gegroet*. — Een leekebroeder van de orde van Citeaux kende geen ander gebed dan het *Wees gegroet*. Hij bad het onophoudelijk met de grootste godsvrucht. Na zijn dood schoot op de plaats, waar men hem begraven had, een boom op, op wiens bladen deze woorden stonden: *Ave Maria, gratia plena!*

GEBED. Bladz. 55.

1ste ZATERDAG VAN DECEMBER.

MARIA, EEN VOORBEELD VAN LIEFDE TOT HET KRUIS.

I. De aarde, die eene plaats is om verdiensten te vergaderen, wordt terecht genoemd *een Dal van tranen*; want wij zijn er om te lijden en om, door de deugd van geduld te beoefenen, onze eeuwige zalig-

heid in zekerheid te stellen. God gaf ons de H. Maagd als een voorbeeld van alle deugden, maar vooral als een voorbeeld van geduld.

De H. Franiscus van Sales bemerkt dat Jesus-Christus, toen hij op de bruiloft te Cana zijne Moeder antwoordde op eene wijze, die weinig achting voor hare gebeden zou doen veronderstellen, ons toen een voorbeeld heeft willen geven van het geduld zijner Allerzuiverste Moeder. Echter beoefende zij die deugd zonder ophouden geheel haar leven lang, want altijd leefde zij in smarten, die slechts toenamen, gelijk de doornen te zamen met de roos opschieten. Het medelijden dat zij reeds van het begin van haar Moederschap met het lijden des Verlossers gevoelde, was alleen reeds voldoende, om van haar eene Martelares van geduld te maken. Maar wat had zij nog niet daarenboven te lijden op hare reis naar en gedurende haar verblijf in Egypte, en al den tijd dat zij met haar goddelijken Zoon te Nazareth leefde! Hare tegenwoordigheid bij het sterven van Jesus bewijst genoegzaam de verhevene standvastigheid van haar geduld. Zoo doende dus werd zij, door de verdiensten harer smarten, onze Moeder en baarde zij ons tot het leven der genade.

II. Zoo wij derhalve verlangen om Maria's kinderen te zijn, trachten wij dan haar geduld na te volgen. Welk beter middel bestaat er, om ons in dit leven *met verdiensten te verrijken*; en in het andere met

heerlijkheid? De H. Geest zegt: *de weg der voorbeschikten is met doornen omzooind.* (Ose. 2). Gelijk men om den wijngaard te beschermen, hem omringt met eene doornenhaag, zoo omringt God zijne dienaren met tegenspoed, opdat zij zich niet aan het aardsche hechten. Door het geduld dus worden wij *bewaard voor de zonde en de hel.*

Het geduld ook *maakt de heiligen.* Het maakt dat wij in vrede blijven niet alleen bij de kruisen, die God ons toezendt, zoo als ziekte en armoede, maar ook bij die, welke de menschen ons aandoen, als vervolging en smaad. De H. Joannes zag hoe alle Heiligen palmtakken droegen, ten teeken van *hun martelaarschap*: dat beteekent dat alle meerderjarigen, die zalig worden, martelaars zijn of naar het bloed of door geduld.

Moed dus! *wij kunnen martelaars worden*, zonder onder het staal der tyrannen te vallen. Voldoende is het zoo wij de deugd van geduld beoefenen. Zoo wij de tegenspoeden des levens met geduld en vreugde verduren, welke vrucht zullen wij dan in den hemel hieruit trekken! Deze bewegreden gebruikt ook de Apostel om ons moed in te boezemen. Hij zegt: *onze tegenvoordige kortstondige en lichte verdrukking beweekt in ons een bovenmate uitnemend eeuwig gewicht van heerlijkheid.* (2. Cor. 4.). Op dit punt geeft ons ook de H. Teresia een heilzamen raad. Zij die het kruis voortslepen, zegt zij, gevoelen

zijne zwaarte, niet echter zij die het omhelzen. — Als men wil lijden, bestaat er geen lijden. O, als het kruis ons zijne zwaarte doet gevoelen, gaan wij dan tot Maria, want de H. Kerk noemt haar de « *Troosteres der bedrukten*, » en de H. Joannes Damascenus, « *het Geneesmiddel voor al onze smarten.* »
 GEBED, bladz. 330.

2de ZATERDAG VAN DECEMBER.

ONZE LIEVE VROUW VAN DEN GOEDEN DOOD.

Drie oorzaken maken het sterven bitter : de gehechtheid aan de aarde, de wroeging over bedreven zonden, en de onzekerheid onzer eeuwige zaligheid. Maria's Hart gevoelde hier niets van. De goddelijke Moeder stierf zoo als zij geleefd had, volkomen onthecht van de aardsche goederen, geheel gerust van geweten en zeker dat zij de eeuwige heerlijkheid zou ingaan. Daarom wordt onze Koningin genoemd, het voorbeeld, de Patrones en de Moeder der stervenden.

I. Het valt niet te betwijfelen of de gehechtheid aan de goederen der aarde maakt den dood der wereldlingen bitter. Dit verklaart de H. Geest, als hij zegt : *O, dood ! hoe bitter is de gedachte aan u voor hem, die zijn geluk stelt in de goederen der wereld.* (Eccl. 41.). Daar echter de Heiligen in onthechting van alle aardsche goed

sterven, is hun dood, in plaats van bitter, kostbaar en waardig aan een hoogen prijs gekocht te worden.

Maar welke ziel was ooit meer onthecht van de wereldsche goederen dan de schoone ziel van Maria? Zij was onthecht van hare ouders; want reeds op driejarigen leeftijd verliet zij hen en ging zich in den tempel opsluiten, om alleen aan God te denken. Zij was onthecht van de rijkdommen; want zij besloot haar leven in armoede te slijten en het noodige onderhoud door handarbeid te verdienen. Zij was onthecht van alle eer; want, hoewel gesproten uit het koninklijk bloed van David, besloot zij nederig en veracht te leven.

Daar dus Maria in volle onthechting van de aardsche goederen hier beneden leefde, en met God vereenigd was, was de dood, die door de banden der eeuwigheid in den hemel eene nog inniger vereeniging tusschen God en haar bewerkte, voor haar verre van bitter, doch integendeel uiterst zoet en aangenaam.

II. Wat in de tweede plaats den dood der rechtvaardigen kostbaar maakt, is de gerustheid des gewetens. De zondaars worden op hun sterfbed vreeselijk gekweld door de zonden, die zij in hun leven begaan hebben, en hun alsdan zonder ophouden toeroepen: wij zijn uwe werken en zullen u niet verlaten.

Voorzeker, Maria kon op haar sterfbed niet door gewetenswroeging gekweld worden, want zelfs de schaduw eener zonde

rustte niet op haar. Al hare gedachten, al hare begeerten, al hare genegenheden hadden God alleen tot voorwerp; zij sprak geen woord, deed geene beweging, sloeg geen oog op, ademde zelfs niet dan voor God en Gods eer, zonder ooit een stap te wijken of zich een oogenblik los te maken van de goddelijke liefde. O, ongetwijfeld omringden haar op haar gelukkig sterfbed al die verhevene deugden, die zij in haar leven had beoefend: dat zoo standvastig geloof, dat zoo liefdevol vertrouwen op God, dat geduld, zoo sterk te midden der smarten, die nederigheid bij zoo groote voorrechten, die zeligheid, die zachtmoedigheid, dat medelijden met de zielen, die onvermoeide ijver voor Gods eer, en vooral die volmaakte liefde tot God met eene volle onderwerping aan zijnen heiligen wil, in één woord: alle deugden kwamen haar omringen, en troosten, en haar toeroepen: » O, Meesteresse en Moeder! wij alleen zijn de dochters uws barten, wij willen u niet verlaten, maar zullen met u gaan, om u in het Paradijs eeuwig gezelschap te houden. »

III. Ten laatste is de dood zacht voor hen, die verzekerd zijn van hunne eeuwige zaligheid. De dood wordt genoemd *overgang*; omdat wij uit een kortstondig leven overgaan tot het eeuwig leven. Terwijl dus de vrees van hen, die onzeker van hunne zaligheid sterven, uiterst groot is, is de vreugde der Heiligen bij het einde van hun leven onbeschrijfelijk, omdat zij met

eenige zekerheid hopen God in den hemel te gaan bezitten.

Maar welke verrukking moest niet de Moeder des Verlossers ondervinden, toen zij, haar dood nabij ziende, ten volle verzekerd was van Gode aangenaam te zijn, vooral sinds de aartsengel Gabriël haar gebodschapt had, dat zij vol van genade en de Heer met haar was ! zij wist dat haar Hart aanhoudend verteerd werd van liefde tot God : zoodat zij, door een bijzonder en aan haar alleen geschonken voorrecht, God elk oogenblik van haar leven daadwerkelijk beminde, en wel met zulken gloed, dat een voortdurend wonder vereischt werd, om te midden dier liefdevlammen te kunnen blijven leven. Maria stierf, gelijk zij geleefd had, met een Hart, verteerd van liefde tot God. O gelukkige, o heilige dood ! moge hij de bitterheid van ons sterven verzachten ! Zoo het waar is dat de dood de echo is van het leven, wat hebben wij, ongelukkige zondaars, dan niet te vreezen ? Echter moet Maria's dood, wel verre van ons te ontmoedigen, opbeuring aan ons hart schenken : want door haar kostbaren dood is de glorievolle Maagd het Voorbeeld, de Hulp en de Hoop geworden der stervende zondaars. O, geloofd zij de God van barmhartigheid, die ons het barmhartig Hart van Maria tot eene schuilplaats heeft gegeven voor het oogenblik, dat over onze eeuwigheid beslist !

TOEPASSING. — Onthechten wij ons van de goederen der aarde, zuiveren wij ons

geweten en zeggen wij dikwijls tot Maria :
 Bid voor ons zondaars. . . in het uur onzes
 doods.

GEBED. Bladz. 487.

3de ZATERDAG VAN DECEMBER.

VII° SMART VAN MARIA.

Jesus wordt in het graf gelegd.

Als eene moeder haar zoon ziet lijden en sterven, gevoelt zij ongetwijfeld zelve het lijden van haar kind in al zijne hevigheid ; maar wanneer die zoon eenmaal gestorven is en men hem gaat begraven, o, dan is haar de gedachte, dat zij hem nimmer meer zal wederzien, eene smart, waarbij alle andere smarten in het niet zinken. Dit is het laatste zwaard, hetgeen wij gaan overwegen.

1. *De lijkstatie.* — Wat is hartverscheu-
 render voor eene moeder, dan de lijkbaar
 van haren eenigen zoon te moeten volgen !
 Het Hart van Jesus zelve werd op zulk
 een schouwspel zoozeer bewogen, dat hij
 aan de weduwe van Naïm haar eenigen
 zoon, dien men ten grave voerde, terug
 schonk. Wie kan de smart van Maria be-
 schrijven, toen zij het ontziend lichaam van
 haar Zoon aan het Hart drukte ? De leerlin-
 gen echter, die vreesden dat de arme Moe-
 der van droefheid mocht sterven, haastten
 zich het lijk van Jesus van haren schoot
 weg te nemen, om het te begraven.

Ziet, nu bereidt men zich om het lichaam van den Zaligmaker ter grafplaats te voeren. Reeds stelt zich de droeve stoet in beweging, de vrome leerlingen tillen het heilig overschot op hunne schouders; engelen-groepen, uit den hemel gedaald, vergezellen de lijkstatie; dan komen eenige heilige vrouwen en in haar midden de in tranen smeltende Moeder, die haar Zoon ten grave volgt. Eindelijk zijn zij bij het graf aangekomen! O, hoezeer wenschte zij toen levend met hem begraven te worden. Maar zoo was niet Gods wil. Maria vergezelde het heilig lichaam van Jesus tot in de grafplaats, en nam toen afscheid met deze woorden: « mijn welbeminde Zoon! ik zal u dus niet meer zien! O, ontvang den laatsten groet uwer Moeder, maar ontvang tevens haar Hart, dat met u begraven blijft. » Op aandrang der leerlingen, verwijderde zich Maria nu van het graf, doch alleen lichamelijk, want hare ziel konde niet van het lichaam van Jesus scheiden; zoodat in het graf twee harten besloten werden.

Ten laatste neemt men den steen en sluit hiermede het lichaam van Jesus in de grafplaats af, welke alsnu de kostbaarste van alle aardsche, ja, hemelsche schatten in zich bevat. Maria laat haar Hart begraven bij Jesus, omdat Jesus haar eenige schat is. En wij, waar zullen wij ons Hart nederleggen? bij de schepselen? waarom niet bij het Hart van Jesus die, hoewel ten hemel geklommen, toch bij ons heeft

willen blijven, niet dood, maar levend in het H. Sacrament des Altaars, juist om onze harten tot zich te trekken en te bezitten?

II. *De weduwestaat.* — Na haar Zoon voor het laatst gegroet en den grafsteen gekust te hebben, begeeft zich de arme Moeder naar hare woning terug. Zij liep zoo bedrukt, dat, langs den geheelen weg, een ieders medelij^{en} werd opgewekt; niemand, die haar ontmoette, kon zijne tranen bedwingen. De twee bloedverwanten van Maria, die haar volgden, wierpen haar een rouwmantel over de schouders, als ware zij weduwe geworden. Te huis wedergekeerd zochten hare oogen haren Jesus; helaas! zij vindt hem niet meer: in plaats van haar beminden Zoon, ziet zij slechts zaken, die haar zijn beminnelijk leven en wreeden dood herinneren. Zij haalt voor den geest de zoete kussen terug waarmede zij hem als kind in den stal te Bethleem overlaadde; de gesprekken, die zij met hem jaren lang in hare woning te Nazareth had gehouden; de liefdeblijken, die hij haar betoond had; de woorden des eeuwigen levens, die uit zijn mond vloeiden. Van den anderen kant daagt voor haren geest de verschrikkelijke gebeurtenis van dien eigen dag op; zij ziet in hare verbeelding nog de nagels, de doornen, het verscheurde vleesch van haar Zoon, zijne diepe wonden, zijn ontvleesde beenderen, zijn open mond en uitgedoofde oogen. . . Helaas! hoe droevig was die nacht voor

Maria ! — Dierbare Joannes, riep zij zuchtende, wat is er van uw meester geworden ! Dan richt zij zich tot Maria-Magdalena en zegt : Mijne dochter, zeg mij : waar is uw Welbeminde ? Hemel ! wie heeft hem ons ontnomen ? — De droeve Moeder weende zonder ophouden en met haar alle aanwezigen.

En gij, mijne ziel, zult gij niet weenen ? wend u tot Maria en zeg : O, Koningin, laat mij weenen, gij zijt onschuldig ; ik ben de schuldige. Bid haar ten minste om met haar deel te hebben in hare smarten. Haar doet de liefde weenen ; dat u de droefheid over uwe zonden weenen doe.

TOEPASSING. — Smeeken wij dikwijls de Moeder van Smarten ons berouw te verwerven over onze zonden, vooral als wij tot den stoel van boetvaardigheid moeten naderen. Nooit kan men genoeg de beledigingen beweenen, die wij God hebben aangedaan. De H. Alphonsus zeide : *eerder zal ik mij het hoofd laten afhouwen, dan een geringe leugen te zeggen.* En wij, wij zouden eene doodzonde zoo weinig tellen en zoo weinig beweenen !

GEBED. Bladz. 246.

4de ZATERDAG VAN DECEMBER.

HET VLUCHTEN DER ZONDE.

De H. Paulus zegt ons, dat de zondaars het lijden van Jesus-Christus in hun hart

vernieuwen. Zoo dit waar is, dan moet men er bijvoegen, dat zij tevens de Smarten zijner heilige moeder vernieuwen: want Jesus en Maria zijn zoo nauw verbonden dat wat den eenen foltert, de andere bedroeft. Hieruit volgt dat wij aan de Moeder Gods de grootste hulde bewijzen, door de zonde en elke gelegenheid tot zonde te vluchten.

Vluchten wij de zonde, die zonder ophouden Jesus doodt in de harten, in welke hij vroeger door de heiligmakende genade woonde. — De H. Maagd verscheen eens aan de H. Coleta en toonde haar in eene schaal het kind Jesus geheel aan stukken gesneden. « Zie, » zeide zij, « hoe de zondaars voortdurend mijn Zoon behandelen, door zijn dood en mijne smarten te hernieuwen. Bid voor hen, mijne dochter, opdat zij zich bekeeren. »

Vluchten wij de zonde, die, als Herodes, Jesus onophoudelijk vervolgt. — Toen zuster Joanna van Jesus-Maria eens in het gebed was, hoorde zij een groot geraas, als van gewapende lieden, die iemand vervolgden. Daarop zag zij een zeer lief kind verschijnen, dat geheel buiten adem vluchtte en haar toeriep: « Joanna, help mij, verberg mij: ik ben Jesus van Nazareth; ik vlucht voor de zondaars, die mij ter dood willen brengen en, als Herodes, vervolgen. Red mij! »

Vluchten wij de zonde, zoo wij Maria lief hebben. — Eens sprak een zondaar haar aldus aan: Toon, dat gij mijne Moeder zijt!

maar zij antwoordde : toon dat gij mijn zoon zijt. — Aan een ander, die haar aanriep onder den titel van Moeder van barmhartigheid , zeide zij : « gij, zondaars, als gij mijne hulp verlangt , noemt mij Moeder van barmhartigheid ; en daarna maakt gij van mij, door uwe zonden eene Moeder van ellende en smarten. » God zal hen vervloeken, die door hun slecht gedrag, of liever, door hunne verhardheid, het Hart dezer goede Moeder bedroeven.

Vluchten wij de zonde, zoo wij niet op nieuw Maria's Hart met een zwaard willen doorboren. — Pater Roviglione verhaalt dat zekere jongeling de godsdienstige gewoonte had om dagelijks een bezoek te brengen aan een beeld der bedroefde Moeder, in welks Hart zeven zwaarden staken. Eens had hij het ongeluk des nachts in doodzonde te vallen. Toen hij nu den volgenden morgen weder het H. beeld ging bezoeken, bemerkte hij acht in plaats van zeven zwaarden en hoorde hij eene stem die sprak : « uwe zonde heeft het achtste zwaard in Maria's Hart geboord. » Op hetzelfde oogenblik wordt hij door berouw getroffen , gaat biechten en herkrijgt alzoo de genade van God. door de bemiddeling zijner machtige voorsprekeres.

Vluchten wij de zonde, zoo wij wenschen dat Maria de straf van ons verwijdere. — De inwoners van Antiochië smeekten haar om van eene zware plaag verlost te worden. De H. Bertholdus, die zich toen in de stad bevond, hoorde de H. Maagd van uit

den hemel roepen : « Verlaat de zonde en ik zal u verlossen !

Vluchten wij de zonde. O, zoo Maria nog kon lijden, welke smart zou zij dan niet gevoelen bij het zien, hoe de menschen, na den dood van haar goddelijken Zoon, voortgaan met hem te vervolgen, en door hunne zonden te kruisigen ! Ach ! laat ons ophouden die teedere Moeder te bedroeven ; en zoo wij ook haar vroeger door onze zonden hebben bedroefd, laat ons dan aan haar verzoek voldoen ! Ziethier hoe zij er ons met Isaias toe aanspoort . *Redite, prævaricatores, ad cor.* Keert, zondaars ! terug, keert terug tot het gewond Hart van mijn Jesus, keert met berouw weder en hij zal u zeker aannemen.

GEBED. Bladz. 485.

GEZEGEND ZIJ HET HART VAN JESUS, DAT
ONS HET BARMHARTIG HART VAN MARIA HEEFT
GESCHONKEN.

EINDE DER OVERWEGINGEN VOOR
DEN ZATERDAG

DAGELYKSCH EEREDIENST VAN HET
HART VAN MARIA.

GEBEDEN TOT MARIA.

DE DAG VAN HET KIND VAN MARIA.

I. BIJ HET OPSTAAN.

Drie maal *het Wees gegroet*. — O, Maria! zonder zonde ontvangen! bid voor ons, die onze toevlucht tot U nemen. — Door uwe allerheiligste maagdelijkheid en uwe onbevleete ontvangenis, verkrijg voor mij, o, allerreinste Maagd, de zuiverheid naar ziel en lichaam!

Goddelijk Hart van Jesus! ik offer U, door middel van het onbevleete Hart van Maria, al mijne gebeden, mijne werken en mijn lijden van den dag, in vereeniging met de meeningen, waarvoor gij u voortdurend op onze altaren opoffert.

Onze Vader, Wees gegroet. Ik geloof in God den Vader. Allerbeminnelijkst Hart van Jesus, geef dat ik U meer en meer beminne.

II. DE H. MIS.

(Zie het aanhangsel bladz. 1.)

III. BIJ HET SLAAN DER KLOK.

Een *Wees gegroet*.

IV. WANNEER MEN VOORBIJ EEN BEELD VAN
MARIA GAAT.

Een *Wees gegroet*.

V. 'S MORGENS, 'S MIDDAGS EN 'S AVONDS.

Het *Angelus* (wanneer de klok luidt).

VI. HET BEZOEK AAN MARIA.

Zie het boek der *Bezoeken aan het H. Sacrament*.

Zoo gij u niet naar eene kerk kunt begeven, bid dan geknield voor een Maria-beeld het volgende gebed.

GEBED VOOR EEN BEELD VAN MARIA.

Allerheiligste, onbevleete Maagd en Moeder Maria! tot U, de Moeder van mijn Heer, de Koningin der wereld, de Voor sprekeres, de Hoop en de Toevlucht der zondaars, neem ik heden mijne toevlucht, ik, de ellendigste onder allen. Ik werp mij, o groote koningin, aan uwe voeten neder. ik bedank u voor alle genaden, die gij mij tot hiertoe geschonken hebt en vooral dat gij mij van de hel, die ik zoo dikwijls verdiende, hebt verlost. Ik bemin U, o beminnelijke Koningin! en uit liefde tot U gedreven, verklaar ik u altijd te willen dienen, en zooveel in mij is, u ook door anderen te doen dienen en beminnen. In u stel ik mijne hoop en mijne zaligheid, aanvaard mij als uw dienaar, en neem mij, o barmhartige moeder, onder uwe bescherming. En daar gij bij God zoo veel vermoegt, verlos mij van alle bekoringen of verkrijg mij ten minste de kracht om ze tot mijn dood te overwinnen. Van u vraag

ik de ware liefde tot Jesus-Christus; van u hoop ik de genade van zalig te sterven. Teedere Moeder! bij de liefde, die gij God toedraagt, smeeik ik u mij altijd bij te staan, maar vooral in mijn stervensuur. Verlaat mij niet voor gij mij zalig in den heme! ziet om u te zegenen en uwe barmhartigheid de geheele eeuwigheid door te bezingen. Amen. Zoo hoop ik, zoo zij het.

VI. HET BIDDEN VAN HET ROZENHOEDJE.

Bid het zoo mogelijk te zamen met uw huisgezin en wel het 1ste tientje voor uwe ziel, het 2de voor uw huisgezin, het 3de voor de behoeften der H. Kerk, het 4de voor de bekeering der zondaars en het 5de voor de zielen in het vagevuur.

VII. BIJ HET NAAR BED GAAN.

Driemaal *het Wees gegroet*. — O Maria, enz. — Door uwe allerheiligste maagdelijkheid, enz, gelijk bij het opstaan, bladz. 483.

GEBEDEN TOT MARIA VOOR ALLE DAGEN DER WEEK.

(Men verdient 300 dagen aflaat voor elk dezer gebeden wanneer men dezelve op den aangegeven dag bidt, met bijvoeging van driemaal het *Wees gegroet*, als eerherstel voor de lasteringen tegen de H. Maagd).

VOOR DEN ZONDAG.

Om de vergiffenis zijner zonden te verkrijgen.
Moeder Gods! hier aan uwe voeten ligt

een ellendig zondaar geknield, die tot U vlucht en in U zijn vertrouwen stelt. O barmhartige Moeder! heb mededoogen met mij! Ik hoor dat heel de wereld u noemt de Toevlucht, de Hoop der zondaars; dus zijt gij mijne toevlucht en mijne hoop; aan u de taak om mij door uwe bemiddeling zalig te maken. Ach, help mij uit liefde tot Jesus Christus, steek uwe hand uit naar een ongelukkige, die gevallen is en zich u aanbeveelt. Ik weet dat het een troost voor u is een zondaar te helpen wanneer ge kunt. Help mij dan heden, nu ge mij kunt helpen. Door mijne zonden heb ik Gods genade en mijne ziel verloren; nu geef ik mij in uwe handen over; zeg mij wat mij te doen staat om in Gods genade weder te keeren, want ik heb besloten zonder uitstel alles te doen. Tot u dan neem ik mijne toevlucht; gij bidt voor zoo vele anderen, bid ook Jesus voor mij. Zeg hem dat hij mij vergeve, en hij zal mij vergeven. Zeg hem dat gij mij wilt zalig zien, en hij zal mij zalig maken. Doe het geluk kennen, dat ge hem weet te verschaffen, die in u zijn vertrouwen stelt. Zoo hoop ik, zoo zij het.

VOOR DEN MAANDAG.

Om de genade der volharding te verkrijgen.

O koningin des hemels! ik wil mij heden voor altijd aan uwen dienst toewijden en ik bied mij aan om u mijn leven lang te dienen. Gewaardig u mij aan te nemen en

verstoot mij niet, gelijk ik verdien. In u, mijne moeder, stel ik geheel mijne hoop. Ik zegen en dank God, die mij uit barmhartigheid dit vertrouwen in u heeft geschonken, een vertrouwen, hetwelk ik als een kostbaar onderpand mijner zaligheid beschouw. Zoo ik vroeger het ongeluk heb gehad van te vallen, dan komt dit zeker omdat ik vroeger niet tot u mijne toevlucht heb genomen. Nu echter vertrouw ik dat mij door de verdiensten van Jesus-Christus en door uwe gebeden mijne zonden zijn kwijt gescholden; maar weder kan ik Gods genade verliezen. Beschouw mij, mijne Vorstin! en gedoog niet dat ik weder de slaaf der hel worde; sta mij altijd bij. Ik weet dat gij mij zult bijstaan en dat ik door uwe hulp zal overwinnen, zoo ik mij slechts aan u aanbeveel; maar ik vrees u in het gevaar niet te zullen aanroepen en dan verloren te gaan. Hoor dus de genade die ik u vraag: maak dat ik in de aanvallen der hel altijd tot u vluchte en u zegge: Maria! sta mij bij. Teedere Moeder! gedoog niet dat ik van God gescheiden worde.

VOOR DEN DINSDAG.

Om een zalig sterfuur te verkrijgen.

O Maria! welk zal mijn lot zijn! reeds nu beef en sidder ik bij de gedachte aan het beslissend oogenblik, waarop ik mijn laatsten snik zal geven en geoordeeld worden. In het bloed van Jesus Christus en

in uwe voorspraak, mijne Moeder! stel ik al mijne hoop. O Troosteres der bedrukten! verlaat mij alsdan niet; troost mij dan in mijne bedruktheid. Zoo gij mij niet ter hulp komt, ben ik verloren. Verkrijg mij, mijne Vorstin! voordat de dood mij overvalt, eene innige droefheid over mijne zonden, eene oprechte beterschap en de getrouwheid in Gods dienst, zoo lang mij nog te leven overig blijft. En als mijn laatste uur nadert, help mij dan, Maria, mijne Hoop, in den vreeselijken strijd, dien ik zal moeten voeren. Sterk mij tegen de wanhoop op het gezicht mijner zonden, die de duivel mij zal voor oogen houden. Verkrijg mij de genade van u alsdan meermalen aan te roepen, opdat ik sterve met uw zoeten naam en dien van uw aanbiddelijken Zoon op de lippen. Vergeving, beminnelijke moeder, als ik u nog iets durf verzoeken: kom, voor ik mijne oogen sluit, zelve mij door uwe tegenwoordigheid troosten. Ik ben, wel is waar, een zondaar en verdien die gunst niet, maar ik ben ook uw toegenegen dienaar, die u bemin en een groot vertrouwen op u stel. O Maria, ik verwacht u dus, onthoud mij die vertroosting niet. Mocht ik echter die gunst onwaardig zijn, sta mij dan van uit den hemel bij; maak dat ik in liefde tot God en u uit dit leven scheid, om u eeuwig in het paradijs te gaan beminnen.

VOOR DEN WOENSDAG.

Om van de hel bevrijd te worden.

Beminnelijkste Koningin! ik dank u dat gij mij voor de hel gevrijwaard hebt, zoo dikwijls ik dezelve door mijne zonden verdiende. Er was een tijd dat ik, ongelukkige, reeds tot die eeuwigdurende gevangenis was veroordeeld, en misschien ware reeds na mijne eerste zonde het vonnis ten uitvoer gebracht, zoo uwe barmhartigheid dit ongeluk niet van mij hadde afgewend. Zonder mijne gebeden, alleen gedreven door uwe goedheid, hebt gij de goddelijke Gerechtigheid tegen gehouden, en toen, mijne verhardheid brekende, hebt gij mij bewogen om in u mijn vertrouwen te stellen. En hoe dikwijls zou ik niet hervallen zijn in gevaarlijke gelegenheden, zoo niet gij, teedere Moeder! mij beschermd hadt door de genaden, die gij voor mij verwerfdet. Ach, mijne Koningin! blijf mij altijd voor de hel bewaren! Heb ik u niet altijd bemind, nu bemint ik u na God boven alles. Ik bezweer u, laat niet toe dat ik mij van u afkeere, noch van God, die mij door uwe bemiddeling zoo groote barmhartigheid heeft bewezen. Allerbeminnelijkste Vorstin! gedoog niet dat ik u voor eeuwig in de hel vervloeke. Kunt gij dulden, dat een dienaar, die u bemint, verloren gaat? Voltooi uw werk, o Moeder! blijf mij bijstaan, want gij hebt reeds zooveel gedaan

om mij te redden. Daar gij mij echter zoo zeer begunstigd hebt, zelfs toen ik niet aan u dacht, hoe grooter kan mijne hoop dan nu zijn, nu ik u bemin en mij aan u aanbeveel. Neen, hij die zich aan u beveelt, kan niet verloren gaan. Genade, o Moeder, laat mij niet aan mij zelve over, want dan zal ik zeker verdoemd worden; geef dat ik altijd tot u vluchte. Red mij, mijne Hoop, red mij van de hel, of eerder, van de zonde, want deze alleen kan mij tot de hel voeren.

VOOR DEN DONDERDAG.

Om den hemel te bekomen.

Koningin des hemels! gij, die boven alle engelenkoren, naast Gods troon gezeten zijt, van uit dit tranendal, groet ik, arme zondaar, u, en smeeke u op mij uwe barmhartige blikken te slaan, die, waarheen zij zich ook wenden, overal genaden verspreiden. Aanschouw, o Maria! aan hoe vele gevaren ik nu en altijd en mijn geheel leven door ben blootgesteld, gevaren, waarin ik mijne ziel, God en het Paradijs kan verliezen. In u, mijne Vorstin! stel ik al mijne hoop. Ik bemin u en verzucht naar het geluk van u weldra in den hemel te zien en te loven. O Maria! wanneer toch zal de dag aanbreken, waarop ik zalig aan uwe voeten zal liggen, en u, de Moeder mijns Heeren en mijne Moeder zal aanschouwen, die zooveel voor mijne zaligheid gedaan hebt. Wanneer zal ik de hand

kussen, die mij zoo dikwerf van de hel verlost en zoo groote genaden geschonken heeft, toen ik door mijne zonden verdiende van eenieder gehaat en verlaten te worden? Zeer ondankbaar, mijne Vorstin! heb ik mij mijn leven lang jegens u gedragen, maar in den hemel zal ik niet meer ondankbaar zijn; daar zal ik u zooveel in mijn vermogen is, onafgebroken, eeuwig beminnen en mijne ondankbaarheid herstellen door u eindeloos te zegenen en te danken. Ik bedank God uit geheel mijn hart, die mij een zoo groot vertrouwen in het bloed van Jesus Christus en in uwe bescherming heeft geschonken; ja, ik geloof vastelijk dat gij mij zult redden, dat gij mij voor zonde zult bewaren, dat gij mij de noodige verlichting en sterkte zult verkrijgen om Gods wil te volbrengen en mij ten laatste in de have der zaligheid zult doen aanlanden. Dit hebben al uwe dienaren gehoopt en niet één is te leur gesteld geworden. Gij, o Maria! moet mij zalig maken, meer verlang ik niet. Bid uw goddelijke Zoon Jesus, gelijk ik zelf hem bid dat hij door de verdiensten van zijn lijden altijd dat vertrouwen in mij beware en doe toenemen; dan zal ik zeker zalig worden.

VOOR DEN VRIJDAG.

Om de liefde tot Jesus en Maria te verkrijgen

O Maria! gij zijt het edelste, het heiligste, het beminnelijkste onder alle schep-

selen. Mijne Vorstin? mochten toch alle menschen u kennen en beminnen, gelijk gij het verdient.... Maar de gedachte troost mij, dat zoovele gelukzalige zielen in den hemel en op aarde verrukt zijn over uwe goedheid en schoonheid. Vooral geeft het mij vreugde dat God zelf u alleen meer bemint dan alle menschen en alle engelen te zamen. Ook ik, beminnelijke Koningin, bemin u, maar mijne liefde is zoo zwak; ik wenschte u meer en vuriger te beminnen; zulk eene liefde moet gij mij echter verschaffen. U te beminnen is een voor naam teeken van voorbeschikking, eene genade, welke God alleen hem schenkt, dien hij wil zalig maken.

Daarenboven, mijne Moeder! weet ik hoeveel ik aan uwen goddelijken Zoon ben verschuldigd; ik weet dat hij verdient oneindig bemind te worden. Gij, die niets liever wenscht dan hem bemind te zien, gij vooral moet mij die genade verschaffen; verschaf mij dus eene sterke liefde tot Jesus Christus. Gij verkrijgt van God al hetgeen gij verlangt, verkrijg mij dan, smeek ik u, de genade om zoozeer vereenigd te zijn met zijn goddelijken wil, dat ik mij er nooit van afscheide. Geen aard sche goederen vraag ik u, noch eer, noch rijkdommen; al hetgeen ik van uw hart verlang is de liefde tot God. Kan het mogelijk zijn, dat gij mijn verlangen niet inwilligt, een verlangen, dat aan uw hart zoo lief is? Neen, want reeds helpt gij mij, reeds bidt gij voor mij. O bid, bid, houd

niet op met bidden, tot gij mij in den hemel ziet, buiten gevaar van mijn God te verliezen en verzekerd van hem met u, allerliefste Moeder, eeuwig te zullen beminnen.

VOOR DEN ZATERDAG.

Om Maria's bescherming te verkrijgen.

O allerheiligste Moeder! ik erken dat gij mij vele genaden hebt geschonken, en ik altijd ondankbaar tegenover u geweest ben. Toch zal ik niet ophouden te hopen in uwe barmhartigheid, die mijne ondankbaarheid verre overtreft. Heb, o machtige Voorspreekster! medelijden met mij. Gij zijt de uitdeelster van alle genaden, die God aan ons, ongelukkigen, schenkt, en alleen om ons in onze behoeften te helpen, heeft hij u zoo machtig, zoo rijk en zoo goedertieren gemaakt. O barmhartige Moeder! verlaat mij niet in mijne armoede. Gij zijt de voorsprekeres der ellendigste misdadigers en der meest hulpeloozen, die tot u vluchten; bescherm dan ook mij, want ik beveel mij aan u. Zeg niet dat het moeielijk is mij te redden; want zelfs de hopeloosste gevallen geraken door uwe hulp tot een goed einde. In uwe handen dus stel ik mijne eeuwige zaligheid; aan u vertrouw ik mijne ziel. Reeds was zij verloren, maar uwe bemiddeling zal haar redden. Ik verlang gerekend te worden onder uwe toegenegenste dienaren, verstoot mij nu niet. Gij zoekt de ongeluk-

kigsten op om hen te troosten, verlaat dus een arm zondaar niet die tot u vlucht. Spreek voor mij; uw goddelijke Zoon doet al hetgeen gij verlangt. Neem mij onder uwe bescherming, meer wensch ik niet: want zoo gij mij beschermt, staat mij niets te vreezen: ik vrees dan mijne zonden niet, want gij kunt het door mij bedreven kwaad herstellen; ik vrees dan den duivel niet, want gij zijt machtiger dan de gansche hel; zelfs vrees ik dan mijn goddelijken Rechter Jesus Christus niet, want één uwer woorden is voldoende om hem te stillen. Wel echter vrees ik nalatig te zullen zijn om mij aan u aan te bevelen en dat die nalatigheid mij zal doen verloren gaan. Verkrijg mij, mijne Moeder! de vergiffenis mijner zonden, de liefde tot Jesus-Christus, de heilige volharding, een zaligen dood en eindelijk het paradijs; maar verkrijg mij vooral de genade om nooit te vergeten mij aan u aan te bevelen. Wel is waar zijn die gunsten te groot voor mij, die dezelve niet verdien; maar zij zijn niet te groot voor u, want God staat u in zijne liefdê alles toe, hetgeen gij vraagt. Het is voldoende dat gij uw mond opent, want niets weigert hij u. Bid dan Jesus voor mij, zeg hem, dat ik onder uwe bescherming sta en hij zal zeker medelijden met mij hebben. Ik vertrouw, o Moeder, op u: ik rust en leef in dit vertrouwen en met dit vertrouwen wil ik ook sterven. Amen.

GEBEDEN.

GEBEDEN ONDER DE H. MIS. *

Om de H. Mis met voordeel bij te wonen, moet men het viervoudig einde, waartoe zij is ingesteld, voor oogen houden. Wij moeten derhalve :

- 1° Gods oneindige Majesteit en Opperheerschappij, door het bijwonen der H. Mis, vereeren en huldigen ;
- 2° Door de H. Mis aan Gods Rechtvaardigheid voldoening geven voor onze zonden ;
- 3° Hem daardoor tevens voor zijne weldaden bedanken ;
- 4° En zijnen bijstand en zijne genaden afsmeeken.

VAN HET BEGIN DER H. MIS TOT AAN HET EVANGELIE.

Draag de H. Mis aan God op, om hem te vereeren en te huldigen en lees de volgende gebeden :

Mijn God ! hoogste en aanbiddelijke Majesteit ! ik geloof dat Gij hier tegenwoordig zijt, mij ziet en hoort ; ik aanbid u uit den grond van mijn hart ; ik erken u voor mijn God, mijn Schepper en Meester mijns levens ; ik breng u daarom de hulde van aanbidding, die aan u alleen toekomt,

* Volgens den H. Alphonsus. — Wij voegen er eenige gebeden bij, getrokken uit de Werken van den heiligen Leeraar.

en ik werp mij ootmoedig voor den troon uwer Majesteit neder.

Ik wenschte u te vereeren, gelijk Gij het verdient; maar welke eer kan ik u geven, die slechts een ellendig zondaar ben! Ik bied u dus de oneindige hulde aan, welke het Hart van uw goddelijken Zoon Jesus-Christus u op dit altaar opdraagt; ik vereenig mijn arm hart met het Hart van Jesus en ik offer het u op in zijnen naam, om uwe opperheerschappij te erkennen.

Ik zou wenschen, dat uwe oneindige Majesteit door alle menschen aanbeden en bemind wierd; moge de eer, die ik u thans geef door uw goddelijken Zoon u op te dragen, al den hoon herstellen, u door de zonden der menschen aangedaan!

GEVOELENS VAN VERTROUWEN.

Voor hen die willen communiceeren.

Sentite de Domino in bonitate (Sap. 1.-1.): Koestert gevoelens voor den Heer, zijner goedheid waardig. — O mijne ziel! waarom zijt gij zoo vreesachtig? Gij ziet toch de goedheid en de oneindige liefde van uw goddelijken Meester; waarom hebt gij geen vertrouwen? Dat uwe gevoelens, nu gij Jesus gaat ontvangen, aan dit groot geluk beantwoorden; vertrouw op die oneindige goedheid van God, die zich zelve geheel aan u geeft. Het is waar, dat de oordeelen Gods verschrikkelijk zijn voor de hoovaardigen en versteenden; maar voor de zondaars, die zich vernederen en berouw

hebben, met het verlangen, hem te gaan beminnen en behagen, zijn zij, voortkomende uit een Hart vol medelijden en liefde, niets dan goedheid en barmhartigheid. Bij de gedachtenis van Gods oordeelen vloeide het hart van David over van hope: *in judiciis tuis supersperavi*; en van vreugde: *judicia tua jucunda*; en van troost: *memor fui judiciorum tuorum et consolatus sum.* (Ps. 118-43. 39. 52.). O! wat is het Hart van Jesus goed voor hen, die hem zoeken: *bonus est Dominus animæ quærenti illum.* (Thren. 3-25.)! O! wat is Hij goed voor hen, die hun wil geheel aan den zijne trachten te onderwerpen: *quam bonus Israë! Deus his qui recto sunt corde* (Ps. 72-1.)! Mijn God, mijne Liefde, mijne Hoop, mijn Al! U alléén verlang ik, en ik verlang u, om u te beminnen, u te behagen en altijd uwen wil te doen; geef, dat ik u vinde, u behage en u nooit meer verlate.

VAN HET EVANGELIE TOT AAN DE CONSECRATIE.

Draag de H. Mis op, om aan God voldoening te geven voor uwe zonden, en lees het volgende gebed.

Heere! ik betreur en verfoei al de beledigingen, u aangedaan. Om u daarvoor eerherstel te geven, offer ik u het Hart van uw goddelijken Zoon op, dat zich op nieuw voor mij op dit altaar slachtoffert; ik smEEK u door zijne verdiensten, mij vergiffenis te schenken.

Hemelsche Vader! Vader van barmhar-

tigheid en God van allen troost, die ons in al onze smarten opbeurt, ontvang, bid ik u, deze offerande van het Lichaam en het Bloed van uw eenigen Zoon, welke ik u thans opdraag, in vereeniging met de strijdende en zegepralende Kerk, ter gedachtenis van het lijden, van de verrijzenis en de hemelvaart mijns Zaligmakers, ter eere van de allerzaligste Maagd Maria en geheel het hemelsch Hof, om te voldoen voor mijne zonden en die van alle menschen. Mijn God! aanschouw op dit altaar uw welbeminden Zoon, het eenig voorwerp van uw weibehagen; aanhoor de stem zijner wonden; zie neer op die kostbare tranen, die Hij, hangend op het kruis, heeft gestort, terwijl Hij zoo nederig bad voor mij, eertijds zijn trouwelozen beul, maar thans een boetvaardigen zondaar; zie neer op zijn Hart, dat voor ons van zoo vurige liefde brandt; en bevrijd ons door zijne verdiensten van alle kwaad, dat wij door onze zonden verdiend hebben. Ja, barmhartige Vader! schenk ons vergiffenis ter liefde van Jesus-Christus, die onze Voorspreker en Middelaar is, die voor ons voldoet en u met den heiligen Geest alle eer en glorie geeft in de eeuwen der eeuwen. Amen.

GEVOELENS VAN BEROUW.

Voor hen die willen communiceeren.

Ik offer u, mijn God! het vlekkelooze Lam ter voldoening van mijne zonden en

die van alle menschen. *Ecce Agnus Dei* : het is hetzelfde Lam Gods, dat voor uwe glorie en onze zaligheid op het altaar des Kruises werd geslachtofferd. Ik bid u ter liefde van dit u zoo dierbaar slachtoffer, pas de verdiensten van zijn heilig Hart op mijne ziel toe, en vergeef mij al de beledigingen, die ik u heb aangedaan; zij zijn mij van harte leed, omdat ik er u, die de oneindige goedheid zijt, mede vergramd heb.

En gij, mijn Jesus! kom, zuiver mij in uw bloed van al mijne zonden, vooraleer ik tot u nadere; *Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum; sed tantum dic verbo, et sanabitur anima mea*; ik ben niet waardig, u te ontvangen: maar gij, o hemelsche geneesheer! Gij kunt door één woord al mijne wonden heelen; kom dan en genees mij. *Erravi sicut ovis quæ perii*: ik ben dat schaap, dat vrijwillig wilde verloren gaan, door mij van u te verwijderen; maar Gij zijt die goede Herder, die, om mij te redden, uw leven veil hadt; *quære servum tuum, quia mandata tua non sum oblitus*, zoek mij, mijn Jesus! verlaat mij niet; neem mij en vereenig mij innig met uw H. Hart; want ik ben vast besloten u te dienen en u uit al mijne krachten te beminnen. Gij noodigt mij tot uwe liefde; zie mij hier, ik verlaat alles, en ik kom tot u, o leven mijner ziel! ik wil u in alles gehoorzamen. Ik verzaak aan de vermaken der wereld, omdat Gij mij heden wilt voeden met uw aanbiddelijk Vleesch. Ik bemin

u, o mijn Jesus! ik bemin u meer dan alle ander goet, en ik verlang vuriglijk, u te ontvangen, om u nog meer te beminnen. Gij schenkt mij uw Hart; ik geef u het mijne; Gij zult immer mijn eenig Goed, mijne eenige Liefde, mijn Al wezen.

O Maria, mijne Moeder! doe mij deelen in de ootmoedigheid en in den ijver, waarmede gij Jesus hebt ontvangen in uwe heilige communiën.

BIJ DE OPHEFFING VAN DE H. HOSTIE.

O eeuwige Vader! ik offer u op al de deugden, al de daden, al de genegenheden, al de verdiensten van het Hart van uw beminden Jesus. Neem ze aan en geef mij al de genaden, welke Jesus u vraagt voor mij.

BIJ DE OPHEFFING VAN DEN KELK.

Allerzuiverst Hart van Jesus! zuiver mijn hart. — Allernederigst Hart van Jesus! leer mij uwe ootmoedigheid. — Allertzachtmoedigst Hart van Jesus! deel mij uwe zachtmoedigheid mede. — Allergoedertierenst Hart van Jesus! heb medelijden met mij. — Allerliefderijkst Hart van Jesus! ontvlam mijn hart door liefde.

VAN DE CONSECRATIE TOT AAN DE COMMUNIE.

Draag het Hart van Jesus aan God op, om Hem te bedanken voor al zijne weldaden en zeg:

Hemelsche Vader! ik ben niet bij machte,

u te bedanken voor uwe weldaden, maar ik offer u de dankbetuigingen, welke het Hart van Jesus u geeft in deze offerande en in alle, welke heden op de aarde worden opgedragen. Ik zeg u dus dank, door deze Mis, voor al de weldaden, welke ik van u heb ontvangen, ik, ellendeling, die door mijne ondankbaarheid door u verdiende verlaten te worden; naarmate ik mijne zonden vermenigvuldigde, hebt gij uwe genaden vermeerderd. Ik bedank er u voor, o oneindige goedheid! of liever, dat het Hart van Jesus u voor mij dank zegge.

Eeuwige Vader! ik draag u ook deze offerande op tot dankzegging voor al de weldaden, aan de menschen bewezen, voornamelijk aan de heilige menschheid van Jesus-Christus, aan de zalige Maagd Maria, aan mijn engelbewaarder en aan al mijne heilige patronen. O mijne ziel! hoor wat uw God zegt: wat kon ik meer voor u doen, dat ik niet gedaan heb! *Quid est quod debui ultra facere vineæ meæ, et non feci ei (Is. 4-5.)*? Ter uwer liefde heb ik het menschelijk vleesch aangenomen en ben ik van Meester slaaf geworden; ik werd zelfs als een aardworm in een stal geboren; voor u wilde ik op een schandelijk kruis sterven. Wat kon ik meer doen dan mijn leven voor u geven? dit toch is de hoogste graad der liefde; evenwel heeft mijn Hart het middel uitgevonden, nog verder te gaan; niet tevreden voor uwe zaligheid te sterven, heb ik daarenboven deze heilige Offerande willen instellen, om mij aan u

als spijs te kunnen geven. Zeg mij : wat kon ik meer doen, om uwe liefde te winnen? — O, mijn Jesus! dit alles is waar. Gij waart al te goed voor mij, en ik was u al te ondankbaar. Ik bewonder uwe oneindige goedheid, ik erken mijne ondankbaarheid, en ik werp mij voor uwe voeten neder, biddende : Mijn Jesus! ontferm u mijner!

Kom in mij, dierbare Zaligmaker! Kom; bestraal mij door uw licht en doe mij mijne armoede, ellende en nietigheid zien, opdat gij in mij eene u aangename woning vindt en mij nooit meer verlatet. Kom, Heere Jesus! Kom!

VAN DE COMMUNIE TOT AAN HET EINDE DER MIS.

Vraag met vertrouwen door het Hart van Jesus al de genaden, die gij nodig hebt en vooral de droefheid over uwe zonden, de volharding en de goddelijke liefde. Beveel God vooral de personen aan, met wie gij leeft, uwe bloedverwanten, de zondaars, de stervenden en de zielen in het vagevuur.

Als de priester communiceert, en gij het geluk niet hebt tot de communie te naderen, doe dan de geestelijke communie en zeg :

Mijn Jesus! ik geloof, dat gij in het allerheiligste Sacrament des Altaars wezenlijk tegenwoordig zijt; ik bemin u, ik wenschte u in mijn hart te ontvangen; maar dewijl ik dit thans niet werkelijk doen kan, kom dan ten minste op eene geestelijke wijze in

mijne ziel ; zie, ik omhels u, als hadde ik u reeds werkelijk ontvangen, ik vereenig mijn hart met het uwe ; laat niet toe, dat ik mij ooit van u afscheide.

—
LITANIE

van het H. Hart van Jesus.

Heer, ontferm u onzer.
 Christus, ontferm u onzer.
 Heer, ontferm u onzer.
 Christus, hoor ons.
 Christus, verhoor ons.
 God hemelsche Vader, ontferm u onzer.
 God, Zoon, Verlosser der wereld,
 God, Heilige Geest,
 Heilige Drievuldigheid, één God.
 Hart van Jesus, zelfstandig met het
 eeuwig Woord vereenigd.
 Hart van Jesus, heiligdom der Godheid,
 Hart van Jesus, tempel der heilige Drie-
 vuldigheid,
 Hart van Jesus, afgrond van wijsheid.
 Hart van Jesus, oceaan van goedheid,
 Hart van Jesus, troon van barmhartig-
 heid,
 Hart van Jesus, onuitputtelijke schat,
 Hart van Jesus, van wiens volheid wij
 alles hebben ontvangen.
 Hart van Jesus, onze vrede en onze ver-
 zoening,
 Hart van Jesus, voorbeeld aller deug-
 den.

Ontferm u onzer.

Hart van Jesus, oneindig minnend en oneindig beminnenswaardig, ontferm u onzer.

Hart van Jesus, oorsprong der levende wateren, die tot het eeuwig leven springen,

Hart van Jesus, voorwerp van het welbehagen des hemelschen Vaders,

Hart van Jesus, verzoening voor onze zonden.

Hart van Jesus, om ons met bitterheden vervuld,

Hart van Jesus, in den hof van Olijven bedroefd tot den dood,

Hart van Jesus, met smaad verzadigd,

Hart van Jesus, door liefde gewond,

Hart van Jesus, met eene lans doorstoken,

Hart van Jesus, op het kruis uitgeput door bloedverlies,

Hart van Jesus, van droefheid verbrijzeld om onze zonden,

Hart van Jesus, nog heden door on-dankbaren in uw liefdesacrament ont-eerd,

Hart van Jesus, toevlucht der zondaren,

Hart van Jesus, sterkte der zwakken,

Hart van Jesus, troost der bedroefden,

Hart van Jesus, volharding der rechtvaardigen,

Hart van Jesus, zaligheid voor die in u hopen,

Hart van Jesus, hoop der stervenden,

Hart van Jesus, zoete steun voor allen, die u vereeren,

Ontferm u onzer.

Hart van Jesus, vreugde voor alle Heiligen,
ontferm u onzer.

Hart van Jesus, ons toevluchtsoord in alle
gevaaren, ontferm u onzer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der
wereld, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

v. Jesus, zachtmoedig en ootmoedig van
Harte.

R. Maak ons hart gelijkvormig aan het
uwe.

GEBED.

Heere Jesus ! die, door eene nieuwe wel-
daad uwer genade, aan uwe Kerk de on-
uitsprekelijke rijkdommen van uw Hart
hebt geopend, geef, dat wij aan dit aanbids-
delijk Hart liefde voor liefde schenken, en
door waardige eerbewijzingen den hoon
herstellen, dien het door de ondankbaar-
heid der menschen moet verduren. Gij die
leeft én heerscht in alle eeuwen der eeuwen.
Amen.

LITANIE

van het H. Hart van Maria.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, ontferm u onzer.

Heer, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

God, hemelsche Vader, ontferm u onzer.

God, Zoon, Verlosser der wereld, ontferm u onzer.

God, H. Geest, ontferm u onzer.

H. Drievuldigheid, één God, ontferm u onzer.

Hart van Maria, zonder vlek ontvangen, ontsteek ons hart door het goddelijk vuur waarvan gij brandt.

Hart van Maria, vol genade,

Hart van Maria, heiligdom van de aanbiddelijke Drievuldigheid,

Hart van Maria, tabernakel van het menschgeworden Woord,

Hart van Maria, volgens het Hart van God,

Hart van Maria, dat door uwe vurige verlangens de verlossing der wereld hebt bespoedigd,

Hart van Maria, glansrijke troon van glorie,

Hart van Maria, afgrond van ootmoed,

Hart van Maria, volmaakt brandoffer der goddelijke liefde.

Hart van Maria, met een zwaard van droefheid doorstoken,

Hart van Maria, met Jesus aan het kruis gehecht,

Hart van Maria, zetel der barmhartigheid,

Hart van Maria, toevlucht der zondaren en ondersteuning der rechtvaardigen,

Hart van Maria, Voorspreekster der Kerk

Ontsteek ons hart door het goddelijke vuur, enz.

en Moeder aller geloovigen, ontsteek ons hart door het goddelijk vuur waarvan gij brandt.

Hart van Maria, na Jesus, de zekerste hoop der stervenden, ontsteek ons hart door het goddelijk vuur waarvan gij brandt.

Hart van Maria, Koningin der Engelen en Heiligen, ontsteek ons hart door het goddelijk vuur waarvan gij brandt.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Heer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm u onzer.

Christus, hoor ons.

Christus, verhoor ons.

Bid voor ons onbevlekt Hart van Maria, Opdat wij waardig worden der beloften van Christus.

GEBED.

God van goedheid, die het allerheiligst en onbevlekt Hart van Maria met dezelfde gevoelens van barmhartigheid en teederheid hebt vervuld, waarvan het Hart van Jesus, uwen en haren Zoon, altijd was doordrongen, verleen aan allen, die dit heilig Hart vereeren, de genade, eene volmaakte gelijkvormigheid met de gevoelens van het heilig Hart van Jesus, tot hun dood te mogen bewaren. Door denzelfden Christus, onze Heer.

INHOUD.

Bl

Voorrede van den vertaler . . . . .

JAARLYKSCH EERE DIENST VAN HET HART VAN MARIA.

MAAND VAN MARIA.

INLEIDING . . . . .
Verhevenheid en tijdigheid van de vereering
van het Hart van Maria . . . . .

EERSTE DEEL.

HEILIGHEID VAN HET HART VAN MARIA,
OF VOORBEREIDING TOT DE GAVE VAN HET HART
JESUS.

Schepping van het Hart van Maria.

1^e dag. — I. Hare groote zending. . . . .
2^e dag. — II. Hare Onbevleete Ontvangenis . . . . .
3^e dag. — III. Hare eerste genade . . . . .

Heiliging van het Hart van Maria.

4^e dag. — I. Hare getrouwheid aan de genade . . . . .
5^e dag. — II. Hare toewijding aan God. . . . .
6^e dag. — III. Hare deugden . . . . .

Medewerking van het Hart van Maria in de menschwording.

7^e dag. — I. Hare nederigheid. . . . .
8^e dag. — II. Hare gebeden . . . . .
9^e dag. — III. Hare toestemming . . . . .